

Giới thiệu Dạy Dỗ Vị Hôn Phu

Dạy Dỗ Vị Hôn Phu là truyện teen đầy thú vị và hài hước. Truyện có chiều sâu về thước đo tình yêu nhưng lại được đặt trong những tình huống khá trớ trêu khiến nhiều bạn đọc thích thú.

Cô là một người con gái lạnh lùng

Là một tiểu thư đánh đá kiêu kỳ

Là một người mà so với cái tuổi 17 , đã lòi đời hơn rất nhiều.

Sinh ra trong một gia đình giàu có , danh giá , quyền lực.

Từ nhỏ cha mẹ đã dạy dỗ cô một cách cẩn thận.

Nhào nạng cô trở thành một thiên kim tiểu thư và là một người thừa kế hoàn hảo trong tương lai.

Biến cô thành một con người thực dụng.

Đối mặt với thế giới đen tối của đồng tiền, sự tranh giành lợi ích không từ thủ đoạn của giới kinh doanh.

Cô đã quá quen thuộc.

Cô thông minh , lạnh lùng , sắc bén , kiêu ngạo , đôi chút lại kỳ quái , đôi khi lại là một người vô cùng ảm áp.

Tất cả chỉ là vỏ bọc.

Cô che giấu đi trái tim mềm yếu, che giấu đi một ký ức đen tối ám ảnh từ thời thơ bé.

Chờ đợi , chờ đợi ai đó có thể mở cửa trái tim cô.

Hắn là một thiếu gia ngang tàng , ngỗ ngáo.

Một chàng hoàng tử của ngôi trường trung học danh tiếng .

Một vương thần làm mưa làm gió ở Bắc Kinh.

Một kẻ đào hoa trăm ngàn ông bướm vây quanh.

Một kẻ không sợ trời , không sợ đất .

Cầm đầu trong giới xã hội đen.

Lạnh lùng , ngạo mạn , ngang ngược nhưng đôi lúc rất trẻ con chính là hắn.

Sẽ ra sao nếu cô và hắn có hôn ước?

Mời bạn đọc theo dõi tựa truyện mới.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Kiên Quyết Không Đồng Ý

....Tập đoàn Vương thị ....

Cánh cửa văn phòng chủ tịch bị đẩy mạnh ra. Một chàng trai mặc bộ đồng phục học sinh bước vào. Gương mặt khôi ngô, anh tuấn , mái tóc đen nhánh bóng bẩy càng tăng thêm vẻ quyền rũ của hắn. Từng đường nét hoàn mỹ trên gương mặt đều khắc lên vẻ ngạo mạn.

Hắn chính là thiếu gia nhà họ Vương .

Vương Lăng Thần !

Hắn phong thái đường hoàng bước vào phòng, đi thẳng đến cái ghế sofa dài. Uể oải ngồi xuống, vắt chéo chân. Tay thì khoác lên thành ghế nhìn cha mình.

" Tới rồi sao ? " .

Một người đàn ông trung niên, tóc muối tiêu, chằm chằm ngồi trên ghế chủ tịch, ánh mắt chứa đầy sự nghiêm nghị. Ông không hài lòng với cái vẻ hờ hợt của đứa con trai.

" Cha gọi con đến có việc gì không ? " - Vương Lăng Thần chống cằm nhìn cha.

Hắn từ trước đến nay không bao giờ bước chân vào tập đoàn. Tuy cha luôn một mực bắt ép hắn đến đây xem qua công việc của tập đoàn trước để chuẩn bị cho sau này nhưng Lăng Thần chẳng bao giờ thèm tới.

Hắn không thích chuyện kinh doanh phiền phức. Dù rằng Lăng Thần sẽ là người thừa kế toàn bộ cổ phần Vương thị và tài sản nhưng hắn lại không muốn.

Nói hắn đánh lộn, thao túng giang hồ xã hội đen thì được. Nói hắn ngồi vào ghế tổng giám đốc điều hành công ti thì quên đi.

Vương Lăng Thần hắn chỉ cần làm lão đại của giới xã hội đen là đủ.

Nhưng mà chiều hôm nay, vừa ra khỏi cổng trường. Cha đã gọi điện cho hắn. Lần 1 lần 2 bắt hắn phải đến công ti ngay bây giờ vì có chuyện đại sự cần nói. Nếu không đến sẽ từ hắn ngay lập tức.

Vương Lăng Thần đành hủy hẹn với đám người hội Tam Vương mà chạy ngay đến công ti. Hắn đang rất tò mò chuyện gì mà lại quan trọng đến như vậy.

" Con chuẩn bị đính hôn đi " - Vương Khải chống gậy từ từ bước tới ghế sofa ngồi xuống.

Lăng Thần đang uống trà liền sặc nước ra khỏi họng. Cái gì ?! Đính hôn ?!

" Cha à, không phải chứ ?! " - hắn nghi hoặc nhìn người đàn ông đối diện.

" Phải. Chuyện này cha đã nói với con từ lâu rồi. Chúng ta từ khi sinh ra đã sống trong hào môn giàu có, được hưởng của cải sung sướng nhưng đôi lại hôn nhân của chúng ta phải kèm theo lợi ích của Vương thị. Cha cũng từng như vậy, bây giờ con cũng phải vậy ".

Vương Khải vừa nói vừa nâng tách trà lên uống.

Hắn nghe xong trong lòng liền tức giận. Hắn mới có 17 tuổi, còn muốn xông pha giang hồ, thao túng giới xã hội đen. Mỹ nữ xung quanh còn rất nhiều chưa "động" hết. Muốn hắn trói buộc với hôn nhân? Còn lâu !!!

" Cha, con còn không biết đối tượng là ai, mặt mũi ra sao còn chưa thấy. Cha bảo con làm sao lại đi kết hôn với kẻ lạ mặt ?! Con không muốn !!! " - Lăng Thần khó chịu nói với cha mình.

" Lăng Thần ! Cô bé ấy là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Auheron hùng mạnh nhất Châu Âu. Hiện tại đang du học và định cư ở nước ngoài. Nếu như cuộc hôn nhân này thành công xem như con đã lập công lớn trong lịch sử tập đoàn. Đưa Vương thị vươn ra khỏi Châu Á, trở thành một tập đoàn hùng mạnh " - Người đàn ông nghiêm giọng.

Hắn càng trở nên tức giận. Cái gì mà thiên kim tiểu thư ? Cái gì tập đoàn Auheron ? Lăng Thần không nghe lọt tai nổi.

Hắn trước giờ chính là ghét những quý cô tiểu thư được nuôi trong lầu đài, được đeo vương miện thì nhầm tưởng mình là công chúa.

Trường của hắn có đầy rẫy ra những tiểu thư công chúa như thế. Suốt ngày bám riết lấy Lăng Thần. Tưởng mình là người cao quý, trí thức, chỉ biết coi thường người khác. Toàn là những kẻ nhạt nhẽo.

" Con sẽ không đồng ý cuộc hôn nhân này " - Hắn kiên quyết nhấn mạnh.

" Anh không có quyền lựa chọn. Tôi đã sinh ra anh, nuôi nấng anh khôn lớn. Cho anh hưởng một cuộc sống sung sướng, ăn cơm bát vàng. Mà bây giờ anh nói không đồng ý ? Được sống trong nhà cao cửa rộng, mặc quần áo lụa là, được đi xe đắt tiền, được học trường danh giá. Anh nghĩ ở đâu ra ? Đều là nhờ Vương thị cả. Bây giờ có muốn chối bỏ thân phận, chối bỏ nghĩa vụ thì muộn rồi. Bởi vì 17 năm anh sống trên đời đều là nhờ tiền của Vương thị ".

Vương Khải bắt đầu tức giận. Giáo huấn thằng con trai nghiệt tổ nghiệt tông kia một trận.

Vương Lăng Thần vừa ức chế vừa giận giữ. Đáng chết ! Lần này hắn không cãi lại được cha mình. Đây là lần đầu tiên Lăng Thần và cha tranh cãi mà hắn phải ngậm miệng. Cuộc hôn nhân chết tiệt.

Thấy hấn im lặng hồi lâu , Vương Khải mới hạ thấp giọng nói tiếp.

" Ta và Hàn Dật Minh là chủ tịch của Auheron và cũng là cha của cô bé đã chọn ngày lành tháng tốt năm sau khi 2 đứa vừa tròn 18 tuổi. Cô bé sẽ trở về nước và 2 nhà gặp mặt, ngay lập tức sẽ tổ chức hôn lễ" .

Hấn nghe hết câu liền siết chặt nắm tay , đứng bật dậy. Không nói câu nào , cũng không nhìn cha hấn , cứ nhiên hậm hực bước ra khỏi phòng.

Cha hấn nhìn hành động vô lễ của thằng con trai , tức giận đặt tách trà xuống , mắng một câu - " Thằng con khó bảo ! " .

.....

Sáng hôm sau

Trường trung học Vương Trí

Lớp A3

" Rằm "

Vương Lăng Thần bực bội đá cái ghế thật mạnh.

Hừ ! Hấn mà phải đi kết hôn à ?! Còn ép có hôn ước với kẻ không biết mặt , biết mũi nữa sao ? Lần này phải cho cô nàng tiểu thư gì đó kia mất hết mặt mũi không dám đồng ý kết hôn với hấn mới được.

Cú đá của hấn đã làm nguyên một lớp giật mình im phăng phắc . Trợn mắt nhìn. Đám nữ sinh lại bắt đầu dán ánh mắt của mình lên người con trai anh tuấn quyền rũ kia.

Vương Lăng Thần không quan tâm nhàm chán đi qua dãy bàn , ngồi vào cái bàn cuối lớp.

" Ai chọc nhảm cậu thế , lão đại ? Gì mà mới sáng sớm đã trưng ra bộ mặt dọa người như vậy rồi "

Vu Tích Kỳ ngược mắt nhìn người ngồi bên cạnh . Lão đại tâm trạng không tốt thì hội Tam Vương cũng bị vạ lây. Cậu đã làm bạn bè với hấn cũng được 7 năm .

Xưa nay Vương Lăng Thần là người lạnh lùng, ngạo mạn tuy không thể nói là một kẻ lãnh đạm . Nhưng khi giải quyết việc trong hội đều rất "lạnh". Rất ít khi tức giận. Nhưng một khi đã tức giận thì đều vạ lây qua người khác . Rất nguy hiểm nga.

Nghe Vu Tích Kỳ hỏi, hấn liền lạnh lùng quay mặt sang. Kể một lượt từ đầu đến cuối cuộc đối thoại giữa Lăng Thần và cha hấn ngày hôm qua.

" Ha... Ha.. "

Hấn vừa dứt lời, Vu Tích Kỳ liền phá lên cười.

Cậu ta cứ tưởng chuyện gì làm lão đại tức giận. Ai ngờ thì ra là chuyện ép đính hôn.

" Có gì buồn cười ?! " - Vương Lăng Thần trừng mắt nhìn thẳng bạn.

Dưới ánh mắt lạnh lẽo của người bên cạnh , Vu Tích Kỳ biết mình hơi quá nên đành ngậm miệng , bặm môi nhin cười.

" Cậu chỉ vì vậy mà tức giận ? " - Cậu ta nheo mắt cười hỏi.

" Chỉ ? Chuyện này không phải rất đáng giận sao ?! Mình còn không biết mặt mũi cô ta ra sao , cưới về làm kiếng chắc " - Hấn hung hăng nói .

Tích Kỳ khẽ lắc đầu cười. Cậu cảm thấy chuyện này cũng chẳng có gì cả. Hôn nhân sắp đặt thì sao ? Đó là chuyện đương nhiên phải xảy đến với những người sinh ra trong gia đình tài phiệt như Vương Lăng Thần và cậu rồi. Cuộc đời các cậu vốn định là vậy.

" Lão đại , chúng ta sinh ra thân phận đã được định sẵn là những thiếu gia tiểu thư. Chuyện hôn nhân được sắp đặt kèm theo lợi ích là chuyện vốn dĩ. Có người vừa sinh ra đã được sắp đặt rồi kia .Cho dù không chấp nhận thì trước sau gì cũng phải đồng ý thôi " - Vu Tích Kỳ nghiêm túc giảng giải.

Lăng Thần ngay lập tức cau mày , có một chút ngạc nhiên nói - " Không ngờ kẻ ăn chơi đàn đúm như cậu cũng nói ra được mấy lời lẽ này. Nhưng mà dù thế nào đi nữa mình nhất quyết tìm ra cách phá bỏ hôn ước này ".

" Cái gì mà phá bỏ hôn ước ? "

Không biết từ đâu , Thiệu Nha lại lộ mặt mình ra , dút đầu vào cuộc đối thoại. Tay còn ôm một bịch bánh nhai nhồm nhồm.

Tên con trai này dù lớn già đầu nhưng lúc nào hành động như con nít. Khuôn mặt cũng như là baby. Được cái Thiệu Nha đánh nhau rất giỏi . Vậy mới được xưng lão tam của hội Tam Vương chứ.

Tích Kỳ thấy vậy , khẽ cười - " Lão đại bị bắt ép đính hôn ".

" Ha, thật vậy sao ? Lão đại , chúc mừng chúc mừng , cung hi cung hi " - Thiệu Nha hí ha hí hửng nhìn Vương Lăng Thần. (ㄥ(^ o ^) ㄥ)

Lăng Thần lườm tên nhóc kia đầy lạnh lẽo, tiện thể cầm cuốn tập trên bàn chọi vào đầu tên ấy.

Thiệu Nha nhanh nhẹn né tránh , ngồi chồm hồm xuống dưới đất , tay vẫn tiếp tục bóc bánh ăn. Mắt cậu vẫn giương lên to tròn nhìn lão đại đầy chờ mong.

Vương Lăng Thần tức chết với thằng nhóc này.

Vu Tích Kỳ ngồi bên cạnh ôm bụng cười hùng hục . Thiệu Nha đúng là Thiệu Nha xuất hiện ở đâu là chọc ghẹo người ta ở đó.

Một cảnh tượng không thể đẹp hơn cũng như không còn gì để tả trong mắt đám nữ sinh của trường Vương Trí.

Ba chàng hoàng tử của trường tập hợp lại cùng một chỗ . Hai kẻ ngồi trên bàn học , một kẻ ngồi chồm hồm dưới đất ngay chính giữa bóc bánh ăn ngon lành . Đúng là không còn gì để diễn tả.

Vu Tích Kỳ dừng cười nhìn cái mặt hầm hầm của Lăng Thần liền nói - " Nếu cậu thực sự muốn hủy hôn ước này thì mình sẽ giúp ".

" Cậu giúp cách nào đây ? " - Hần nhướn mày hỏi.

Thiệu Nha vừa ăn bánh vừa liếc qua liếc lại nghe hai người nói chuyện . Tuy rằng không hiểu lắm nhưng đại khái cũng biết Lăng Thần không đồng ý hôn ước mà cha hắn đã sắp đặt. Đột nhiên phun ra một câu .

" Tôi nay , Red hotel . Minh trên, cậu dưới . Bảo đảm hàng xức xích chất lượng cao được sản xuất tại Bắc Kinh Ok ?"

(Yết : Em lạy anh ㄋ (ㄋ ∇ ㄋ) ㄋ)

Vừa dứt lời, Vương Lăng Thần dùng chân đá một cái thật mạnh vào kẻ miệng mồm không đành hoàng đang ngồi chồm hồm dưới đất kia.

" Câm miệng !!! " - Hần tức giận quát.

Quay qua Vu Tích Kỳ đã thấy kẻ đó đã cười té ra khỏi ghế.

Thiệu Nha mặt úy khúc, miệng giả vờ mếu máo như em bé - " Thì cậu nói muốn hủy hôn mà. Mình đã đánh lòng hy sinh tấm thân trong trắng của mình cho cậu rồi nữa sao lại mắng mình ".

Tích Kỳ càng cười ngặt nghẽo. Đúng chỉ có thể là Thiệu Nha , đùa người rất dai. Chuyện gì cũng dám mở miệng ra đùa.

Vương Lăng Thần sôi máu - " Cút ".

" Được rồi, Thiệu Nha đừng đùa nữa. Lão đại tâm trạng hôm nay thực sự không tốt đâu " - Vu Tích Kỳ thấy không nên chọc lão đại giận thêm nữa liền nói.

Thiệu Nha thất vọng nảo nề gặm miếng bánh đứng lên . Phui phui mông. An toạ ngồi vào cái bàn đằng trước Vương Lăng Thần.

Hần thấy thằng nhóc kia im miệng mới ngước qua Vu Tích Kỳ hỏi lại - " Hồi nãy cậu nói giúp mình ? ".

Tích Kỳ gạt đầu , nhàn nhạt lên tiếng - " Mình cũng không chắc . Để mình điều tra giúp cậu về cô ta. Nếu có chỗ nào không ổn liền "hủy" cô tiểu thư đấy ".

Vương Lăng Thần khóe môi ranh mãnh cong lên , biểu hiện thích thú.

" Nhưng mà cậu cũng phải cho mình biết người cậu có hôn ước là ai thì mình mới điều tra được chứ " - Vu Tích Kỳ liếc nhìn hắn.

Lăng Thần chợt nhớ ngoài trừ thân phận của cô tiểu thư ấy ra , ngay cả tên hắn cũng không biết.

" Mình chỉ biết cô ta là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Auheron gì đó " - Hần nhúu mày suy nghĩ.

" Auheron ?! " - Thiệu Nha đang ăn bánh lập tức quay phắt xuống nhìn Lăng Thần đầy ngạc nhiên.

" Muốn gì nữa đây ?! " - Vương Lăng Thần trừng mắt với kẻ vừa quay đầu xuống.

" Lúc nãy cậu nói Auheron ?"

" Thì sao ? Có vấn đề gì ? "

Hắn cảm thấy khó hiểu.

" Cậu không muốn hứa hôn cùng thiên kim tiểu thư tập đoàn Auheron ? "

" Phải "

" Đồ điên ! " - Thiệu Nha tròn mắt , mắng một câu.

Vương Lăng Thần lại càng tức giận , liền nắm cổ áo của thằng nhóc trước mặt định đánh cho một trận.

Thiệu Nha thấy thế liền la lên , giọng xin hàng - " A.. Minh không có nói đùa mà đang nói rất nghiêm túc . Lão đại tha cho mình đi ".

" Nghiêm túc cái gì ?! " - Hắn cúi gắt lên tiếng.

" Minh nói thật . Tất cả những thiếu gia thừa kế tương lai của toàn Châu Á này đều muốn có hôn ước với cô tiểu thư đó . Mà cậu lại một mực muốn phá hỏng thì không phải điên chứ là gì ?! "

Nhìn thấy Lăng Thần giọng lên muốn đánh cậu ta, Thiệu Nha liền chêm vào một câu .

" Không tin cậu hỏi lão nhị thử xem ".

Hắn lại người quay qua nhìn người bên cạnh, thấy Vu Tích Kỳ trưng ra một bộ mặt không biết trả lời như thế nào . Vương Lăng Thần lại càng khó hiểu - " Nói ! Rốt cục tập đoàn Auheron đó ra sao mà các cậu nghe thấy tên nó liền kinh ngạc như vậy ?! ".

Tích Kỳ đưa ngón tay trở gãi gãi mi tâm , từ tốn cất giọng - " Chuyện này... Lão đại à Auheron là một tập đoàn rất hùng mạnh, phải nói là vô cùng hùng mạnh . Toàn bộ thị trường Châu Âu gần như đều bị Auheron thao túng. Mà họ so với Vương thị nhà cậu có phần nhỉnh hơn về thế lực tài chính. Cô tiểu thư gì đó mà cậu nói được mọi người xưng tụng Kỳ nữ của giới kinh doanh, là một thần đồng nhỏ tuổi xuất chúng. Ai được hứa hôn với cô ta xem như được nửa "giang sơn" rồi ".

Vương Lăng Thần nghe xong lại nhú mày. Quả thật tập đoàn Auheron đó rất hùng mạnh. Thì ra vì lí do này mà cha đã bắt ép hắn chấp nhận hôn ước này cho bằng được. Vẫn là có tham vọng vươn tới thị trường Châu Âu.

Nhưng mà trước giờ Lăng Thần không có hứng thú với chuyện kinh doanh. Tham vọng như cha lại càng không có . Hắn trước sau như một , không thích thú gì với cuộc hôn nhân này.

" Cho dù là vậy. Minh cũng sẽ không chấp nhận hôn ước với cô ta "

Con người Vương Lăng Thần ghét nhất là bị ai ràng buộc hay ép buộc . Hắn là một người thích hành động theo sở thích bản thân. Thích là thích , không thích là không thích , không ai có thể ép được hắn.

Thiệu Nha chớp chớp mắt nhìn - " Cậu chắc chứ ? Tuy rằng mình chưa bao giờ thấy cô tiểu thư ấy chịu lộ mặt trên các tờ báo hay tivi , ngay cả một tấm hình trên mạng cũng không có. Nhưng mình nghe nói, ai gặp qua cô ta đều bị hồn xiêu phách lạc bởi vì cô thiên kim tiểu thư ấy cực kỳ xinh đẹp , có thể nói là đẹp như một nữ thần ".

Vừa nói , 2 mắt của cậu ta vừa sáng rực rỡ.

Vương Lăng Thần nhếch môi cười nhạt - " Xinh đẹp thì sao ? Cũng chỉ là loại con gái nhạt nhẽo giống như mình từng gặp trước đây ".

Thiệu Nha đành thở dài. Lão đại vốn dĩ không ưa gì mấy loại con gái tiểu thư từ nhỏ được cưng như trứng hứng như hoa. Đúng là phúc tới mà không biết hưởng.

" Thôi được rồi để mình điều tra về cô nàng tiểu thư ấy xem sao . Sau đó sẽ nghĩ cách giúp cậu " - Vu Tích Kỳ nghiêm túc mở miệng.

" Được " - Lăng Thần liền lạnh lùng gật đầu một cái.

Đột nhiên tiếng chuông vang lên, báo hiệu chuẩn bị bắt đầu vào tiết. Ba người nhanh chóng ngồi lại ngay ngắn.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tam Vương Hội

.....Anh Quốc.....

...Biệt thự Mier....

Giữa sân vườn rộng lớn của ngôi biệt thự , nơi cả chục loại hoa khác nhau được gieo trồng khắp nơi. Ánh nắng ấm áp buổi sớm chiều rọi xuống nền gạch lát đá sỏi. Muôn hoa khoe sắc đua nở dưới tia nắng

Nơi chính giữa trung tâm đặt một đài phun nước hình nữ thần đang nhảy múa được điêu khắc rất tinh xảo. Cảnh vật nơi đây không khác gì một thiên đường.

Một nơi rộng lớn , đẹp đẽ , chỉ có thể dành cho những hoàng tộc , công chúa quyền thế ngày xưa của nước Anh.

Cạnh đài phun nước, một cô gái cả người toát lên khí chất thanh nhã đang chăm chú ngồi bên bàn đá đọc sách . Cô sở hữu nước da trắng sứ , mái tóc dài màu hạt dẻ được vuốt cúp nhẹ phía đuôi . Một gương mặt tròn với khuôn miệng trái tim. Đôi mắt đen láy long lanh như giọt sương trên lá. Cô mặc một chiếc đầm ren màu trắng .

Một tuyệt sắc giai nhân. Dù tuổi còn nhỏ nhưng dung nhan cô đã có thể khiến cho người nhìn không khỏi mê đắm. Chỉ có thể so sánh là đẹp như một nữ thần.

Ngồi đối diện cô là một người phụ nữ trung niên người Anh. Gương mặt thanh tú phúc hậu , mái tóc màu hạt dẻ được búi cao gọn gàng. Bà mặc một bộ váy màu đen sang trọng ôm lấy cơ thể , trên cổ còn đeo một sợi dây lam bằng ngọc phát sáng .

Tuy đã có tuổi nhưng nét đẹp của người phụ nữ đó lại mặn mà , trang nhã . Không có một dấu vết gì của thời gian. Bà ngồi bên bàn nhẹ nhàng nâng tách trà lên thưởng thức.

Nhìn bà cao quý trông như những nữ bá tước hoàng tộc ngày xưa.

Cảnh vật , cảnh người , đẹp đến mức thoát tục. Kết hợp lại trở thành một bức tranh sống động kể lại câu chuyện cổ xa xưa về những công chúa , nữ hoàng trong lâu đài.

Không gian yên tĩnh bỗng nhiên bị tiếng nhạc từ chiếc điện thoại nằm ngay trên bàn phá hủy . Một bản nhạc giao hưởng .

Hàn Lệ Ái rời mắt khỏi cuốn sách đang đọc dở. Khẽ liếc qua màn hình điện thoại một chút rồi mới cầm lên trượt ngón tay trên màn hình trả lời.

" Ái Nhi "

" Vâng, cha "

Cô nhẹ nhàng đáp.

" Con và mẹ vẫn khỏe chứ ? Mọi chuyện ở công ti sao rồi ? "

" Vâng, vẫn khỏe ạ. Ngày hôm qua , phía dưới đã trình lên con mấy dự án . Hiện tại , con vẫn còn đang xem xét, định sau đó sẽ báo cho cha "

Hàn Lệ Ái khẽ nói .

Cha cô hiện tại đang ở Bắc Kinh, Trung Quốc để điều tra thị trường và gặp đối tác. Nên mọi chuyện của Auheron bên Anh Quốc đều do một tay cô và mẹ quản lí .

Cô từ nhỏ đã được cha đưa đến công ti . Dạy dỗ chỉ bảo cô từng cách thức kinh doanh. Tập cho cô làm quen dần với thế giới đồng tiền này.

Hàn Lệ Ái là một cô bé thông minh xuất chúng. Mọi việc cô nhìn , mọi việc cô thấy , Lệ Ái đều thấm vào tâm mắt, ghi nhớ trong đầu từ việc nhỏ nhất. Cô nhanh trí và đầy sắc bén nên Hàn Dật Minh rất tin tưởng giao cho cô quản lí tập đoàn mỗi khi ông đi vắng.

" Tốt, có việc gì cứ gọi điện cho ta. Mà ta rất tin tưởng ở con "

Ông dừng một chút rồi mới nói tiếp .

" 3 ngày trước ta đã gặp Vương Khải, chủ tịch của tập đoàn Vương thị lớn mạnh nhất Châu Á để bàn về hôn ước của con và thiếu gia nhà họ. Ái nhi, con chuẩn bị từ từ đi, cuối năm sau hôn lễ sẽ được tiến hành "

" Vâng, con biết rồi . Cha cứ yên tâm "

Cô lại lễ phép trả lời.

" Vậy được rồi . Ta gác máy trước đây . Cho ta gửi lời hỏi thăm mẹ. Bảo bà ấy ngày mai ta sẽ về "

Sau đó Hàn Dật Minh cúp máy.

Lệ Ái từ từ đặt điện thoại xuống . Khuôn mặt xinh đẹp lãnh đạm, không gợn lên chút cảm xúc .

Đối với chuyện hôn ước này cô đã biết từ lâu. Chỉ có điều không biết đối tượng là ai. Cha cô chắc đã chọn lựa rất kỹ lưỡng mới quyết định đưa ra hôn ước với Vương thị.

Cô cũng không quan tâm mấy đối tượng là ai. Chỉ cần tập đoàn Vương thị đó có lợi đối với con đường làm bá chủ thiên hạ của Auheron thì hy sinh một cuộc hôn nhân nhỏ nhoi, Hàn Lệ Ái cô không tiếc.

Emma nhìn sang con gái mình - " Là cha con sao ? ".

" Vâng. Cha bảo gửi lời hỏi thăm mẹ. Còn nói ngày mai sẽ về Anh Quốc " - Cô cười nhẹ nói.

Bà vẫn không có biểu cảm gì chỉ khẽ gật đầu . Lặng lẽ tiếp tục thưởng thức trà.

Gia đình cô là vậy . Người nào cũng ít nói , lãnh đạm, ngoài trừ cha cô.

Hàn Dật Minh lấy Emma cũng bắt nguồn từ hôn ước của hai gia đình. Bà là đứa con gái độc nhất của dòng dõi quý tộc Jones từ ngày xưa. Cha bà ngay từ khi bà con nhỏ đã hứa hôn bà cho người thừa kế tương lai của tập đoàn Auheron. Một người Anh gốc Trung.

Bà cũng chỉ là theo bổn phận mà kết hôn. Tuy rằng 2 ông bà không vì tình yêu mà lấy nhau nhưng 2 người lại rất hợp ý nhau trong việc quản lí kinh doanh. Vậy nên hai người chung sống khá là hòa hợp , tuy rằng không khí giữa cả 2 có đôi khi rất lãnh đạm.

Hàn Lệ Ái thấy mẹ mình không nói gì liền quay lại với cuốn sách đang đọc dở.

.....

Trong màn đêm u tối, một loạt những chiếc xe đua thể thao và xe motor phân khối lớn đua nhanh trên đoạn đường phồn hoa đông đúc. Tốc độ nhanh như tên lửa của những chiếc xe hơi đắt giá nhất thế giới đi đầu khiến cho người đi đường phải kinh sợ.

3 chiếc Bugatti Veyron và đoàn quân motor phía sau dừng ngay tại một sòng bạc quán bar lớn nhất thành phố . Ngay lập tức đám người vệ sĩ cao to mặc vest đen của sòng bạc ra dàn hàng đứng chào .

" Kính chào Vu nhị thiếu gia "

Cả hàng người đồng thanh.

Sòng bạc quán bar này thuộc sở hữu của gia tộc họ Vu . Một gia tộc có tiếng là giàu có , danh giá ở đất Bắc Kinh . Mà Vu Tích Kỳ chính là đứa con trai út cưng của gia tộc.

Ba người, Vương Lăng Thần, Vu Tích Kỳ, Thiệu Nha và cả đám đông khoảng 20 người thuộc hội Tam Vương bước vào quán.

Vào trong , đa số trong đám người kia liền rủ rê nhau đánh bài. Còn 3 người các cậu và 4, 5 kẻ còn lại thì đi vào quán Bar. Tiếng nhạc xập xình ngay lập tức vang lên khi Tích Kỳ vừa mở cửa ra. Đám đông bên trong đều đang nhảy nhót loạn xạ phía giữa sàn nhảy. Chỉ toàn là những cậu ấm cô chiêu của gia đình có tiền.

Người quản lí đưa 3 người họ đến một bàn V.I.P tốt nhất nằm ở trên lầu , có thể nhìn bao quát xung quanh. Nơi duy nhất có bộ ghế salong được bọc bằng da thú .

Sau khi rượu , mồi được đem lên. Vương Lăng Thần cầm ly rượu lên nhàn nhã uống.

" Đám người bên X-Night giải quyết sao rồi ? " - Hấn lên tiếng.

Một tên trong đám người hồi nãy bước lên , thấp giọng đáp - " Lão đại , ngày hôm qua chúng em đã xử lý sạch sẽ chúng rồi. Tên cầm đầu cũng đã ra quy hàng , đồng ý nhượng quyền bảo kê khu bên đó cho Tam Vương ".

" Rất tốt , vất vả cho các chú rồi. Hôm nay cứ chơi thoải mái đi. Tội bao hết " - Lăng Thần nhếch môi hài lòng.

" Dạ, cảm ơn lão đại "

Tên đó vui mừng lập tức cúi chào , xuống lầu tìm đám anh em trong Tam Vương.

" Lão đại , lần này cậu lại thắng lớn nữa rồi " - Vu Tích Kỳ khẽ cười.

Vương Lăng Thần thoải mái dựa vào ghế sofa lên tiếng - " Cũng chỉ là thêm một khu . Thứ mình muốn là toàn bộ Bắc Kinh này kia ".

" Nhưng cậu cũng đã được 2/3 . Trở thành lão đại trẻ tuổi được xưng danh trong giới xã hội đen rồi còn gì " - Tích Kỳ lại nói.

Hắn ưỡn oai trả lời - " Mình còn chưa thỏa mãn . Nhiều đó chưa đủ xứng tầm với vị trí người thừa kế tập đoàn lớn nhất Châu Á như mình"

" Cậu cũng quá tham vọng rồi " - Cậu ta bật cười.

Lão đại đúng là lão đại. Vẫn là tham vọng và ngạo mạn trước mặt người khác. Nhưng mà cậu cũng không biết tại sao bản thân lại trở thành bạn thân trí cốt của hắn. Còn đồng ý xông pha giang hồ cùng hắn từ năm 15 tuổi.

Vương Lăng Thần chỉ nở nụ cười thâm sâu , tiếp tục thưởng thức ly rượu.

Bỗng nhiên ngay bên cạnh có tiếng nhai rộp rộp.. (Yết : Em lạy anh lần 2 = ω =)

Giữa một bầu không khí đầy những phân tử tham vọng và mưu mô thì có một kẻ ngồi bóc đậu phộng nhai khí thế . Nhai xong còn cầm ly sữa tươi uống.

"....."

"....."

Vương Lăng Thần chả còn biết nói gì với thằng nhãi mặt búng ra sữa kia. Còn Vu Tích Kỳ thì chỉ biết cười ra nước mắt. Ai bảo thằng nhóc đó đánh nhau quá giỏi nên lão đại mới ưu ái cậu ta trở thành lão tam của hội Tam Vương.

" Lão tam , cậu làm mất hình tượng giới xã hội đen quá đấy ! " - Tích Kỳ lắc đầu nói.

Thiệu Nha vừa bóc đậu phộng vừa trả lời - " Xã hội đen mà cũng giữ hình tượng . Cái xã hội đen thui như chó mực mà còn hình với chả tượng ".

Vu Tích Kỳ bó tay. Cái này chẳng khác nào tự trét phân vào mặt bản thân, tự chửi hội Tam Vương , tự chửi luôn giới xã hội đen.

" Thế làm sao mà cậu lại vào cái giới đen thui như chó mực đó vậy , Thiệu Nha ? " - Tích Kỳ buồn cười nói.

" Là lão đại sau một đêm quá chén đã lỡ mây mưa cuồng nhiệt với mình, không còn cách nào khác đành nhận mình vào vị trí lão tam để bịt miệng mình mà giữ hình tượng hoàng tử " - kẻ kia lại thản nhiên phun ra một câu.

Cái gố dựa trên ghế không biết làm sao bỗng bất thình lình bay vào mặt Thiệu Nha làm cậu ta đang uống sữa liền bị sặc sữa.

" Cảm ơn ! "

Vương Lăng Thần lại nóng người. Tên nhóc này đúng là không biết giữ mồm giữ miệng . Cái gì cũng dám nói. Ngay cả hắn cũng bị liên tục đem ra làm mục tiêu để thằng nhóc dấy dùa.

Vu Tích Kỳ lại chỉ biết ôm đầu cười.

" Lão nhị, việc cậu điều tra giúp mình tới đâu rồi ? " - Lăng Thần đột nhiên cất giọng hỏi .

Vu Tích Kỳ hơi nhướn mày một chút - " Mình đã cho người đi điều tra. Hiện nay vẫn chưa có tin tức . Lai lịch của cô thiên kim tiểu thư đó quả nhiên được dấu kín như bưng . Chỉ biết cô ta tên tiếng trung là Hàn Lệ Ái , tiếng anh là Ali ".

" Chỉ nhiều đó thôi sao ? " - Hắn không hài lòng hỏi lại.

" Phải. Cậu thông cảm một chút đi lão đại. Cô ta từ nhỏ đã định cư ở nước ngoài, gia thế cũng không phải là tầm thường. Không thể một ngày là có thể điều tra ra hết " - Tích Kỳ ngón tay gãi gãi trán.

Vương Tích Kỳ hừ lạnh một tiếng. Hắn chính là muốn nhanh chóng phá hủy hôn ước này trước khi cha hắn kịp trở tay.

Trong không gian ồn ào của tiếng nhạc , cả ba lại nhàn nhã thưởng thức rượu . À không chỉ có 2 người, còn kẻ kia đang uống sữa tươi . (Yết : Thông cảm, tuổi thơ anh không có sữa mẹ =.=)

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Giấy Làm Sao Gối Được Lửa

Dương Lăng Thần vĩnh viễn không ngờ được rằng Vương Khải còn nhanh tay hơn cả hắn. Đúng là gừng càng già càng cay.

Hắn chưa kịp điều tra ra lai lịch cô tiểu kìa thì cha hắn đã công bố chuyện hôn ước với truyền thông và giới báo chí. Ngay lập tức sự kiện hắn cùng thiên kim tiểu thư tập đoàn Auheron Hàn Lệ Ái đính hôn đều tràn ngập trên các mặt báo.

Sự kiện đã gây xôn xao cho giới truyền thông và giới kinh doanh tài chính. Không cần nói thì ai cũng biết đây là một cuộc hôn nhân đầy mưu tính của những quý ông tài phiệt.

Nếu như Vương thị là bá chủ của Châu Á thì Auheron chính là đế vương của Châu Âu. Một chín một mười, cùng tranh bá thiên hạ. Cả hai thế lực hùng mạnh nhất nay lại kết hợp với nhau tất nhiên bất kể ai trong giới kinh doanh cũng không địch nổi.

....Trường trung học Vương Trí...

[Cantin]

Vương Lăng Thần siết chặt tờ báo trên tay nhăn nhúm. Cặp mắt lóe lên ngàn tia lửa. Thật là đáng chết ! Cha hắn đã đi trước một bước !

Cảm thấy luồng khí u ám từ người bên cạnh, Vu Tích Kỳ đột nhiên thấy ớn lạnh. Lần này Vương Khải đã không để lão đại kịp trở tay, tuyên bố khắp thiên hạ hôn ước môn đăng hộ đối này. Chắc chắn là lão đại rất tức giận.

Thiệu Nha vừa bùng khay đồ ăn đi ngang qua, đầu liền ló vào, liếc qua trang nhất của tờ báo. Đập vào mắt cậu là sự kiện thiếu gia Vương Lăng Thần sẽ đính hôn cùng tiểu thư Hàn Lệ Ái.

"Ồ ! Cuối cùng cũng đã công bố thiên hạ. Thật là cao tay "

"Câm !!! " - Hắn lạnh lùng quát.

Lúc sáng vừa bước vào trường, đám người xung quanh đã nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ lạ còn thì thầm bàn tán gì đó làm Vương Lăng Thần cảm thấy có điều gì rất quái gở.

Đi vào cantin, Vu Tích Kỳ lại quăng qua cho hắn một chồng báo. Tất cả đều có hình hắn và có những cái tiêu đề rất thu hút về hôn ước kia. Hắn đọc một cái đã như muốn nổi điên.

Từ này đến giờ ngồi trong cantin, Lăng Thần cũng không yên. Tiếng xì xào bàn tán lại vang lên.

"Cậu biết gì chưa ? Vương Lăng Thần đã hứa hôn cùng thiên kim tiểu thư tập đoàn Auheron đó "

"Nghe nói cô tiểu thư Hàn Lệ Ái đó xuất thân hoàng tộc rất danh giá. Thật là một cặp đẹp đôi "

"Đẹp đôi gì chứ ! Vương Lăng Thần là hoàng tử của chúng ta sao có thể lại bị cướp đi như vậy ! "

"Cậu thôi đi, thân thế gia đình cậu làm sao mà bằng cô tiểu thư đó. Người ta là tập đoàn Auheron hùng mạnh nhất Châu Âu đó "

"...."

Vương Lăng Thần cuộn bàn tay thành nắm đấm. Không chịu được nữa liền đứng bật dậy làm ngã luôn cả ghế, quát lớn.

"Các người câm miệng hết cho tôi !!! Nếu không muốn bị đuổi học khỏi cái trường này, hay là các người muốn công ti nhà mấy người phá sản ?!!! "

Cantin ngay lập tức chìm vào yên tĩnh. Bọn nữ sinh này giờ ngồi nhiều chuyện kìa cũng im lặng mà quay qua cầm cúi ăn không dám hó hé.

Đây là trường trung học chuyên biệt danh tiếng được xây dựng bởi Vương thị, đương nhiên chỉ cần một tiếng nói của Vương Lăng Thần thì vị hiệu trưởng đầu hói kia dù uy quyền lớn tới đâu cũng không dám trái lời.

Học sinh trong trường ai mà chẳng nể sợ lời nói của hắn. Vương Lăng Thần mặt hầm hầm trở lại ngồi, nhìn vào đĩa thức ăn bít tết mà muốn ăn tươi nuốt sống nó để nuốt cục tức này.

Đột nhiên giữa một rừng người đang nhón nháo kia xuất hiện một nữ sinh xinh đẹp, dáng người chuẩn như người mẫu, mái tóc cắt ngắn ôm sát lấy khuôn mặt như búp bê.

Cô nàng bùng khay thức ăn tiến thẳng đến bàn của ba người Vương Lăng Thần. Vừa tới, cô liền liếc mắt nhìn Vu Tích Kỳ một cái nhắc nhở.

Tích Kỳ chán ngán nhìn cô ta, mặt không có vẻ gì là hứng thú. Cả người dịch sang cái ghế bên cạnh, nhường chỗ mình ngồi cho cô ta. Thiệu Nha vốn trước giờ gương mặt luôn hiện lên vẻ bông đùa trẻ con, giờ nhìn thấy cô nữ sinh kìa lại trở nên nghiêm mặt, không buồn liếc mắt.

Nhan Tuyết ngay lập tức vẻ mặt tươi rói , ngồi vào chỗ bên cạnh Vương Lăng Thần.

Cô nàng Nhan Tuyết này gia cảnh bình thường, cha là một thư kí của một công ti con trực thuộc tập đoàn Vương thị , mẹ là nội trợ chẳng có gì đặc biệt. Được cái cô ta xinh đẹp và mặt mũi thì lại dày hơn người bình thường.

Hai năm trước, Vương Lăng Thần sau một lần đánh nhau máu me đầy mình gục ngã bên con hẻm tối . Nhan Tuyết đi trên đường vô tình nhìn thấy liền mang hắn đến bệnh viện và còn ở lại chăm sóc đến mấy ngày.

Vì muốn trả ơn cô ta nên Lăng Thần đã giúp đỡ Nhan Tuyết . Đưa cô ta vào trường này học còn giúp gia đình cô ta về mặt tài chính. Nhưng nào ngờ cô ta lại trở thành cái đuôi của hắn, bám riết không tha.

Vu Tích Kỳ và Thiệu Nha ngay ngày đầu nhìn thấy cô ta đã không ưa dù trước giờ đối với con gái các cậu luôn phóng khoáng. Nhưng riêng Nhan Tuyết này thật khiến cho người ta không thích dù cô ta chưa có hành động gì quá đáng.

" Lăng Thần , anh thực sự định hôn với cô tiểu thư kia ? " - cô ta nhìn hắn đầy tâm sự.

" Tôi không có định hôn với ai hết !!! " - Lăng Thần khẽ gất lên.

Nhan Tuyết vừa nghe thấy liền vui mừng , kéo ghế ngồi sát với hắn. Nhìn từ xa mà còn nhầm tưởng hai người là tình nhân.

" Thật sao ? Thật là anh sẽ không định hôn với cô tiểu thư kia ? "

Hắn khó chịu nhìn người cô gái kề bên, nạt nộ nói - " Không ! Sao cô hỏi nhiều thế ? ".

" Được rồi em sẽ không hỏi nữa , chỉ cần anh nói thì em sẽ tin " - Nhan Tuyết nở nụ cười như hoa nở lại tiếp tục quẩn quít lấy hắn .

Vương Lăng Thần đang khó chịu lại càng thêm bực bội , lạnh lùng lên tiếng - " Cô làm ơn tránh xa tôi ra một chút ".

Nhan Tuyết làm như không nghe thấy , càng bạo dạn ôm lấy cánh tay hắn. Vương Lăng Thần hờ hững hất ra , cả người lại đứng dậy đá mạnh cái ghế một phát mới rời đi.

Cô ta thất thểu nhìn người rời đi - " Anh ấy hôm nay làm sao vậy ? ".

Vu Tích Kỳ và Thiệu Nha không buồn để ý đến câu hỏi của cô. Hai người nhàm chán đứng dậy rời đi theo lão đại. Để cô nữ sinh kia ngồi chờ chơi một mình.

Nhan Tuyết nhìn thấy vẻ mặt của 2 kẻ kia liền tức giận , chờ đến khi bóng dáng của 3 người biến mất. Cô ta ngay lập tức hất đồ luôn khay cơm ở trên bàn xuống đất . Bàn tay nhỏ nhắn siết chặt.

" Vương Lăng Thần sẽ có ngày anh phải quan tâm đến em ".

Toàn bộ cantin đều chứng kiến từ đầu đến cuối . Mọi người lại bắt đầu xôn xao.

" Nhìn cô ta kìa , tưởng mình là cô bé lọ lem chắc ! "

" Gia cảnh chẳng được bằng ai mà muốn chiếm bằng được Vương Lăng Thần sao ? Thật không biết xấu hổ ! "

" Đúng là một con vịt xấu xí mà đua đòi làm phượng hoàng "

"....."

Nhan Tuyết nghe thấy những lời đó mặt ngay lập tức trắng bệch , nắm tay siết lại trên bàn. Cô ta tức giận đứng lên trừng mắt với từng người ngồi trong đó.

Nhưng đám người trong cantin tất nhiên không dừng lại . Cô ta đâu phải Vương Lăng Thần ! Một nam sinh trong đám đông lấy một một củ khoai tay chọc thẳng vào đầu cô ta.

Củ khoai trúng ngay vào trán khiến Nhan Tuyết té xuống đất . Cô ta phần uất hết lên - " Các người làm cái trò gì vậy hả ?!!! Tôi nhất định sẽ nói với Lăng Thần cho các người bị đuổi học !!! ".

Nghe cô ta nói, cả cantin lại vang lên hàng loạt giọng cười như là đùa cợt .

" Cô ta đúng là không phải ảo tưởng bình thường " - một nữ sinh trong số đó châm biếm nói.

Ngay lập tức lại một hũ kem bay đến ngay mặt Nhan Tuyết làm cho mặt cô ta dính đầy kem.

" A... " - cô ta chỉ kịp la lên một tiếng.

Cả cantin lại bật cười.

Nhan Tuyết hận thù nhìn đám người kia , ra vẻ không sao , còn rảnh thảnh người đứng dậy .

" Các người cứ đợi đó !!! "

Cô ta nói dứt câu liền xoay người bỏ chạy khỏi cantin. Phía sau là những tràng cười không dứt.

*****

...Lớp A3...

Vương Lăng Thần bức bội ngồi gác chân lên bàn . Im lặng không nói một lời.

Vu Tích Kỳ bước vào lớp nhìn thấy cảnh đó mà khẽ cười. Cậu đi tới kéo ghế xoay lại ngồi đối diện trước mặt hắn. Thấy lên bàn một tập hồ sơ .

" Có tin tốt cho cậu đây ".

Lăng Thần nhìn tên con trai nhướn mày có chút khó hiểu. Hắn đưa tay giờ tập tài liệu trên bàn. Cặp mắt u ám dần trở nên lóe sáng, cuối cùng là phát quang.

" Lần này gia đình cô ta sẽ không còn mặt mũi nào mà đồng ý hứa hôn " - Khóe miệng ranh mãnh giờ cao.

Tích Kỳ lại cười vui vẻ - " Lão đại, lần này cậu trả công mình thế nào đây ? ".

" Thế Vu nhị thiếu gia muốn mình trả công thế nào ? " - Vương Lăng Thần khoanh tay trước ngực, sáng khoái nhìn người đối diện.

" Mình muốn mua hòn đảo Caledonia của cậu " - Cậu ta vuốt cằm, nhàn nhã mở miệng.

" Vậy thôi sao ? " - Hắn ngạc nhiên hỏi.

" Vậy thôi . Mình hiện tại chỉ đang thích thú với hòn đảo đó "

Vu Tích Kỳ nhếch môi cười.

" Được, ngay ngày mai mình sẽ gọi người bàn giao " - Lăng Thần cất giọng đầy thích thú.

Tích Kỳ lại nhìn lão đại tò mò hỏi - " Mà cậu thực sự muốn cô tiểu thư ấy mất mặt ? Chuyện này còn có thể ảnh hưởng đến gia đình cô ta và Auheron đây lão đại ".

" Thì sao ? Càng tốt , bọn người đó sẽ biết thân biết phận dẹp luôn hôn ước này " - Hắn tròng mắt nói.

Vu Tích Kỳ lắc đầu khẽ cười , ngày mai truyền thông lại có tin tức để đăng rồi đây.

Cùng lúc, Thiệu Nha đi vào , tiện tay cầm lấy tập hồ sơ trên bàn Vương Lăng Thần. Giờ một lượt từ đầu đến cuối. Về mặt lúc đầu vô cùng hứng thú sau lại nhần lại .

Cậu cau mày nhìn 2 người kia - " Không thể tin được ! Quà nhiên là bí mật động trời của nhà họ Hàn đó "

Lăng Thần đắc ý cười đều - " Vậy mới nói giấy làm sao gói được lửa " .

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Không Thể Xem Thường

Sáng hôm sau tin tức về quá khứ của thiên kim tiểu thư tập đoàn Auheron và gia đình được đăng tải trên các mặt báo . Một thông tin vô cùng giật gân khiến giới truyền thông cả bên Trung lẫn bên Anh đều kinh ngạc. Nội dung rất đáng được quan tâm

Hàn Lệ Ái trước đây từng có một người chị gái hơn cô 5 tuổi là Hàn Viên Viên , chuyện này trước đây nhiều người đã biết , báo chí Anh cũng có đưa tin 5 năm trước chị cô chết qua một vụ bất cóc tổng tiền nhưng lại không biết rõ nguyên do . Chuyện này đã được phu nhân Emma Jones dấu kín như bưng

Tiểu thư Hàn Lệ Ái và Hàn Viên Viên ngay từ lúc nhỏ , đã thường xuyên bị bắt cóc. Đây là lý do mà Hàn Dật Minh luôn cho vệ sĩ theo sát các con mình. Là con của một tài phiệt giàu có tầm quốc tế lại có mẹ là thuộc dòng dõi hoàng tộc , 2 chị em cô luôn phải đối mặt với những vụ bắt cóc tống tiền.

Điều mà giới báo chí Anh không biết là năm đó Hàn Lệ Ái cũng bị bắt cóc cùng chị mình. Khi cảnh sát ập đến giải cứu thì thấy Hàn Viên Viên nằm một góc như đã chết . Còn cô ngồi ôm gối một góc , cả người run rẩy . Mặt thì trắng bệch , cắt không còn một giọt máu. Ánh mắt như bao phủ lớp sương mờ chứa đầy sự kinh hãi .

Sau đêm đó, Hàn Lệ Ái đã được bí mật chuyển vào bệnh viện tâm thần điều trị. Cô bị chấn động tâm lý mạnh , thường xuyên có những biểu hiện ôm đầu khóc thét giữa đêm và ngồi run rẩy một góc .

Sau một năm điều trị , Hàn Lệ Ái mới bình phục xuất viện. Chuyện này gần như được nhà họ Hàn giấu giếm kỹ càng. Sợ rằng chỉ cần lọt ra ngoài sẽ gây nên tai tiếng.

Nay lại bị báo chí moi ra không thương tiếc. Đây thật là một cú đánh giáng trời xuống nhà họ Hàn và Auheron.

*****

.... Tổng công ty tập đoàn Auheron - Văn phòng tổng giám đốc ...

" Vâng, con biết rồi thưa cha. Chuyện này cứ giao cho con xử lý " - Hàn Lệ Ái cúp máy , cả người ngồi dựa vào cái ghế da xoay , kiểu dáng hình chữ L.

Mới sáng nay, vừa vào công ti cô đã nghe được tin tức không mấy hay ho.

" Tiểu thư , đây là tất cả các tờ báo , tạp chí sáng nay. Người nên xem qua đi ạ. "

Người thư ký bước vào phòng đem một chồng báo để lên bàn, nghỉ ngơi nhìn cô.

Cô lạnh lùng xua tay - " Không cần. Tôi đã đọc rồi . Cho dù bây giờ có ngăn chặn miệng mồm của bọn báo chí thì không còn tác dụng gì nữa . Anh giúp tôi một chuyện, điều tra kẻ đã tung ra tin tức này . "

Người thư kí nghe xong liền gạt đầu kính cẩn - " Vâng thưa tiểu thư . Tôi ngay lập tức đi điều tra. Nhanh chóng tìm ra cho tiểu thư . "

Nói xong , anh ta liền xoay người bước ra khỏi phòng.

Hàn Lệ Ái hờ hững nhìn cánh cửa phòng khép lại. Gương mặt xinh đẹp không chút cảm xúc . Đôi mắt to tròn có chút nhú lại, ánh mắt như phủ lớp sương mờ. Một lớp sương mờ che dấu những hình ảnh kinh hãi của đêm hôm đó.

*****

.... Biệt thự Vương gia ...

Vương Lăng Thần đeo balo đi học về. Ung dung bước vào sân vườn rộng lớn của ngôi biệt thự. Hôm nay hán gần như phá lệ về nhà sớm bởi vì hán đang chờ cha hán thông báo việc "đại sự" kia.

Vừa bước vào nhà đã thấy cha hán ngồi ngay ghế sofa đọc sách. Vương Lăng Thần đi tới thưa - " Thưa cha , con đã về ".

" Ủ về rồi sao ? Hôm nay lại về sớm hơn thường ngày hửm ? Mau lên phòng thay đồ , tắm rửa đi " - Vương Khải gỡ cặp kính lão xuống , giương mắt nhìn.

" Dạ, vâng " - Hán lễ phép trả lời. Nhưng không cất bước đi mà chần chừ đứng đó một lúc .

Vương Khải thấy đứa con trai của mình hôm nay có biểu hiện không giống như ngày thường liền nghi ngờ hỏi - " Còn có vấn đề gì sao ? ".

" Cha không muốn thông báo cho con chuyện gì sao ? "

" Thông báo gì ? "

" Tỉ dụ như hủy bỏ cái gì đó "

" Hủy bỏ cái gì ? " - Cha hán khó hiểu hỏi lại.

Vương Lăng Thần lại càng cảm thấy khó hiểu hơn cha hán . Rõ ràng sáng nay báo chí đăng tin rầm rầm về bí mật kia , chẳng lẽ cha hán không đọc báo .

Không thể nào , một chủ tịch như Vương Khải đương nhiên là sáng nào cũng cập nhật tin tức. Cho dù không cập nhật thì cũng có thư kí bên cạnh thông báo chỉ tiết.

Chẳng lẽ lại là cha hán không quan tâm đến chuyện cô thiên kim tiểu thư kia từng bị đưa vào bệnh viện tâm thần mà vẫn muốn tiếp tục giữ hôn ước đấy

chứ ?

Vương Lăng Thần ngày càng rối mù , im lặng một lúc lâu mới tiếp tục nói - " Cha à , chuyện sáng nay trên báo.. "

Vương Khải vừa nghe thấy hần nói , hai mắt nhắm nghiền liền lóe lên tia quỷ dị như vừa nhận ra được điều gì đó , nghiêm giọng lên tiếng - " Từ nãy đến giờ anh là muốn nói về chuyện này ? ".

Hần gật đầu thật mạnh.

Người đàn ông trung niên ngồi dựa vào ghế sofa . Lại đeo cặp kính lão lên , mắt tiếp tục hướng xuống trang sách . Miệng thì nói chắc nịch - " Cho dù có chuyện gì xảy ra . Hôn ước này sẽ không bao giờ bị hủy bỏ trừ khi Auheron phá sản ".

Vương Lăng Thần tròn mắt nhìn cha - " Cha , không phải chứ ? Cô ta là bị đưa vào bệnh viện tâm thần đó. Con không muốn cưới một kẻ có tiền sử bệnh tâm thần ! "

Vương Khải khẽ cười ngược lên - " Từng bị chấn động về tâm lý thì sao ? Chỉ cần tập đoàn nhà con bé đó hợp tác có lợi cho chúng ta thì không có gì là không được . "

Hần tức muốn học máu . Cha hần đúng là dạng người "sống lâu lên lão làng" , không có gì có thể lay chuyển được quyết định của ông ta.

" Nhưng tin tức lần này chắc chắn là sẽ ảnh hưởng đến Auheron " - Vương Lăng Thần tìm kiếm chút hy vọng cuối cùng.

" Con chưa gặp thiên kim tiểu thư Hàn Lệ Ái nên mới có thể nói như vậy . Gặp rồi thì mới biết là không có gì có thể làm khó con bé đó. Con dâu tương lai của ta vốn dĩ là một người vô cùng thông minh xuất chúng , có tài xoay chuyển cục diện nhanh như chớp. Đưa con bé vào Vương gia là một quyết định rất đúng đắn . "

Vương Khải nghiêm túc nói.

Càng nói, Lăng Thần chỉ càng thấy tức. Lần này không ngờ hần lại thua . Đúng là không thể tránh khỏi tức giận. Hần siết chặt nắm đấm quay người đi thẳng lên lầu.

Cha hần chỉ ngồi đó liếc mắt nhìn - " Ngựa non háu đá. ". Sau đó tiếp tục đọc sách.

*****

Ngày tiếp theo , trên các mặt báo lại một lần nữa tràn ngập những tin tức về Hàn Lệ Ái. Nhưng lần này toàn bộ chính xác là về lý lịch của cô. Vài thông tin khiến cho người đọc không khỏi trầm trồ ngưỡng mộ và nể sợ.

Hàn Lệ Ái , sinh ngày 28 - 10 tại Luân Đôn , nước Anh . Là một người Anh gốc Trung , tên tiếng Anh là Ali.

Năm 6 tuổi cô đã biết chơi điều luyện Piano , Violon , đàn Hạc và sáo . Lên 10 tuổi cô đã rành rọt 6 thứ tiếng là tiếng phổ thông Trung Quốc, tiếng Anh , Pháp , Đức , Nhật , Hàn .

Thành tích học tập của cô luôn luôn đứng đầu trường trung học . Năm 15 tuổi ,cô đã được Harvard gửi giấy báo nhận học. Chỉ số IQ của Hàn Lệ Ái được đo ra là tới 250 . Thông tin này không khỏi khiến người ta phải nể sợ.

Điều khiến người ta nể sợ hơn là từ năm 15 tuổi cô đã được Hàn Dật Minh đưa vào tổng công ti tham gia quản lý tập đoàn giúp cha mình.

Lúc đầu khi Hàn Dật Minh thông báo sẽ đưa con gái mình vào ngồi ghế tổng giám đốc. Cả phòng họp đều bật cười tưởng đây là trò đùa . Nhưng khi biết được đây là một chuyện nghiêm túc, các cổ đông liền kịch liệt phản đối. Làm sao có thể đưa một đứa con nít hì mũi chưa sạch lên làm tổng giám đốc của họ chứ ?! Đúng là điều không thể chấp nhận được.

Dù vấp phải sự phản đối của các cổ đông nhưng Hàn Dật Minh vẫn một mực tìm cách đưa con gái mình vào ngồi chiếc ghế đó. Mà sau khi Hàn Lệ Ái được ngồi vào chiếc ghế tổng giám đốc liền đưa ngay ra chính sách giảm biên chế xuống các công ti con . Đưa ra hàng loạt các chính sách "cải tạo" từ trên xuống dưới, những dự án cực kỳ có lợi cho công ti.

Chỉ sau một năm , mức doanh thu lợi nhuận của tập đoàn đã tăng gấp đôi . Quả thật là tài giỏi đến mức không thể ngờ.

Thông tin này được giới truyền thông và báo chí đăng tải liên tục . Tất cả đều do một tay Hàn Lệ Ái điều khiển đằng sau. Những bài báo này gần như đã lật ngược toàn bộ tình hình, gây từ bất lợi trở thành có lợi cho Auheron.

Làm cho cổ phiếu của tập đoàn vừa mới ngày hôm qua có chút biến động hôm nay lại tăng vọt , người ngoài nhìn vào không ngă ngửa không được. So với thông tin Hàn Lệ Ái từng bị chấn động về tâm lí được đưa vào bệnh viện tâm thần điều trị thì những người đầu tư quan tâm việc cô hiện là thiên tài của giới kinh doanh hơn.

... Tổng công ti Auheron - Văn phòng tổng giám đốc ...

" Tiểu thư , người quả thực quá thông minh " - Người thư kí lên tiếng khen ngợi.

Trước lời khen của anh ta, Hàn Lệ Ái gương mặt vẫn dửng dưng. Nhàn nhạt lên tiếng - " Chuyện tôi nhờ anh điều tra thế nào rồi ? ".

" Thưa đã biết được kẻ tung tin. Không ai khác chính là thiếu gia Vương Lăng Thần của tập đoàn Vương thị, người có hôn ước với tiểu thư " - Người thư kí trở lại và nghiêm chỉnh đáp.

Hàn Lệ Ái khẽ nhướn mày. Cặp mắt xinh đẹp ánh lên vẻ đùa cợt - " Thì ra là như vậy. Luke, việc này ngoài trừ tôi và anh ra cũng không ai được biết. Đã rõ chưa ? "

" Thưa đã rõ "

" Anh lui ra trước đi "

" Tôi xin phép thưa tiểu thư " - Luke kính cẩn cúi đầu lui ra.

Cánh cửa phòng từ từ khép lại.

Hàn Lệ Ái nhàn nhã gấp tờ báo lá cải sáng nay lại. Đôi mắt kiêu diễm trở nên sắc bén. Khóe môi cong lên thành một đường.

Vương thiếu gia ơi Vương thiếu gia !

Cô đã định sẽ chờ đến khi kết hôn mới gặp mặt nhưng có lẽ không được rồi.

Đã nghĩ chỉ là một cuộc hôn nhân giao dịch có lợi cho đôi bên. Làm nhanh kết thúc nhanh.

Nhưng mà tên thiếu gia kia không biết điều lại muốn chơi xấu cô. Chắc là không muốn có hôn ước cùng cô đây mà.

Lần này Hàn Lệ Ái cô phải trở về Bắc Kinh một chuyến dạy dỗ tên hôn phu kia đằng hoàng mới được....

Cái ghế hình chữ L xoay ngược lại, Hàn Lệ Ái nhìn lên bầu trời mang màu sắc ảm đạm của buổi chiều qua tấm cửa kính. Đôi mắt phẳng lặng như mặt hồ mùa thu.

*****

....Trường trung học Vương Trí - Lớp A3 ...

" Chết tiệt ! " - Vương Lăng Thần gầm lên, quăng mạnh tờ báo lá cải sáng nay lên bàn Vu Tích Kỳ. Tiệm chân đá luôn cái ghế bên cạnh. (Yết : Anh nì thích đá ghế nhể)

Vu Tích Kỳ đọc lướt qua tờ báo, đôi mắt lóe lên sự kinh ngạc. Giọng nói như vừa phát hiện ra điều bí ẩn của thế giới - " Lão đại, cô thiên kim tiểu thư này cũng thật quá cao tay. "

Thiệu Nha thấy vậy, ngồi phía bên kia với tay qua lấy tờ báo đọc thử. Khuôn mặt trẻ con lại càng thích thú, khóe môi giương cao - " Quả nhiên là cao thủ. Lão đại của chúng ta đã gặp phải tay không vừa rồi. "

Lăng Thần ngay lập tức dặt lấy tờ báo trên tay Thiệu Nha đập thẳng vào mặt cậu - " Im miệng ! "

Lần này Vương Lăng Thần thực sự nổi giận. Hắn không ngờ rằng cô tiểu thư Hàn Lệ Ái kia ra một chiêu bài làm xoay chuyển cả ván bài. Cô gái đó quả nhiên không tầm thường như cha hắn nói. Không lẽ lần này hắn thực sự phải dính hôn với cô ta ?!

Lăng Thần trừng mắt qua, giọng hậm hực nói với 2 người kia - " Tối nay, qua thăm xóm khu Hoa Đông ! "

Vu Tích Kỳ và Thiệu Nha nghe vậy khẽ trao đổi ánh mắt với nhau. Lão đại quả nhiên thực sự nổi giận. Mỗi lần như vậy, Vương Lăng Thần thường đi kiểm chỗ chút giận, tìm người để đánh.

Cứ lời cả bọn hội Tam Vương ra cùng nhau đi thăm xóm địa bàn. Cứ thế mà đi kiểm người đánh, đánh chừng nào lão đại hết giận thì thôi. Cũng nhờ vậy mà gần như toàn bộ Bắc Kinh này đều là địa bàn của hội Tam Vương.

Vu Tích Kỳ và Thiệu Nha cùng lác đầu thờ dài. Đêm nay lại là một đêm đẫm máu của giới giang hồ đây.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Hoa Đông

.... Hoa Đông....

Hoa Đông trước giờ là khu phồn hoa diễm lệ. Chỉ cần màn đêm vừa buông, ánh đèn đường mờ ảo vừa được bật. Con đường này lập tức trở nên "sôi động".

Sôi động không phải vì nhiều người qua lại cũng chẳng phải vì ở đây buôn bán tấp nập. Khu Hoa Đông này khi đêm xuống liền trở thành một nơi hỗn tạp. Nơi này là nơi nổi tiếng về sông bạc, hộp đêm và đặc biệt là chơi gái.

Hôm nay cũng không khác gì . 10 giờ trở lên, con đường dưới sự rực rỡ của ánh đèn , vô cùng hỗn loạn . Người đi trên đường tràn ngập hơi rượu. Những cô gái son phấn , nước hoa thơm phức xịt đầy người, ăn mặc rất hở hang đứng dọc bên đường.

Tại một góc đường vắng vẻ...

" Áaaaa... "

Lại thêm mấy tên hét lên rồi ngã gục xuống đất.

Thiệu Nha bẻ bẻ cổ , vờn vai một cái , uể oải nói - " Cuối cùng cũng xong. Đánh nhau với bọn ruồi nhặng này thật chán ngắt . Chẳng có tí thú vị nào cả . "

Dưới chân cậu là từng kẻ từng kẻ nằm xếp lớp trên mặt đất. Kẻ nào cũng mặt mũi bầm tím , máu me đầy mặt , hai tay ôm lấy đầu mà rên lên vì đau.

Quả nhiên không hổ danh lão tam của Tam Vương hội . Bình thường nhìn bề ngoài chỉ như một thằng nhóc mặt búng ra sữa nhưng khi đã vào đánh trận, ngay lập tức tỏa ra khí chế áp khiến người ta run sợ.

Ra đòn nhanh như chớp lại còn rất hiểm. Chỉ mới vài phút mà mấy chục tên khu Hoa Đông đã phải ngã xuống chân cậu.

Vu Tích Kỳ đứng kế bên cũng vừa xử xong mấy tên. Thiệu Nha lướt mắt qua, giễu cợt nói - " Vu nhị thiếu gia hôm nay sao lại ra yếu như vậy ? " (Yết : =.=)

Tích Kỳ khinh bỉ nhìn tên nhóc kia - " Phải , mình rất yếu . Không được mạnh như cậu , mấy chục tên đàn ông to cao còn phải ngã dưới váy cậu "

Thiệu Nha không tức giận lại còn cười , hất mặt đầy khiêu khích - " Tất nhiên , tới lão đại mà còn phải ngã dưới váy mình . Mấy tên này là cái gì ! "

Vương Lăng Thần đang ở đằng sau , bẻ cổ tên cầm đầu . Thuận tay đánh một phát lên đầu thằng nhãi kia - " Miệng mồm cậu càng lúc càng thối ! "

" A.. "

Thiệu Nha ôm lấy cái đầu đau , mặt vô cùng ủy khúc.

Cổ của tên cầm đầu đầu trọc của khu Hoa Đông dưới bàn tay to lớn và rắn chắc gần như sắp bị bẻ gãy tới nơi. Tên đó liền kinh hãi hét lên .

" Đứng , đứng.. Xin Vương thiếu gia tha mạng.. Khu Hoa Đông này sẽ là của các cậu . Chúng tôi ngay lập tức đêm nay chuyển nhượng.. "

Vương Lăng Thần khẽ nhếch môi cười - " Ngay từ lúc đầu như thế này có phải tốt hơn không "

Bình thường nếu như có kẻ quy hàng , hắn cũng không tàn nhẫn đánh chết . Nhưng hôm nay tâm trạng của Lăng Thần lại không được tốt nên sẽ không nương tay cái quái gì cả.

Hắn không nói gì nữa , thẳng tay bẻ gãy cổ tên đó. Tên đầu trọc một lần nữa kinh hãi hét lên rồi gục xuống.

Sau đó Vương Lăng Thần đứng thẳng người dẩy phui phui tay áo . Ngay lúc đó có mấy kẻ của hội Tam Vương chạy đến , cúi đầu gấp rút nói - " Lão đại , đã xử lý xong toàn bộ . Khu Hoa Đông này hiện tại đã thuộc về chúng ta. "

" Tốt , các chú mau rời khỏi đây trước , tránh để cảnh sát ập đến " - Vương Lăng Thần lạnh lùng ra lệnh.

Vu Tích Kỳ và Thiệu Nha nhìn lão đại rồi lại quay qua nhìn kẻ vừa bị bẻ cổ kia, lắc đầu ngao ngán. Tên đầu trọc này quả thật xấu số . Lại chọn nhầm trúng ngày lão đại đang có máu nóng trong người để đánh nhau. Kết cục không thể đáng thương hơn.

Đám người Tam Vương hội ngay lập tức lái motor theo chỉ thị rồi đi để lại ba người.

Một lúc sau , hắn bước tới, Tích Kỳ liền lên tiếng hỏi - " Lão đại , có phải cậu muốn "tham quan" địa bàn mới một chút phải không ? "

Vương Lăng Thần mặt dửng dưng nhìn hai người - " Vẫn là nên thưởng thức thành quả một chút ".

Nhờ đánh nhau nên tâm tình của hắn đã khá lên được một chút. Tuy rằng chỉ là tạm thời, vì thế nào sáng mai hắn cũng lại nổi giận.

Nghe vậy , Thiệu Nha lại hí hửng chọt mỏ vào - " Lão đại khu này có mấy khách sạn theo giờ rất tốt. Hay chúng ta vào đó thử làm chuyện ba người đi. Chắc mới mẻ lắm "

Vương Lăng Thần đá một cú vào bắp chân của tên nhóc kia. Lần này cư nhiên đánh thật , lại còn đánh rất đau. Tên nhãi này không dạy lại không được . Mở miệng ra là toàn nghĩ tới chuyện bậy bạ.

Thiệu Nha lại la lên chỉ kịp ôm lấy bắp chân, dù rất đau nhưng vẫn giả bộ thút thít - " Lão đại , sao cậu lại nỡ đánh người đàn ông yếu đuối như mình ? "

Hắn trừng mắt - " Còn nói nữa. Ta đây sẽ cho nhà người đêm nay không về !!! "

" Được, được càng tốt. Ba chúng ta cùng nhau ở khách sạn . Đêm nay không về. Over night . Ok ? " - Thiệu Nha lại càng vui vẻ nói.

Vương Lăng Thần đúng là sẽ có ngày bị tên nhóc này chọc ghẹo tới tức chết .

Vu Tích Kỳ đứng bên cạnh vỗ vai Thiệu Nha - " Dồn đủ rồi. Lão tam , cậu đúng là càng lúc càng không biết vừa trón là cái gì "

Thiệu Nha nhìn cậu ta , nhún nhún vai trưng ra bộ mặt vô tội.

" Đi thôi , ba chúng ta đi uống rượu. Ở đây có một hộp đêm rất khá , chúng ta đến đó đi " - Vu Tích Kỳ lại quay sang vỗ vỗ vai lão đại.

Vương Lăng Thần không trả lời, thông thả bước đi trước. Vu Tích Kỳ thấy vậy mới kéo Thiệu Nha đi theo rồi khỏi chỗ đó. Đi bộ đến hộp đêm.

*****

...Quán Bee...

Ba người con trai bước vào trong hộp đêm. Khiến cho trong quán sinh ra một bầu không khí quý dị và đầy ngột thở. Khí chất của ba người đó là làm cho người nhìn không khỏi nín thở ngắm nhìn.

Người bên trái tuấn tú , nho nhã , nhìn có vẻ thư sinh trí thức nhưng lại mang loại khí chất hoàng tộc. Còn người bên trái da trắng như con gái, mặt mũi búng ra sữa , khuôn mặt hoàn mỹ , có thể nói là đẹp như mấy mỹ nam Hàn Quốc trên tivi .

Còn kẻ chính giữa lại anh tuấn , cao lớn. Nổi bật giữa đám người. Mái tóc bông bênh đen nhánh càng thêm nét quyến rũ. Cả người mang một vẻ lạnh lùng , ngạo ngạo lại khí chất , uy quyền.

Ba người , ba khí chất khác nhau. Cả ba đều mặc áo sơ mi , quần Jean đơn giản nhưng chỉ cần nhìn sơ qua đã biết là chất liệu vải cao cấp chỉ có thể được nhập khẩu. Được may một cách khéo léo và riêng biệt.

Mọi người trong quán đều thầm đánh giá . Ba người này thân thể không tầm thường.

Bọn họ đi tới quầy rượu ngồi. Anh chàng pha chế rượu có đôi mắt kẻ rất đậm , nồng nhiệt mở miệng - " Xin hỏi quý khách muốn uống gì ? ".

" 3 ly Lửa Tình " - Vu Tích Kỳ nhàn nhạt mở miệng.

Người pha chế nhìn ba người các cậu còn trẻ măng, nghi ngại hỏi - " Rượu này rất mạnh đấy . Các cậu thực sự muốn uống ? "

" Không vấn đề gì " - Vu Tích kỳ khoe miệng giờ cao nói.

" Khoan ! " - Thiệu Nha đột nhiên lớn tiếng cắt ngang.

Người pha chế và Vương Lăng Thần quay qua nhìn cậu ta . Vu Tích Kỳ cũng cau mày - " Sao thế ? "

" Hai ly thôi . Tôi muốn uống sữa " - Thiệu Nha nhún vai nói.

Anh chàng pha chế bắt đầu nhìn kẻ đối diện như sinh vật lạ . Đi vào hộp đêm mà đòi uống sữa . Quả nhiên lần đầu mới thấy.

Vương Lăng Thần ngồi bên cạnh vô cùng mất mặt , trừng mắt nhìn tên nhóc kia , lại lạnh lùng nói với người pha chế - " Cứ như cũ 3 ly. Đừng để ý tới thằng nhãi này ".

" Không, mình muốn uống sữa , uống sữa cơ... " - Kẻ thiếu thốn sữa mẹ kia bắt đầu ôm lấy cánh tay hắn nũng nịu.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt , người pha chế khẽ cười như vừa phát hiện ra điều gì đó. Cặp mắt kẻ đậm quý dị nhìn hai người.

Vương Lăng Thần lại phát điên , hất mạnh tay kẻ bên cạnh ra , lạnh lẽo nhìn người pha chế - " Thu lại ý nghĩ của anh ngay !!! Lo mà pha rượu đi !!! "

Anh chàng đó sợ sệt đôi mắt lạnh lẽo giết người kia, ngay lập tức cúi đầu pha chế rượu.

Vu Tích Kỳ thấy thế liền lấy chân đá bắp chân của tên nhóc kia . Thiệu Nha la đau mới chịu ngồi lại đàng hoàng.

Vu Tích Kỳ và Vương Lăng Thần cùng hưng hăng liếc xéo kẻ ngồi giữa. Thiệu Nha đột nhiên cảm thấy thật ớn lạnh ngar.

Từ cái bàn phía trong góc, một cô gái xinh đẹp đứng dậy bước tới chỗ bọn hắn. Cô ta có mái tóc dài màu đen, trang điểm đậm, thân hình đầy đặn , ăn mặc cũng rất bốc lửa. Đôi cao gót cao chót vót nện lộp cộp xuống sàn.

" Anh đẹp trai , uống rượu cùng em đi " - Cô ta đứng sát bên cạnh chỗ Vương Lăng Thần , cái miệng đỏ chót mời mọc.

Vương Lăng Thần khước miệng hơi nhếch lên nhưng gương mặt vẫn dửng dưng đón lấy ly rượu từ tay cô ta. Hắn trước giờ , mỹ nữ đưa tới tận tay thì không có thói quen chối từ. Phụ nữ cũng chỉ là quần áo , thấy đẹp thì mặc , chán rồi thì vứt.

Cô gái kia thấy vậy liền thích thú , người con trai này quả nhiên anh tuấn phi thường . Từ lúc bước vào đây đều khiến cho phụ nữ choáng ngợp. Không ngoại trừ cô ta. Nhìn sơ qua cũng biết hắn là kẻ có tiền.

Ngón tay của cô gái khẽ vuốt ve trên cánh tay trắng kiện của Vương Lăng Thần rất mờ ám - " Tối nay hay để em làm anh vui vẻ nhé ? "

Ngay lập tức bàn tay to lớn của hắn bắt lấy ngón tay không an phận của cô ta . Cánh tay lại nhanh chóng ôm lấy thân hình đầy đặn làm cô gái không khỏi giật mình, tim đập thình thịch.

" Cũng được nhưng còn để xem cô phục vụ được tôi không đã " - Vương Lăng Thần nhướn mày hứng thú.

Hôm nay tâm trạng hắn không tốt vẫn là nên kiếm một thứ để phát tiết.

Cô ta nghe vậy liền mừng rỡ hỏi - " Vậy chúng ta đến đâu vui vẻ đây anh ? "

" Không cần . Ở đây có phòng riêng V.I.P , vào đó luôn đi " - Vương Lăng Thần nhàn nhạt lên tiếng.

" A.. " - Cô gái khẽ kinh ngạc .

" Đi " - Hắn lạnh lùng thả cô ta ra rồi xoay người đứng dậy bước đi.

Cô ta nuốt nước bọt ngay lập tức hồn hờ đi theo.

Vu Tích Kỳ nhìn cảnh đó lại lắc đầu mở miệng - " Tâm trạng lão đại không tốt. Cô gái đó đêm nay chắc là bị hành hạ rồi "

Vừa nói cậu liền quay mặt qua , đã thấy kẻ kia uống hết ly rượu nằm lăn ra trên quầy . Miệng thì ngáy khò khò. Vu Tích Kỳ lại xì khói.

Đúng là quá mất mặt cho Tam Vương hội !

*****

...Biệt thự Mier....

" Ái nhi , con chắc chắn muốn đến Bắc Kinh ? " - Hàn Dật Minh ngồi trong phòng làm việc , nhíu mày nhìn con gái.

Hàn Lệ Ái đứng trước bàn làm việc , lễ phép đáp - " Vâng ạ. Con thấy trước khi kết hôn cũng nên tìm hiểu qua nhau một chút , sau này sẽ dễ dàng hợp tác "

Ông gật đầu , nghiêm túc lên tiếng - " Thôi cũng được. Tiện thể con qua đó giúp ta xem xét thêm vài đối tác và thị trường "

" Vâng , con biết rồi . Con sẽ xem xét kỹ lưỡng " - Cô nhẹ nhàng trả lời.

" Vậy khi nào con đi ? "

" Rạng sáng ngày mai ạ "

" Rạng sáng ? Gấp vậy sao ? " - Hàn Dật Minh khẽ nhướn mày.

" Vâng. Con đã sắp xếp lại mọi chuyện ở tổng công ti ổn thoả rồi , cha cứ yên tâm " - Hàn Lệ Ái lại đáp.

" Được rồi, con mau về phòng nghỉ ngơi đi " - Ông lo lắng nói.

" Vậy con xin phép về phòng " - Cô lễ phép cúi đầu rồi đi ra ngoài.

Cánh cửa gỗ được đóng lại . Hàn Lệ Ái liền cầm điện thoại lên gọi điện cho ai đó.

" Luke, hồ sơ học bạ của tôi đã được chuyển về trường trung học Vương Trí chưa ? "

" Thưa đã sắp xếp xong rồi "

" Được . Thời gian sắp tới tôi sẽ vắng mặt . Mọi chuyện đều do anh xử lý . Có gì thì gọi điện báo cáo cho tôi "

" Vâng , thưa tiểu thư "

Hàn Lệ Ái gác máy . Ngay lập tức trở về phòng chuẩn bị chuyến đi.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Đồ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Bốn Tiểu Thư Đây Sẽ Dạy Đồ Lại Anh Cho Thật Tốt

....Beijing Airport...

Sân bay quốc tế

Những hành khách quốc tế vội vã đi qua cửa khẩu . Không khí rộn ràng của buổi sáng tràn ngập đại sảnh sân bay quốc tế. Đến khi đám đông lần lượt vắng ra . Từ phía bên trong cửa khẩu , một cô gái xinh đẹp nức nở lòng người đẩy một xe vali lớn từ từ đi ra.

Cô gái dáng người thon thả , làn da trắng như tuyết , gò má hồng hào như nét xuân kết hợp với đôi mắt to tròn đen láy , mái tóc dài suông mượt màu hạt dẻ . Trên người mặc một chiếc áo khoác dạ dáng dài rất thời thượng màu đen đi cùng với giày cao gót cùng màu. Cả người cô gái toát lên khí chất quý tộc , quyền quý. Nhưng hơn hẳn, dung nhan hoàn mỹ của cô khiến cho người nhìn không khỏi mê mẩn. Dưới ánh nắng dịu nhẹ của buổi sớm , nét đẹp của cô càng thêm phần rực rỡ.

Ngay lập tức , có hai người vệ sĩ bước tới. Cả hai cùng cúi chào lễ phép. Một kẻ lên tiếng - " Tiểu thư , chào mừng người đến Bắc Kinh . Chủ tịch đã dặn chúng tôi đến tiếp đón người chu đáo "

Hàn Lệ Ái lạnh nhạt gật đầu liếc nhìn hai người. Bọn họ hiểu ý liền tiến lên đón lấy xe vali đẩy đi . Ra ngoài , đã có một chiếc Maybach màu trắng sang trọng đợi sẵn. Một tên cung kính mở cửa sau cho cô ngồi vào .

Trong xe...

" Chúng ta đi đâu đây ? " - Hàn Lệ Ái nhàn nhạt mở miệng. Mắt thì vẫn nhìn ngắm khung cảnh bên ngoài .

Người vệ sĩ ngồi ghế trên , quay mặt xuống có chút khó hiểu trả lời - " Thưa tất nhiên là về Biệt Thự Aries . Tiểu thư , chẳng lẽ người còn muốn đi đâu sao ? "

Hàn Lệ Ái vào năm 10 tuổi đã từng đến đây nghỉ hè cùng chị mình. Trước khi xảy ra chuyện kia , cô luôn có một người chị ở bên cạnh chăm sóc yêu thương. Năm đó , Hàn Viên Viên đưa cô đi chơi khắp nẻo đường của thành phố Bắc Kinh. Một kỷ ức tuổi thơ vẫn còn đọng lại trong chút trí nhớ.

" Hiện tại còn rất sớm , đến trường trung học Vương Trí đi " - Cô lại nghiêm giọng nói.

" Tiểu thư , chẳng phải ngày mai người mới nhập học ? " - Kẻ kia càng khó hiểu. Vừa mới xuống sân bay tiểu thư đã đòi đến trường, cái này có phải là gấp gấp muốn đi học quá không ?

" Tôi muốn tham quan một chút " - Ý tứ lời nói của Hàn Lệ Ái nghe kỹ sẽ phát hiện ra có gì đó rất thích thú.

Người vệ sĩ liền gật đầu hiểu ý, quay sang nói với người lái xe - " Đi đến trường trung học Vương Trí "

Chiếc xe sang trọng bắt đầu lướt nhanh trên đường phố Bắc Kinh.

*****

...Trường Trung Học Vương Trí...

Không hổ danh là trường trung học danh giá của thành phố Bắc Kinh và của cả Đại Lục. Ngôi trường được xây nên vô cùng rộng lớn , trường đại học ở nước ngoài cũng không lớn được như vậy. Chỉ có thể so sánh với tòa lâu đài.

Ngôi trường này chính xác được xây như một lâu đài mang phong cách Châu Âu. Nhưng kiểu kiến trúc lại theo hơi hướng hiện đại , sang trọng chứ

không cổ kính và quá nguy nga.

Hàn Lệ Ái đeo túi xách bước vào khuôn viên trường, khẽ nhếch môi cười. Vương thị này thực sự thế lực tiền tài cũng không hề nhỏ. Cur nhiên là dùng một số tiền lớn để xây nên một ngôi trường như lâu đài thế này để dành cho mấy công chúa , hoàng tử vào học.

Đáng lẽ ngày mai mới là ngày học chính thức của cô nhưng Hàn Lệ Ái là muốn đến xem qua một chút càng muốn nhìn thử tên hôn phu không biết điều kia một chút.

Đó cũng là mục đích đến nơi này của cô, dạy dỗ lại tên thiếu gia họ Vương cho "hèn người", sau này cưới về còn biết cái gì nên làm cái gì không nên làm.

Trước giờ cô không hứng thú chấp nhận với kẻ đâm xấu sau lưng lại còn là con nít hỉ mũi chưa sạch . (Yết : Chị ơi chị bằng tuổi người ta đấy _). Nhưng mà lần này là chuyện ảnh hưởng đến Auheron, đến mặt mũi gia đình cô. Hàn Lệ Ái không trị lại không được.

Hàn Lệ Ái đứng trước cửa lớp có biển treo là A3 nhìn chăm chú một lúc rồi bước chân vào . Giờ này còn rất sớm nên lúc này dưới sân trường vắng tanh , trong lớp học lại càng không có một bóng người.

Cô đi thẳng đến cái bàn cuối dãy, cởi áo khoác ra vắt lên thành ghế rồi ngồi xuống. Cô thừa biết đây là lớp của hần , cũng còn biết đây là chỗ ngồi của hần. Trước khi đến đây , Hàn Lệ Ái đã điều tra rất chi tiết về mọi thứ của Vương Lăng Thần.

Cô nhàn nhã ngồi chéo chân . Hàn Lệ Ái vì đi gấp đến đây nên không mặc đồng phục chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng không tay kết hợp với chân váy Mullet màu xám chất liệu lam bằng Voan . Khi cô ngồi chéo chân liền để lộ ra đôi chân dài thẳng tắp trắng nõn mê người.

Từ trong túi xách, Hàn Lệ Ái lấy ra một quyển tiểu thuyết văn học Anh của James Joyce . Nhẹ nhàng lật từng trang sách ra đọc. Cô rất thích đọc sách , đó là việc duy nhất cô làm mỗi khi rảnh rỗi.

...6 giờ 30 phút...

Người đầu tiên bước vô lớp là một nữ sinh , cô ta nhìn cô gái ăn vận thời thượng ngồi trong lớp như một sinh vật lạ.

Người thứ hai là một nam sinh , vừa bước vào đã ngất ngây trước vẻ đẹp của cô gái lạ hoặc đang ngồi đọc sách kia. Mê mẩn ngắm nhìn.

Kẻ thứ ba vào lại bắt đầu phát hiện chỗ cô ngồi là của Vương Lăng Thần. Một phen kinh ngạc. Chỗ đó ngay cả hiệu trưởng cũng không dám ngồi.

Rồi người thứ tư , thứ năm... Những người tiếp theo nữa bước vào lớp nhìn cô như hiện tượng lạ...

....6 giờ 45 phút...

Lớp học gần như đã vào đông đủ chỉ thiếu mỗi ba người là Vương Lăng Thần , Vu Tích Kỳ và Thiệu Nha.

Đám học sinh xung quanh này giờ vẫn xôn xao bàn tán , nhìn chăm chăm vào Hàn Lệ Ái . Nam sinh thì đắm đuối ngắm nhìn người con gái đẹp như một nữ thần kia , không biết là tiểu thư nhà ai mà lại xinh đẹp như vậy.

Còn nữ xinh...

Một số thì dùng cặp mắt khó chịu dòm cô vì tất nhiên họ không thể không bức bối khi có một cô gái xinh đẹp lạ hoặc đột nhiên xuất hiện tại lớp lại còn ngang nhiên ngồi vào chỗ của Vương Lăng Thần, hoàng tử của họ.

Còn một số khác âm thầm đánh giá trang phục , phụ kiện trên người cô. Ánh mắt không khỏi phát cuồng lẫn trầm trồ ngưỡng mộ. Tất cả đều là hàng hiệu cao cấp không những giá tiền kinh khủng mà lại còn là hàng hiếm, chỉ có đúng 1 hoặc 2 cái trên thế giới, được nhà Design nổi tiếng thiết kế riêng biệt. Chưa chắc có tiền đã mua được. Bọn họ tuy cũng là tiểu thư gia đình giàu có nhưng những thứ hàng hiệu có một không hai trên thế giới này , họ lần đầu tiên được thấy tận mắt. Mà cô gái kia từ trên xuống dưới đều là hàng hiếm , chắc chắn thân thể "không phải con vua thì cũng là con quan".

Trước ánh mắt của bọn người kia , Hàn Lệ Ái vẫn không mấy may để ý . Chỉ lo chú tâm đọc sách , không quan tâm tới thế giới bên ngoài. Chìm đắm trong thế giới riêng của mình.

Về chăm chú đọc sách của cô dường như càng khiến đám nam sinh kia tim đập không thôi. Ngón tay thon dài nhã nhặn lật từng trang sách , đôi mắt kiêu diễm hơi nhúu lại vì tập chung. Đôi chân thanh mảnh khéo léo chéo lên nhau, thật là làm nam sinh trước mắt một trận kịch liệt.

Cuối cùng không chịu được nữa, một nữ sinh tiến đến trước mặt cô , giọng điệu khó chịu - " Xin hỏi cô là ai vậy ? Sao lại tự nhiên khi không lại vào lớp tôi ngồi như vậy ? "

Cả lớp chăm chăm theo dõi hai người.

Hàn Lệ Ái nghe cô ta hỏi cũng không ngước mặt lên chỉ cất giọng thoát nhẹ ra ba chữ - " Học sinh mới "

Nữ sinh đó nhìn cô đáng vẻ hờ hững như khinh người liền tức giận - " À , thì ra là học sinh mới . Nhưng cô có biết đây là chỗ của ai không mà tự tiện dám ngồi "

" Không quan tâm "

Hàn Lệ Ái nhàm chán đáp . Mắt vẫn dán vào cuốn sách.

" Cô !!! Đây là chỗ của.. "

" I don't care "

" Cô thật lớn gan.. "

" Who's care ? "

Nữ sinh kia bị Hàn Lệ Ái làm cho tức chết . Sôi mạch máu cả người.

" Reng... Reng..."

Đột nhiên tiếng chuông vào lớp vang lên.

Vương Lăng Thần và 2 kẻ kia bước vào lớp . Vừa đặt chân vào đã thấy đám học sinh nhìn hấn bằng con mắt rất quái gở.

Cảm thấy lại có điều gì đó bất bình thường, hấn theo ánh mắt của mọi người mà hướng về phía cuối lớp.

Ngay bàn của hấn có một bóng dáng người đang ngồi đó. Không biết kẻ nào lại to gan đến vậy , muốn được ban chết đây mà .

Đột nhiên , Thiệu Nha lên tiếng tán thưởng - " Thật xinh đẹp ! "

Vương Lăng Thần cau mày nhìn kỹ hình dáng kẻ kia...

Là một cô gái rất xinh đẹp .

" Thịch.. "

Bỗng dưng hấn nghe thấy trái tim mình đập mạnh một cái. Tuy rằng hấn nhìn qua người đẹp rất nhiều nhưng người đó lại vô cùng đặc biệt. Một vẻ đẹp vừa thuần khiết , vừa rực rỡ như ánh ban mai. Là một nữ thần giữa rừng người kia.

Nhưng mà hấn cũng không phải kẻ ham mê sắc đẹp . Dù hấn thừa nhận vẻ đẹp của cô gái kia khiến hấn thực dễ tâm . Vương Lăng Thần vẫn là đang không thích có kẻ ngồi vào chỗ của mình. Hấn vốn dĩ rất cao ngạo.

Vương Lăng Thần không quan tâm đi tới , lạnh lùng nói - " Tránh khỏi chỗ của tôi "

Hàn Lệ Ái bấy giờ mới đặt quyển sách xuống bàn , từ từ ngước mắt lên . Đôi mắt xinh đẹp như có lớp sương mờ dày đặc chạm vào cặp mắt lạnh lùng kia .

" Thịch.. "

Hấn lại khẽ nghe thấy tiếng động đó. Đáng chết hôm nay tim hấn bị làm sao vậy ?!

Thì ra đây chính là thiếu gia Vương Lăng Thần của đoàn Vương thị . Quả nhiên như lời đồn , rất anh tuấn , rất khí chất cũng đủ cao ngạo . Chắc là sẽ phải dạy dỗ từ từ thôi .

Cả đám người trong lớp cũng hồi hộp theo dõi cảnh tượng trước mắt.

Khóe môi đẹp để theo một đường cong lên , Hàn Lệ Ái giương mắt nhìn hấn. Cô lại nhẹ nhàng đứng dậy , cất quyển sách vào túi xách .

Rồi bất thành linh , cô giơ một cánh tay lên . Cánh tay trắng nõn vòng qua ôm lấy gáy Vương Lăng Thần kéo đầu hấn xuống gần như là ôm. Khiến cả lớp học , Vu Tích Kỳ , Thiệu Nha và ngay cả hấn một phen chấn kinh .

Làn da mịn màng ở cánh tay cô khẽ chạm vào làn da thô ráp ở phần gáy của hấn tạo ra một sự tiếp xúc kì lạ nhưng cũng thực rung động . Làm Vương Lăng Thần có chút cứng ngắc.

Chưa kịp làm gì thì cánh môi nhỏ nhắn đã nói khẽ bên tai hấn , giọng điệu có chút đùa cợt - " Hân hạnh lần đầu tiên gặp mặt , Vương thiếu gia . Hãy nhớ cho rõ những điều tôi sắp nói đây..." "

Giọng của Hàn Lệ Ái rất nhỏ nên chỉ đủ hai người nghe . Hình ảnh của hai người bây giờ nhìn vào trông rất ái muội.

Vương Lăng Thần nghe giọng nói kia, đôi lông mày anh tuấn có chút trau lại.

" Bắt đầu kể từ bây giờ , bốn tiểu thư đây sẽ dạy dỗ lại anh cho thật tốt " - Cô thỏ thẻ nhẹ nhàng nhưng lại rất nghiêm túc.

Nói xong cô liền buông hấn ra . Nở một nụ cười mỉa miều nhưng lại có chút lạnh lẽo . Cầm lấy túi xách và áo khoác rời đi trước bao cặp mắt muốn rót ra khỏi phòng.

Vương Lăng Thần đứng đó trợn mắt nhìn hành động quái gở của cô gái lạ hoặc kia. MK ! Cô ta là ai mà dám ăn nói phách lối như vậy . Nhưng mà tại sao lúc này hấn lại đứng yên nghe cô ta nói như vậy ?! Nếu như bình thường , hấn đã đẩy mạnh kẻ đó ra và cho xuống địa ngục từ lâu rồi !

Hấn đứng là bị ma nhập rồi !!!

Mà cô gái kì lạ kia lá gan cũng thật to . Lần đầu tiên có kẻ dám nói là sẽ dạy dỗ hấn . Thật sự muốn hấn "hủy" chết cô ta.

Vu Tích Kỳ và Thiệu Nha cuối cùng cũng bước tới . Tích Kỳ ngạc nhiên mở miệng hỏi trước - " Lão đại , cô gái đó nói gì mà bộ dạng cậu lại như muốn giết người như vậy ? "

Cậu nghĩ thầm cô gái xinh lúc này quả thật quá to gan . Ngay cả lão đại của Tam Vương hội mà cô ta cũng dám tùy tiện hành động như thế.

Vương Lăng Thần gương mặt u ám nhìn cậu - " Không có gì !!! "

Xong ngồi xuống bàn một cái phịch. Nhưng là... Chỗ ngồi còn vương vấn một mùi hương hoa dịu nhẹ . Chết tiệt ! Là của cô gái lúc này !

Hấn tức giận đứng lên . Đá cái bàn đó sang một bên , kiểm một cái bàn chống khác ngồi.

Thiệu Nha thấy vậy liền chề môi - " Lão đại , cậu không ngồi thì để mình ngồi . Mình muốn ngửi hương thơm mỹ nhân "

" Cảm ơn !!! " - Hấn quát lớn.

Lần này khiến cho cả Vu Tích Kỳ cũng giật mình. Liền ngay lập tức trừng mắt nhắc nhở thẳng nhóc kia. Lão đại từ hôm qua đã bị chọc bực , hôm nay lại xảy ra chuyện này với cô gái kì lạ kia lại càng thêm "núi lửa phun trào".

" Mà hình như cô ta quen biết với cậu ? " - Cậu nhíu mày hỏi.

" Không có ! Mình còn chẳng biết cô gái kì quái đó là ai !!! " - Hấn tiếp tục tức giận trả lời.

Vu Tích Kỳ lại thêm khó hiểu . Nếu như không biết sao lại dám tùy tiện hành động như vậy. Trước giờ tuy có rất nhiều cô gái dùng mọi chiêu thức tiếp cận lão đại cho bằng được nhưng cũng không dám tùy tiện như khi này. Cùng lắm là bạo đạn ôm lấy tay.

Nhưng mà tiếp cận như cô gái đó cũng thật là kì lạ và lớn mật . Đợi một chút...

Vu Tích Kỳ nhảy cảm ngay lập tức phát giác có điều không đơn giản ở chuyện này. Cô gái đó không những xinh đẹp rạng rỡ, cả người khí chất đều rất quý tộc quyền quý . Sáng sớm đã chạy vào trường Vương Trí , vào lớp A3 lại còn ngồi ngay chỗ của lão đại . !

Nếu là như vậy chắc chắn cô ta phải đi quan sát tìm hiểu rất lâu hoặc là... Có người điều tra cho từng chi tiết. Nhưng tốt cùng cô gái kì lạ đó là ai , cậu thực sự đoán không ra .

Thật là kì lạ .

*****

Hàn Lệ Ái sai chân bước giữa khuôn viên rộng lớn của trường.

Hôm nay chào hỏi đến đây là đủ rồi. Cô chỉ là muốn nhìn xem qua một chút để phán đoán thôi.

Lần này chắc có lẽ nên mạnh tay một chút đây. Cái cây này có vẻ rất khó uốn nắn . Nhưng là vẫn nên uốn nắn lại khi nó còn mềm yếu. Tên hôn phu kia cần phải học lại nhiều lắm.

Hàn Lệ Ái miên man suy nghĩ, chân đã bước tới cổng . Cô chợt xoay lưng lại , đảo mắt một vòng nhìn ngắm ngôi trường xa hoa kia . Đôi mắt kiêu diễm như sương mờ ảo , âm thầm tâm tình.

Xong rồi cô lại đi ra ngoài bước lên chiếc xe đang chờ sẵn. Chiếc xe khởi động lăn bánh đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Thật Quá Cao Tay

....Sáng hôm sau - 6 giờ 45...

Trường Trung Học Vương Trí

Hàng loạt chiếc xe màu đen sang trọng nối đuôi nhau chạy vào lối cổng. Các vị thiếu gia, tiểu thư con nhà giàu lần lượt bước xuống xe vào trường.

Sáng nào cũng thế, cảnh tượng trước mắt như tượng trưng cho sự xa hoa của ngôi trường danh giả này. Ngày ngày diễn ra trước cổng trường Vương Trí cứ như là trong phim vậy.

Giữa dòng xe màu đen kia, đột nhiên xuất hiện một chiếc xe màu trắng sang trọng, tuy thiết kế đơn giản nhưng nhìn qua đã biết loại xe đắt giá của thế giới, nổi bật trong đám đông. Học sinh đang đứng trước cổng ai ai cũng hướng mắt về chiếc xe đó.

Chiếc Maybach đỗ lại, một tên vệ sĩ ngay lập tức xuống xe mở cửa sau xe ra, kính cẩn chào.

" Xin mời tiểu thư "

Hàn Lệ Ái bước xuống xe. Trên vai đeo một chiếc balo hàng hiệu. Hôm nay cô đã bận đồng phục của trường như những học sinh khác.

Trên người cô ngoài trừ bộ đồng phục là áo sơ mi trắng có nơ thắt ngay cổ, một chiếc áo Blazer đen khoác ngoài và váy xoè ngắn. Hàn Lệ Ái còn mang trên người những phụ kiện vô cùng đắt tiền khiến ai cũng trầm trồ.

Một đôi boots cổ ngắn làm bằng da, một cái balo màu xanh đeo trên vai, đồ gài áo cũng được đính bằng kim cương, ngay cả cái nơ nhỏ kẹp trên tóc cô cũng là của nhà Design Channel thiết kế đúng duy nhất một cái trên thế giới.

Hơn hết, dung nhan tuyệt mỹ của Hàn Lệ Ái khiến người nhìn không thể rời mắt.

Cô sải chân, bước từng bước vô cùng đĩnh đạc đi vào cổng trường trước bao nhiêu cặp mắt.

Tại sao trường của họ có một mỹ nhân đẹp rúng động lòng người như vậy mà trước giờ họ không hề hay biết.

Hàn Lệ Ái đi dọc hành lang trường đã có biết bao đôi mắt gần như trời hết ra ngoài vì cô.

...Lớp A3...

Hàn Lệ Ái bước nhanh vào lớp trước bao nhiêu ánh mắt sững sờ của học sinh cùng lớp.

Bọn họ vô cùng kinh ngạc. Đây chẳng phải là cô gái xinh đẹp ngày hôm qua sao? Hôm nay lại còn mặc đồng phục của trường nữa. Thì ra đúng là học sinh mới. Đám nam sinh bắt đầu lại mê đắm ngắm nhìn vẻ đẹp khuynh quốc kia. Kể từ ngày hôm nay, mỗi ngày họ đều có thể chiêm ngưỡng mỹ nhân rồi.

Thiệu Nha và Vu Tích Kỳ cũng sững sờ nhìn cô dưới bộ đồng phục học sinh. Vương Lăng Thần vừa ngược mắt lên đã nhìn thấy thân ảnh xinh đẹp kia. Đôi đồng tử co giãn nhất thời, hần nhủ mày.

Hàn Lệ Ái không đi xuống dãy của Vương Lăng Thần mà đi xuống dãy bàn phía ngoài. Ngồi vào cái bàn cuối cùng, ngang hàng với Vu Tích Kỳ và Vương Lăng Thần.

Cởi balo đặt lên bàn, Hàn Lệ Ái nhẹ nhàng ngồi xuống. Thần nhiên lấy sách ra đọc. Không hề liếc mắt tới Vương Lăng Thần hay đám người kia. Giống như ngày hôm qua chưa có chuyện gì xảy ra.

" Cô ! " - Hần còn tức giận chuyện ngày hôm lại càng muốn hỏi rõ cô ta là ai còn tính sổ.

Wương Lăng Thần đứng dậy đi qua chỗ cô, đứng trước mặt lạnh lùng nói - " Cô là ai mà lại dám xuất hiện ở đây ?! "

Hàn Lệ Ái vẫn chăm chú đọc sách, miệng thì trả lời - " Đây là trường cấp 3 cũng không phải bệnh viện tâm thần. Có gì mà không dám ? "

Nghe thấy lời nói không chút sợ hãi mà còn có chút không muốn quan tâm của cô gái trước mặt, Vương Lăng Thần càng trở nên nóng nảy. Cô gái này quả nhiên to gan, một chút cũng không để hần vào trong mắt.

Wương Lăng Thần nhìn xuống bộ đồng phục của cô lại khẽ nhếch môi cười - " Thì ra là học sinh mới sao? Cô gái, cô không biết là mình đang đắc tội với ai đâu "

Tuy rằng trước giờ hần chưa bao giờ mở miệng chủ động khoe khoang về thân thế của mình. Bởi vì Lăng Thần cảm thấy như vậy thật là khoe loác với lại cũng không cần nói vì trước giờ ai gặp hần thì đều biết rõ và nể sợ. Hình của hần xuất hiện đầy trên các trang báo và mạng internet cơ mà.

Nếu như cô ta là học sinh của trường Vương Trí hẳn lại càng dễ xử lý. Phải cho cô gái này biết mình đang ngu ngốc đất tội với ai. Hành động quái gở của cô ta ngày hôm qua đã làm hấn rất tức giận. Dù Lăng Thần không hiểu rõ cục câu nói ngày hôm qua của cô ta có ý gì.

Hàn Lệ Ái không thèm trả lời. Xem lời nói của hấn như gió thoảng qua tai.

Vương Lăng Thần tức điên. Cái này chính xác là sự xem thường cùng khinh miệt. Đây là lần đầu tiên hấn bị một cô gái làm cho tức giận như vậy.

Bàn tay to lớn dặt ngay quyền sách trên tay cô xé nát.

Hàn Lệ Ái không hề ngạc nhiên cũng không hề tức giận. Gương mặt xinh đẹp vô cùng điềm tĩnh nhìn hấn đang xé sách. Cánh tay trắng nõn khoanh lại trước ngực, lên tiếng đùa cợt - "Chỉ vậy thôi sao?"

"Sao?"

"Vương thiếu gia, anh có hành động nào khác cho giống người trưởng thành chút hơn không?"

Đúng, chính xác là hành động kia quá ư là trẻ con! Hàn Lệ Ái nhìn người con trai cao lớn trước mắt như một đứa trẻ con bướng bỉnh cáu giận. Rất ôn tồn, không mảy may tức giận.

"Cô!!!"- Hấn trợn mắt nhìn người kia. Cô ta cư nhiên không hề có gì gọi là tức giận trước hành động thô lỗ của hấn. Lại còn đùa cợt nói hấn là trẻ con.

Vu Tích Kỳ nhìn cô mà còn thấy ớn lạnh dùm. Lão đại lần này cực kì tức giận. Lần đầu tiên cậu mới thấy có một cô gái xem thường hấn đến như vậy, một chút cũng không sợ. Cô gái đó càng lúc càng kì lạ.

"Nói, cô rốt cuộc là ai?!"

Bình thường nhìn vào bảng tên là có thể biết được tên. Nhưng cô gái này lại không hề đeo bảng tên trước ngực làm hấn không biết được. Vương Lăng Thần rất muốn biết cô gái kia rốt cuộc là ai mà dám mạnh miệng trước mặt hấn như vậy.

Cho dù cô ta là tiểu thư con nhà nào thì nếu để hấn biết được chắc chắn sẽ "hủy" gia đình cô ta ngay lập tức, cho cô ta biết uy danh của lão đại này. Đã biết hấn là Vương thiếu gia mà còn dám ăn nói như thế.

"Tôi không có lý do gì phải trả lời câu hỏi này của anh"- Hàn Lệ Ái nhàn nhạt đáp.

Hấn lại nhếch môi cười. Được, cô ta cũng gan dạ lắm.

"Cô nên biết đã bước vào ngôi trường này thì phải kính trên nhường dưới. Nếu không sẽ mang họa đấy"

Nghe hấn nói, cô bật cười một tiếng. Đứng thẳng dậy chống tay lên bàn, mở miệng nói - "Cám ơn lời nhắc nhở của Vương thiếu gia. Nhưng tôi cũng muốn nhắc nhở thiếu gia đây 'Ngôn khinh hủu khuyển nhân, lực tiểu hủu lập giá' (*)"

"MK! Cô dám khinh thường tôi?!" - Vương Lăng Thần tức giận chửi thề.

Cả lớp ai cũng trừng mắt nhìn nữ sinh to gan kia. Ngay cả Vu Tích Kỳ và Thiệu Nha cũng khiếp sợ. Cô gái đó gan mật thật không nhỏ. Nhưng bọn cậu cũng thấy thực kì lạ trước giờ lão đại đâu phải dạng người nhỏ nhen đi tranh chấp với phụ nữ. Đường đường là một lão đại, hành động như bây giờ có chút...

Thực không giống Vương Lăng Thần ngày thường.

"Reng... Reng.."

Tiếng chuông vào lớp phá tan bầu không khí căng thẳng kia.

Vương Lăng Thần lạnh lẽo nhìn cô - "Cô cứ đợi đó. Chuẩn bị cùng gia đình mình cuốn gói khỏi thành phố này đi"

Hàn Lệ Ái không một chút sợ hãi còn thích thú nhìn thẳng vào hấn, đứng khoanh tay trước ngực lên tiếng - "Bình tĩnh đi Vương thiếu gia. Bài học của tôi còn chưa bắt đầu mà"

Hấn lại càng lúc mặt càng đen lại, cả người tỏa ra âm khí lạnh run người. Xoay người trở về chỗ. Lần này hấn không cho cô ta xuống địa ngục thì không xứng đáng là lão đại của Tam Vương hội.

Thấy vậy, Hàn Lệ Ái cũng ngồi xuống đàng hoàng. Lấy tập vở ra chuẩn bị vào tiết. Khoé miệng hơi cong, rất nhẹ, như một cánh hoa vậy.

Đám người xôn xao cũng tản ra vào lại chỗ ngồi ngay ngắn.

(*) Lời nói không có sức nặng và sức lực yếu kém thì đừng khuyên răn người khác.

*****

...Cantin...

Vương Lăng Thần , Vu Tích Kỳ và Thiệu Nha cùng nhau đi xuống cantin.

Vừa đi , mặt của hấn lại hầm hầm như muốn giết người. Ngay cả Vu Tích Kỳ cũng cảm thấy có chút sợ nhưng mà thẳng nhóc mặt búng ra sữa kia thì..

" Lão đại , cậu làm mất mặt giới giang hồ quá "

Ách, câu này có chút quen quen.

Vương Lăng Thần đang bức bối nghe thấy câu nói đó liền phát ra những tia u ám lạnh lẽo liếc thẳng nhóc bên cạnh.

" Thiệu Nha ! " - Vu Tích Kỳ trừng mắt .

Thiệu Nha thấy vậy không sợ lại càng nói tiếp - " Đường đường là một lão đại của xã hội đen . Sao lại đi tranh chấp với người đẹp như lúc sáng chứ ? Lão đại , người đẹp là để nâng niu "

Vương Lăng Thần mặt đen tới mức không thể đen hơn . Bàn tay to lớn túm lấy cổ áo của Thiệu Nha .

Cậu nuốt nước bọt. Chết rồi ! Lão đại lần này thực sự bốc hỏa !

Tên nhóc kia bây giờ mới nhận ra mình đã đùa với lửa . Vu Tích Kỳ thấy thế liền hốt hoảng ngăn cản - " Lão đại, tha cho thằng nhãi này đi. Cậu cũng biết lão tam trước giờ mềm miệng thôi mà "

Thiệu Nha khẽ trừng mắt liếc người kia như muốn nói - " Cám ơn nhà người đã chửi ta "

Vương Lăng Thần đánh nuốt cục giận mà buông ra . Hấn lại lạnh lùng liếc . Thiệu Nha biết ý, cười hề hề làm hòa.

Không thèm quan tâm đến thằng nhãi kia, Vương Lăng Thần bước đi nhanh . Vừa bước vào cantin , đột nhiên có thứ gì rơi ra chắn ngang phía dưới.

Hấn vì bức bối nên bước nhanh không để ý tới nên đã bị vấp phải. Thân người cao lớn đổ xuống đất.

" Rầm... "

Nghe tiếng ngã rất mạnh.

Thiệu Nha và Vu Tích Kỳ sửng sốt cùng hoảng hốt chạy đến. Cả cantin ai cũng quay đầu nhìn kinh ngạc. Là kẻ nào, kẻ nào lại lớn gan đến như vậy ?!

Chết tiệt ! Vương Lăng Thần ngay lập tức cả người đứng dậy . Ánh mắt rực lửa bùng cháy , dò tìm kẻ muốn chết kia . Vừa xoay người lại hấn đã nhìn một thân ảnh xinh đẹp quen thuộc.

Mk ! Cô ta không muốn sống !

Hàn Lệ Ái nhàn nhã khoanh tay đứng dựa vào tường . Rút chân lại , đứng thẳng dậy giương mắt nhìn hấn , khuôn miệng xinh đẹp giờ cao đưa cợt.

Cả cantin muốn nín thở dõi theo đoạn kịch này.

Vương Lăng Thần cuộn chặt nắm tay muốn nổi gân, hấn không còn tức giận nữa mà là nổi điên .

" Cô !!! Quả nhiên không muốn sống ! "

Sự u ám đến đáng sợ ngay cả hơi thở của hấn cũng lạnh lẽo đến mức những người có mặt ở đây cũng phải run rẩy theo.

Mà cô gái kia , một chút sợ hãi cũng không hiện lên gương mặt xinh đẹp. Hàn Lệ Ái ung dung bước tới gần hấn .

Mặt Vương Lăng Thần vẫn lạnh lùng uy bạo.

Cô nhẹ nhàng đưa tay chỉnh sửa lại cà vạt trên cổ hấn . Bàn tay nhỏ nhắn khéo léo thắt lại cà vạt. Hành động của cô khiến cho mọi người chấn kinh . Ngay cả Vương Lăng Thần lửa giận đang trực chờ bùng phát cũng lập tức cả người cứng ngắc.

Hấn có chút kinh ngạc nhìn cô . Cô ta hành động càng lúc làm hấn càng không hiểu nổi.

Dưới một khoảng cách gần như thế này , Vương Lăng Thần có thể nhìn rõ từng nét trên khuôn mặt kiều diễm của cô . Không thể phủ nhận rằng người con gái này rất xinh đẹp.

Hắn cảm thấy tim mình như ngưng đập vì vẻ đẹp choáng ngợp này. Phút chốc, hắn quên mất là mình đang tức giận khi ngửi thấy hương thơm trên người cô. Giống như mùi của loài hoa nào đó, nhẹ dịu rất dễ nghe.

Đột nhiên, loa của trường vang lên tiếng thông báo.

" Xin mời em Hàn Lệ Ái, lớp A3. Ngay lập tức đến phòng hiệu trưởng "

Loa phát thanh vừa dứt, cả cantin ngay lập tức xôn xao.

" Minh không nghe lầm chứ ? Lúc này là nói Hàn Lệ Ái ư ? "

" Hàn Lệ Ái học ở trường chúng ta hồi nào vậy ? Sao mình không biết "

" .... "

Vương Lăng Thần như bị ai đánh vào đầu. Ánh mắt giật giật. Hắn là đang nghe lầm ? Thầy hiệu trưởng nói là Hàn Lệ Ái. Cô ta sao có thể ở đây ? Trong trường Vương Trí này ? Chẳng phải cô ta ở nước ngoài sao ?

Thiệu Nha cũng ngạc nhiên quay sang hỏi người bên cạnh - " Lão nhị, hiệu trưởng đọc lộn tên sao ? Sao Hàn Lệ Ái lại ở đây được ? "

Vu Tích Kỳ cũng lắc đầu khó hiểu. Rồi bỗng nhiên cậu ngước nhìn cô gái kia, từ từ ánh mắt sâu hun hút lại thêm một phen chấn kinh.

Đúng là như vậy ! Tại sao cậu lại không đoán ra !

Hàn Lệ Ái nghe thấy thông báo mặt cũng không biểu cảm gì. Tiếp tục thất cho xong cả vật. Trong khi đám đông vẫn còn ồn ào, Vương Lăng Thần thì vẫn ngăn người ra suy nghĩ, cô đã thất xong.

Nhẹ nhàng chỉnh lại áo cho hắn khẽ nói.

" Xong rồi. Tuy rằng rất muốn ở lại tranh luận cùng anh nhưng thầy hiệu trưởng gọi tôi lên phòng rồi nên tôi đi đây "

Một lời nói của cô khiến cả cantin rớt tim ra ngoài, muốn chụp lại cũng không kịp. Thật là quá đau tim.

Vương Lăng Thần cả kinh, trợn mắt nhìn cô. Lần đầu tiên hắn bị người ta đưa vào một thế trận hết kinh ngạc này tới kinh ngạc khác như vậy. Ngay cả đi xông pha chém giết cũng không thể đau tim hơn việc này.

Thiệu Nha đứng một bên miệng mở lớn, đủ nhét cả trái trứng vịt vào. Chỉ có Tích Kỳ là còn bình tĩnh một chút, bởi vì cậu đã đoán ra được chuyện này vài phút trước.

Chưa kịp định thần, Hàn Lệ Ái lại nói nhỏ bên tai hắn một câu, lần này ngữ điệu rất lạnh lùng - " Bài học thứ nhất dành cho Vương thiếu gia anh : Đừng tùy tiện xem thường hay chọc giận người khác bởi vì anh không biết được mình đang thực sự đối đầu với loại người nào đâu "

Nói xong, cô xoay người đi ra khỏi cantin.

Bóng dáng cô vừa biến mất. Vương Lăng Thần cả người cứng ngắc. Ngay cả cantin vốn trước giờ ồn ào náo nhiệt, nay cũng im phăng phắc vì tất cả mọi người đều cứ như bị đông cứng như tượng.

Hàn Lệ Ái kia cũng thực quá đáng sợ. Lúc trước, cantin có bầu không khí yên tĩnh này chỉ khi nào Vương Lăng Thần nổi giận quát lên thì bọn họ mới sợ hãi im lặng.

Mà bây giờ cô tiểu thư đó chỉ cần một lời nói nhẹ nhàng, chỉ cần mọi người vừa nghe thấy tên cô ta đã im bật không thể mở miệng.

Thật cao tay, quá cao tay.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Khiêu Khích

Giờ ra chơi kết thúc...

Hàn Lệ Ái theo giáo viên chủ nhiệm đến lớp. Lý do mà cô bị gọi lên phòng là do buổi sáng , trước khi vào lớp không chịu lên gặp thầy hiệu trưởng để bàn giao cho giáo viên chủ nhiệm.

Bây giờ mới là chính thức giới thiệu học sinh mới.

Cả lớp A3 đang ồn ào náo nhiệt bỗng ngưng im bất khi trông thấy cô cùng cô giáo chủ nhiệm bước vào lớp.

" Hôm nay lớp chúng ta có một học sinh mới chuyển trường , chắc các em đã gặp rồi. Xin giới thiệu với cả lớp đây là bạn Hàn Lệ Ái - là học sinh mới của lớp ta "

Cô cúi đầu chào một cái.

" Xin chào . Xin lỗi vì bây giờ mới có thể chính thức giới thiệu. Mình là Hàn Lệ Ái , vừa từ Anh Quốc về. Kể từ ngày hôm nay mình sẽ là học sinh của của lớp A3. Mong là sẽ nhận được sự giúp đỡ của mọi người... "

Vừa nói , cô vừa giương mắt nhìn Vương Lăng Thần , đôi mắt to tròn nhìn thẳng vào hán đầy vẻ khiêu khích cùng tự mãn. Cánh môi xinh đẹp cong lên thành một đường hoàn hảo .

Vương Lăng Thần lạnh lùng nhìn cô, đôi lông mày có chút nhíu lại. Tuy rằng ngoài mặt hán bình thản nhưng bên trong lại như muốn bùng cháy . (Yết : Muốn bùng cháy X___X)Không khó để nhận ra ánh mắt của Hàn Lệ Ái, rõ ràng là muốn khiêu chiến.

Như cha hán đã nói Hàn Lệ Ái không phải là người tầm thường.

Không phải chỉ mình hán mà cả lớp ai cũng nhìn thấy sự khiêu chiến tỏ ra không thể rõ hơn trên khuôn mặt của cô.

Vu Tích Kỳ thầm đáng giá : Cô gái này tuyệt đối không thể động vào.

" Được rồi em mau trở về chỗ ngồi đi . Chúng ta bắt đầu vào tiết "

Hàn Lệ Ái gật đầu lễ phép rồi đi xuống bàn mình.

*****

Giờ ra về

...Trước cổng trường...

" Thiếu gia , mời "

Tên vệ sĩ kính cẩn mở cửa xe.

Vương Lăng Thần ung dung ngồi vào ghế sau. Nếu như trường không nghiêm cấm học sinh đi xe thì hán cũng đã lấy "bé cưng" của mình ra đi rồi. Xe nhà đưa đón làm hán cảm thấy rất mất tự do.

" Sao còn chưa đi ? "- Hán lạnh lùng nhìn người lái xe.

" Thưa , còn phải chờ một người " - Người lái xe nhỏ giọng đáp.

Vương Lăng Thần ngạc nhiên - " Ai ?"

Người lái xe chưa kịp trả lời thì cửa xe sau đã tự động mở . Mặt của hán ngay lập tức sa sầm khi nhìn thấy người mở cửa.

Hàn Lệ Ái thân nhiên ngồi vào trong xe , ngay bên cạnh hán . Điềm nhiên ra lệnh - " Đi thôi. Đến tổng công ti Vương thị "

Tên lái xe "dạ" một cái . Nhanh chóng khởi động xe lẩn bánh.

Từ lúc nào mà người lái xe của hán thành người lái xe của Hàn Lệ Ái để cô ta ra lệnh vậy ?!

" Cô đang làm cái quái gì ở đây ?! " - Hán khó chịu lên tiếng.

" Đến chào cha chồng " - Hàn Lệ Ái nhún vai đáp.

Vương Lăng Thần bức dọc nhìn người bên cạnh - " Ai là cha chồng cô chứ ?! "

" Tất nhiên là người đàn ông đẻ ra anh . Chẳng lẽ là phụ nữ ? " - Cô tỏ vẻ như là chuyện đương nhiên.

" Cô...!!!

Ảo tưởng !

Tôi sẽ không bao giờ đồng ý kết hôn với cô !"

Vương Lăng Thần kiên định nói.

Hàn Lệ Ái nghe thấy câu nói của hắn liền bật cười - " Ảo tưởng ? Tôi đây rất muốn xem một trong hai chúng ta ai mới là người ảo tưởng "

" Cô có ý gì ? "

" Vương thiếu gia , anh là con một cũng là người thừa kế duy nhất của Vương thị. Vì vậy ngay từ khi sinh ra , anh đã được hưởng những quyền lợi tốt nhất, được sống trong giàu sang phú quý , được cha mẹ cưng chiều muốn gì được đó, được người khác kính nhường từ nhỏ đến lớn. Bây giờ anh lớn lên, vẫn còn nghĩ rằng mình muốn gì được đó , sẽ được hưởng thụ như lúc bé hay sao ? " - Cô lên giọng hỏi.

" Rốt cục cô muốn nói gì ?! " - Vương Lăng Thần bắt đầu khó chịu với giọng điệu của cô.

" Không hiểu ?

Vương Lăng Thần, anh trưởng thành một chút đi. Con người ta đã phải trả giá , phải hy sinh , phải rơi biết bao nước mắt và mồ hôi , còn phải cố gắng cả đời, để vượt qua nghèo khó , để trở nên giàu có như gia đình anh. Còn anh, vừa sinh ra đã là một thiếu gia, đã được hưởng thụ tất cả , tất nhiên là một khi lớn lên anh sẽ phải trả giá cho khoảng thời gian hưởng thụ sung sướng của anh chứ. Thế giới này không có thứ gì gọi là cho không cả. Đến giờ mà anh còn ảo tưởng rằng mình sẽ được tự do quyết định cuộc đời mình hay sao? Tỉnh lại đi Vương thiếu gia , đây là thế giới thực , không phải phim ảnh . Muốn rũ bỏ thân phận hay trách nhiệm , anh đều không có quyền làm điều đó "

Hàn Lệ Ái nói một tràng ra như muốn giáo huấn. Tên này đúng là cần phải dạy dỗ lại đàng hoàng.

Chết tiệt ! Giọng điệu của Hàn Lệ Ái y chang như cha hắn.

Một lúc sau , Vương Lăng Thần nhếch miệng nói - " Một tiểu thư như cô mà cũng có tư cách đem những điều này ra để nói ?"

" Đúng, tôi là một tiểu thư . Sinh ra đã được hưởng thụ của cải vật chất. Nhưng ít ra , tôi cũng biết thân phận mình , biết mình là người thừa kế , là người sẽ gánh vác trách nhiệm của Auheron trong tương lai. Nên tôi sẽ dùng tất cả khả năng của mình để cống hiến cho Auheron, cho gia đình tôi . Ít ra... Tôi cũng có vẻ giống người trưởng thành..." - Cô cố ý kéo dài và nhấn mạnh câu cuối.

Nói chuyện với cô gái này , Vương Lăng Thần càng lúc lại càng rước giận vào mình. Cưng nhiên, Hàn Lệ Ái xem hắn là trẻ con không hơn không kém. Miệng mồm của cô ta cũng thật giỏi lý luận.

" Cô có đúng là nữ nhi không vậy ? Cô đánh lòng hy sinh hạnh phúc của cuộc đời mình vào một cuộc hôn nhân không tình yêu ? Nữ nhi các cô chẳng phải mong muốn có được tình yêu của cuộc đời làm hay sao ? " - Hắn lại dò hỏi.

" Vậy còn anh ?"

" Sao ?"

" Xem lại bản thân mình xem. Nam nhân , quân tử làm việc đại sự , mở miệng ra lại nói chuyện của nữ nhi thường tình ! Không biết xấu hổ ! " - Hàn Lệ Ái cười lạnh một cái.

" Cô !!! Mk !!! "

Hắn muốn tăng huyết áp với cô gái này.

" Được , khẩu khí khá lắm. Xem như cô mồm miệng giỏi " - Vương Lăng Thần lại lạnh lẽo nói tiếp một câu . Sau đó im lặng quay mặt qua cửa sổ. Hắn biết cho dù có nói thêm . Người nhận cục tức cũng vẫn là hắn.

Hàn Lệ Ái chỉ tiếp tục cười nhạt . Không để ý đến hắn, cũng quay mặt sang hướng khác.

*****

..... Vương thị..

Văn phòng chủ tịch

" Hàn Lệ Ái, cháu quả nhiên càng lớn lại càng xinh đẹp " - Vương Khải cất giọng khen ngợi.

" Cháu cảm ơn. Cháu xin lỗi vì lúc nãy gọi điện đường đột đến văn phòng chủ tịch. Cháu vừa đến Bắc Kinh ngày hôm qua , nghĩ là nên đến chào hỏi chủ tịch cho phải phép . Cháu không làm phiền ngài chủ tịch chứ ạ ? " - Cô lễ phép cúi chào .

"Ồ , không , không hề . Cháu đã đến đây thì là khách quý rồi .Ta rất vui vì cháu đến " - Ông bật cười lớn.

Ba người cùng nhau ngồi xuống ghế sofa uống trà.

Hàn Lệ Ái đột nhiên lấy từ trong balo ra một hộp vuông lớn , có tấm vải nhung được bọc bên ngoài nhìn qua thôi đã thấy chiếc hộp này rất đắt tiền. Cô lễ phép cầm hai tay đưa về phía Vương Khải .

" Thừa đây là chút lòng thành của cháu. Xem như là quà ra mắt chủ tịch . Cũng không có gì nhiều , chỉ là một ít nhân sâm từ Hàn Quốc để chủ tịch bồi bổ sức khoẻ ạ. Mong là chủ tịch không chê "

" Thật là quý hóa quá ! Quà của Hàn tiểu thư cháu , đương nhiên Vương Khải ta sao có thể không nhận " - Vương Khải cười cười . Đôi mắt ông thâm đánh giá : con bé này tuy nhỏ tuổi nhưng lại biết lễ nghĩa vô cùng.

Vương Lăng Thần ngồi kế bên . Ra về vô cùng ngửa mặt nhìn cô .

Cô ta cũng thật là biết diễn. Lúc nãy ăn nói còn rất xác xược với hắn. Bây giờ trước mặt cha hắn lại vô cùng khép nép , còn rất lễ phép.

" Cháu đến Bắc Kinh sẽ ở lại trong bao lâu ? "

" Dạ thưa , tới khi kết hôn ạ "

Vương Lăng Thần nghe vậy ngay lập tức lên tiếng - " Ai đồng ý kết hôn với cô ?! "

" Lăng Thần !!! " - Ông trừng mắt giận dữ .

" Lệ Ái , xin lỗi cháu . Là ông già này không biết dạy dỗ con cái " - Vương Khải lại quay qua nói với cô.

Hàn Lệ Ái mỉm cười - " Dạ , không có gì đâu ạ. Chủ tịch cũng đừng trách Lăng Thần. Anh ấy chỉ là tạm thời chưa suy nghĩ thấu đáo nên nhất thời còn chưa thể chấp nhận được chuyện này. Đợi nghĩ thấu rồi lúc đó chắc chắn anh ấy sẽ chấp nhận "

" Lệ Ái , cháu cũng thật rộng lượng rồi " - Ông cười đáp .

" Cô đừng mơ. Tôi sẽ không... A..."

Lăng Thần chưa kịp nói hết câu . Phía dưới , cô đã dùng chân đang mang giày bốt của mình đạp lên chân hắn. Không chỉ đạp mà còn đè , xoay xoay cái gót giày.

Hắn đau điếng , cũng may hắn thân thủ luyện võ mấy năm nên không hề hấn gì. Gặp kẻ khác đã hét lên rồi. Cô gái này cũng đạp rất ác. Hắn nhìn qua thì thấy gương mặt xinh đẹp kia đang cười rất tươi với người đối diện.

Mk! Cô ta không biết trời cao đất dày là cái gì ?

Lần đầu tiên Vương Lăng Thần bị một cô gái cả gan gạt chân hắn còn dám giẫm lên chân hắn. Chỉ có thể là Hàn Lệ Ái cô ta.

" Sao thế ? Sao lại nín rồi ? " - Ông lại hung hăng nhìn con trai. Thằng nhóc này càng lúc lại càng không có phép tắc.

Vương Lăng Thần nhin xuống mà lắc đầu .

" Chủ tịch , chắc là ngài đang bận . Cháu xin phép về trước , không dám làm phiền chủ tịch thêm nữa " - Hàn Lệ Ái nhỏ giọng nói.

" Không . Đâu có sao " - Vương Khải xua tay.

Cô lại nói - " Lúc nãy cháu có nghe thư kí nói Chủ tịch chuẩn bị đi đâu nhưng vì cháu tới nên chủ tịch phải dời lại kế hoạch. Cháu không thể làm chậm trễ thêm công việc của chủ tịch nữa đâu ạ "

" Cháu cũng thật là chu đáo. Thôi được rồi, Lăng Thần con đưa Lệ Ái về nhà đi " - Ông từ tốn nói.

Vương Lăng Thần cau mày không hài lòng - " Cha à , không phải chứ ? "

" Cái gì mà không phải ?! Ngay lập tức đưa Lệ Ái về nhà ngay ! Nếu anh không muốn tôi tịch thu luôn chiếc Bugatti Veyron thì hành xử cho mà cẩn thận vào ! " - Vương Khải nghiêm giọng nói , ngữ khí rất giận dữ.

Hắn lại đành nuốt giận vào , hậm hực đi ra khỏi phòng.

" Xin lỗi cháu . Thằng con này của ta thật khó bảo "

" Dạ không sao đâu ạ. Vậy xin phép chủ tịch cháu về " - Hàn Lệ Ái nhỏ nhẹ đáp.

*****

" Xin mời tiểu thư "

Hàn Lệ Ái ngồi vào ghế sau . Vương Lăng Thần đã ngồi trong xe chờ sẵn .

Suốt dọc đường đi cả hai đều im lặng. Một lúc sau , hắn mới lên tiếng , giọng điệu có chút đùa cợt.

" Cô cũng thật là biết diễn . Lúc nói chuyện với tôi hình như chưa bao giờ thấy bộ dạng ăn nói nhỏ nhẹ , khép nép như vậy của cô ? "

Hàn Lệ Ái khẽ cười lạt - " Đó không phải là diễn . Đó gọi là phép tắc cơ bản . Con nít mười tuổi cũng biết "

Hắn khẽ hừ một cái, không trả lời.

Cô lại nói tiếp - " Còn việc tôi ăn nói nhẹ nhàng lễ phép. Đơn giản là vì người lúc này đứng trước mặt tôi là người đàn ông 50 tuổi , là một chủ tịch điều hành cả một tập đoàn lớn mạnh. Là người lớn , đã trải qua rất nhiều thăng trầm trong cuộc đời , là người rất có lý lẽ và biết suy nghĩ . Còn anh là một thanh niên đã 17 tuổi đầu nhưng suy nghĩ còn thua cả một đứa con nít 10 tuổi. Hỏi tôi hành xử cho phải lẽ sao đây ? "

" Cô !!! " - Hắn lại một lần nữa bị người bên cạnh chọc giận.

" Hàn tiểu thư , đừng tưởng tôi vì sợ cha mà không dám làm gì cô . Tôi trước giờ không có thói quen tranh chấp với con gái . Nhưng nếu cô cứ tiếp tục như thế này nữa , tôi sẽ không nể tình cha cũng không nể tình cô là con gái nữa đâu " - Hắn dùng ngữ điệu rất lạnh để nói ra.

" Không nể tình thì sao ? Được , tôi cũng rất muốn xem khi Vương thiếu gia tức giận lên sẽ làm gì tôi ? " - Khóe miệng cong lên đầy bốn cợt.

Vương Lăng Thần cũng chỉ nở nụ cười lạnh lẽo nhìn cô không trả lời.

Cô gái này đúng là không biết chừng mực là gì. Cứ nhiên lúc nào cũng rất mạnh miệng ra vẻ giáo huấn hắn.

Hắn không muốn trở thành tiểu nhân nhỏ nhen , hẹp hòi. Nhưng Hàn Lệ Ái kia từ đầu đến giờ luôn muốn khiêu chiến sự kiên nhẫn của hắn . Lần này không "đàn áp" không được.

Tuy biết rằng cô ta không phải là người tầm thường nhưng hắn cũng không phải là kẻ có thể dễ dàng động vào. Chưa cho cô gái này thấy quan tài thì cô ta không đồ lệ.

Hai con người , đều lạnh như băng , đều cao ngạo như nhau . Hai ánh mắt , một thì lạnh như hàn băng , một thì mờ ảo như sương phủ. Đối chọi lẫn nhau , khiêu khích lẫn nhau.

Giữa bức màn đêm tối , chiếc xe sang trọng lướt đi trên đường.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mất Hết Cả Hứng !

...Trường trung học Vương Trí - lớp A3...

" Hello người đẹp. Chúng ta chưa chính thức gặp mặt thì phải ? "

Tận dụng thời gian Vương Lăng Thần chưa vào lớp , Thiệu Nha ngay lập tức bay qua chỗ mỹ nhân mà liến thoắng.

Hàn Lệ Ái chỉ cười nhẹ , một nụ cười rất nhẹ nhưng đủ làm người khác tan chảy - " Xin chào "

" Mình là Thiệu Nha , còn kia là Vu Tích Kỳ đều là bạn của Vương Lăng Thần . " - Vừa nói cậu vừa chỉ tay qua chỗ Vu Tích Kỳ.

Tích Kỳ mỉm cười gật đầu với cô. Hàn Lệ Ái cũng lịch sự mà gật đầu lại.

" Mà cậu có hôn ước với lão đại , phải như vậy không ? "

Thiệu Nha lại hỏi.

" Phải "

"Hàn Lệ Ái, cậu cũng biết đấy. Lão đại tính tình không được tốt cho lắm, lại rất kiêu ngạo, không biết thương hoa tiếc ngọc là gì"

Cô khẽ cười, gật đầu - "Đương nhiên là biết. Lại còn trưởng thành chậm"

"Ha... Ha... Phải. Hàn Lệ Ái cậu là người đầu tiên dám nói ra như vậy" - Thiệu Nha cảm thấy buồn cười.

Đột nhiên, từ ngoài cửa một nữ sinh xông thẳng vào lớp. Bước nhanh đến trước mặt Hàn Lệ Ái. Thiệu Nha vừa nhìn thấy mặt cô ta, khuôn mặt trẻ con lại trở nên chán ghét.

"Cô là Hàn Lệ Ái?" - Nhan Tuyết nhìn cô chăm chăm hỏi.

Hàn Lệ Ái khoanh tay trước ngực, ngẩng đầu lên - "Phải"

"Thì ra đây là Hàn tiểu thư danh bất hư truyền? Cũng chỉ là một chút nhan sắc hơn người mà muốn kết hôn với Vương Lăng Thần?" - Cô ta dùng ngữ điệu vô cùng khiêu khích.

Học sinh mỗi lúc lại xì xào bàn tán. Từ khi Hàn Lệ Ái vào học không khi nào họ lại không có chuyện vui để xem.

Cô mặt không chút biểu cảm, nhàn nhạt đáp - "Tôi một chút nhan sắc hơn người cũng còn hơn nhan sắc bằng người. Tôi danh gọi Hàn tiểu thư, chỉ một từ Hàn thôi cũng nặng hơn tên cả dòng họ nhà cô"

Nhan Tuyết sôi huyết. Cô ta nhất định không chịu thua bởi vì... Vương Lăng Thần chỉ có thể là của một mình cô ta.

"Thiên kim tiểu thư con nhà danh giá thì sao? Có gì tốt? Cô nghĩ Vương Lăng Thần sẽ để ý đến loại con gái tiểu thư nhạt nhẽo như cô sao? Anh ấy nhất định sẽ không đồng ý kết hôn!" (Yết: Áo tướng (---))

Nghe vậy, Hàn Lệ Ái chẳng những không tức giận mà còn cười, tặc lưỡi - "Chắc.. Chắc... Xem kia, ngay cả giọng điệu cũng giống như vậy. Cô yêu anh ta sao?"

"Phải, tôi yêu anh ấy. Nên nhất định sẽ không nhường anh ấy cho ai khác" - Cô ta kiên quyết nói.

Thiệu Nha và Vu Tích Kỳ ngồi bên cạnh cảm thấy buồn nôn ra. Một cảm giác thật là chán ghét. Lần đầu tiên họ thấy một cô gái mặt dày đến như vậy.

"Cô muốn hẹn hò cùng anh ta? Có thể, tôi cũng không quan tâm" - Hàn Lệ Ái nhướn mày lên tiếng.

"Cô không quan tâm?"

"Phải, cô thích yêu đương với anh ta như vậy thì cứ việc. Chuyện tôi quan tâm là sự hợp tác giữa hai tập đoàn, lợi ích từ cuộc hôn nhân này mà sinh ra. Còn cái thể loại yêu đương gì đó, ăn được sao? Có sinh ra của cải được không? Thứ gọi là tình yêu đó chỉ dành cho những kẻ mơ mộng hảo huyền thôi"

"Tiểu thư như cô thì hiểu cái gì gọi là tình yêu? Cô sinh ra đã sống trong giàu sang phú quý, muốn gì được đó, sống rất thành thoi, sung sướng mà không lo lắng gì cả. Cô làm sao hiểu được cuộc sống của kẻ bình thường như tôi. Đối với tôi, Vương Lăng Thần là người không ai được cướp lấy" - Nhan Tuyết dùng ngữ điệu căm ghét để nói.

"Thành thoi? Sung sướng?" - Cô lạnh lùng giương mắt.

Nhan Tuyết khiêu khích trả lời - "Còn không phải?"

Hàn Lệ Ái đứng dậy khoanh tay trước ngực đi từ một vòng quanh người cô ta, vừa đi vừa cất giọng - "Đúng là kẻ đầu óc đơn giản. Cũng không thể trách được, sinh ra trong một gia đình bình thường nên chỉ có thể nghĩ đến những việc tầm thường và đơn giản. Đầu óc như vậy làm sao đủ chất xám mà nghĩ đến việc đại sự?"

"Cô..."

Không để cô ta kịp phản pháo, Hàn Lệ Ái đã nói tiếp, lần này đứng trước mặt cô ta gương mặt đầy vẻ cao ngạo.

"Cô nghĩ mình biết rõ về chúng tôi lắm sao? Kẻ bình thường như cô sao có thể hiểu, cô sống trong gia đình bình thường, có được tuổi thơ bình thường như bao đứa trẻ khác, được tự do quyết định mọi thứ mà không có sự ràng buộc nào. Làm sao biết được?"

Chúng tôi sinh ra trong một gia đình danh giá, mang thân phận của người thừa kế, mang trách nhiệm gánh vác cả một tập đoàn khổng lồ trong tương lai. 6 tuổi cô học chữ thì chúng tôi đã phải nói được 2 ngôn ngữ. 10 tuổi cô còn đang chơi đùa với bạn bè thì chúng tôi đã phải học hành xử lễ nghĩa, phép tắc trong giao tiếp, ngay cả cách ăn cách ngủ cho đúng quy tắc chúng tôi cũng phải học. 15 tuổi cô vui vẻ cắp sách đến trường thì chúng tôi đã phải học cách kinh doanh, quản lý cả tập đoàn.

Tình yêu vớ vẩn mà cô nói tới không nằm trong từ điển của chúng tôi. Chúng tôi ngay từ khi sinh ra đã được dạy bảo chỉ có thể nghĩ đến lấy đại sự làm cuộc.

Kẻ đầu óc suy nghĩ giản đơn tầm thường như cô có tư cách gì phán xét chúng tôi ?"

Nhan Tuyết cứng họng . Cô ta tức giận nhưng không nói được gì liền gất gông - " Hàn Lệ Ái , cô đừng tưởng mình cao quý thì muốn xem thường ai cũng được ! "

Hàn Lệ Ái cười lạt lẽo - " Cô chạy đến đây la hét om sòm nói Vương Lăng Thần là của mình trước mặt nhiều người như vậy. Tôi làm sao dám xem thường cô , người có gan làm được chuyện này chỉ có thể là người da mặt rất nhiều thịt thôi. Cô là tự mình hạ thấp giá trị bản thân , không phải do tôi "

" Cô !!! "

" Vẫn thường nghe người ta nói cái bánh xe hồng nặng nhất phát ra tiếng kêu to nhất (*), hình như không sai "

Cô ta nổi điên lên nhìn Hàn Lệ Ái , bực phát mà chửi - " Chết tiệt , cô tưởng mình là ai mà lên mặt nói triết lý với tôi ! "

Hàn Lệ Ái hứng thú lại tặc lưỡi - " Chắc... Chắc.. Thi xác lang phún đế , mẫn chủ phún phán (†) "

Nhan Tuyết tức muốn học máu. Miệng mồm của Hàn Lệ Ái tuyệt đối không thể đầu lại. Cô ta sinh ra ở nước ngoài sao có thể nói tiếng Trung rành rọt đến như vậy ?!

" Được ! Hàn Lệ Ái cô cứ chờ đó !!! "

Cô ta hai mắt sòng sọc , nện đôi giày cao gót xuống sàn "lốp cốp" đi ra ngoài.

" Hàn Lệ Ái , em hãy về đội của tôi ! " - Thiệu Nha ánh mắt ngời sáng , ngón tay chỉ về phía cô.

Hàn Lệ Ái chỉ khẽ cong môi không nói gì.

Vu Tích Kỳ nhìn cô , cất giọng trầm ổn - " Nói rất hay "

" Quá khen " - Cô cũng lịch sự trả lời.

.....

(*) Ý của câu này là những kẻ om sòm bên trong thường rỗng tuếch.

(†) Bọ hung hất hơi , phun ra toàn cứt .

Ý nói kẻ ăn nói bậy bạ , không nghĩ được.

*****

Giờ ra chơi...

" Vương Lăng Thần đâu ? " - Hàn Lệ Ái nhú mày hỏi.

Từ lúc sáng đến giờ , cô không hề thấy hắn đến trường. Mới lúc này , Vương Khải còn gọi điện cho cô nói Vương Lăng Thần đưa cô về Vương gia ăn tối nhưng lại không thấy mặt mũi anh ta đâu.

" Tôi cũng không biết , đã gọi lão đại nhưng cậu ta không nghe máy . Thật kì lạ." - Vu Tích Kỳ khó hiểu nói.

Hàn Lệ Ái lại nhìn qua Thiệu Nha nhưng cậu ta cũng chỉ nhún vai lắc đầu.

" Mình không biết đâu . Đừng nhìn mình "

Cầm lấy điện thoại , cô đi ra hành lang lớp gọi điện . Gọi tới lần thứ 3 Vương Lăng Thần mới nghe máy .

" Alo "

" Anh đang ở đâu ? "

Đột nhiên , Hàn Lệ Ái nghe thấy giọng phụ nữ rất mờ ám từ trong điện thoại. Giống như là tiếng...rên rì...

" Là cô sao ? "

" Phải , là tôi . Chúng ta cần phải cùng nhau về nhà anh ăn tối , lúc này cha anh đã gọi điện đến "

Hàn Lệ Ái lại tiếp tục nghe âm thanh đó.

Vương Lăng Thần đầu dây bên kia nhếch môi cười đầy khiêu khích .

" Tôi đang bận. Lát nữa mới xong "

" Ở đâu ? Tôi tới "

" Cô đến ? Được , là ở Khách sạn Red , địa chỉ là.... "

Nói xong , hấn cúp máy.

Hàn Lệ Ái ánh mắt chứa đầy bồn chồn nhìn vào màn hình điện thoại.

Đã trốn học , đi khách sạn làm trò dơ bẩn còn cố tình để cô nghe thấy. Vương thiếu gia ơi Vương thiếu gia , muốn khiêu khích cô ?

Cô lại cầm điện thoại lên bấm số của tên tài xế riêng của Vương Lăng Thần mà lần trước cô đã xin.

" Thiếu gia ? Lúc sáng tôi đã đưa cậu ấy đến trước cổng trường rồi mà "

" Hình như anh ấy không có vào trường. Anh có thể lái xe đến đây chờ tôi đi gặp Lăng Thần không ? Bởi vì chút nữa chúng tôi còn phải cùng nhau quay về Vương gia ăn tối theo lời dặn của ngài chủ tịch "

" Tất nhiên thưa tiểu thư . Chủ tịch đã yêu cầu chúng tôi vâng theo lệnh của Hàn tiểu thư , chúng tôi không thể không làm theo "

*****

Hàn Lệ Ái trốn luôn 2 tiết cuối . Cô đi bọc ra cổng sau , nơi có chiếc xe màu đen sang trọng đợi sẵn.

" Chúng ta đi đâu thưa tiểu thư ? "

Tên tài xế riêng của Vương Lăng Thần lễ phép hỏi.

" Đến khách sạn Red " - Cô ngồi dựa vào ghế từ tốn nói.

" Khách sạn ? "

" Đừng hỏi nhiều , cứ đi đến đó " - Hàn Lệ Ái lạnh lùng cắt ngang.

Người lái xe lại vô cùng khó hiểu nhưng vẫn phải vâng lệnh .

Chiếc xe đỗ tại trước một khách sạn 5 sao được xây theo phong cách Châu Âu. Rất nguy nga , tráng lệ.

" Anh chờ tôi ở đây "

Hàn Lệ Ái bước xuống , đóng cửa xe lại. Đi thẳng vào khách sạn.

" Đúng vậy thưa tiểu thư , Vương thiếu gia đang đợi cô ở phòng 105 lầu 8 . Thiếu gia căn dặn tiểu thư cứ việc đi thẳng lên đó " - Người phụ nữ ở quầy tiếp tân dè dặt kính cẩn nói.

" Tôi biết rồi , cảm ơn chị "

Hỏi xong , cô liền xoay người tiến tới thang máy.

...Phòng 105...

Hàn Lệ Ái nhìn số phòng dành cho khách V.I.P , rất tự nhiên đẩy cửa bước vào . Mà cánh cửa này cũng không hề khóa.

Từ ở ngoài , cô đã nghe thấy tiếng rên rỉ của phụ nữ vang lên một cách mờ ám.

Bước vào phòng ngủ thì chứng kiến một cảnh tượng không thể nóng mắt hơn. Hai con người trần truồng quấn lấy nhau trong tư thế đầy nhục dục.

" Ah... Um. Lăng Thần... "

Tiếng hét phóng thẳng cứ thế thoát ra từ miệng của cô gái xinh đẹp đang nằm trên giường kia. Cô ta có một cơ thể rất đầy đặn , da cũng rất trắng.

Vương Lăng Thần không kiêng dè gì mà xoa nắn các bộ phận trên cơ thể cô ta rất mạnh bạo. Nửa dưới luân động mãnh liệt.

Nghe thấy tiếng động ,hấn quay mặt lại đã nhìn thấy cô . Khóe môi ranh mãnh cong lên không ít.

" Đến rồi sao ? Tôi đang bận . Cô ngồi đợi một chút đi "

Hắn cốt yếu muốn Hàn Lệ Ái đến đây để cô ta chứng kiến cảnh này. Để cô ta biết cô ta chẳng là cái thứ gì cả, cũng để cô ta nếm mùi sợ hãi , xấu hổ cùng tức giận khi thấy vị hôn phu của mình lên giường với người phụ nữ khác.

Ánh mắt của cô lúc đầu có chút biến động, ánh mắt như phủ lớp sương mờ , lạnh lẽo và u tối. Những ký ức ngày hôm đó...

Nhưng sau một giây ánh mắt đó đã biến mất , khôi phục trạng thái trầm tĩnh như thường ngày . Cô thản nhiên lên tiếng , giọng điệu có chút vui vẻ - "
Được , hai người cứ chơi từ từ , chơi đã rồi dừng . Tôi ngồi đây đợi, đừng lo "

Hàn Lệ Ái không đi ra ngoài phòng khách mà đi luôn vào phòng ngủ nơi 2 kẻ kia đang quấn lấy nhau. Cô ngồi vào chiếc ghế sofa được đặt cạnh giường.

Vương Lăng Thần cau mày nhìn cô như sinh vật lạ. Chết tiệt ! Cô ta một chút biểu cảm còn không có !

Cô ngồi vắt chéo chân, rút điện thoại ra gọi .

" Alo , Lăng Nguyệt à ? Mình đây "

" Phải , mình vừa đến Bắc Kinh mới mấy ngày thôi "

" Khỏe , sao cơ ? "

" Không thể nào . Cậu cứ đùa "

Vừa nói điện thoại Hàn Lệ Ái vừa cười đùa. Một chút cũng không hề để ý đến cảnh tượng nóng mắt kia giống như nó là một chuyện vô cùng bình thường đang xảy ra.

Trên giường , tiếng rên rỉ của cô gái vẫn dứt quãng . Nhưng tốc độ của Vương Lăng Thần mỗi lúc lại chậm dần . Hắn còn không hề chú tâm việc mình đang làm gì hay thân thể phía dưới mê hồn thể nào, chỉ nhìn Hàn Lệ Ái chăm chú .

Mk ! Hắn đột nhiên mất hết cả hứng !

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tự Làm Bậy , Không Thể Sống

Hắn bắt đầu sợ cô gái này rồi. Cứ nhiên , cảnh xuân diễn ra trước mặt , những âm thanh mờ ám cứ thể vang lên khắp phòng mà Hàn Lệ Ái một chút cũng không xấu hổ hay sợ sệt. Rất thản nhiên tám điện thoại.

Cô ta có đúng là nữ nhi mới 17 tuổi không vậy ?!

" ...Không có gì đâu chỉ là ở đây đang có mấy con mèo cứ kêu suốt "

Vương Lăng Thần vò đầu bứt tóc bức bối . Hắn dừng luôn động tác và rời khỏi thân thể phía dưới . Cô gái nằm dưới đang hưng phấn bỗng nhiên chói với . Cơ thể khó chịu vận vẹo .

" Lăng Thần... "

" Cút !!! "

Hắn lớn tiếng nói.

" Sao cơ ? " - Cô gái khó hiểu trợn mắt nhìn.

" Cút ngay !!! " - Vương Lăng Thần lại gầm lên.

Thấy bộ dạng đáng sợ của hắn , cô ta xanh mặt ngay lập tức xuống giường lấy quần áo rời khỏi phòng.

" Được rồi mình gác máy đây . Nói chuyện sau " - Hàn Lệ Ái ung dung hạ điện thoại đang nghe xuống.

Hắn bực bội mang quần vào , ngồi xuống trước mặt cô - " Vừa lòng chưa ? Cô , rốt cục là dạng phụ nữ gì vậy ?! "

" Ý anh là sao ? " - Cô nhàn nhạt đáp.

Khẽ nhếch môi cười lạnh , hắn nói - " Chồng chưa cưới của cô lên giường với người phụ nữ khác , cô một chút cũng không để tâm ? "

Quả nhiên , hắn đã đánh giá quá thấp người con gái này . Cô ta cường ngạnh , lạnh lùng đến mức nhìn thấy một chuyện không thể chấp nhận được ngay trước mắt mà cũng không có một chút biểu cảm nào.

" Chuyện này quan trọng để tôi quan tâm sao ? "

" Kể cả sau này khi chúng ta kết hôn , tôi vẫn có thể leo lên giường cùng hàng trăm người phụ nữ khác , cô vẫn không để ý ? " - Hắn nhướn mày hỏi.

Hàn Lệ Ái nhạt nhẽo cười , giọng điệu rất lạnh.

" Muốn ngoại tình ? "

Cũng được.

Đi ra bụi cây hay ngõ hẻm tối mà làm không thì dắt về nhà tôi . Tôi chuẩn bị giường cỡ lớn cho .

Còn nếu để tôi thấy hình ảnh dẫn cô gái nào vào khách sạn hay đi đâu làm trò dơ bẩn lên báo .

Gây ra tai tiếng cho tôi. Gây ảnh hưởng cho Auheron.

Tôi xin thề sẽ chôn sống tập đoàn Vương thị nhà anh.

Hàn Lệ Ái tôi nói được làm được "

" Cô đang uy hiếp tôi ?! " - Vương Lăng Thần cúi kinh.

Hàn Lệ Ái lại cười - " Bản thân anh làm gì có giá trị nào để tôi uy hiếp "

" Tôi không có giá trị mà cô một mực muốn kết hôn cùng tôi ? " - Hắn đùa cợt nói.

" Vương thiếu gia , hình như có điều ở tôi mà anh chưa rõ . Giá trị mà tôi cần sử dụng là ở tập đoàn nhà anh , còn bản thân anh một chút tôi cũng không quan tâm. Người cùng tôi kết hôn dù là anh hay bất kì ai cũng không quan trọng , chỉ quan trọng tập đoàn nhà đó có mang lại lợi ích cho Auheron hay không thôi " - Cô chậm rãi giải thích.

Hắn nhướn mày , ánh mắt vô cùng lạnh lùng ý cười - " Cô là loại con gái kì quặc nhất mà tôi từng biết "

Đúng vậy , cô gái trước mắt hắn tuy mới 17 tuổi nhưng tư tưởng và suy nghĩ thì đầy tính toán . Nghe qua đã thấy cô ta được dạy dỗ một cách cẩn thận đến mức nào.

Hàn Lệ Ái khác xa một trời một vực với những quý cô tiểu thư trước đây mà hắn từng gặp. Hay chí ít cô ta không hề nhạt nhẽo, còn có phần lợi hại, danh thép hơn người. Đôi lúc cũng khiến cho người đối diện cảm thấy có chút đáng sợ.

Cô cười nhạt không trả lời . Lúc sau mới nói thêm - " Lần này là lần cuối . Lần sau , còn muốn chơi cứ việc hẹn đến biệt thự nhà tôi . Ở đó rất kín đáo còn rất thoải mái , giường nệm cỡ lớn hoàng gia lại có độ đàn hồi rất cao . Rất thích hợp để anh "vui chơi" "

Nói xong , không để hắn kịp phản ứng . Cô đứng dậy đeo balo lên vai .

" Anh mang đồ đạc hoàng đi. Tôi xuống dưới đợi trong xe . Anh mau chóng xuống , chúng ta còn phải về nhà anh ăn cơm "

Hàn Lệ Ái di chuyển ra khỏi phòng . Vương Lăng Thần vẫn ngồi đó , nắm tay siết chặt.

Hắn thật sự phải bị động không thể làm gì mà tiếp nhận cuộc hôn nhân này ?!

*****

" Sao anh là ở đây ?! " - Vương Lăng Thần nhìn tên tá xế mà kỳ lạ hỏi.

" Dạ, là Hàn tiểu thư gọi tôi tới thừa thiếu gia " - Người tài xế lễ phép đáp.

Hắn lại nhìn qua người bên cạnh. Hàn Lệ Ái không nói gì cũng không nhìn hắn chỉ sai người tài xế lái xe đi.

Cô ta có tài xế riêng , có xe riêng , tại sao không đi ? Lại gọi người tài xế của hắn đến làm gì ? Rõ ràng là có gì đó không được tự nhiên lắm.

Suốt quãng đường , không ai nói câu nào .

*****

...Vương gia...

" Lệ Ái , cháu có thể chờ ta ở dưới phòng ăn một chút được không ? Ta muốn nói chuyện riêng với Lăng Thần " - Vương Khải cất giọng nghiêm nghị nói.

Hai người vừa bước vào tiền sảnh đã thấy cha của Vương Lăng Thần đứng chống gậy chờ sẵn. Ánh mắt rất lạnh , giống như đang chờ bùng phát cái gì đó.

Vương Lăng Thần đã phát hiện ra có điều không ổn . Cảm giác như sắp có một cơn bão.

Hàn Lệ Ái gật đầu lễ phép - " Dạ vâng , hai người cứ từ từ nói chuyện . Cháu sẽ đợi ở phòng ăn "

Nói rồi , cô đi ngang qua hắn , theo sự dẫn lối của quản gia mà vào phòng ăn.

" Còn anh , lên phòng làm việc gấp thôi ! " - Vương Khải nhấn mạnh giọng.

Vương Lăng Thần cau mày đi theo cha mình vào phòng làm việc.

.....

" Rầm "

Vương Khải đập mạnh cây gậy lên bàn làm hắn khẽ giật mình.

" Anh có phải là muốn chọc tôi tức chết phải không ?! "

Vương Lăng Thần khó hiểu nhìn cha . Chắc hẳn là có chuyện gì cha hắn mới tức giận như vậy.

" Còn chưa hiểu ?! Anh, đã trốn học còn làm cái trò gì ở khách sạn Red ?!!!" - Ông giận dữ quát.

Hắn cau mày có chút kinh ngạc.

Chết tiệt ! Là Hàn Lệ Ái !

Lúc này cô ta gọi tài xế riêng của hắn tới quả nhiên có ý đồ. Cốt yếu là muốn tên tài xế kia gọi điện báo cáo cho cha hắn.

" Anh có biết lúc này cánh Paparazzi đã chụp được hình ảnh đi vào khách sạn cùng với một cô gái rồi hay không ?! " - Giọng Vương Khải lạnh lùng uy nghiêm.

Hắn lại ngạc nhiên , cứng họng đôi chút . Sao đám người đó có thể chụp được chứ ?! Đúng là lũ người săn ảnh , bám riết lấy hắn mọi nơi không tha.

Lần này cha hắn không nổi giận thì thật là lạ.

" Nếu không phải tôi nghe được từ người tài xế riêng của anh thì đã không kịp mà ngăn chặn rồi . Chờ đến ngày mai chắc chắn sẽ có tin tức về anh trên các mặt báo !!! Anh có biết việc làm của mình ngu xuẩn đến mức nào không ?! "

" Cha , đây đâu phải là lỗi của con. Là đám paparazzi đó... "

" Câm miệng !!! Anh còn dám nói ! Nếu không phải anh cùng đưa con gái kia vào khách sạn làm trò dơ bẩn thì mấy tên thợ săn ảnh lấy gì mà chụp. Anh có biết nếu chuyện này lan ra sẽ ảnh hưởng thế nào đến tập đoàn không ?! Còn nữa , nếu Hàn Dật Minh biết chuyện thì hôn ước giữa anh và Hàn Lệ Ái cũng bị phá bỏ ! "

Vương Lăng Thần nghe vậy càng hứng khởi đáp - " Càng tốt "

" Im miệng ! Anh xem tôi là cái gì ?! Xem tập đoàn này là cái gì chứ ?! Tôi không biết tại sao mình lại sinh ra một thằng con ngiệt tổ ngiệt tông như anh ! "

Hắn mím môi nhìn xuống tức giận , ánh mắt lạnh như băng hàn. Lúc sau mới mở miệng.

" Bởi vì con là con ngoài ý muốn của cha . Nếu không phải vợ của cha không sinh được con thì cha mãi mãi cũng không đem đứa con ngoài giá thú này về nuôi ! "

Vương Khải đôi mắt nhắm nheo trừng lên - "Câm miệng !!! Tôi nuôi anh khôn lớn không phải để anh nói giọng điệu này với tôi !!! "

Hắn liền đứng bật dậy, bóng dáng cao lớn toát lên vẻ u ám - "Cha nuôi con khôn lớn cũng chẳng phải vì phục vụ cho tham vọng kinh doanh của cha sao ?! "

"Nếu như còn xem tôi là cha thì mau ngồi xuống !!! " - Ngữ điệu của Vương Khải vô cùng rắn rỏi.

Vương Lăng Thần đành bất mãn mà ngồi xuống.

" Kể từ ngày mai, anh đi đâu cũng phải có tài xế đưa rước. Đúng 6 giờ chiều mỗi ngày đều phải có mặt ở nhà, không được trễ hơn. Từ bây giờ, tôi sẽ cấm túc anh, ngoài trừ đi học còn ngoài ra một bước cũng không được ra khỏi nhà !!! " - Ông cất giọng lạnh run.

" Cha, con không phải con nít, con đã 17 tuổi, cha không thể làm như vậy ! " - Hắn bực bội kháng nghị.

" 17 tuổi không phải con nít nhưng anh lại hành xử như một đứa con nít không hơn không kém. Chỉ biết tùy tiện hành động theo ý thích của bản thân mà không hề suy nghĩ một chút nào. Đó không giống một đứa con nít thì là gì ?!

Còn nữa, chiếc xe của anh bắt đầu từ tối nay cũng không được phép mang ra khỏi Ga ra ! "

Vương Khải giọng tràn đầy uy lực ra lệnh.

" Cha ! "

" Không được phép nói thêm một câu nào nữa ! Nếu không bước chân ra ngoài anh cũng không được phép ! "

Vương Lăng Thần lồng ngực phập phồng mà giận dữ. Đúng thật là chết tiệt mà !

*****

...Phòng ăn...

Hàn Lệ Ái ngồi trong phòng ăn chờ đợi mà bỗng dưng nghe tiếng đóng cửa cái "rầm" thật mạnh phát ra từ phía trên lầu.

Vương Khải và Vương Lăng Thần cùng nhau đi vào phòng ăn. Mặt của hắn thì tối sầm, cha hắn thì lại rất điềm tĩnh. Cô không khó để đoán ra được lúc này xảy ra chuyện gì.

" Xin lỗi, đã bắt cháu phải đợi lâu rồi. Hai cha con ta nói chuyện hơi lâu một chút "

Vương Khải ngồi vào bàn ăn. Hắn cũng theo đó mà kéo ghế ngồi cạnh cô trước ánh mắt đầy cảnh cáo của cha hắn.

Hàn Lệ Ái mỉm cười - " Thưa, không sao đâu ạ. Chắc là chuyện quan trọng nên chủ tịch mới gấp gáp như vậy "

" Lệ Ái, cháu vẫn là nhay bén nhất " - Ông cười đáp.

" Mau dọn thức ăn lên đi "

Vương Khải nghiêm nghị ra lệnh với quản gia.

Người quản gia lập tức theo lệnh gọi các người hầu mang thức ăn lên.

Thức ăn đầy đủ những hương vị ẩm thực từ Đông sang Tây, tràn ngập mùi hương thơm lừng. Đây chỉ có thể là bữa ăn của hoàng tộc.

" Thưa chủ tịch, không biết phu nhân đâu rồi ạ ? " - Hàn Lệ Ái vừa ăn vừa bắt chuyện.

" À bà ấy đang bận đi dự triển lãm bên Italy rồi nên không thể ăn tối cùng chúng ta. Cháu cũng biết đấy bà ấy rất đam mê và suu tầm nghệ thuật " - Vương Khải vui vẻ trả lời.

" Biết trước như vậy cháu đã đem vài bức nghệ thuật điêu khắc từ thời cổ của hoàng gia Anh qua đây tặng phu nhân rồi. Chắc hẳn phu nhân sẽ rất thích "

Cô nở nụ cười lên tiếng.

" Không cần phiền cháu như vậy. Những bức điêu khắc cổ của hoàng gia chắc chắn là rất quý. Không thể tùy tiện đem tặng " - Ông xua tay.

" Sao có thể vậy ạ ? Cháu và phu nhân sắp thành người một nhà rồi, một vài bức điêu khắc có đáng là gì " - Hàn Lệ Ái nhỏ giọng nói.

Vương Khải bật cười - " Cháu thật là biết lấy lòng người lớn "

" Dạ , chủ tịch quá khen rồi " - Cô cười lễ phép .

Vương Lăng Thần từ lúc bước vào đây không nói câu nào . Hắn nói được gì đây ? Cũng chẳng phản bác được gì. Hắn là cấm cúi ăn để nuốt con giận này.

Đáng chết ! Tất cả là do Hàn Lệ Ái gây ra !

Đang hàn huyên cùng nhau , bỗng dưng người quản gia tiến tới nói nhỏ với Vương Khải.

" Chủ tịch , người có điện thoại "

" Ta biết rồi "

Ông gạt đầu rồi quay sang nói với hai người.

" Ta xin phép đi nghe điện thoại một chút. Hai đứa cứ từ từ ăn "

Dáng người đàn ông vừa đi khuất , Vương Lăng Thần ngay lập tức thả bộ dao nĩa trên tay xuống.

" Nói đi , là cô cố tình phải không ? "

Hàn Lệ Ái không nhìn hắn , tiếp tục động tác cắt thịt - " Chuyện gì ? "

" Còn gì vờ ? Chiều nay cô cố tình gọi người lái xe của tôi tới để anh ta biết tôi là trôn học vào khách sạn . Cô cũng thừa biết anh ta sẽ báo cáo cho cha tôi . Cô là muốn cha nổi giận với tôi , hại tôi bị phạt ! " - Hắn lạnh lùng nói.

Cô cũng bắt đầu buông dao nĩa xuống nhìn hắn - " Thứ nhất nếu anh không làm chuyện bậy thì cha anh cũng sẽ chẳng nổi giận. Thứ hai nếu anh không phải cố tình muốn cho tôi biết, nói địa chỉ cho tôi đến đó thì tôi có muốn hại cũng không có cơ hội "

" Cô chẳng phải đòi đến nên tôi mới phải nói địa chỉ cho cô " - Hắn cười lạnh.

Hàn Lệ Ái lại nhàn nhả lên tiếng - " Vương thiếu gia , người thông minh giả ngu rất dễ nhưng còn người ngu giả thông minh thì rất dễ bị người khác phát hiện "

Vương Lăng Thần hừ lạnh một cái - " Cô lại muốn châm chọc gì nữa đây ? "

Nghe thấy , cô chỉ ngược mặt nhìn hắn , ánh mắt có chút ngăm ngúa làm hắn rất khó hiểu . Lúc sau mới mở miệng - " Không có sự châm chọc nào cả. Tôi chỉ muốn anh biết... "

" Biết gì ? " - Hắn nhú mày .

Hàn Lệ Ái tiến sát lại gần khuôn mặt anh tuấn của hắn, ẩn ý nói.

" Bài học thứ hai : Tự làm bậy, không thể sống "

(Giống như Gậy ông đập lưng ông)

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bí Mật Bị Phát Hiện

" Cô nghĩ mình là ai mà đòi dạy dỗ tôi " - Vương Lăng Thần lạnh lùng quát khê.

Cô lại ngồi nguyên vị trí đằng hoàng , tiếp tục nói - " Cần thận lời nói , Vương thiếu gia . Qua mấy ngày vừa rồi , nếu anh là người thông minh hoặc có thể là tôi , tôi nhất định sẽ không đại đột kháng cự , bởi vì sự kháng cự đó không mang lại lợi ích nào cho bản thân cả, chỉ có họa thôi "

Vương Lăng Thần chăm chăm nhìn cô . Cô gái này rốt cục là người như thế nào. Nhìn qua tưởng rằng rất đơn giản nhưng thực chất lại rất phức tạp.

" Xin lỗi , ta để 2 đứa phải đợi lâu " - Vương Khải chống gậy đi vào phòng ăn.

Hàn Lệ Ái quay mặt qua khẽ cười - " Dạ, không sao đâu ạ "

Vương Lăng Thần mặt cũng hầm hè tiếp tục ăn.

" Lệ Ái, cháu sao lại ăn ít như vậy ? Có phải món ăn không hợp khẩu vị ? " - Vương Khải tiếp tục ăn, nhìn sang Lệ Ái đã thấy cô buông dao nĩa .

Cô cười xòa gờ tay quơ quơ - " Dạ , không phải đâu ạ. Món ăn này đều rất ngon. Chỉ là bình thường cháu ăn rất ít , chỉ có thể ăn nhiều đấy, không thể ăn hơn "

" Đúng là con gái. Nhưng cháu cũng nên ăn nhiều vào , ăn ít như vậy làm sao đủ sức khỏe ? "

" Dạ, cháu rất khỏe mà . Chủ tịch cứ yên tâm "

Vương Lăng Thần một chút quý dị nhìn qua đĩa còn dư rất nhiều thức ăn của cô rồi lại tiếp tục ăn uống như bình thường.

Vương Khải hơi cau mày nhìn con trai sau đó lại nhìn Hàn Lệ Ái - " Lệ Ái , ta có thể nhờ cháu một chuyện được không ? "

" Thưa , chủ tịch cứ nói " - Cô lễ phép trả lời.

" Từ ngày mai Lăng Thần sẽ có giờ giới nghiêm, ngoại trừ giờ đi học thì tất cả thời gian còn lại đều phải có mặt ở nhà . Cháu có thể giúp ta trông chừng, chăm sóc nó ở trên trường, đừng để nó chạy lung tung làm loạn , có được không ? " - Ông nghiêm túc lên tiếng.

" Dạ, chuyện này cũng không khó " - Hàn Lệ Ái cười nhẹ.

Vương Lăng Thần ngồi bên cạnh ăn có chút ghen. Cứ nhiên hai người kia xem hắn là một đứa con nít mà trông chừng , quản lý nghiêm ngặt. Đáng chết thật , nếu như vậy thì hắn làm sao đi cùng hội Tam Vương.

Mọi người đang trò chuyện , ăn uống thì bỗng nhiên một người hầu gấp gấp - " Chủ tịch , chủ tịch bà ta là đòi vào đây... cho bằng được... Tôi không thể cản... "

Vương Khải chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì đã thấy một người phụ nữ đứng đằng sau người hầu.

Hàn Lệ Ái nhướn mắt lên nhìn. Bà ta là một người phụ nữ khoảng chừng 40 mấy tuổi nhưng lại rất xinh đẹp , rất mặn mà . Gương mặt trang điểm đậm . Mái tóc trên đầu có chút rối . Cả người bà ướt sũng vì nắng mưa bên ngoài . Tuy trang điểm đậm nhưng không thể che đi vẻ tàn tạ theo năm tháng của bà.

Vương Khải trừng mắt kinh ngạc . Ngay cả Vương Lăng Thần ngồi bên cạnh cô cũng ngay lập tức bật dậy . Ánh mắt như không thể tin được.

" Vương Khải, tôi đến để gặp con trai của tôi ! " - Bà ta hai mắt sòng sọc nhìn Vương Khải. Ông ta lại lo lắng quay sang nhìn Hàn Lệ Ái.

" Sao cô lại ở đây ?! Cô chẳng phải... "

" Là đang ở tù chứ gì ?! " - Bà ta lạnh giọng đáp.

Thấy Vương Khải cứng ngắc không nói gì , bà lại nói tiếp - " Biết làm sao đây làm anh thất vọng rồi . Tôi là được thả ra sớm ! "

Hàn Lệ Ái đứng bên cạnh nhủu mày mà chứng kiến. Vương Khải càng khấn trương nhìn cô - " Lệ Ái , cháu đừng quan tâm người đàn bà này nói gì. Bà ta chỉ là người quen cũ của ta , đầu óc có chút không bình thường nên ăn nói bậy bạ "

Một lời giải thích trẻ con nghe ra đều biết không phải

Đột nhiên , Vương Lăng Thần chạy đến trước mặt người phụ nữ ấy - " Mẹ ! Sao mẹ ra ngoài không báo cho con ?! "

Hàn Lệ Ái lại nhủu mày.

" Mẹ xin lỗi . Vừa ra là mẹ chạy đến đây tìm con . Mẹ muốn gặp con " - Bà có chút rung rung nói.

" Hai người điên đủ chưa ?! Người đầu mau mang người phụ nữ đó ra khỏi đây !!! " - Vương Khải gầm lên.

Vương Lăng Thần càng tức giận nhìn cha mình - " Cha sao có thể quá đáng như thế ?! Người phụ nữ này là mẹ ruột của con !!! "

Một câu tuyên bố của hắn đã làm Vương Khải trở nên giận dữ - " Anh đang nói bậy cái gì ?!! Anh muốn tôi tức chết thì mới vừa lòng phải không ?! "

" Con không nói bậy !!! Đây là chính là người mẹ đã sinh ra con. Là cha giấu giếm mọi người không muốn công khai ! "

Vương Lăng Thần cũng đồng dạng lên tiếng khẳng định.

Ở ngoài ai cũng nghĩ hấn là con trai một của Vương chủ tịch và phu nhân. Nhưng thực chất, hấn là đứa con ngoài giá thú của một người phụ nữ khác với cha hấn. Đối với những gia đình tài phiệt như gia đình hấn thì đây là chuyện đáng xấu hổ.

Nếu như không phải mẹ hấn vào tù, vợ của cha hấn không thể sinh con thì vĩnh viễn cha hấn cũng không đem hấn về nuôi.

"Thần nhi, mẹ nhớ con lắm. Hãy tha thứ cho mẹ" - Bà có chút khó khăn nói.

Lăng Thần chưa nói gì thì Vương Khải lại tức giận mở miệng - "Cô nói cái gì?! Cô có tư cách làm mẹ nó sao?!"

"Tôi..."

"Cháu chào bác"

Người phụ nữ chưa nói hết câu thì Hàn Lệ Ái đã tiến lên chào hỏi. Vương Khải gấp gấp nhìn cô, có chút gì đó nghi ngại. Còn hấn lại nhìn cô cực kỳ khó hiểu.

"Cháu là..." - Lam Doanh tò mò nhìn cô bé đứng trước mặt mình. Từ nãy đến giờ bà không hề hay biết sự có mặt của người thứ ba.

"Thưa, cháu là Hàn Lệ Ái, là vị hôn thê của Lăng Thần. Rất vui được gặp bác" - Cô vui vẻ cúi đầu chào lễ phép.

Bà có chút kinh ngạc - "À, thì ra cháu là người sẽ kết hôn với Thần nhi. Không ngờ, cháu quả thật rất xinh đẹp"

Đúng vậy, cô bé đứng trước mặt bà thực sự rất xinh đẹp. Dung nhan vô cùng kiều diễm tuy rằng còn nhỏ tuổi. Cách ăn nói lại rất lễ phép, nhìn qua đã biết tiểu thư con nhà gia giáo.

Bà lại có chút nghi ngại - "Xin lỗi, đã để cháu..."

"Hôm nay thời tiết không tốt. Bác như thế này sẽ rất dễ bị cảm" - Ánh mắt lo lắng của cô làm hai người đối diện rất khó hiểu.

"Lăng Thần, anh mau đưa bác gái lên phòng thay đồ nếu không bác gái sẽ bị nhiễm gió lạnh, như thế không tốt cho sức khỏe của bác gái đâu" - Cô lại quay sang nói với hấn.

Vương Lăng Thần có chút kinh ngạc nhìn cô - "Cô..."

"Bác gái, bác mau theo anh ấy lên phòng thay đồ nếu không sẽ bệnh. Thay xong, cháu cùng anh ấy đưa bác về nhà có được không?" - Hàn Lệ Ái dịu dàng cầm lấy bàn tay lạnh buốt của người phụ nữ ấy nói.

Lam Doanh giọng nói run run - "Cảm ơn cháu, Lệ Ái"

Nói xong, cô khẽ liếc nhìn Vương Lăng Thần như bảo hấn đi đi. Hấn càng lúc càng khó hiểu nhưng cũng dìu mẹ mình lên phòng.

Vương Khải đứng đó mà không thể nói tiếng nào.

*****

...Phòng khách...

"Lệ Ái, chuyện lúc nãy..." - Vương Khải mở miệng nghiêm túc định giải thích.

Nhưng Hàn Lệ Ái đã đột ngột cắt ngang, ngữ điệu rất nhẹ nhàng - "Chủ tịch, cháu có điều mạo phạm muốn nói nhưng có thể làm người nổi giận hoặc không vui. Không biết chủ tịch có thể nghe cháu nói không?"

"Được, cháu cứ nói" - Ông khó hiểu nói.

"Cháu thường nghe người Trung Quốc nói Người trồng bụi cây gai sẽ không có được hoa hồng. Cũng như khi chúng ta nắm bùn ném, thì người bị làm bẩn đầu tiên là bàn tay chúng ta" - Hàn Lệ Ái vừa nâng tách trà lên vừa nói.

"Hàn Lệ Ái, cháu muốn nói gì?" - Vương Khải nhíu mày.

"Chủ tịch, kẻ che đậy khuyết điểm của mình bằng thủ đoạn tổn thương người khác là kẻ đê tiện. Người không phải cỏ cây, há lại vô tình. Con người thì phải có tình cảm không thì tình nghĩa" - Cô từ tốn nói.

Vương Khải nghe xong, mặt đánh lại có chút không hài lòng - "Lệ Ái, cháu không nề mặt ta?"

"Cháu xin lỗi. Nếu như điều cháu nói làm chủ tịch không vui thì xin chủ tịch hãy bỏ qua cho" - Hàn Lệ nhẹ giọng xin lỗi.

Nha đầu này không hề đơn giản, dám dùng cả lời nói ý tứ để nhắc nhở ông. Không biết sợ hãi hay nể nang gì.

Tuy rằng trong lòng Vương Khải rất tức giận nhưng với tình thế hiện nay ông bắt buộc phải nhẫn nhịn. Nếu như Hàn Lệ Ái đem chuyện xấu hổ này nói cho Hàn Dật Minh biết chắc chắn ông ta sẽ rất tức giận vì Vương Khải đã lừa dối ông ta, khẳng định sẽ hủy hôn.

Chuyện này tuyệt đối không được xảy ra !

Vương thị có thể phát triển lớn mạnh và vươn tới thị trường Châu Âu hay không đều tùy thuộc vào cuộc hôn nhân này.

Ông nhẹ giọng - " Không sao, người trẻ thường hay thăng trầm, ta không để bụng đâu. Nhưng Lệ Ái, chuyện này cha cháu... "

Hàn Lệ Ái lại tiếp tục cắt ngang - " Chủ tịch, cháu ấy thường không chú trọng những tiểu tiết cho lắm, điều cháu quan tâm là kết quả đạt được. Người quá cầu kỳ vào việc nhỏ thì thường không thể có thành tựu trong việc lớn. Cháu từ nhỏ đã được cha mẹ dạy luôn lấy đại sự làm cuộc, còn những việc khác không nên để ý đến "

Một lời nói này của Hàn Lệ Ái thôi cũng đủ để Vương Khải phải nể một tiểu nha đầu nhỏ tuổi như cô.

Ông trầm nghĩ " Con bé này cực kì hiểu biết. Biết người biết ta, biết nhìn nhận sự việc. Cực biết đối nhân xử thế. Một người hiểu thời thế như thế này làm con dâu ta thì thật không sợ không làm được bá chủ thiên hạ "

" Hàn Lệ Ái, cháu thật là một người rất hiểu chuyện " - Vương Khải vui vẻ nói.

" Cháu cảm ơn thưa chủ tịch " - Cô lễ phép trả lời.

Trong khi hai người đang trò chuyện uống trà thì Vương Lăng Thần đã dìu mẹ mình xuống cầu thang. Lam Doanh đã thay đồ và chải tóc cho đảng hoàng.

" Bác gái xuống rồi " - Hàn Lệ Ái vừa nhìn thấy đã bỏ tách trà xuống chạy ngay đến chỗ của hai người.

Vương Khải hai mắt giận dữ nhìn người phụ nữ kia nhưng không thể nói gì. Hàn Lệ Ái đã nói với ông như vậy thì ông còn có thể làm gì.

Lam Doanh nếu như biết ngày hôm nay có vị hôn thê của Lăng Thần cùng ăn tối, bà tuyệt đối không tới. Tuy rằng bà rất nhớ con, muốn con trai ở bên cạnh mình nhưng bà cũng muốn cho con trai một tương lai sáng lạn, một tiền đồ rộng mở.

Nên bà đã đồng ý với Vương Khải phải hoàn toàn dấu kín chuyện Lăng Thần chính là con trai mình. Để người ngoài nhìn vào chỉ nghĩ Vương Lăng Thần là đứa con chính thống của nhà họ Vương. Nếu như để họ biết được xem như tương lai của Lăng Thần hủy hoại trong tay bà.

Bà cứ nghĩ vị hôn thê của con trai mình biết được sự thật này sẽ khinh thường một kẻ đã từng vào tù như bà cũng sẽ ngay lập tức hủy bỏ hôn ước. Nhưng cô bé tiểu thư này lại đến trước mặt bà chào hỏi lễ phép, còn lo lắng cho bà bị cảm lạnh, còn giải nguy cho bà khỏi Vương Khải.

" Bác gái, cháu và Lăng Thần ngay bây giờ đưa bác về có được không ? " - Hàn Lệ Ái dịu dàng nói.

Lam Doanh liền gật đầu - " Được, làm phiền cháu quá "

" Dạ, không có gì đâu ạ. Bác đừng ngại. Lăng Thần, anh đưa bác gái ra xe trước, tôi ở lại chào chủ tịch "

Cô nhìn Lam Doanh rồi lại nhìn người bên cạnh.

Vương Lăng Thần không nói gì, chỉ gật đầu. Hắn cúi đầu chào cha mình một cái rồi dìu mẹ mình ra xe.

Hôm nay là lần đầu tiên hắn nghe lời cô không chút phản kháng nào.

" Chủ tịch, cháu xin phép về ạ. Cảm ơn chủ tịch vì bữa tối ngày hôm nay " - Hàn Lệ Ái nghiêng người chào.

" Cháu đi đi " - Khuôn mặt già cả có chút nhăn lại.

Chào hỏi xong cô mới ra khỏi cửa. Tiến tới chiếc xe hơi màu đen đậu ngoài sân. Vương Lăng Thần và Lam Doanh đều ngồi trong xe đợi sẵn.

Hàn Lệ Ái bước tới nói với người tài xế - " Anh xuống xe đi. Hôm nay chúng tôi sẽ tự đi "

" Nhưng thưa tiểu thư chủ tịch đã dặn thiếu gia đi đâu cũng phải có tài xế đi theo " - Tên tài xế dè dặt đáp.

" Anh cứ báo cáo với chủ tịch là có tôi đi theo cùng. Chắc chắn chủ tịch không tức giận " - Cô nghiêm giọng nói.

Người tài xế đành bước ra khỏi xe. Vương Lăng Thần thấy vậy mở cửa xe ra ngồi phía trước để lái. Cô cũng ngồi bên cạnh, Lam Doanh thì ngồi ghế sau.

*****

Trên đường đi...

Lăng Thần vừa lái xe vừa cất giọng hỏi mẹ mình - " Mẹ , bây giờ mẹ tính ở đâu ? " "

" Mẹ muốn quay về nhà cũ , con chờ mẹ đến đó đi " - Bà hiền hòa trả lời.

Hắn có chút cau mày - " Căn nhà đó cũ rồi lại còn nhỏ , không tiện nghi. Mẹ , hay để con sắp xếp chỗ ở mới cho "

Lam Doanh lắc đầu - " Không cần như vậy, mẹ không muốn phiền con. Với lại mẹ là muốn ở nhà cũ không thích ở nơi khác , cao sang quá mẹ không quen. Mà không phải con bán nhà của mẹ đi rồi chứ ? "

" Không có, con vẫn còn giữ , đồ đạc của mẹ con cũng vẫn giữ y nguyên " - Lăng Thần vội trả lời .

" Vậy thì tốt " - Bà thở phào.

Vương Lăng Thần biết một khi mẹ mình đã không thích thì nói thế nào cũng không thay đổi. Hắn đành thuận theo ý mẹ mình.

Suốt từ nãy đến giờ , Hàn Lệ Ái không nói gì chỉ lắng nghe hai mẹ con nói chuyện với nhau. Đầu óc có chút mơ màng . Mà Vương Lăng Thần lâu lâu lái xe cứ liếc nhìn cô. Hắn mỗi lúc cảm thấy cô hành xử rất khó hiểu.

Biết được một bí mật động trời như vậy , đáng lẽ cô phải rất tức giận. Nhưng cô một chút sự khó chịu hay khinh thường với mẹ hắn đều không có.

Lam Doanh ngồi đằng sau khẽ quan sát con trai mình và cô bé ngồi bên cạnh . Bà mỉm cười , một nụ cười rất hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Âm Áp Lạ Thường

Căn nhà cũ của Lam Doanh nằm trong một khu phố nhỏ . Con đường dính đầy bùn đất vì trời mưa . Nơi đây khác xa với vẻ hào nhoáng của thành phố Bắc Kinh ngoài kia.

" Nhà bác nhỏ cũng rất cũ kỹ , hai đứa không chê thì vào ngồi chơi "

Bà rút chìa khoá mở cánh cửa bằng sắt ra .

Ba người họ đi vào nhà . Căn nhà khá nhỏ , tuy màu sơn rất đẹp nhưng theo sương gió mà phai dần.

Cô và Vương Lăng Thần cùng nhau ngồi xuống ghế sofa . Lam Doanh lục đục trong bếp rót nước cho hai người.

" Căn nhà này đã lâu không có người ở , hai đứa uống tạm nước lọc nhé ? "

Đón ly nước từ người phụ nữ , Hàn Lệ Ái mỉm cười - " Châu cảm ơn "

" Để con sai người dọn dẹp lại cho mẹ . Mang thêm một ít đồ dùng nữa . Chứ như thế này thì thật là bất tiện " - Hắn lo lắng nói.

" Không sao , mẹ có thể tự dọn dẹp mà " - Bà xua tay.

" Mẹ , lần này mẹ nghe lời con đi . Sức khoẻ mẹ còn yếu hãy để con gọi người đến dọn dẹp. Chẳng lẽ một chút việc nhỏ này mà con cũng không thể giúp mẹ hay sao ? "

Lam Doanh đành thở dài đồng ý - " Được rồi , mẹ nghe con "

" Lệ Ái , cháu có muốn tham quan nhà bác chút không ? " - Bà lại tiếp tục nói với cô.

Hàn Lệ Ái nhanh chóng gật đầu - " Vâng , cháu rất muốn "

.....

" Bác gái , bác thực sự có một chỗ vẽ tranh rất tuyệt ! " - Hàn Lệ Ái phấn khởi lớn tiếng.

Không ngờ trong một căn nhà nhỏ này lại có lầu gác mái . Mà nơi đây đầy rẫy tranh vẽ , giấy vẽ , sơn nước , giấy trắng còn có vài bức tượng điêu khắc và cọ vẽ , đủ loại , đủ kích thước... Các dụng cụ vẽ không thiếu một thứ.

Ánh mắt của cô cực kì lấp lánh.

Vương Lăng Thần lại chăm chăm nhìn cô như một hiện tượng lạ. Hàn Lệ Ái như thế này thật kì lạ làm hắn cảm thấy thật lạ lẫm. Hắn còn tưởng cô gái này rất lạnh lùng và lãnh đạm với mọi thứ.

Nhưng bây giờ trên gương mặt lại hiện ra một nét thích thú và tán thưởng như một đứa trẻ. Tim của hắn lại vì một sự lạ lẫm này mà có chút tăng nhịp đập.

"Cháu thích vẽ tranh à ?" - Lam Doanh ngạc nhiên hỏi.

Hàn Lệ Ái nhiệt tình gật đầu - "Vâng, cháu rất thích vẽ. Ngay từ nhỏ cháu đã thích. Nhưng mẹ cháu không muốn cháu vẽ vì mẹ cảm thấy việc đó làm cháu bận và mất thời gian. Nên lâu rồi cháu không vẽ"

"Bác cũng rất thích. Hay là cháu hãy thường xuyên đến đây chơi với bác nhé, 2 người chúng ta sẽ cùng nhau vẽ" - Lam Doanh cười hiền hậu nói.

Hàn Lệ Ái không hề một chút nao núng nào mà ngay lập tức đồng ý - "Vâng, cháu sẽ thường xuyên ghé đến"

Bà lại cười nhìn cô bé trước mặt. Tuy rằng mới gặp nhau nhưng bà cảm thấy Hàn Lệ Ái rất đặc biệt, nói chuyện cũng rất hợp với bà. Vương Lăng Thần kết hôn với cô bé này, bà thực sự rất vui lòng.

"Xuống đây, bác còn muốn cho cháu xem cái này"

Lam Doanh nắm tay cô xuống lầu, Lăng Thần chỉ biết lơ đãng đi theo. Bà dẫn cô vào phòng ngủ của mình.

Từ dưới gầm giường, lôi ra một chiếc hộp giấy cũ. Lam Doanh mở nắp hộp ra làm cô hơi ngạc nhiên. Bên trong là những bộ quần áo nhỏ xíu của trẻ con, còn có vài tấm hình.

"Là hình của Thần nhi chụp chưa đầy một tuổi. Con xem xem, nhìn nó rất đáng yêu phải không?"

Bà cầm một tấm hình lên.

Trong tấm hình là một em bé mặt mũi tròn tròn rất dễ thương. Một đứa bé rất xinh đẹp làm người ta muốn ngắm nhìn không thôi. Thì ra tên này ngay từ nhỏ đã là yêu nghiệt rồi.

Hàn Lệ Ái sờ vào mặt của tấm ảnh, cười cười khen - "Quả thật rất đáng yêu"

Nghe cô khen, mặt của Vương Lăng Thần có chút phỉu hờn nhưng chỉ trong chốc lát. Đáng chết thật! Hắn bị cái gì vậy?!

Hắn ngay lập tức bất mãn nói - "Mẹ à sao mẹ lại đưa hình hồi nhỏ của con cho người lạ xem"

"Đây đâu phải người lạ đây là vị hôn thê của con" - Lam Doanh liếc nhìn hắn.

"Mẹ, con không..."

"Nếu không chịu được xấu hổ thì con ra ngoài đi" - Bà có chút bông đùa nói.

Hắn lại bất mãn - "Mẹ thật là..."

Nói thì nói như vậy. Nhưng hắn cũng chịu đi ra ngoài phòng khách. Để hai người lại nói chuyện.

Lam Doanh nhìn theo bóng hắn mà cười - "Thằng nhỏ này ấy chỉ được cái miệng thôi"

Hàn Lệ Ái cũng có chút buồn cười. Khóe môi cong lên một đường.

"Còn đây là tấm hình Thần nhi mừng sinh nhật một tuổi. Qua ngày hôm sau thì bác đã bị bắt, còn nó thì được đưa về nhà Vương Khải" - Bà lại cầm lấy một tấm hình khác lên, giọng nói run run.

Cô đau thương nhìn người bên cạnh, chần chừ mà nắm lấy bàn tay run rẩy của bà - "Bác à, mọi chuyện hết thảy đều là quá khứ, đã qua hết rồi. Bây giờ, tuy rằng không được công khai nhưng Vương Lăng Thần vẫn ở bên bác mà"

"Cảm ơn cháu. Chắc là cháu rất muốn biết bác đã phạm tội gì mà phải vào tù phải không?" - Bà lại khó khăn hỏi.

"Nếu bác không muốn nói thì đừng nói. Thực ra cháu cũng cảm thấy mình không nên nghe. Tuy rằng cháu và Vương Lăng Thần sau này sẽ cùng nhau kết hôn. Nhưng bác thấy đó, cuộc hôn nhân này chỉ là một cuộc hôn nhân giao thương, lấy lợi ích của hai tập đoàn làm điều kiện kèm theo. Cháu và anh ấy không phải vì tình yêu, vì vậy những chuyện riêng tư này cháu cảm thấy không nên biết"

" Sao cháu biết chắc rằng không có tình yêu ? Lệ Ái , cái cách Vương Lăng Thần nhìn cháu rất đặc biệt . Cháu không nhận ra điều đó sao ? " - Bà ngạc nhiên hỏi.

Hàn Lệ Ái bật cười lắc đầu như vừa nghe được điều rất buồn cười - " Bác à , không phải đâu. Lăng Thần ghét cháu không hết. Làm sao có thể ? Nếu như là nhìn thì chỉ có ánh mắt tức giận cùng thù địch mà thôi "

" Lệ Ái , bác là người lớn , đã trải qua rất nhiều chuyện . Tuy rằng cháu là cô bé thông minh , tài năng hơn người nhưng những chuyện này cháu không rõ hơn bác được đâu " - Lam Doanh cười nói.

Nghe vậy , cô chỉ biết lẳng lặng nhìn người trước mặt một cách khó hiểu .Cô trước giờ không có khái niệm về thứ tình yêu này. Vì thế giới của Hàn Lệ Ái vốn dĩ không thể tồn tại thứ gọi là tình yêu.

Bà lại cầm lấy bàn tay trắng nõn của cô nắm vào lòng bàn tay - " Lệ Ái , tình cảm của con người rất kỳ lạ . Bất chợt đi rồi lại bất chợt đến khiến con người ta không kịp trở tay. Có đôi khi cháu tưởng rằng bản thân mình rất ghét người đó nhưng thực chất người đó đã chiếm trong lòng cháu một khoảng rất lớn lúc nào không hay "

Cô chăm chú nghe lời Lam Doanh nói. Muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Lam Doanh và Lệ Ái không biết được rằng bên ngoài có người đang đứng đằng sau cánh cửa lắng nghe hai người nói chuyện.

Một lúc sau , bà lại lên tiếng - " Lệ Ái , bác nhờ cháu một chuyện được không ? "

" Thưa , bác cứ nói "

" Giúp bác chăm sóc Thần nhi . Bác không thể ở bên cạnh nó hằng ngày nhưng cháu thì có thể. Thần nhi ngay từ nhỏ đã không có mẹ ở bên cạnh , ở nhà của Vương Khải , thì chắc người phụ nữ kia cũng chẳng chăm sóc nó mà đem cho người làm. Nó rất cần một người bên cạnh " - Bà ôn tồn nói.

Hàn Lệ Ái cắn môi , chần chừ một lát mới gật đầu. Nếu như cô từ chối thì cũng giống như một loại tội nghiệt.

Hai người trò chuyện một lúc lâu mới rời khỏi phòng. Ra ngoài phòng khách đã thấy Vương Lăng Thần ngồi ở ghế sofa.

" Thần nhi , cũng không còn sớm nữa con mau đưa Lệ Ái về nhà đi " - Lam Doanh lên tiếng.

Vương Lăng Thần cũng không tỏ vẻ gì. Chỉ nhìn mẹ mình gật đầu một cái - " Con biết rồi , con sẽ đưa cô ấy về "

Đi ra khỏi cửa , Hàn Lệ Ái mới cúi chào lễ phép - " Con xin phép về. Bác mau vào nhà đi , trời vừa mưa xong nên rất lạnh "

" Được rồi , bác vào nhà ngay đây. Nhớ thường xuyên tới đây chơi với bác " - Bà cười dịu hiền nói.

" Vâng , cháu nhớ rồi " - Cô cười đáp.

Nói xong , Lam Doanh trở vào nhà. Cô xoay người lại bước ra khỏi cổng đã thấy Vương Lăng Thần đứng dựa vào xe. Hẩn nhìn thấy cô liền mở cửa xe.

" Cảm ơn "

Hàn Lệ Ái liền bước vào ngồi vào trong xe .

Vương Lăng Thần cũng ngồi vào ghế lái , khởi động xe đi.

*****

Suốt quãng đường đi đều là bầu không khí im lặng bao trùm.

Lúc sau , không chịu được nữa hần mới mở miệng trước - " Cô không muốn hỏi tôi gì sao ? "

Ngay từ đầu đến giờ , cô không có một chút tức giận nào vì sự lừa dối này của gia đình hần. Cũng không có hành vi nào là khinh thường hay khó chịu đối với mẹ hần hay thân phận thực sự của hần. Vương Lăng Thần nghĩ cô chắc hẳn phải rất muốn biết về chuyện của hần .

Nhưng câu trả lời của Hàn Lệ Ái lại khác xa hoàn toàn với suy nghĩ của hần .

" Tôi trước giờ đều không hứng thú với chuyện của bậc cha mẹ phụ huynh "

" Anh là anh , tôi là tôi . Tuy rằng chúng ta sau này cùng nhau kết hôn nhưng tôi cũng không nghĩ đến việc quá can dự vào đời tư của nhau trừ phi là nó ảnh hưởng đến chuyện của hai tập đoàn " - Cô lại nhàn nhạt nói thêm.

Tuy rằng lời nói này của cô nghe ra thật lạnh lùng nhưng trong lòng hần đột nhiên cảm thấy một trận ầm áp lạ thường .

Vương Lăng Thần một lúc sau lại lên tiếng - " Tại sao cô lại giúp mẹ tôi lại còn đối xử với bà ấy rất tốt ? Lúc này cô cũng nghe rồi thân phận cũng quá khư của mẹ tôi.. "

" Bởi vì mẹ anh khác xa hoàn toàn với mẹ tôi " - Cô bỗng đứng cắt ngang lời hắn.

" Không lẽ mẹ cô không thương cô ? "

" Không phải , làm gì có người mẹ nào mà không thương con chứ ? Chỉ là mẹ tôi thuộc dạng phụ nữ rắn rỏi và mạnh mẽ , bà ấy không có thói quen thể hiện tình cảm cũng chẳng biết thể hiện tình cảm với con mình . Mẹ tôi dạy dỗ tôi rất nghiêm khắc , bà ấy đa phần chỉ chỉ ra cho tôi thấy những mặt đen tối và xấu xa của xã hội này nhưng lại quên mất chỉ cho tôi những mặt tốt đẹp của nó "

Hàn Lệ Ái đưa tầm mắt nhìn ra ngoài cửa xe . Trời lại bắt đầu mưa nặng hạt.

Hai đồng tử của Lăng Thần nhất thời co giãn . Hắn quay mặt sang nhìn cô nhưng cô thì đang mắc ngắm nhìn mưa . Có điều gì ở cô làm hắn cảm thấy rất tò mò , rất muốn tìm hiểu.

Vương Lăng Thần quay lại tập chung lái xe , mở miệng hỏi tiếp - " Vậy ai là người chỉ cho cô ? "

" Chị của tôi.. "

Tiếng cô nhỏ dần rồi nhạt nhoà trong không khí.

Hắn lại có chút cứng ngắc . Tay lái cũng siết chặt rồi lại buông ra. Vương Lăng Thần không hỏi thêm gì nữa.

Hắn đột nhiên cảm thấy có lỗi . Chuyện đau lòng của cô đã từng bị hắn đem ra làm trò đùa , phanh phui cho giới báo chí. Chắc chắn cô cảm thấy bị tổn thương. Đêm đó thấy chị mình chết ngay trước mặt mình cô hẳn đã phải rất đau đớn , hoảng sợ đến mức nào . Đau đớn đến mức chấn thương về tâm lý...

Một cảm giác day dứt cùng hồi hận.

Vương Lăng Thần một lần nữa quay sang nhìn cô . Nhìn dáng người nhỏ nhắn của cô , đôi vai mảnh khảnh của cô giống như một mình cô chống đỡ với cả thế giới này khiến người ta không kiềm lòng được mà muốn che chở , bảo vệ.

Chiếc xe chạy nhanh trên đường . Chạy đến một ngôi biệt thự ở vùng ngoại ô thành phố .

Cánh cổng cao lớn tự động mở ra , Vương Lăng Thần lái xe chạy vào trong . Chiếc xe dừng trước dinh thự to lớn , nguy nga .

Hắn tắt máy , nhìn qua Hàn Lệ Ái thì thấy cô đã ngủ lúc nào không hay. Cả người nhỏ nhắn cuộn tròn trên ghế. Lăng Thần bỗng đứng cảm thấy bộ dạng của cô rất đáng yêu .

Ngày hôm nay , hắn đã thấy ở Hàn Lệ Ái một mặt khác mà trước giờ hắn vẫn không hề biết . Một Hàn Lệ Ái ảm áp và đáng yêu nhưng cũng thật cô đơn và đau lòng . Nếu như trước kia cô lạnh lùng đánh thép , miệng mồm lúc nào cũng xỏ xiên hắn thì bây giờ trông cô rất dịu dàng và nhỏ nhắn.

Làm Vương Lăng Thần ngày hôm nay cảm giác thật lạ lẫm , hình như sự thù ghét trong hắn đột nhiên biến mất hoàn toàn.

Từ trong dinh thự , người hầu cùng quản gia mang dù chạy ra đón .

Hắn bước xuống xe , đi vòng qua kia mở cửa. Cánh tay to lớn ôm lấy thân ảnh nhỏ nhắn bé ngang người. Cô không tỉnh , lại vui đầu vào ngực hắn mà ngủ .

Vương Lăng Thần lại vì hành động này của cô mà một trận rung động kịch liệt. Trái tim đột nhiên không tự chủ được mà đập nhanh.

" Chỉ cho tôi phòng của cô ấy "

Điều chỉnh lại tâm trạng , hắn nói với người quản gia.

" Vâng . Thiếu gia đi theo tôi "

Người quản gia cung kính đáp.

Đi theo người quản gia , Vương Lăng Thần bế cô vào căn phòng nằm ở lầu một . Một căn phòng rộng lớn , thiết kế đơn giản tinh tế không như những căn phòng của quý cô tiểu thư khác , lấy màu trắng làm chủ đạo.

Hắn đặt cô nằm trên một chiếc giường cỡ lớn , hình tròn và có rèm che . Vừa đặt cô xuống nệm , Hàn Lệ Ái đã dụi dụi mặt mình vào gối tìm cảm giác êm ái.

Vương Lăng Thần kéo mền lên đắp cho cô . Trong đầu suy nghĩ thì ra trong lúc ngủ cô gái này lại đáng yêu đến như vậy , khác xa với vẻ tiểu thư kiêu

ngạo , lạnh lùng như ngày thường.

Hắn đưa mắt ngắm nhìn căn phòng của cô . Phát hiện trong phòng cô treo rất nhiều ảnh của cô khi còn nhỏ chụp cùng một cô gái có gương mặt rất giống cô nhưng nét mặt dịu dàng , vui tươi hơn Hàn Lệ Ái . Vương Lăng Thần đoán là chị của cô , Hàn Viên Viên .

Mỗi tấm hình , Hàn Lệ Ái đều lộ ra nụ cười rất vui vẻ , rất trẻ con. Nụ cười này hình như hắn chưa bao giờ được thấy ở cô trước đây. Chắc hẳn cô rất yêu quý chị của mình.

Vương Lăng Thần lại cúi xuống nhìn ngắm cô. Hàn Lệ Ái thực sự mà nói rất xinh đẹp . Hắn không có cách nào phủ nhận vẻ đẹp này. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy đã bị vẻ đẹp này làm cho chấn động. Dung nhan kiều diễm của cô rất động lòng người.

Nếu như vài tiếng trước , hắn rất ghét cô , còn muốn tìm cách khiêu khích cô để phá bỏ hôn ước . Thì bây giờ nhìn bộ dạng ngoan ngoãn , dịu dàng khi cô ngủ Vương Lăng Thần lại thấy tim mình bị cảm giác ngọt ngào cùng rung động xâm chiếm.

Hắn không kiềm lòng được mà đưa tay vuốt ve má cô. Làn da trắng nõn dưới ngón tay hắn thật mịn màng , như da của em bé của bé vậy.

Hắn lại nhìn xuống đôi môi anh đào trái tim của cô.

" Thành thật "

Vương Lăng Thần ngay lập tức rút tay lại. Hắn sợ mình lại làm chuyện không nên làm. Đáng chết hắn lại bị sao thế này ? Tại sao suốt buổi chiều đến giờ hắn lại không tự chủ được trái tim mình.

Đây là lần đầu tiên hắn không tự chủ được. Lại phải kiềm chế bản thân không hôn ai đó. Hắn trước kia bản thân muốn gì đều phải có. Lên giường với phụ nữ thì thường như ăn cơm bữa. Nay chỉ một chuyện nhỏ này cũng làm khó hắn !

Nhưng mà hắn vẫn là không nỡ rời đi. Si ngốc ngắm nhìn gương mặt của Hàn Lệ Ái. Cô đang ngủ rất ngon.

Vương Lăng Thần phát hiện kết hôn với cô gái này thì cũng không có gì là không tốt.

Một lúc sau hắn mới xoay người ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Khủng Bố Sáng Sớm

...Cantin...

Hàn Lệ Ái đặt khay thức ăn của mình lên bàn . Ba người kia đều ngạc nhiên nhướn mắt nhìn cô.

" Sao lại ngồi đây ? " - Vương Lăng Thần nhìn cô cau mày hỏi.

Cô thân nhiên kéo ghế ngồi đối diện hắn - " Cha anh nhờ tôi trông chừng anh , mẹ anh cũng nhờ tôi chăm sóc anh. Tất nhiên tôi phải hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao rồi ".

Vương Lăng Thần khó hiểu nhìn người ngồi đối diện. Trông chừng , đâu có nhất thiết là ngồi đây ?!

Hàn Lệ Ái định cầm dao nĩa lên ăn thì nhìn qua đĩa thức ăn của hắn lại phát hiện ra điều gì đó. Hàng lông mi cong vút động đậy . Đĩa thức ăn của cô và hắn mà nói hoàn toàn khác biệt nhau .

Của cô thì là rau salad trộn , có rau có củ , có trứng và có chút thịt đầy đủ chất dinh dưỡng. Còn của hắn lại là toàn Thịt với thịt , đầy dầu mỡ , ngay cả canh soup hắn cũng không thêm lấy .

" Tôi muốn ăn miếng thịt đó " - Hàn Lệ Ái ánh mắt nhìn chăm chăm vào miếng thịt nằm trên đĩa Vương Lăng Thần.

Hắn lại nhử mày ngạc nhiên nhìn cô - " Sao cơ ? "

" Cho tôi một miếng thịt của anh "

" Cô muốn ăn thì tự mình đi lấy "

" Nhưng tôi thích ăn miếng thịt trên đĩa anh "

" Thịt trên đĩa là thịt của tôi "

" Tôi muốn ăn thịt của anh "

(Yết : Thịt thịt mới chịu $\geq \dots \leq$)

Câu nói này của Hàn Lệ Ái nghe ra rất trong sáng nhưng khi đi qua bộ não của hần liền xử lý thông tin một cách đen tối. Khóe môi không để lộ ra bất giác hơi cong

Thiệu Nha thấy hai người tranh cãi liên tiếp đĩa thức ăn của mình tới , cười cười - " Hay cậu ăn thịt của mình đi . Thịt của lão đại không ngon đâu , thiếu độ mềm , còn rất dai "

Thêm một tên xử lý thông tin não đen tối.

Vương Lăng Thần tức giận đá vào chân thẳng nhóc bên cạnh dưới gầm bàn. Cậu ta la khê một tiếng , ủy khúc nhìn hần.

Không đợi ai nói gì thêm , Hàn Lệ Ái trực tiếp tự mình cầm dao nĩa lên. Trên đĩa của hần có hai miếng thịt , cô gấp một miếng bỏ qua đĩa mình . Xong lại gấp một nửa phần salad qua cho hần , lại mở miệng nói - " Tiêu hóa anh không được tốt , không nên ăn quá nhiều thức ăn dầu mỡ . Nên ăn thêm rau vào "

Giọng điệu nghe có chút lạnh lùng nhưng nghe ra thực chất đây chẳng phải là câu nói quan tâm người khác sao ?

Vương Lăng Thần gương mặt ra vẻ bất mãn trước hành động của cô . Chắc chắn là mẹ hần nói cho cô biết. Mẹ thật là...

Hàn Lệ Ái gấp xong thì bắt đầu ăn phần của mình. Hần cũng không nói gì cúi đầu xuống ăn món salad từ đĩa cô đem qua kia.

Vu Tích Kỳ ngạc nhiên nhìn hai người . Lão đại hôm nay bị sao vậy ? Bình thường vẫn rất ghét Hàn Lệ Ái , cô ấy làm gì lão đại đều tức giận . Mà Hàn Lệ Ái cũng vậy , lúc nãy cư nhiên buông ra một lời quan tâm , tuy rằng nghe qua thật là lạnh lùng.

Hai con người này có cái gì đó...

*****

" Lão đại , địa điểm khai thác tiếp theo là ở đâu đây ? "

Vu Tích Kỳ ngồi trong lớp hỏi.

" Không bằng để các cậu chọn " - Hần uể oải gác chân lên bàn.

Thiệu Nha nghe vậy đột ngột lên tiếng - " Vậy thì sông bạc Domino đi. Nghe nói dạo này chỗ đó làm ăn càng ngày càng lên , muốn tranh cả chỗ với sông bạc nhà lão nhị "

Tích kỳ khê cười - " Phải , Domino đó một năm trở lại đây đã phát lên , trở thành một trong những sông bạc lớn nhất Bắc Kinh . Có chút kì lạ là vừa mới một năm trước còn muốn phá sản đóng cửa nhưng đôi chủ một cái đã ngay lập tức hoạt động lớn mạnh "

" Không tự nhiên khi không một kẻ ăn mày lại trở thành vua . Kẻ đứng sau này có ý định muốn khiêu chiến với Vu gia nhà cậu " - Vương Lăng Thần nghiêng đầu nói.

Người bên cạnh nhếch miệng , giọng điệu có chút hứng thú - " Minh điều tra rồi. Cũng không phải kẻ gì tài giỏi. Là con trai cưng của nhà họ Đào , Đào Ngôn . Mấy năm nay , Đào thị làm ăn như điều gặp gió , lợi nhuận thu về rất cao , giá cổ phiếu cũng có phản biến động theo sự thuận lợi đó . Không tránh khỏi việc thiếu gia nhà họ Đào kia muốn tranh bá thiên hạ "

" Đào Ngôn của Thiên hội . Ý cậu muốn nói hần không chỉ muốn tranh chỗ làm ăn với nhà cậu mà còn muốn nhằm vào hội Tam Vương chúng ta ? " - Hần cười nhạt.

Vu Tích Kỳ liền gật đầu.

" Nếu đã như vậy thì còn băn khoăn gì chứ ? Nghe nói vừa rồi đám người đó còn không biết điều sang chỗ sông bạc nhà lão nhị gây hần. Chúng ta là nên mau chóng chiếm được nơi đó . Dạy dỗ tên họ Đào kia ! " - Thiệu Nha hứng chí nói.

Lăng Thần gờ ngón tay lên ý bảo tên nhóc kia dừng lại - " Bình tĩnh đi lão tam . Không nên quá khinh suất , tuy rằng Thiên hội thực lực không hề bằng Tam Vương chúng ta nhưng mấy năm đã dần trở nên lớn mạnh , ngầm tăng thêm lực lượng. Đào Ngôn có lẽ không phải là kẻ tài giỏi gì cho kham nhưng hần cũng rất cáo già nếu không thì cũng không thể làm Thiên hội trở nên lớn mạnh như vậy được "

" Lão đại , mình không nghĩ là cậu cũng sợ ? " - Thiệu Nha đùa cợt nói.

Hắn không tức giận trước câu nói khiêu khích của Thiệu Nha , khỏe mỗi chỉ giờ cao - " Đó không phải là sợ . Thứ thời vụ già vi tuần kiệt (*), biết mình biết ta mới có thể nắm chắc phần thắng . Kẻ làm bá chủ thiên hạ không phải là kẻ giỏi nhất cũng không phải kẻ mạnh nhất mà là kẻ hiểu rõ lòng người nhất " .

Thiệu Nha nghe vậy đành gật gù . Một lúc sau , Tích Kỳ lại lên tiếng - " Nhưng là lão đại , chúng ta muốn biết rõ thì cũng nên đi giao chiến một chút chứ ? "

" Phải đấy , lão tam này là muốn đi "khảo sát" thực lực bọn Thiên hội đó. Lão đại hay là thứ 7 này chúng ta đi đi " - Thiệu Nha hứng khởi lên tiếng.

Vương Lăng Thần nghe định mở miệng nhưng lại sức nhớ ra chuyện gì đó , bực dọc nói - " Không được , mình đang trong thời gian cấm túc. Bị quản lí rất chặt chẽ không thể đi đâu được "

Thiệu Nha cười thiếu điều sặc cả nước mũi.

" Không ngờ lão đại mà cũng có lúc bị cấm túc nha "

Vương Lăng Thần trừng mắt nhìn cậu ta . Người bên cạnh lại cau mày - " Không thể trốn ra sao ? "

Hắn lại cười lạnh - " Cậu còn không biết lão già nhà mình sao ? Cho cả một đội vệ sĩ canh gác xung quanh nhà mình , còn cho người theo dõi mình lúc mình đi học , phải có người đưa rước. Ngày nào cũng bắt hiệu trưởng gọi điện về báo cáo xem mình có đi học không, ngay cả Hàn Lệ Ái cũng được cha mình giao phó trông chừng mình "

Thiệu Nha mặt buồn thất thểu - " Vậy thì đến khi nào mình mới được đi "khảo sát" đám người đó. Đã mấy ngày rồi mình không được động tay động chân "

Vu Tích Kỳ khẽ lắc đầu bó tay . Lúc sau bỗng dưng nghĩ ra được chuyện gì đó , ngay lập tức nhìn hắn - " Lão đại , hay là cậu nói với Hàn Lệ Ái... "

" Không được ! "

Lăng Thần vừa nghe qua đã biết người bên cạnh nói gì liền đột ngột cắt ngang.

" Lão đại chuyện này chỉ có cô ấy mới giúp được "

" Không được là không được ! Tuyệt đối Vương Lăng Thần này không bao giờ làm loại chuyện đó "

Đúng vậy , hắn từ trước đến nay không bao giờ nhờ vả ai , nhờ vả phụ nữ càng nhục . Nhờ vả Hàn Lệ Ái càng nhục hơn !

Vu Tích Kỳ lại một lần nữa thở dài bó tay. Lão đại kiêu ngạo quá mức cần thiết.

(*) Hiểu thời thế mới là người giỏi.

*****

...Sáng thứ 7...

Biệt thự Aries

Hàn Lệ Ái đang ngồi một mình trong phòng khách nhàn nhã thưởng thức bữa ăn sáng . Đứng bên cạnh là bà quản gia và người hầu .

Đột nhiên , di động nằm trên bàn rung lên làm phá vỡ bầu không khí yên tĩnh. Không biết là kẻ nào mới sáng sớm đã gọi điện đến làm phiền bữa ăn sáng của cô.

Hàn Lệ Ái bỏ dao nĩa xuống cảm lên bắt máy. Từ đầu dây bên kia vang lên một giọng nói rất trẻ con , vui đùa.

Vài phút sau , đôi lông mày lá liễu nhíu lại , tạo thành một đường giữa trán .

" Đến nhà mình ? "

.....

Đúng 30 phút sau đó , trước cổng nhà cô xuất hiện 2 chiếc siêu xe Bugatti Veyron , 1 trắng , 1 đỏ. Cùng với hàng loạt những chiếc motor màu đen dừng ngay biệt thự Aries.

Hàn Lệ Ái đang ngồi đọc sách ở ngoài sân vườn thì bỗng dưng người quản gia đi tới giọng có chút khẩn trương.

" Tiểu thư... "

Không để bà nói hết câu , cô đã giơ tay lên bảo bà không cần nói nữa. Người quản gia có chút khó hiểu nhìn cô.

Hàn Lệ Ái đặt quyển sách xuống bàn . Hít thở sâu một cái , giọng điệu bất lực lên tiếng - " Mờ công cho bọn họ... "

Hai kẻ kia thật là mới sáng sớm đã sống chết đòi đến nhà cô . Không biết là có chuyện gì mà giọng nói của Thiệu Nha qua điện thoại nghe có vẻ gấp gáp.

Người quản gia liền gạt đầu quay người đi. Hàn Lệ Ái cũng đứng dậy rời khỏi vườn , đi vòng ra sân trước của ngôi biệt thự nhìn ra cổng.

Cánh cổng to cao kia vừa tự động mở ra, ngay lập tức 2 chiếc siêu xe cùng hàng loạt xe motor phân khối lớn theo đuôi nhau chạy vào lối cổng. Nhiều xe đến mức khiến Hàn Lệ Ái có hơi hoa mắt.

Cảnh tượng này quả nhiên hoành tráng nga !

Sân trước của ngôi biệt thự rộng lớn đến mức như vậy , thoát cái đã bị lấp đầy bởi toàn xe với xe .

Hai tên kia kéo lũ người của Tam Vương hội đến đây làm gì ?! Đến khủng bố cô à ?!!!

Hàn Lệ Ái trước đây đã từng nghe người báo cáo về hội Tam Vương này của Vương Lăng Thần. Là một tổ chức xã hội đen, hiện tại có thể nói lớn mạnh nhất Bắc Kinh .

Cô không quan tâm cho lắm , nếu như tên hôn phu kia thích làm huyền ảo giang hồ thì cứ làm. Miễn làm sao , đừng bị cảnh sát để ý , bắt lại điều tra là được. Hiện tại , cô tạm thời để cho hắn thích bay bổng thì cứ bay bổng. Té chết đừng lôi cô theo là được.

Lúc này nói chuyện điện thoại , cô còn tưởng chỉ có Thiệu Nha và Vu Tích Kỳ đòi đến nhà . Ai ngờ bọn họ kéo cả một lực lượng đến trước nhà cô . Sợ người khác nhìn vào không bị dọa chết !

" Hello , mỹ nhân , tụi này không làm phiền buổi sáng thứ 7 của cậu chứ ? " - Thiệu Nha bước xuống xe , hớn hờ vẫy tay chào.

" Nếu phiền thì sao ? "

Nét mặt của cô thoáng vẻ khó chịu.

Đúng lúc đó , Vu Tích Kỳ vừa xuống xe đi tới - " Vậy tụi này phải mạo muội làm phiền Hàn tiểu thư một chuyện rồi "

" Mới sáng sớm mà đã đem cả một đội quân dọa người như vậy đến nhà tôi . Hai vị thiếu gia , Hàn Lệ Ái tôi cần một lời giải thích cho việc này đây " - Cô khoanh tay trước ngực , khề lên giọng.

" Yên tâm , bọn này lát nữa sẽ nói cho cậu biết nhưng trước tiên phải có màn chào hỏi cái đã " - Thiệu Nha thích thú nói.

" Chào hỏi gì ? "

" Các chú mau nhanh chóng chào hỏi đi chứ !"

Cô chưa kịp hiểu ra thì Vu Tích Kỳ đã nhanh miệng nói lớn với bọn người đi motor phía sau.

Bọn người nhìn qua đều biết chỉ toàn là học sinh cấp 3 , tập hợp từ các trường trung học khắp đất Bắc Kinh . Mặt mũi có chút dữ dằn nhưng không thể che đi vẻ non nớt của một học sinh . Thân thể họ đều cao to , cường tráng như vậy mới có thể xông pha đi đánh trận.

Cả đám bọn họ bước xuống khỏi motor , cởi nón bảo hiểm rồi dựng xe lên . Mỗi động tác đều rất đồng loạt, ngay sau đó bọn họ đứng thẳng nghiêm chỉnh , đồng loạt hô lớn , đồng loạt cúi chào .

" Bọn em , Tam Vương hội , lần đầu tiên xin ra mắt đại tẩu !!! "

Cả đám người hô to vang dội muốn chọc thủng cả bầu trời , đứng ngay đầu đường vẫn còn nghe thấy !

Hàn Lệ Ái thì giống như nghe thấy tiếng sấm bên tai. Lần này , quả thực cô bị dọa cho giật cả mình. Mấy tên này cũng thật biết khủng bố người ta ! Ngay cả quản gia và người hầu đứng bên cạnh đều muốn đứng tim.

Cái lũ người này ! Thần kinh hết rồi à !!!

Tuy rằng cô sau này sẽ cùng Vương Lăng Thần kết hôn nhưng cái danh phận đại tẩu kinh thiên động địa này cô còn chưa muốn nhận đâu !

...1 tiếng trước...

" Lão tam , không phải chứ ?! Bọn em mà phải đi cầu xin một cô gái sao ?! " - Một tên thuộc hội Tam Vương kinh ngạc hỏi.

Thiệu Nha cau mày - " Đây đây , đây không phải là cô gái bình thường đâu đấy. Cô gái đó là người nắm giữ vận mệnh của lão đại , của Tam Vương hội tối hôm nay . Được đấu với Thiên hội hay không đều là phải nhờ cô gái này ! "

" Quan trọng vậy sao ? " - Kẻ kia khó hiểu lại hỏi.

" Phải , rất quan trọng . Lão đại chúng ta hôm nay có thể ra trận hay không còn phải chờ xem cô gái đó có đồng ý hay không " - Vu Tích Kỳ nhấn mạnh nói.

Cả đám người trước mặt kinh ngạc đồng thanh " Ồ! " lên một tiếng. Họ rất muốn biết cô gái nào lại có tài đến vậy ?! Lão đại muốn đi đâu lại phải có sự đồng ý của cô gái đó , cư nhiên không thể là người tầm thường.

" Người đó là vợ chưa cưới của lão đại "

Thiệu Nha vui vẻ nói.

Đám người Tam Vương hội lại một phen kinh ngạc. Cùng nhau gật đầu .

Hiểu rồi !

Người ta vì yêu nên thay đổi nha .

.....

Hàn Lệ Ái chau mày , lạnh lùng mở miệng - " Các người làm cái gì vậy ?! "

" Cô không thấy sao ? Là chào hỏi đó " - Vu Tích Kỳ thích thú đáp.

Cô lườm nguýt - " Các người sợ không dọa chết được người nào sao ? "

" Lệ Ái , bọn này chỉ là muốn đàn em chào hỏi cho đúng lễ nghĩa thôi mà " - Thiệu Nha cười cười nói .

Hàn Lệ Ái hừ lạnh một cái - " Được rồi , có chuyện gì thì hai người mau nói đi "

" Hàn tiểu thư không thể mời bọn này vào nhà uống tách trà được sao ? " - Vu Tích Kỳ nhếch môi mở miệng .

Cô lại lạnh lùng liếc , sau đó nhìn qua người quản gia khề ra lệnh - " Chuẩn bị trà ".

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chạy Trốn

Phòng khách nhà cô cũng thuộc dạng hoàng gia , lồng lộng , rộng lớn. Bình thường tiếp khách đều bị không gian rộng lớn quá mức trong gian phòng này làm cho choáng ngợp.

Vậy mà hôm nay , một chỗ trống còn không có. Đều là đám người kia đông đến mức đứng chiếm hết gian phòng. Tuy rằng bộ ghế sofa nhà cô rất nhiều chỗ ngồi nhưng làm sao mà chứa hết 30 mấy người chứ ?!

Cảnh tượng người đứng người ngồi uống trà này thật quá sức tượng tượng rồi !

Hàn Lệ Ái trên chiếc ghế sofa uống trà , liếc nhìn hai người đối diện nói - " Có chuyện gì thì hai người mau nói đi ? "

Vu Tích Kỳ hạ tách trà xuống , lên tiếng " Lệ Ái , lần này chúng tôi đến đây là muốn nhờ cô giúp một chuyện "

" Chuyện gì ? "

" Chuyện này rất quan trọng còn liên quan đến lão đại , cậu nhất định phải giúp nga " - Thiệu Nha nhấn mạnh nói.

Cô cảm thấy tò mò - " Rốt cục là chuyện gì mà hai người cứ úp úp mở mở như thế ? "

" Để tôi nói , là như vậy... "

Vu Tích Kỳ bắt đầu nói ra ngọn ngành sự việc , muốn cô giúp đỡ đưa lão đại ra ngoài.

Hàn Lệ Ái liền cau mày , chắc nịch thốt ra 2 từ - " Không được ! "

Cậu ta nghe vậy nhăn mặt - " Xem như cô giúp chúng tôi lần này . Tam Vương hội đều biết ơn cô "

" Lệ Ái , chuyện này mình thấy đối với cậu đâu có khó khăn gì. Vương chủ tịch rất tin tưởng ở cậu nên chắc chắn sẽ đề lao đại đi ra ngoài cùng cậu " - Thiệu Nha nghiêm túc nói.

Lần đầu tiên nha.

" Không được là không được . Chuyện Vương Lăng Thần là xã hội đen mình không quan tâm càng không muốn dính líu. Và lại mình đã hứa với chủ tịch Vương , quyết không thể nuốt lời. Không thể nào bán thân lại đi tiếp tay cho giặc " - Cô kiên định trả lời.

Hàn Lệ Ái vừa dứt lời đột nhiên đám người xung quanh đồng loạt nghiêm người ,đồng loạt hô to , again..

" Xin đại tẩu hãy giúp đỡ . Chúng em nguyện ghi nhớ công ơn này !!! "

Ách , cô cũng không phải có công giải phóng dân tộc gì ! Có phải làm quá thế không ?!

" Tôi nói không được là không được " - Hàn Lệ Ái nói chắc như đinh đóng cột .

Và thế là again..

" Đại tẩu không đồng ý chúng em sẽ ở đây cầu xin đến chừng nào đại tẩu đồng ý !!! Mong đại tẩu giúp đỡ !!! "

Tiếng hô to vang dội làm sập trần nhà đến nơi.

Cô bắt đầu khó chịu rồi nga. Đám người này đúng là không biết chừng mực là gì . Cứ thế mà làm tới .

" Đây , các người.. "

" Cầu xin đại tẩu giúp đỡ !!! "

" Cầu xin đại tẩu giúp đỡ !!! "

" .... "

Tiếng sấm chớp rầm rầm trong nhà trong một buổi sáng đẹp trời...

Máu cô sắp dồn hết lên não. Đám người điên này ! Mới trốn trại ra hết sao ?! Mới sáng sớm kéo cả một đội quân đến nhà cô la hét om sòm , muốn chọc cô nổi điên mà.

Muốn cho cả khu phố này biết nhà cô chứa chấp lũ người xã hội đen bị thần kinh chắc !

" Các người im.. "

Còn không để Hàn Lệ Ái nói hết câu , đám người kia đã dồn lực trong họng mà đồng thanh nói lớn cực đại . Muốn thùng cả màn nhĩ.

" Đại tẩu không đồng ý !!! Chúng em quyết tâm không dừng lại !!! "

" Cầu mong đại tẩu hãy giúp đỡ !!! "

"..."

Tên Vương thiếu gia kia có mấy tên thuộc hạ cũng quá là chung thành đi. Không những lì mà còn điên ! Điên , điên hết rồi ! Hàn Lệ Ái cô có ngày cũng bị đám người này làm cho nhồi máu cơ tim mà chết !

Cuối cùng không thể chịu nổi nữa , Hàn Lệ Ái bực bội đứng lên , bộc phát nói lớn.

" Các người im hết đi !!! Tôi đồng ý là được chứ gì !!! "

Và đám người đó cuối cùng cũng chịu im. Cô ngồi xuống lạnh lẽo trừng mắt nhìn tên mặt búng ra sữa ngồi đối diện đang cười sáng khoái - " Diễn trò cũng hay đấy Thiệu thiếu gia "

" Quá khen , quá khen " - Thiệu Nha cười cười. Đích xác trò này là do cậu nghĩ ra bởi vì biết chắc rằng Hàn Lệ Ái sẽ không dễ dàng đồng ý chuyện này.

Vu Tích Kỳ ngồi bên cạnh cũng phì cười , xoay người nói với anh em - " Vất vả cho các chú rồi . Hãy ra ngoài chờ chút đi "

Đám người đó lập tức lui ra trong im lặng. Chắc là không còn sức để nói.

Hàn Lệ Ái hít thở sâu một cái , lạnh lùng nói với hai người đối diện - " Hai người cũng ra ngoài chờ đi. Tôi lên lầu thay đồ sẽ xuống ngay ".

" Được "

Vu Tích Kỳ trả lời rồi kéo người bên cạnh đi ra ngoài.

*****

...Vương gia...

" Hai người đậu xe ở đầu đường đi . Tránh để phát hiện "

Nói xong , Hàn Lệ Ái mở cửa xuống khỏi chiếc xe Bugatti Veyron màu đỏ của Thiệu Nha.

Mấy chục chiếc motor đậu ngay đầu đường cộng thêm 2 chiếc xe hơi mà muốn chiếm hết cả không gian. Cô đành phải kêu bọn người Tam Vương tạm thời chạy motor đi . Chỉ để lại Thiệu Nha và Vu Tích Kỳ để tránh gây chú ý.

Hàn Lệ Ái đi tới trước cổng ngôi biệt thự và bấm chuông .

Cánh cửa lúc sau liền tự động mở ra . Hình như Vương Khải giờ này đã đến công ty rồi nên không có mặt ở nhà. Người hầu và quản gia đã biết cô nên họ để Hàn Lệ Ái ra vào tự do không lo lắng gì.

" Vương Lăng Thần đâu ? " - Cô quay sang hỏi người quản gia.

" Thừa tiểu thư , thiếu gia đang ở trên phòng ngủ " - Người quản gia cung kính đáp.

" Giờ này còn ngủ sao ? "

" Vâng , thưa tiểu thư "

" Giúp tôi gọi anh ta dậy " - Cô nghiêm giọng nói.

Người quản gia cúi đầu "vâng" một cái liền nói với hai người hầu bên cạnh lên gọi thiếu gia . Họ ngay lập tức theo lệnh đi lên lầu 2 , vào phòng gọi Lăng Thần dậy .

" Để tôi yên , các người ra ngoài hết đi ! "

Hắn lấy chân chum lên đầu , gất gỏng nói.

" Thừa thiếu gia người phải dậy , ở dưới có... "

" Im ngay ! Các người ồn ào quá ! Cút hết đi ! " - Hắn nằm trên giường quát.

" Thiếu gia , người phải dậy... " - Người hầu đứng bên giường khép nép nói.

" Các người còn nói câu nào nữa ngay lập tức sẽ bị đuổi việc ! " - Lăng Thần lại uy nghiêm lớn giọng.

Hai người bọn họ liền sợ sệt không biết làm gì . Đành đi ra ngoài.

.....

" Sao ? Chưa muốn dậy ? " - Cô cau mày hỏi.

" Vâng , thưa tiểu thư . Thiếu gia nhất quyết không chịu dậy " - Hai người hầu đó đáp.

Hàn Lệ Ái đứng dậy , đi thẳng lên lầu.

" Tiểu thư , không được đâu. Nếu như để thiếu gia biết có người tự tiện đi vào phòng của mình thiếu gia sẽ rất tức giận " - Quản gia khẩn trương đuổi theo cô.

Đi dọc theo hành lang lầu 2 , cô bỗng nhiên thấy có bình hoa tươi được trưng trên bàn . Hàn Lệ Ái ngay lập tức lấy hoa ra để sang một bên chỉ còn bình thủy tinh có nước . Cô cầm lên đi tới căn phòng cuối cùng.

" Tiểu thư , cô định làm gì ? " - Người quản gia trợn mắt hỏi.

Hàn Lệ Ái không trả lời , trực tiếp mở cửa phòng bước vào. Đập vào mắt cô là chiếc giường to lớn , chăn gối xộc xệch tùm lum. Cả thân người con trai

to lớn đang nằm trên đó.

Cô đi tới bên cạnh đầu giường , cầm bình thủy tinh giờ cao , nghiêng xuống.

" Ào.... "

" A... " - Vương Lăng Thần đang ngủ bỗng nhiên bị một tràn nước lạnh tạt vô mặt. Giật mình tỉnh giấc.

" Mk ! Là ai ?! " - Hấn tức giận quát lớn.

Vương Lăng Thần bừng tỉnh ngồi dậy , gương mặt đẹp trai và cả áo thun đều bị ướt sũng , mái tóc bình thường bỗng bồng bênh nay cũng rối như ổ quạ.

Vừa mở mắt , hấn đã thấy một thân ảnh xinh đẹp đứng kế bên .

" Cô... "

" Dậy đi , chúng ta đi hẹn hò " - Cô nhàn nhạt nói.

Vương Lăng Thần tròn mắt - " Cô đang nói cái quái gì vậy ? "

" Không nghe rõ sao ? Mau dậy đi , chúng ta ra ngoài hẹn hò " - Hàn Lệ Ái nói lại một lần nữa.

Người này mới sáng ra đã chạy đến bảo đi hẹn hò . Cô gái này hôm nay ăn trứng cái gì không biết.

" Cô đang đùa đấy à ? " - Hấn khó chịu hỏi.

" Không , thật. Anh thay đồ đằng hoàng đi. Tôi xuống nhà đợi "

Không để hấn kịp phản ứng , Hàn Lệ Ái đã đặt bình hoa xuống và đi ra ngoài.

" Này tôi không.. "

Bóng dáng của cô đã biến mất sau cánh cửa trước khi hấn kịp nói hết câu.

Vương Lăng Thần bực bội , vò vò mái tóc rối bù của mình. Cái người này sao suốt ngày cứ đến làm phiền hấn vậy chứ ?!

.....

...Phòng khách...

Vương Lăng Thần bước xuống cầu thang , nhìn thấy cô đang ngồi uống trà trong phòng khách.

" Xong rồi sao ? Đi thôi " - Hàn Lệ Ái đặt tách trà xuống khi vừa thấy hấn.

" Đi đâu ? Cô thật sự mới sáng ra đã rủ tôi đi hẹn hò ?

Điểm này thật kỳ lạ. Hàn Lệ Ái không thể nào khi không mà mới sáng sớm đã tới nhà lôi hấn dậy đi hẹn hò cùng mình. Chắc chắn có chuyện gì.

" Chẳng phải anh nói bị cấm túc ở nhà rất chán sao ? Tôi có lòng tốt nên đưa anh ra ngoài hít thở không khí " - Cô lạnh nhạt mở miệng.

Vương Lăng Thần lại nhú mày .

.....

" Tiểu thư , thiếu gia đang trong thời gian cấm túc không thể ra ngoài " - Một tên vệ sĩ đứng ngay cửa nói.

" Cứ nói với chủ tịch , Lăng Thần cùng tôi ra ngoài hẹn hò. Chủ tịch sẽ không ngăn cấm đâu " - Hàn Lệ Ái nghiêm giọng .

" Nhưng thưa tiểu thư... "

" Tránh ra đi . Các người không nghe chủ tịch đã căn dặn gì sao ? " - Cô lạnh lùng ra lệnh.

Tên vệ sĩ liền sợ hãi đứng tránh sang một bên. Hàn Lệ Ái muốn đưa hấn ra ngoài với bọn Thiệu Nha nhưng không được. Chủ tịch có thể cho phép Vương Lăng Thần ra ngoài nếu đi cùng cô nhưng với điều kiện phải có tài xế lái xe và vệ sĩ đưa đi.

Hàn Lệ Ái và hấn đành ngồi vào xe. Xe chạy ra khỏi cổng căn biệt thự . Ra tới đầu đường , Vương Lăng Thần đột nhiên thấy bóng dáng của hai chiếc

Bugatti Veyron quen thuộc , bỗng giật mình.

Hắn lập tức quay sang nhìn cô . Hàn Lệ Ái ngược mắt nhìn hắn không nói câu nào rồi dời tầm mắt qua cửa sổ. Vương Lăng Thần bỗng đứng hiểu ra chuyện gì.

Thảo nào mới sáng ra cô đã hành động kì lạ như vậy. Thì ra là muốn giúp hắn.

" Tiểu thư , hai người đi đâu đây ? " - Người lái xe hỏi.

" Đến trung tâm thương mại Engari " - Hàn Lệ Ái đáp một câu. Chỗ đông người càng dễ chạy.

" Vâng "

Hai chiếc xe màu đen lướt nhanh trên đường. Một là của hai người , một là của đám vệ sĩ đi theo canh chừng .

Thiếu Nha và Vu Tích Kỳ nhìn thấy hai chiếc xe liền biết ý mà đi theo .

*****

...Trung tâm thương mại Engari...

Hai người cùng nhau đi vào trung tâm thương mại , 4 tên vệ sĩ kia một mực đi theo canh chừng không cho cô và Vương Lăng Thần một chút tự do.

Hai người cứ thế đi dạo hết một vòng trung tâm. Cô đi vào một gian hàng quần áo , giả vờ như đứng lựa áo .

Vương Lăng Thần đột nhiên đứng sát vào cô , nói khẽ bên tai - " Khi nào tôi nói chạy thì chúng ta cùng chạy "

Nghe hắn nói , nhưng cô vẫn giả vờ thản nhiên lấy ra một cái áo sơ mi uớng thử lên người hắn - " Anh chắc chứ ? Chắc là sẽ chạy được ? "

" Cứ tin tôi " - Hắn nghiêm túc nói.

Đột nhiên Lăng Thần phát hiện lúc này cô với hắn giống như là tình nhân vậy. Điều bộ rất gần gũi , thân mật.

Cô và hắn tiếp tục đi dạo . Khi tới một gian hàng gần cổng , Vương Lăng Thần bất thành linh nắm lấy tay cô , dứt khoát nói - " Chạy ! "

Cô và hắn liền chạy ra khỏi cửa . Đám vệ sĩ lập tức đuổi theo .

" Thiếu gia , tiểu thư , hai người mau đứng lại ! "

Vương Lăng Thần vẫn nắm tay cô chạy đâm đầu trên đường phố đông người. Thật là huyền não một trận . Lần đầu tiên cô rơi vào tình huống như thế này, còn hắn thì hình như là rất nhiều lần rồi.

Đám người đó vẫn gắt gao bám theo. Vì đường phố đông đúc nên cô và hắn rất dễ len lỏi. Đến một con hẻm nhỏ , hắn liền lôi cô vào trốn.

4 tên vệ sĩ chạy một đoạn thì không còn thấy bóng dáng hai người nữa , bọn họ đành tìm kiếm theo hướng khác.

Vì con hẻm nhỏ lại không muốn bọn người kia phát hiện nên Vương Lăng Thần đứng sát vào người cô , gần như là ôm . Hàn Lệ Ái dựa người vào tường xoay mặt qua trông chừng đám người kia đi chưa nên không để ý đến bộ dạng lúc này của hai người.

Chỉ có mình Lăng Thần là để ý. Hắn cúi xuống nhìn người con gái lơ đãng kia. Tim lại đập dồn dập. Khoảng cách gần như thế này làm hắn có thể ngửi được hương thơm dịu nhẹ trên người cô làm con người ta tâm tình dễ chịu. Từ cái đêm đó , dường như tâm tư hắn đã hoàn toàn thay đổi.

" Bọn họ đi rồi... "

Hàn Lệ Ái vừa quay mặt qua ngay lập tức bắt gặp ánh mắt chăm chú của hắn. Cả người giật mình , khuôn mặt cô và hắn gần nhau đến mức chỉ còn cách vài centimet nữa là môi hai người có thể chạm vào nhau.

Cô bỗng nhiên thấy ngực mình bồi hồi đến lạ thường , một sự rung động triền miên vấy lên. Hơi thở có chút dồn dập. Mà hơi thở nam tính của hắn cũng dồn dập phá vào da mặt cô như đang kiểm chế điều gì đó.

Cô có thể nhìn thấy từng đường nét hoàn mỹ trên gương mặt anh tuấn của Vương Lăng Thần . Ánh mắt say mê của hắn gần như không muốn dứt ra làm Hàn Lệ Ái cảm thấy thật khó chịu.

Cô tìm lại lý trí đẩy hắn ra , giọng điệu thản nhiên lặp lại lần nữa - " Bọn họ đi hết rồi ".

Chương 15: Nguy Hiểm Trong Sông Bạc - Nụ Hôn Trong Xe

Hắn chau mày muốn nói gì đó nhưng đột nhiên hai người nghe tiếng kèn xe vang lên làm cả hai giật mình.

"Này, này mình không biết vợ chồng chưa cưới lại thăm thiết như vậy nha?"

Kính xe hạ xuống, một gương mặt trẻ con lộ đầu ra từ cửa.

Vương Lăng Thần trừng mắt nhìn cảnh cáo. Cô thì không nói gì chỉ cụp mi xuống.

Thiệu Nha vẫn lộ mặt ra khỏi cửa xe hỏi lão đại - "Lão đại đi thôi, cậu muốn đi xe mình hay đi motor?"

Hắn nghĩ ngợi lại nhìn qua cô. Khóe miệng có chút cong lên nói - "Đi motor"

Vừa nói xong thì một chiếc Bugatti Veyron màu trắng chạy tới, đằng sau là tiếng động cơ ồn ào của mấy chiếc motor. Một tên trong bọn họ bước xuống khỏi chiếc motor giao mũ bảo hiểm cho Lăng Thần rồi ngồi lên chiếc motor cùng người khác.

Hàn Lệ Ái dù sao cũng phải đi cùng. Dù không muốn cũng phải đi. Đã đâm lao thì phải theo lao. Cô giúp hắn trốn ra ngoài thì phải có trách nhiệm trông chừng và đem hắn về nhà toàn vẹn. Nếu không Vương Khải sẽ trách cô.

Nghĩ vậy, cô đi vòng qua bên kia định mở cửa chiếc Bugatti Veyron màu đỏ vào ngồi nhưng cửa đã bị khóa. Hàn Lệ Ái nheo đôi mắt xinh đẹp nhìn người trong xe.

Thiệu Nha lại hạ kính xe xuống cười cười - "Lệ Ái cậu đi chung với lão đại đi nhé"

"Chẳng phải trong xe còn nhiều chỗ sao?" - Cô nhướn mắt.

"Biết làm sao đây, lúc này mình đang có tâm sự buồn không muốn có người ngồi bên cạnh chỉ muốn yên tĩnh, cậu thông cảm nhé?" - Gương mặt trẻ con đầy vẻ tội nghiệp.

Cô trừng mắt. Đây là cái lý do kiểu gì vậy?! Vậy mà cũng đem ra giải thích được! Muốn yên tĩnh mà lúc này còn lòi cô lên xe đã vậy bây giờ còn đi đánh nhau. Lừa người kiểu gì vậy?!

Định quay sang xe của Vu Tích Kỳ nhưng cậu ta đã nhanh tay lái xe phóng đi. Thiệu Nha cũng liền chạy theo, đám người Tam Vương hội thấy thế cũng nhảy lên motor rồi ga phóng đi theo. Để duy nhất mình cô ở lại trợ trợ trên đường cùng hắn.

Hàn Lệ Ái bực dọc xoay người lại đã thấy con người kia nhàn nhã đứng dựa bên chiếc motor. Hắn thoải mái nhếch khóe môi. Từ từ bước lại gần, tròng mũ bảo hiểm vào đầu cô.

"Đi thôi. Cô không có sự lựa chọn nào khác đâu"

Cô liếc hắn một cái đầy lạnh lùng. Nhưng Vương Lăng Thần không quan tâm chỉ ngồi lên xe motor đội mũ vào đầu.

"Leo lên đi"

Hàn Lệ Ái vè mặt đầy cưỡng ép ngồi lên xe.

"Ôm tôi"

Hắn nghiêm túc ra lệnh.

"Tôi không... Aaa..."

Cô chưa kịp dứt câu, Vương Lăng Thần đã phóng xe đi nhanh như chớp.

Hàn Lệ Ái giật bắn mình không tự chủ hai tay ôm lấy hắn. Tên thần kinh này! Muốn hù chết cô sao?!

Hắn ngồi trước chỉ cười hài lòng. Hắn muốn xem hôm nay cô có còn dám cưỡng ngạnh, đánh thép trước mặt hắn nữa hay không?

Vương Lăng Thần càng rồ tay lái, tăng tốc độ nhanh chóng đuổi kịp đám người kia. Cô ngồi sau bị dọa bởi tốc độ khủng khiếp này mà càng ôm chặt eo hắn, gương mặt xinh đẹp vui vào lưng hắn. Cô không dám nhìn cảnh bên ngoài. Bên tai chỉ toàn nghe thấy tiếng gió.

Không biết rằng , hành động gần gũi của cô càng lúc lại càng Vương Lăng Thần cảm thấy rung động kịch liệt. Trái tim hắn mỗi lúc lại càng không thể khống chế được .

*****

...Sòng bạc Domino...

Vương Lăng Thần đi đầu đám đông bước vào sòng bạc. Vẻ ngoài uy nghiêm ngạo mạn.

" Xin lỗi , anh không được vào đây "

Một tên canh cửa to cao đứng chặn ngay trước mặt bọn họ nói.

Vu Tích Kỳ tính bước lên nhưng hắn đã đưa chặn lại , liếc mắt kêu cậu lùi xuống.

" Chúng tôi là vào đây đánh bài có gì không được ? " - Lăng Thần khoe miệng giương cao.

Tên canh cửa mặt mày dữ tợn , trên mặt còn có vết sẹo , khinh khỉnh nói - " Đào thiếu gia đã có lệnh Vương thiếu gia anh và 2 người kia không được phép bước chân vào sòng bài này "

Vừa nói tên đó vừa nhìn qua Thiệu Nha và Vu Tích Kỳ . Tích Kỳ nghe mà muốn nổi giận, bọn người này mấy tuần trước dám ngang nhiên đến sòng bạc nhà cậu gây hấn. Nếu không phải lực lượng của cậu đông thì bọn chúng đã có ý định phá nát sòng bạc rồi.

Vương Lăng Thần không tức giận mà chỉ từ tốn hỏi - " Chỉ cấm ba chúng tôi không được vào thôi sao ? "

Tên canh cửa chau mày gật đầu.

" Vậy được... "

Vừa nói , hắn xoay người ra hiệu với đám người trong hội - " Các chú vào sòng bạc "vui chơi" một chút đi "

" Vâng , thưa lão đại ! " - Bọn họ đồng thanh đáp.

Tên canh cửa kinh ngạc , trợn mắt .

" Ai cho các người... "

Chưa kịp nói hết câu thì tên đó đã bị một người trong hội choàng tay từ phía sau bẻ cổ một tiếng "rắc" . Tên đó đau đớn thét lên rồi ngã xuống đất.

Bọn đàn em trong hội bước vào trong "vui chơi" . Còn ba người bọn hắn đứng bên ngoài chờ đợi . Đào Ngôn cảm không cho hắn vào thì hắn sẽ không vào. Đầu nhất thiết là hắn phải trực tiếp làm. Tam Vương hội đầu phải chỉ là ba người họ.

....

Hàn Lệ Ái ngồi từ quán cà phê đối diện quan sát qua. Vương Lăng Thần không cho cô vào vì trong đó rất nguy hiểm nên bắt cô đợi ở đây. Cô cũng không hề thích hay muốn chứng kiến mấy cảnh chém chém , giết giết này , cô không phải là không có chút sợ.

Dù sao đó cũng là xã hội đen. Là xã hội mà cô chưa từng biết đến . Nhưng Hàn Lệ Ái biết nó nguy hiểm bao nhiêu. Cô không hiểu một thiếu gia như Vương Lăng Thần tại sao lại muốn tham gia vào thế giới này. Có thể hắn nhất thời thích thú với chuyện đầu tôm địa bàn , làm lão đại của giới xã hội đen. Một ngày nào đó , liệu hắn vẫn còn tham vọng đó ?

So với một Vương Lăng Thần ngày thường thì hôm nay cô lại thấy ở hắn một khí chất uy nghiêm , ngạo mạn , không sợ trời không sợ đất. Rất áp chế người đối diện.

Nhìn thấy cảnh tên canh cửa bị bẻ cổ mà Hàn Lệ Ái rùng mình. Thế giới xã hội đen kia vẫn như cô nghĩ , thật tàn nhẫn. Tuy rằng cô mạnh mẽ , cứng cỏi nhưng trước giờ vẫn chưa được chứng kiến những mặt đen tối thực sự này của xã hội. Trong lòng không tránh được những sợ sệt.

Không biết vì sao phía bên kia 3 người họ vẫn còn đứng ngoài , mà chỉ có đám người trong hội lại vào trong. Cô rất muốn biết Vương Lăng Thần định làm gì.

.....

Vương Lăng Thần đứng bên ngoài nghe tiếng âm ỉ trong sòng bạc còn có tiếng người la hét , mặt vẫn thản nhiên . Hai người bên cạnh cũng chỉ nhếch môi cười.

Những người khách của sòng bạc sợ hãi tuân hết ra khỏi cửa. Bên trong tiếng âm ỉ ngày càng lớn.

" Lão đại , mình muốn vào trong đó quá đi . Tay mình ngứa hết chịu được rồi " - Thiệu Nha bẻ khớp ngón tay .

" Không được , phải chờ bọn họ xong đi " - Hắc lạnh lùng nói.

Cậu ta vẽ mặt méo máo thút thít khiến Vương Lăng Thần muốn đâm vào mặt.

Khoảng chừng gần 30 phút sau , một người trong hội bước ra khỏi sông bạc . Đứng trước mặt hắc cẩn trọng báo cáo - " Lão đại , đã xử lí xong sạch sẽ , đã bắt được Đào Ngôn và đang trói hắc ở trong "

" Tốt , chú vào trong đi " - Hắc nhếch môi.

Ba người bắt đầu tiến vào sông bạc . Cảnh tượng bên trong vô cùng hỗn loạn, bàn ghế bị gãy , những mảnh vỡ cũng rải rác khắp nơi. Trên sàn nhà , mấy tên của sông bạc bị đánh ngã nằm đau đớn.

Bọn người trong hội xếp thành hai hàng chào ba người . Chính giữa gian phòng rộng lớn , một tên con trai mặt mũi khôi ngô , nhưng lại toát lên vẻ gian manh và khinh người. Hắc ta bị trói chặt trên một chiếc ghế bằng dây thừng. Trên khoe miệng có vết máu như mới vừa bị đánh xong.

" Tôi còn tưởng ai lại to gan đến quấy phá sông bạc của tôi . Không ngờ là ba vị thiếu gia của hội Tam Vương " - Đào Ngôn hứng thú nhìn ba người đang tiến tới chỗ hắc ta.

" Biết làm sao đây , thất lễ rồi. Tôi nghe nói Đào thiếu gia đã ra lệnh không cho ba chúng tôi vào nên Vương Lăng Thần tôi đành phải nhờ đàn em vào xin phép trước " - Hắc lấy một cái ghế ngồi xuống trước mặt tên kia.

" Vương thiếu gia xin phép hơi mạnh tay rồi. Nhưng mà anh cũng nên biết chơi với mèo sẽ bị mèo cắn đấy " - Đào Ngôn đang thích thú từ từ chuyển thành ánh mắt cảnh cáo.

Vương Lăng Thần cười nhạt - " Cảm ơn Đào thiếu gia đã cảnh báo . Nhưng tôi cũng rất muốn thử xem con mèo này cắn có chết người không đây ? "

" Vương thiếu gia xem thường Đào Ngôn tôi quá rồi " - Đào Ngôn cười gian xảo.

Hắc ta vừa nói xong thì đột nhiên xuất hiện từ mọi cánh cửa trong sông bạc một toán người , rất đông, bao vây hết cả xung quanh. Tên nào cũng to cao , mặt mày dữ tợn , mỗi tên trên tay cò cầm dao , gậy , đao toàn là hung khí.

Đào Ngôn lớn giọng thích thú nói - " Các chú , tôi xin giới thiệu Tam Vương hội danh tiếng lẫy lừng. Mọi người làm quen với nhau đi ! "

Bọn người Thiên hội vừa nghe thấy đã nhào vô hung tợn tấn công bọn họ. Đám người của Tam Vương hội ngay lập tức giao chiến. Thiệu Nha và Vu Tích Kỳ cũng nhảy vào xử lí. Bọn người của Thiên hội đông hơn lại còn có vũ khí , quả nhiên rất muốn "hủy" đám người của hắc.

" Quả nhiên là Đào thiếu gia rất chu đáo , chuẩn bị trước tất cả " - Vương Lăng Thần mặt không chút biểu cảm lên tiếng.

" Tất nhiên rồi , Vương thiếu gia đã ghé thăm đương nhiên tôi phải chuẩn bị chu đáo "

Đào Ngôn vừa nói vừa gỡ dây trói ra đứng dậy , hắc ta là đã cởi được dây trói từ trước.

Đào Ngôn đoán được Vương Lăng Thần sẽ đến đây trả thù vụ sông bạc của Vu gia . Cũng không ngờ người của Tam Vương lại mạnh đến như vậy , chỉ một loáng đã xử hết người của sông bạc. Nhưng may là hắc đã chuẩn bị trước , gọi người của Thiên hội đứng chờ bên ngoài , chờ đến khi Tam Vương hội đánh đuổi sức bớt rồi hãy vào tấn công.

Cảnh tượng xung quanh trở nên hỗn loạn. Kẻ này đánh đánh , kẻ kia chém chém. Nếu so về thực lực giao chiến thì người của Tam Vương giỏi hơn bất cứ ai nhưng người của Thiên hội rất đông lại còn mang theo vũ khí. Lần này ắt khó qua.

Vương Lăng Thần vẫn rất ung dung - " Xem ra con mèo này móng vuốt rất lợi hại "

Đào Ngôn bật cười bắt lấy cây đao của một tên trong hội quăng cho - " Hôm nay Đào Ngôn tôi rất muốn xem thực lực của Vương thiếu gia có thực như lời đồn không ? "

" Rất sẵn lòng " - Hắc trả lời đầy ý cười.

Vừa dứt lời Đào Ngôn đã xông vào tấn công. Hắc thoát nhiên tránh né. Lại giờ tay đánh trả. Hai người bắt đầu giao chiến .

Thân thủ của tên họ Đào rất tốt , ra đòn rất hiểm . Có điều hắc ta lại thiếu đi một chút nhanh nhẹn nên dù có dùng vũ khí nhưng vẫn chưa thể làm bị thương Lăng Thần chỗ nào.

Không khí xung quanh bắt đầu đầm máu khi một số người ngã xuống và bị thương. Bên này ,Thiệu Nha nắm đầu hai tên cùng một lúc đập mạnh vào nhau làm bọn chúng bể đầu chảy máu ngã xuống.

Bên kia cũng không kém phần khí thế . Vu Tích Kỳ chỉ dùng hai ngón tay để chặn nhát đao vừa hạ xuống , nguy hiểm chỉ trong gang tấc. Cậu xoay người , chuyển hướng ,lật ngược tình thế . Tên kia không kịp ứng phó liền bị cây đao chém xuống bên tay. Máu tuôn ra không kịp , lại một tên ngã xuống.

Hàn Lệ Ái vừa bước vào trong đã cả kinh , không kiềm được mà hét lên một tiếng. Mặt cô tái mét , xác người bị thương nằm dài trên sàn ,máu me bê bết chảy ra. Cô ngồi bên quán nhưng vì cảm thấy quá thấp thỏm lo âu không chịu được nên đã chạy qua đây . Không ngờ...

Vương Lăng Thần nghe thấy tiếng hét liền xoay người tìm kiếm thân ảnh quen thuộc . Trong một phút mất tập trung, Đào Ngôn đã thừa cơ tấn công . Hắn ngay lập tức né tránh nhưng không kịp , nhát đao đã hạ xuống .

Tuy rằng xẹt ngang qua cánh tay nhưng đã để lại vết thương thật dài và sâu ngay cánh tay trắng kiện của hắn. Máu tươi bắt đầu chảy ra.

Đào Ngôn bị trượt tay có chút mất thăng bằng , Vương Lăng Thần nhanh tóm lấy tay hắn ta bẻ ngược một cách tàn bạo . Cây đao trên tay rớt xuống đất.

Chỉ nghe một tiếng "rắc" , Đào Ngôn thét lên đau đớn kinh hoàng. Lăng Thần ném mạnh cả người tên đó xuống đất chỉ bằng một tay. Đào Ngôn đau đớn nằm trên sàn nhà ôm lấy cánh tay rên rỉ.

Bên kia Tam Vương hội cũng đang thắng thế . Bọn họ nhanh chóng xử gần hết đám người của Thiên hội. Vu Tích Kỳ và Thiệu Nha đánh nhau tập trung đến mức không biết chuyện gì đang xảy ra. Chỉ biết đánh .

Vương Lăng Thần không quan tâm gì nữa chạy ngay đến cửa chỗ cô đang đứng như trời trồng.

" Sao lại vào đây ? Tôi đã bảo là không được vào cơ mà ! Có biết nguy hiểm thế nào không ?! " - Hấn giận dữ nói.

Hàn Lệ Ái mặt có chút trắng bệch nhìn hắn rồi lại nhìn qua cánh tay bị thương đang chảy máu của hắn , hoảng hốt - " Tay anh... bị thương. "

" Không sao , chỉ là vết thương ngoài da thôi " - Lăng Thần cau mày. Cô là đang lo lắng cho hắn ?

Cô lo lắng cực điểm, lại sợ sệt nhìn dòng máu tuôn ra từ cánh tay hắn . Nhưng mặt Vương Lăng Thần vẫn rất thản nhiên không tỏ ra chút đau đớn nào. Đường như hắn đã quen với những vết thương này.

" Dừng lại không đánh nữa ! " - Hấn lớn giọng ra lệnh với đám người kia.

Thiệu Nha vừa xử lí xong một tên khó chịu nói - " Sao vậy lão đại , chỉ còn vài tên nữa thôi ,phải diệt trừ tận gốc chứ ?! "

" Không cần , tha cho mấy tên đấy đi . Dù sao cũng đã thắng. Chúng ta rút ! " - Vương Lăng Thần nghiêm giọng ta lệnh .

Bọn họ toàn bộ đều không ai dám cãi lời , tất cả đều dừng tay. Mấy tên còn lại của Thiên hội sợ hãi nhanh chân chạy đến đỡ Đào Ngôn co giò chạy khỏi.

" Lão đại , cậu bị thương ? " - Vu Tích Kỳ vừa chạy đến đã nhìn thấy vết thương trên cánh tay hắn.

Thiệu Nha cũng ngạc nhiên nói - " Lão đại , thân thủ của cậu giảm sút nhiều nha. Có bao giờ thấy cậu solo mà bị thương đâu "

Vương Lăng Thần lại trừng mắt cảnh cáo , quay sang nói với Vu Tích Kỳ - " Mình không sao. Nói với bọn họ rút quân về trước khi cảnh sát đến "

" Mình biết rồi "

Cậu ta nói xong quay người qua bên kia ra lệnh cho đám người trong Tam Vương hội.

" Gì mà không sao ?! Nếu như để thế này máu cứ chảy ra rất nguy hiểm . Mau đi ra xe , tôi cầm máu "

Hàn Lệ Ái đã lấy lại được bình tĩnh, nhú mày nói với hắn.

"Cô định lấy gì mà cầm máu ? "

" Đi ra xe thì biết " - Cô lạnh lùng đáp.

*****

Ngồi chờ vào trong xe của Thiệu Nha, cô lấy từ trong balo của mình ra một hộp dụng cụ y tế. Vương Lăng Thần liền ngạc nhiên nhìn cô.

" Sao lại đem theo thứ này ? "

" Biết ngay đi theo xã hội đen các anh thế nào cũng có chuyện nên hồi sáng tôi đem theo dự phòng " - Hàn Lệ Ái nhàn nhạt đáp.

" Anh mau cởi áo somi ra để tôi xử lí vết thương "

Cô lại hồi thúc.

Vương Lăng Thần liền cởi cái áo somi đen ra , để lộ nửa thân hình hoàn hảo của mình . Cơ ngực và cánh tay đều rất rắn chắc, nảy nở. Nếu như là người con gái khác nhìn thấy thì đã đỏ mặt , mê đắm thân hình này rồi. Nhưng người trước mặt hắn lại là Hàn Lệ Ái.

Cô mặt vẫn thản nhiên , trước đây khi vào khách sạn cô cũng đã từng thấy cơ thể hắn rồi , thậm chí còn thấy hết. Hắn diễn một trò dơ bẩn như vậy trước mặt cô không thấy mới là lạ.

Tuy rằng lúc đó rất chán ghét hắn , xem như một loại bỏ đi không đáng để vào mắt. Nhưng hiện tại , Hàn Lệ Ái lại lo lắng đến cực điểm khi nhìn thấy vết thương dài gần nửa cánh tay của hắn, máu cứ thế chảy xuống.

" Đây mà là vết thương ngoài da sao ?! Anh nhìn xem vết thương sâu như thế này còn chảy máu rất nhiều ! " - Cô lên giọng hỏi gắt. Không nhận ra rằng bản thân đang tức giận.

Vương Lăng Thần nheo mắt nhìn cô như nghi ngờ điều gì đó , đầy ý cười hỏi - " Đang lo lắng cho tôi sao ? "

Hàn Lệ Ái ngược mắt nhìn hắn , trong một giây ánh mắt cô sâu thẳm như biển nhưng ngay lập tức đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng - " Tôi là đang lo khi anh về nhà , cha anh nhìn thấy vết thương. Người đầu tiên bị hỏi tội sẽ là tôi "

" Thật vậy ? "

" Chẳng lẽ không thật ? " - Cô đáp.

Hắn khoé miệng giờ cao . Hàn Lệ Ái mặc kệ , không nói thêm gì , trực tiếp xử lí vết thương của hắn rồi nhanh chóng băng bó lại.

Suốt quá trình cô tập trung xử lí vết thương, Vương Lăng Thần vẫn chăm chú nhìn cô. Ngắm nghía gương mặt xinh đẹp đang tập trung của cô.

Hàng lông mi đen dày , cong vút như cánh quạt. Cặp mắt to tròn long lanh , làn da trắng mịn như em bé . Đôi môi trái tim , nhỏ nhắn đỏ hồng. Hắn lại khẽ nuốt nước bọt. Tại sao trước mặt cô gái này hắn lại khó kiềm chế đến như vậy .

Hàn Lệ Ái băng bó xong , ngược mặt lên đã chạm phải ánh mắt nóng rực của hắn. Cô hơi mất tự nhiên định xoay người cất đồ vào balo.

Nhưng là lần này hắn sẽ không để cô thoát...

Vương Lăng Thần dùng cánh tay ôm lấy eo cô. Lệ Ái không kịp phản ứng thì đã bị hắn công kích ngay môi. Hắn cảm thấy mình không cần thiết phải kiềm chế nữa.

Hắn mạnh mẽ tấn công môi cô . Ngậm lấy cắn mút thỏa thích hai cánh môi non mềm của cô , rất ngọt , ngọt ngào tới mức hắn vừa chạm vào đã không còn khống chế được bản thân.

Hàn Lệ Ái thẳng thốt lại khó chịu đẩy hắn ra nhưng vô tình lại chạm vào vết thương làm hắn có phản ứng , rên nhẹ trong cổ họng nhưng vẫn không buông cô ra . Cánh tay càng siết chặt , ép cô sát chặt vào người.

Cô đành không dám động đậy , sợ rằng sẽ chạm vào vết thương của hắn. Nhưng tên kia lại càng lúc càng lấn tới. Nửa cơ thể trần trụi phía trên của hắn bao vây lấy cô khiến cô khó nhọc hít thở. Trái tim không kiềm được mà nhảy nhót lung tung.

Vương Lăng Thần xâm chiếm miệng cô cuồng dã hơn bao giờ hết . Sự mềm mại và ngọt ngào này khiến hắn phát điên.

Một lúc sau , khi hô hấp không thể trụ nổi nữa, Vương Lăng Thần mới chịu rời khỏi đôi môi kia. Nhưng lại đột ngột ôm chặt lấy cô , đôi môi mọng như thi bên tai cô .

" Hàn Lệ Ái , bắt đầu từ bây giờ em là vị hôn thê của Vương Lăng Thần tôi "

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hạnh Phúc Nhen Nhóm

Câu nói này vừa như một lời tuyên bố lại giống một lời đồng ý của Vương Lăng Thần đối với cô.

Hàn Lệ Ái lẳng lặng nhìn hắn , không nói gì. Xoay người rời khỏi vòng vây của hắn, cất đồ vào balo kéo khóa lại.

Vương Lăng Thần trông thấy gương mặt xinh đẹp kia không chút biểu hiện mà cau mày. Còn tưởng , cô sẽ tức giận hoặc là nói mấy lời chửi mắng xen

xéo hấn. Nhưng đây hoàn toàn khác với dự tính của hấn. Cô lại không có một chút phản ứng với hấn.

Hàn Lệ Ái vẫn giữ nguyên vẻ lãnh đạm. Điều này càng làm Vương Lăng Thần khó hiểu.

" Anh mặc áo vào đi. Tôi ra ngoài trước "

Nói rồi, cô mở cửa bước xuống xe. Hàn Lệ Ái không nói gì không phải vì cô không khó chịu hay tức giận. Nhưng cô có quyền ngăn cản hấn sao.

Cô với hấn sẽ cùng nhau kết hôn, chuyện tiếp xúc này không sớm thì muộn cũng phải có. Bây giờ cô tức giận, hấn cũng có thể đem tư cách vị hôn phu ra nói.

Cô vẫn là nên không quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt. Chuyện cô cần quan tâm là chuyện chính sự kia. Và lại...

Hàn Lệ Ái cũng không muốn để ý đến vụ hôn lúc này là đùa bỡn hay thực sự. Cho dù trong lời nói vừa rồi của hấn có ý tứ gì cô cũng không muốn biết. Cô không muốn hiểu, không muốn quan tâm.

Đúng lúc cô xuống xe thì Thiệu Nha và Vu Tích Kỳ đang đi tới.

" Sao hai người ở trong đó lâu vậy? Lão đại vết thương không sao chứ? " - Thiệu Nha hỏi.

Vu Tích Kỳ nhìn thấy cánh môi sưng tấy của cô liền đoán ra ngay chuyện gì vừa xảy ra. Cậu ánh mắt đầy ý cười nhìn cô.

Thấy ánh mắt của người đối diện nhìn mình, Hàn Lệ Ái vội tránh né, nhìn sang Thiệu Nha - " Vết thương của Lăng Thần khá sâu, tôi chỉ là tạm thời cầm máu. Vẫn phải đưa anh ta đi bệnh viện để khâu vết thương lại "

Thiệu Nha nghiêm túc gật đầu - " Được rồi mình sẽ ngay lập tức đưa lão đại đi "

Đúng lúc đó, Vương Lăng Thần đã mặc áo xong mở cửa ra khỏi xe. Thiệu Nha liền tiến lên - " Lão đại, mình đưa cậu đến bệnh viện khâu vết thương lại "

Hấn không nói gì, chỉ liếc qua nhìn bóng lưng cô. Tuy Hàn Lệ Ái quay lưng lại nhưng cô vẫn cảm thấy có luồng điện chạy dọc sống lưng. Cô biết hấn đang nhìn mình.

" Hàn Lệ Ái, cậu cùng đi chứ? Dù sao cậu cũng phải đưa lão đại về nhà trình diện chủ tịch Vương " - Thiệu Nha thấy vậy bèn lên tiếng gọi.

Bấy giờ, Hàn Lệ Ái mới xoay lưng lại, nhàn nhạt nhìn người đang hỏi, trả lời chỉ đúng một từ - " Đi "

Cô không nhìn hấn nhưng Vương Lăng Thần cứ chăm chú nhìn về phía cô. Mọi việc đều rơi vào tầm mắt của Vu Tích Kỳ. Cả tuần nay, hai người có những cử chỉ rất mờ ám nha...

Chẳng lẽ lão đại đã thực sự đồng ý hôn ước này. Điều đáng nghi hơn là lão đại thích Hàn Lệ Ái?

*****

Cả ba người lái xe đi đến một bệnh viện tư nhân gần đó để khâu vết thương lại. Vu Tích Kỳ không đi chung vì còn bận việc.

Lúc vào khâu vết thương, vị nữ bác sĩ trẻ và y tá kia cứ nhìn chăm chăm Vương Lăng Thần. Không khó nhận ra vẻ mê mẩn trong mắt họ. Một người cao lớn, anh tuấn, khí chất cao ngạo, uy nghiêm như hấn đương nhiên sẽ khiến toàn bộ phụ nữ mê mẩn dù hấn chưa đủ tuổi trưởng thành đi nữa.

Và lại ai mà không biết đến Vương thiếu gia danh tiếng lẫy lừng ở đất Bắc Kinh. Một Vương Thần làm mưa làm gió, đứng đầu cả một tổ chức xã hội đen. Ít ra hình của hấn cũng tràn ngập trên internet vì vẻ đẹp trai không tưởng của mình.

Thiệu Nha đương nhiên cũng không bị bỏ qua. Trái với vẻ đẹp của Lăng Thần, gương mặt trắng trẻo búng ra sữa lại tuấn mĩ của cậu cũng làm cho mấy cô gái trong bệnh viện không thể rời mắt.

Chỉ có mình cô là bị vị bác sĩ và y tá kia bỏ xó nha. Chỉ biết ân cần với Vương Lăng Thần rồi lại hỏi thăm Thiệu Nha. Hàn Lệ Ái cô xem như không bằng không khí.

Xong xuôi, Thiệu Nha đưa hai người về. Vừa vào đến Vương gia biệt thự đã thấy Vương Khải ngồi ở phòng khách chờ sẵn.

" Hai đứa đi đâu giờ này mới về? " - Ông nghiêm giọng hỏi.

Hàn Lệ Ái cúi chào rồi lễ phép trả lời - " Thưa tụi con ra ngoài hẹn hò ạ. Xin lỗi chủ tịch vì con đã tự ý đưa Lăng Thần đi mà không xin phép trước "

" Nếu đã vậy, tại sao còn chạy trốn khỏi vệ sĩ? " - Ông tiếp tục hỏi.

Cô định lên tiếng nhưng người bên cạnh đã cướp lời cô - " Là con đột ngột kéo cô ấy chạy, không phải cô ấy muốn "

Sau đó , hai người viện vãi có qua loa với Vương Khải . Tuy rằng ông muốn tra hỏi thêm nhưng vì nể mặt Hàn Lệ Ái nên ông không hỏi.

Vết thương của hấn hoàn toàn không bị phát hiện vì hấn mặc áo sơ mi đen tay dài nên đã che được nửa bắp tay trên . Ngay cả vết máu trên áo cũng không bị nhìn thấy .

" Vậy cháu xin phép về trước. Chủ tịch cũng nên nghỉ ngơi sớm đi ạ " - Cô nhẹ nhàng cúi chào.

" Được rồi , vậy cháu về nhà nghỉ ngơi sớm đi . Cũng tối rồi " - Vương Khải ôn tồn nói.

Khi cô xoay người rời khỏi phòng khách thì người bên cạnh bước theo ra ngoài nắm lấy cánh tay cô kéo lại - " Tôi đưa em về "

Hàn Lệ Ái lắc đầu , gạt nhẹ tay hấn ra - " Không cần . Anh đã về nhà rồi thì ở nhà nghỉ ngơi đi , tôi cũng đã gọi tài xế đến rước rồi "

Hấn tỉnh mở miệng nhưng cô đã tiếp lời - " Chủ tịch không phải là không biết anh đã đi đâu. Ông ấy cẩn trọng như vậy tất nhiên là sai người đi theo dõi chúng ta . Nhưng vì có tôi đi cùng nên chủ tịch mới không muốn tra hỏi thêm. Vì vậy tốt nhất sắp tới anh nên ở nhà làm con ngoan đi "

Hấn nhìn cô không nói gì . Lúc sau mới thấp giọng nói - " Được rồi em về đi . Ngủ sớm một chút , chuyện xảy ra hôm nay chắc đã dọa đến em không ít "

Câu nói này đầy ý tứ nha. Hấn muốn nói chuyện trong sông bạc hay là nụ hôn kia.

Hàn Lệ Ái nhất thời không nghĩ ra , chỉ tùy tiện gạt đầu một cái rồi rời khỏi. Để lại hấn đứng đó , khoe miệng giờ cao không ít.

*****

Thấm thoát , một tháng đã trôi qua . Mọi quan hệ của cô và Vương Lăng Thần càng lúc lại càng khó hiểu nhưng có thể nói là tiến triển. Hấn tuy ngoài miệng không thừa nhận là đồng ý hôn ước này . Nhưng hấn cũng không có chút phản kháng hay chối chối nào.

Ngược lại , Vương Lăng Thần thường xuyên có những hành động hay lời nói mờ ám với cô. Mà Hàn Lệ Ái chỉ lạnh lùng không quan tâm. Từ cái đêm trong xe đó , cô cảm thấy hấn đối với cô hoàn toàn thay đổi hay cũng có thể ngay trước đó đã thay đổi , không còn hung dữ hay tức giận trước mặt cô.

Từ hôm đó đến nay , hấn cũng không có cái "hành động" kia nữa hay nói đúng hơn là hấn không có cơ hội bởi vì Hàn Lệ Ái hoàn toàn khéo léo tránh né .

Suốt một tháng nay , cô cũng thường xuyên đến thăm Lam Doanh. Bà rất niềm nở lại vui vẻ đón tiếp cô. Hai người thực sự rất hợp nhau , cùng nhau làm rất nhiều chuyện. Cùng vẽ tranh , đi mua sách , trồng cây vườn .

Chiều chủ nhật , Vương Lăng Thần quyết định đi thăm mẹ mình. Cũng may , hấn vừa được bãi bỏ lệnh cấm túc , nếu không lâu như vậy rồi mà hấn vẫn không được gặp mẹ.

Vừa bước vào nhà , hấn đã nghe tiếng khúc khích cười đùa của phụ nữ. Lăng Thần nghe tiếng cười mà đi lên gác xếp . Là mẹ hấn và Hàn Lệ Ái.

Hai người đang chơi trò gì đó mà hấn không hiểu cho lắm. Trên bức tường đã phai son treo một tấm vải màu trắng lớn , trên tấm vải lại có treo những quả bong bóng thổi nhỏ.

Hàn Lệ Ái trên tay cầm một cái phi tiêu nhỏ phóng trúng vào một quả bong bóng . Quả bóng liền lập tức vỡ ra toàn là son màu thấm lên tấm vải màu trắng. Tiếp đến Lam Doanh cũng phóng , liền trúng một quả khác.

Cả hai cứ thi nhau phóng , lại nói chuyện cười đùa . Vương Lăng Thần không muốn phá vỡ bầu không khí của hai người nên chỉ đứng dựa vào cửa quan sát. Hấn muốn nhìn về mặt hạnh phúc hiếm có của mẹ mình , lại muốn ngắm nghía gương mặt xinh đẹp vui vẻ của cô.

Thì ra khi cười cô lại đẹp đến như vậy , ánh dương rạng rỡ cũng không sáng ngời bằng nụ cười của cô. Vương Lăng Thần chỉ có thể say mê mà ngắm nhìn . Cảnh tượng trước mắt khiến hấn tâm tư bị cuốn theo , một cảm giác rất vui vẻ .

Chơi xong thì Lam Doanh mới phát hiện con trai mình đang đứng ngoài cửa từ lúc nào - " Lăng Thần , con đến lúc nào vậy ? Sao không lên tiếng ? "

" Con cũng chỉ là mới đến thôi. Thấy hai người vui vẻ như vậy con làm sao dám phá hỏng bầu không khí " - Hấn thích thú trả lời. Ánh mắt hướng về người con gái đang đứng phía sau.

" Mẹ cùng Lệ Ái cũng chỉ là nhất thời có hứng nên chơi cho vui thôi " - Bà cười cười nói.

" Mẹ, tối nay chúng ta ra ngoài ăn một bữa đi. Lâu như vậy rồi con chưa được cùng mẹ ăn cơm " - Vương Lăng Thần nêu ý kiến.

Lam Doanh đang vui vẻ định đồng ý nhưng bà đột nhiên im lặng , giọng điệu không được tự nhiên - " Hay là không cần đâu. Mẹ sẽ đi mua đồ về nấu cơm cho con ăn "

Thấy được sự biến hoá trong mắt mẹ , hấn liền sinh ra nghi hoặc nhưng vẫn giả vờ cười - " Vậy được , con cũng muốn ăn thử món mẹ nấu "

"Cháu đi cùng bác" - Hàn Lệ Ái tiến lên ân cần nói.

"Được" - Lam Doanh cười.

"Vậy Thần nhi con trông nhà giúp mẹ. Mẹ cùng Lệ Ái đến siêu thị mua đồ ăn. Gần đây thôi, ngay đầu đường, sẽ về rất nhanh" - Bà vui vẻ dặn dò con trai.

Vương Lăng Thần gật đầu một cái.

*****

"Nhìn người đó kia, trông rất quen, bà nói đó có phải là Á hậu Lam Doanh nổi tiếng một thời không?"

"Hình như đúng là cô ta. Thì ra là đã ra tù rồi"

Hàn Lệ Ái đang cùng cô lựa rau củ thì đột nhiên nghe tiếng xì xầm của hai người phụ nữ trung niên đang đẩy xe qua lựa đồ ăn.

Họ chăm chăm nhìn vào Lam Doanh rồi thì thầm to nhỏ với nhau. Không biết được rằng cô và cả người bên cạnh đều nghe thấy.

Lam Doanh đang lựa rau thì tay bỗng dừng khựng lại. Cả người cứng ngắt. Tay của bà bắt đầu run run. Hàn Lệ Ái thấy vậy ngay lập tức cầm lấy búp rau trong tay bà đồng thời cũng nắm lấy tay bà.

Bà giật mình, ngược mắt nhìn cô nhưng Hàn Lệ Ái chỉ nở nụ cười giúp bà bình tĩnh lại.

"Để cháu cầm cho"

Lam Doanh cảm động nhìn cô. Hai người tiếp tục đẩy xe sang gian khác mua đồ.

Trên đường đi bộ về nhà, hai người trở nên im lặng. Lúc sau, Lam Doanh đột ngột mở miệng.

"Hồi còn trẻ, bác đã từng tham gia một cuộc thi sắc đẹp và đạt được giải Á hậu. Sau đó bác đã trở nên nổi tiếng, được báo chí biết đến. Nhưng trong thế giới hào nhoáng đó, bác đã từng bước từng bước bị cám dỗ, cuối cùng bác đã sa ngã vào con đường tội lỗi. Bác đã từng làm tình nhân của Vương Khải trong vài tháng vì muốn có được ánh hào quang kia"

Hàn Lệ Ái lắng lắng nghe bà kể. Tuy rằng cô đã nói mình không muốn biết nhưng lúc này người phụ nữ lại muốn kể ra cho thỏa lòng thì cô sao có thể tàn nhẫn ngăn lại. Lam Doanh giọng điệu đau xót hồi tưởng - "Sau này bác còn dính vào cả ma túy. Không những sử dụng, bác còn dính líu vào đường dây buôn bán"

Nói đến đây, cô bỗng ngạc nhiên nhìn người phụ nữ. Bà liền dừng bước - "Có phải cháu cảm thấy rất khinh thường bác?"

Cô liền lắc đầu - "Con người ai cũng có quá khứ, cũng có góc tối của riêng mình. Bác cũng vậy, ngay cả cháu cũng vậy. Không ai có thể khinh thường ai cũng như xem thường ai"

Lam Doanh cười khỏ - "Cháu thật tốt với bác"

Sau đó, bà lại kể tiếp - "Lúc bác biết mình mang thai, bác cảm thấy rất sợ hãi. Bác đã thông báo cho Vương Khải nhưng ông ta một mực không thừa nhận đó là con mình, còn uy hiếp bác. Rồi sau đó bác bị cảnh sát bắt nhưng họ hoãn thi hành án vì bác đang mang thai. Sau khi sinh xong, Thần nhi vừa được một tuổi thì bác lại bị bắt vào tù. Vương Khải lúc đó lại chạy đến đón Thần nhi về nhà bởi vì vợ của ông ta không sinh con nối dõi được. Khi Thần nhi bắt đầu lớn, nó có mấy lần được vào thăm bác, đối với người ngoài chuyện bác là mẹ nó bị Vương Khải dấu nhem. Bác cũng vì tương lai của con trai mình mà chỉ biết làm theo lời Vương Khải"

Kết thúc một đoạn hồi tưởng mà giọng bà lại run run. Hàn Lệ Ái đau thương nhìn bà. Cô không biết nói gì, chỉ cầm lấy tay bà - "Cháu tin, một ngày nào đó Vương Lăng Thần sẽ đường đường chính chính công khai bác là mẹ của mình"

Lam Doanh chỉ cười nhẹ, vỗ vỗ vào bàn tay của cô - "Cám ơn lời an ủi của cháu nhưng bác chỉ hy vọng Thần nhi có một cuộc sống đầy đủ và hạnh phúc"

"Có bác ở bên cạnh, anh ấy mới có thể hạnh phúc"

Cô tùy tiện nói một câu trong lòng liền chột dạ. Giống như cô đang quan tâm đến hạnh phúc của hắn vậy.

Bà lại cười, không trả lời.

*****

Vừa thấy hai người về, Vương Lăng Thần đã lật đật chạy ra xách đồ dùm. Hàn Lệ Ái liền cùng Lam Doanh vào bếp làm đồ ăn.

Cô đối với chuyện bếp núc này, phải nói là chưa bao giờ động tới nên khi vào bếp có chút chật vật. Nhìn cô thái thịt mà Lam Doanh buồn cười - "Hay"

cháu giúp bác rửa rau đi , để bác làm cho "

" Vâng " - Hàn Lệ Ái ngượng ngịu gật đầu.

Vương Lăng Thần vừa vào nhìn thấy đã buồn cười . Bộ dạng chật vật lúc này của cô đúng là ngàn năm có một . Hắn còn tưởng chuyện gì cô cũng có thể làm giống như nữ cường nhân vậy. Nhìn cô lúc này đúng là mới giống nữ nhi bình thường.

Hàn Lệ Ái chỉ lạnh lùng liếc hắn một cái . Rồi lại tập trung rửa rau. Có gì đáng buồn cười ?

" Con cười cái gì ? Mau vào đây giúp mẹ lột hành , tôi đi " - Lam Doanh nghiêm giọng nói với con trai.

" Con sao ? " - Hắn tự lấy tay chỉ vào mình hỏi một câu.

" Không là con thì là ai . Vào đây nhanh lên . Muốn được ăn thì phải vào làm " - Bà trừng mắt , giọng nửa đùa.

Vương Lăng Thần đành lếch thếch đi vào . Lén dòm qua cô thì thấy khuôn miệng xinh đẹp hơi cong lên , nhìn có vẻ thỏa mãn.

So với dáng vẻ lúc nãy của Hàn Lệ Ái thì dáng vẻ lúc này của hắn càng tức cười hơn hẳn , còn hơn cả xem hài kịch. Dáng người to cao ngồi chồm hổm dưới bếp , chật vật lột hành . Lúc sau thấy mất hẳn đồ hoe , một lát sau nữa không biết từ đâu nước mắt chảy dài trên má.

Hàn Lệ Ái xém chút nữa là không kiềm được mà phá lên cười . Nhưng mà phải giữ vững tác phong ngày thường nên cô nhịn.

Nếu để Thiệu Nha nhìn thấy cảnh này cậu ta chắc chắn sẽ cười thúi ruột , không châm chọc không ăn tiền. Còn đám người Tam Vương hội ít nhất cũng bị dọa té bật ngửa.

Lão đại cao cao tại thượng của họ vừa ngồi chồm hổm vừa lột hành lại bị cay mắt mà khóc . Đáng thương hết sức !

Bạn đang đọc truyện *Dạy Đồ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Sự Khác Thường Của Hàn Lệ Ái

Sau khi nấu xong mọi người lại bắt đầu dọn ra cùng nhau ăn tối . Ba người vừa ăn vừa trò chuyện rất vui vẻ , thực ra chỉ có cô và Lam Doanh là cùng nhau bàn luận đủ thứ . Còn hắn thì lâu lâu mới nói một câu.

Một cảm giác âm cúng mà chỉ có gia đình thực sự mang lại . Hàn Lệ Ái là lần đầu tiên cảm nhận được thứ ấm áp nhỏ bé mà kỳ diệu này. Ngay cả hắn cũng vậy.

" Lệ Ái , sao cháu lại ăn ít như vậy ? "

" Cháu chỉ ăn nhiều đây là no lắm rồi. Hôm nay nhờ bác nấu cơm ngon nên cháu mới có thể ăn nhiều như vậy " - Cô cười cười buông đũa.

Đích thực hôm nay là lần đầu tiên cô ăn nhiều như vậy . Hai chén cơm là quá nhiều , bình thường ăn cơm cô còn ăn không hết một chén. Từ nhỏ đến lớn , Hàn Lệ Ái đều bị chứng biếng ăn. Nên chẳng muốn ăn gì nhiều.

" Đồ ngọt bác thổi sao ? " - Lam Doanh hiền hậu nói.

Cô vội lắc đầu - " Không đâu . Thực sự rất ngon "

Vương Lăng Thần nhú mày nhìn qua chén cơm của cô. Tia quỷ dị lại phát ra. Nhìn trông có vẻ cảm thấy khó chịu.

Trời bắt đầu khuya, Vương Lăng Thần mới đưa cô về . Hai người lúc nào ngồi trong xe cũng duy trì sự im lặng và lần nào hắn cũng phải lên tiếng.

Hôm nay cũng không ngoại lệ .

" Mẹ tôi.. "

Hắn chỉ vừa mở miệng thì cô đã đột ngột cắt ngang - " Mẹ của anh lúc này đột nhiên muốn ở nhà ăn cơm anh không thấy lạ sao ? "

" Có , rất lạ. Mẹ tôi vốn dĩ muốn cùng chúng ta ra ngoài ăn " - Vương Lăng Thần nghiêm túc trả lời cô. Thì ra không chỉ mình hắn thấy sự kì lạ trong mắt mẹ. Nhưng hắn không tài nào đoán được lý do.

Hàn Lệ Ái chậm chạp lên tiếng - " Bác gái vì muốn giữ thể diện cho anh nên không muốn cùng anh đi đến chỗ đông người để họ xì xào bàn tán về bác . Cũng không muốn Vương chủ tịch biết được anh dẫn bác ấy ra ngoài ăn tối nếu như vậy , chủ tịch sẽ làm khó anh. Bác gái từ đầu chí cuối là đều không muốn anh bị khó xử "

Thì ra là như vậy. Là hấn quá thờ ơ , không quan tâm đến mẹ mình . Mẹ hấn thương yêu hấn như vậy mà hấn chưa thể báo đáp lại còn khiến mẹ chịu nhiều ủy khuất.

" Bác gái yêu thương anh như vậy . Chẳng lẽ anh muốn mãi mãi dẫu đi chuyện anh là con của bác , để bác chịu bao nhiêu ủy khuất sao ? " - Cô nhẹ nhàng hỏi.

" Tất nhiên là không . Chờ một thời gian nữa khi tôi đủ quyền , nhất định sẽ công khai mẹ mình " - Lăng Thần kiên định nói.

Hàn Lệ Ái đột nhiên khẽ cười nhạt - " Anh muốn có quyền nhưng lại không chịu đến quản lí công ty "

" Không phải chỉ có đứng đầu tập đoàn thì tôi mới trở thành người có quyền "

" Ý anh là đứng đầu xã hội đen. Vương Lăng Thần , tôi không hiểu vì sao rốt cục một thiếu gia có gia thế như anh không thích ngồi trong văn phòng dùng đầu óc để điều khiển tập đoàn mà lại thích đi ra ngoài kia chịu bao nguy hiểm , chém giết lẫn nhau chỉ vì một địa bàn nào đó. Chẳng lẽ con người anh chỉ biết dùng bạo lực thôi sao ? "

Vương Lăng Thần nghe cô hỏi chỉ nhàn nhạt đáp - " Hàn Lệ Ái , đừng xem thường thế giới đó. Có thể em nghĩ thế giới mà tôi chọn khác xa so với thế giới của em. Nhưng thực ra bản chất của chúng đều giống nhau cả , đều là người muốn câu xé người , muốn chiếm được quyền hành . Chỉ khác nhau ở chỗ trong thế giới của em , em chỉ toàn đối mặt với những kẻ chỉ có thể dùng trí tuệ để đối đầu. Còn trong thế giới của tôi , tôi chỉ toàn gặp những kẻ chỉ có thể dùng bạo lực để giải quyết . Trông khác nhưng thực chất đều như nhau mà thôi"

" Anh đúng là có kiểu lý luận rất khác người " - Cô cười lạnh.

" Chẳng phải học tập em sao ? "

" Nhưng tôi vẫn muốn anh hiểu một điều 'Muốn người khác tôn trọng , trước hết mình phải đủ mạnh'. Nếu anh muốn nắm trong tay quyền quyết định , trước hết anh phải mạnh hơn cả cha của mình . Nếu không lời nói của anh với chủ tịch mà nói không đáng cân nào" - Hàn Lệ Ái nhẹ giọng nói. Đây là bài học thứ 3 cô muốn hấn biết. Nếu hấn không nắm được quyền hành tập đoàn trong tay , thì lời nói của hấn đối với Vương Khải một chút cũng không đáng nghe.

Vương Lăng Thần không lên tiếng , ánh mắt vẫn tập trung lái xe . Lúc sau mới lên tiếng hỏi , có phần trêu đùa - " Em là đang lo lắng cho tương lai của tôi ? "

" Anh và tôi sẽ cùng nhau kết hôn . Tương lai của anh tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến tôi " - Hàn Lệ Ái lạnh lùng đáp.

Nếu như hấn công khai mẹ mình là Lam Doanh , chắc chắn sẽ chấn động dư luận . Đến lúc đó , cha cô sẽ không thể nào chấp nhận sự lừa dối này mà hủy hôn , sẽ mất đi cơ hội hợp tác với Vương thị. Nhưng cô cũng rất muốn giúp Lam Doanh .

Nên vì vậy cô muốn hấn vào Vương thị làm việc , tham gia kinh doanh , nắm chắc lấy quyền hành , lôi kéo thế lực cho mình, chứng minh năng lực điều hành của bản thân . Đến đến lúc đó , cho dù Vương Khải có muốn cản cũng không được. Lăng Thần có thể đường đường chính chính công khai mẹ mình.

" Tôi sẽ nắm trong tay quyền quyết định theo cách của tôi nên em yên tâm " - Hấn chắc nịch nói.

Hàn Lệ Ái hít thở sâu một cái rồi lại thở ra . Ánh mắt lẳng lặng hướng ra ngoài cửa sổ. Cô im lặng . Được , cứ coi như lần này cô tin hấn , chờ xem hấn dùng cách gì .

*****

Sáng thứ 6 , Vương Lăng Thần vào lớp đã nhìn thấy cô ngồi trong lớp rồi. Bình thường , đợi đến khi chuông reo hấn mới vào nhưng hôm nay lại phá lệ đi sớm một bữa.

Hàn Lệ Ái đi học rất sớm , ngày nào cũng vậy . Hấn vào lớp đã nhìn thấy cô . Có điều lúc nào cũng thấy cô ngồi đọc sách, không mấy may quan tâm đến những thứ xung quanh , ngược mắt lên nhìn hấn cũng không có. Điều này làm Vương Lăng Thần có chút bức bối.

Mấy quyển sách dày cộm nằm chán đó hay đến vậy sao ?!

Hay đến mức cô không thèm để ý đến sự có mặt của hấn. Vương Lăng Thần bước lại kéo ghế ngồi ngay trước mặt cô.

Ánh mắt của Hàn Lệ Ái vẫn chú tâm vào trang sách , không thèm liếc mắt đến người đối diện lấy một cái.

Hấn càng bức vờn tay che quyển sách lại , không để cô đọc được.

"Quyển sách này hay đến vậy à ? Một chút cũng không quan tâm đến sự có mặt của tôi sao ? "

Hàn Lệ Ái bấy giờ mới ngước mắt lên nhìn hắn , nhưng ánh mắt cô rất lạ . Rất lạnh và sâu hun hút . Cô không trả lời , gấp quyển sách lại để nằm trên bàn. Cả người đứng dậy , đi thẳng ra khỏi lớp.

Hắn nhìn cô ngạc nhiên . Nếu như là bình thường cô chắc chắn sẽ nói gì đó chọc giận hắn nhưng lúc này , cô không phản ứng gì mà lại bỏ đi ra ngoài . Ánh mắt của cô cũng khác so với bình thường. Tuy rằng cô là một người rất lạnh lùng nhưng thực sự mà nói cô không phản ứng gì làm hắn đột nhiên lo lắng.

Hàn Lệ Ái hôm nay có điều gì rất lạ.

Giờ ăn trưa , Vương Lăng Thần cũng không thấy bóng dáng của cô. Hỏi Thiệu Nha và Vu Tích Kỳ bọn họ đều nói rằng không biết. Hắn cảm giác có điều gì đó không ổn.

Ngồi trong lớp học , hắn cứ chăm chăm nhìn sang cô nhưng cô không hề hay biết hay nói đúng hơn cô không buồn để ý. Suốt cả buổi học , Hàn Lệ Ái không nói chuyện với hắn câu nào. Dáng vẻ lãnh đạm của cô khiến Lăng Thần vô cùng khó chịu cùng sốt ruột.

Đến giờ ra về , trời bắt đầu mưa to. Mưa nặng hạt trút xuống , không khí bỗng dưng trở nên trầm xuống , lạnh hơn. Vương Lăng Thần sắp xếp tập vở xong , ngước mắt lên đã không thấy cô đâu . Ngực hắn trở nên phập phồng lo âu.

Nghĩ rằng cô đã về , hắn đành mang balo ra ngoài cổng . Nhưng khi định bước vào trong xe của tài xế thì hắn phát hiện chiếc Maybach màu trắng vẫn còn đậu trước cổng. Người tài xế đứng bên cạnh đang xem đồng hồ trông ngóng. Vương Lăng Thần biết là cô chưa về.

Không hiểu sao , ngay lập tức hắn chạy vào lại trong trường kiểm cô . Đi cả một vòng sân trường tìm kiếm, tất cả các phòng hắn đều xem qua. Cuối cùng hắn phát hiện cô đang ở khuôn viên đằng sau trường.

Hàn Lệ Ái đứng giữa sân trong khi mưa đang nặng hạt. Cả người cô ướt sũng , cô vẫn đứng im như trời trồng , không nhúc nhích. Gương mặt xinh đẹp cúi gằm xuống , đôi mắt nhắm lại đau thương. Hứng từng giọt mưa rơi xuống .

Vương Lăng Thần nhìn thấy vậy liền tức giận. Trái tim căng ra lo lắng đến cực hạn. Người con gái này ! Không biết dầm mưa như vậy sẽ đổ bệnh sao ?! Không biết tránh mưa sao ?!

Hắn ngay lập tức cầm dù chạy lại che cho cô , tức giận nói - " Em đang làm trò gì vậy ?! Muốn đổ bệnh sao ?! Lại đứng dưới mưa như vậy làm gì ?! "

Hàn Lệ Ái ngước mặt lên , đầu tóc ướt sũng - " Để tôi yên "

Vương Lăng Thần càng thêm giận dữ - " Yên cái gì ?! Để em điên rồi đứng dầm mưa sao ?! "

Cô lạnh lùng nhìn hắn - " Mặc kệ tôi "

Lời nói của cô như đổ dầu vào người hắn. Vương Lăng Thần không chịu được nữa liền nắm kéo cánh tay cô nhưng không ngờ cả người cô như không có sức lực ngã nhào vào lòng hắn . Mắt ý thức rồi từ từ ngất đi.

Hắn hoảng hốt đỡ lấy Hàn Lệ Ái , khụy người xuống ôm cô. Cả người cô ướt sũng , lạnh lẽo . Hắn cảm nhận được cô đang run rẩy trong tay mình . Cô là đang sốt cao !

Ngay lập tức , Vương Lăng Thần bế cô lên , ra khỏi trường , lên xe về nhà hắn.

*****

... Biệt thự Vương gia...

Hắn đặt Hàn Lệ Ái nằm lên giường mình , sai người thay đồ cho cô . Sau đó Vương Lăng Thần gọi bác sĩ đến khám , hắn đợi cho đến khi vị bác sĩ khám xong và chích thuốc , hắn chăm chú nghe ông ta dặn dò rồi nhận thuốc.

Vị bác sĩ rời đi , suốt một buổi tối hắn đều là ngồi bên cạnh giường chăm sóc cho cô . Không chịu rời đi , ngay cả ăn tối hắn cũng không động đến . Ban đêm , khi thấy cô thực sự đã hạ sốt . Hắn mới chịu rời đi một chút để tắm rửa thay đồ ướt trên người.

Vương Lăng Thần ra khỏi phòng tắm đã nghe tiếng sấm chớp ầm ầm ngoài cửa sổ. Trời lại bắt đầu mưa lớn. Đột nhiên , hắn nghe thấy tiếng la.

Hắn giật khăn tắm xuống , hốt hải chạy ngay đến bên giường thì thấy cô đang khóc. Hàn Lệ Ái vẫn còn đang ngủ và gập ác mộng. Cô khóc lóc nức nở .

" Chị ơi... Chị... "

Vương Lăng Thần lo lắng không thôi định chạm vào gương mặt cô nhưng Hàn Lệ Ái đã nắm lấy tay hắn nín giữ . Cô khóc nức nở gọi tên chị mình. Đây là lần đầu tiên hắn thấy cô khóc. Trái tim như bị ai đâm vào một nhát dao . Đau lòng không thôi .

Đột nhiên hắn nhớ ra hôm nay là ngày 24 tháng 3 . Lăng Thần đã từng xem qua tập hồ sơ của Vu Tích Kỳ đưa cho mình . Ngày mà cảnh sát xông đến

giải cứu cô , là ngày mà chị cô chết, chính là ngày này.

Thì ra là như vậy...

Vương Lăng Thần đau lòng vươn tay lau nước mắt cho cô. Hàn Lệ Ái vẫn nắm chặt lấy tay hắn mà nức nở. Không kiềm lòng được , hắn giờ chần ra , chui vào nằm bên cạnh. Hai cánh tay to lớn ôm siết lấy cô . Khẽ dỗ dành cô.

Hàn Lệ Ái mê man , cảm thấy có vòng tay ấm áp bao bọc mình. Rất to lớn , rất an toàn khiến cô không còn sợ hãi nữa. Cô bắt đầu nín khóc , vùi mặt vào lòng ngực hắn ngủ thiếp đi.

Hành động của cô lại làm trái tim hắn rung động , loạn nhịp. Hắn ôm thân thể mềm mại của cô vào trong người. Cổ họng không khỏi than nhẹ một tiếng . Tự dưng hắn phát hiện , hắn là đang tự tra tấn bản thân. Cả người nóng lên , dục vọng của hắn bắt đầu thức dậy.

Vương Lăng Thần chỉ có thể cố hết sức lực kiềm chế. Làm sao hắn dám làm tổn thương cô.

Đáng chết , đây là lần đầu hắn phải kiềm chế như thế này. Trước giờ đối với những cô gái khác , chỉ cần hắn cảm thấy mình muốn sẽ ngay lập tức leo lên giường cùng. Và lại , hắn trước giờ khả năng kiềm chế rất tốt , hắn chỉ muốn phát tiết khi nào cần phát tiết.

Nhưng tại sao trước mặt người con gái này , cứ lần lượt hết lần khác hắn hoàn toàn không thể khống chế bản thân mình. Đối với Hàn Lệ Ái , hắn luôn luôn có một cảm xúc mãnh liệt khác thường mà hắn không hiểu nổi.

" Hàn Lệ Ái , em đã làm gì tôi thế này ? " - Vương Lăng Thần giọng khàn khàn hỏi nhỏ bên tai cô.

Hàn Lệ Ái không biết gì , vẫn say sưa chìm đắm trong giấc ngủ.

Hắn cúi xuống , tìm kiếm đôi môi anh đào mà ngậm lấy . Triền miên hôn cô rồi thả ra. Thỉnh thoảng , hắn lại áp cập môi nóng hổi của mình lên cánh môi ngọt ngào của cô. Cô vẫn không hay biết gì , gương mặt nũng nịu như một đứa trẻ.

Đột nhiên , Vương Lăng Thần tìm thấy cảm giác thích thú với thú vui hôn trộm này nên hắn cứ tiếp tục mà chơi đùa môi cô. Càng lúc càng siết chặt thân thể mềm mại của cô.

Đề rồi sau đó , hắn lại phải kiềm chế , lại than nhẹ. Vương Lăng Thần dừng ngay hành động đó lại vì hắn biết nếu tiếp tục hắn sẽ hoàn toàn đánh mất lý trí.

Điều chỉnh lại tâm trạng , hắn ôm cô nhắm mắt ngủ.

*****

Sáng hôm sau , lúc Hàn Lệ Ái tỉnh dậy liền giật mình nhận ra cô đang nằm trên một chiếc giường lạ trong một căn phòng xa lạ. Vội dụi mắt , cô mới nhận ra đây là phòng của Vương Lăng Thần . Sao cô lại ở đây ?

Đúng lúc đó , cánh cửa phòng mở ra. Dáng người cao lớn của người con trai di chuyển vào phòng. Trên tay bưng một tô cháo , ly nước và thuốc.

" Sao tôi lại ở đây ? " - Hàn Lệ Ái nhẹ giọng hỏi.

" Hôm qua em đứng dầm mưa. Sau đó thì ngất đi vì sốt cao . Tôi cũng không thể thấy chết mà không cứu nên đã đưa em về nhà tôi rồi gọi bác sĩ đến để khám " - Hắn đặt cái khay thức ăn xuống tủ đầu giường , từ tốn trả lời cô.

Cô không hỏi gì nữa , trực tiếp giờ chần ra bước xuống giường nhưng đã bị hắn cản lại - " Trong người vừa mới sốt xong. Em định đi đâu ? "

" Tôi muốn về nhà " - Cô lạnh lùng nói .

" Chưa được. Nếu như em còn chưa ăn hết tô cháo và uống số thuốc này thì tôi sẽ không cho em đi " - Vương Lăng Thần nghiêm giọng nói .

Hàn Lệ Ái mệt mỏi trong người không có hơi sức cùng hắn tranh cãi nên im lặng , cầm lấy tô cháo ăn . Thấy điệu bộ ngoan ngoãn của cô , hắn cảm thấy có chút hài lòng. Suốt lúc cô ăn cháo , hắn đều lẳng lặng ngồi bên giường chăm chú nhìn cô , chờ cô ăn hết .

Nhưng Hàn Lệ Ái chưa ăn hết được nửa tô cháo đã đặt xuống - " Tôi no rồi. Không ăn hết được đâu "

Hắn cau mày không hài lòng . Từ lúc quen biết cô , hắn để ý rằng cô dường như ăn rất ít. Chỉ ăn một chút là đã than no.

" Em ăn ít như vậy thì làm sao bồi bổ được sức khỏe , đã mới bệnh dậy thì ăn nhiều một chút " - Hắn lại nghiêm giọng nói.

" Tôi không ăn nổi nữa. Đối với tôi , như vậy là quá nhiều rồi " - Cô nhàn nhạt trả lời.

" Ngay cả mè� cũng ăn nhiều hơn em. Em không ăn thì tôi dứt "

Vừa trách móc, Vương Lăng Thần vừa cầm tô cháo lên . Múc một muỗng thổi nguội đưa đến trước mặt cô. Ánh mắt đầy uy nghiêm.

Hàn Lệ Ái biết là không thể tránh né được nên đành mở miệng ăn. Cô có lẽ vì bệnh mà trở nên ngoan ngoãn hơn, dễ bảo hơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chuyển Biến

Cô ăn hết tô cháo, hần mới chịu buông tha. Sau đó thì uống thuốc.

"Đáng lắm" - Hàn Lệ Ái nhìn mặt nhìn mấy viên thuốc trong tay hần.

"Đáng thì mới hết bệnh. Em ngoan ngoãn mau uống đi" - Vương Lăng Thần dỗ dành cô.

Bây giờ không uống thì chắc chắn hần sẽ không cho cô đi nên Hàn Lệ Ái đành cắn răng mà uống. Khó khăn lắm mới nuốt trôi mấy viên thuốc vào họng.

Cô liền đứng dậy thì phát hiện trên người mình là bộ đầm ngủ màu trắng không phải bộ đồng phục ngày hôm qua. Ngay lập tức trừng mắt nhìn Vương Lăng Thần.

Hần khước miệng dâng cao - "Đừng nhìn tôi như vậy. Tôi không phải loại người thừa nước đục thả câu đâu. Vì hôm qua cả người em ướt sũng lại lên cơn sốt nên tôi mới sai người hầu thay cho em bộ quần áo khác. Chờ một chút, bộ đồng phục khô lại, người hầu sẽ mang lên."

Cô nghe vậy mới yên tâm không tra hỏi hần.

"Vì sao hôm qua lại đứng dưới mưa như vậy?" - Vương Lăng Thần chậm rãi hỏi.

Hàn Lệ Ái vội quay người, tránh ánh mắt dò xét của hần. Đôi mắt xinh đẹp nhìn ra cửa sổ, lúc sau mới nhàn nhạt lên tiếng - "Anh không cần quan tâm."

Nhìn thấy bóng lưng yếu ớt của cô, hần không kiềm lòng được liền đứng dậy tiến lại gần. Hai cánh tay rắn chắc ôm lấy eo cô từ phía sau.

Hàn Lệ Ái bị làm cho giật mình - "Anh làm gì vậy?"

Gương mặt anh tuấn gác lên vai cô, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô.

"Đồ ngốc, nếu em không nói thì tôi cũng biết. Ngày hôm qua chẳng phải là ngày 24 tháng 3?"

Hàn Lệ Ái ngược mắt qua nhìn hần, ánh mắt có hơi biến động.

"Nhưng tại sao em lại vì một chuyện của quá khứ mà hành hạ bản thân mình như vậy?!" - Vương Lăng Thần thấp giọng hỏi.

Cô không trả lời, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh nắng của buổi sớm bắt đầu chiếu rọi vào phòng. Bóng dáng người con trai to lớn in xuống sàn nhà che luôn cả bóng dáng bé nhỏ của cô. Giống như đang bảo vệ, che chắn cho cô.

Một lúc sau, hần hơi ngáp ngừng một chút nhưng vẫn lên tiếng hỏi - "Rốt cục em đêm đó đã thấy những gì?"

Hàn Lệ Ái lại giương mắt nhìn hần đầy ngạc nhiên. Cô không nghĩ hần sẽ đề cập đến vấn đề này. Đôi mắt xinh đẹp trở nên lạnh lẽo, phủ tầng tầng lớp lớp sương dày. Mối cô hơi mấp máy nhưng lại không nói.

Vương Lăng Thần thấy được sự thay đổi trong mắt cô liền ôm chặt thân thể mềm mại hơn. Chóp mũi xuyên qua mái tóc suôn mượt màu hạt dẻ của cô. Hít lấy hương thơm dịu nhẹ trên người Hàn Lệ Ái. Chật giọng khàn khàn vang lên.

"Nếu như em không muốn nói tôi cũng sẽ không ép em. Nhưng là Hàn Lệ Ái, chẳng phải trước giờ em luôn là người lấy đại sự làm cuộc, chỉ quan tâm đến việc lớn chứ không muốn để ý đến việc nhỏ hay sao? Vậy thì bây giờ vì sao không bỏ qua quá khứ mà hướng đến tương lai?"

Cô vẫn duy trì sự im lặng, chỉ lẳng tai nghe hần nói. Hần thấy cô không nói gì liền mở miệng tiếp tục - "Em dần vật bản thân cũng chẳng thể thay đổi được quá khứ. Chỉ bằng hãy để tảng đá trong lòng mình xuống, bước qua nó, thanh thản mà sống."

Giọng nói của hần, vòng tay của hần thực ra rất ấm áp. Ấm áp đến mức có thể làm tan chảy trái tim đang lạnh giá.

Một lúc sau, Hàn Lệ Ái mới chậm chạp lên tiếng - "Đêm hôm đó khi bị bắt cóc đến nhà kho. Tôi đã rất sợ hãi, chị của tôi cũng sợ hãi mà ôm chặt lấy tôi. Tôi khóc lóc sụt sùi làm tên bắt cóc tức giận nên hần đã đánh tôi. Viên Viên thấy vậy liền bay vào cản hần làm hần trở nên nổi điên. Tên bắt cóc

ngay lập tức quăng tôi sang một bên rồi đẩy ngã chị tôi nằm trên sàn lạnh. Hấn.. "

Kể đến đây , giọng cô run lên , gương mặt tái nhợt . Vương Lăng Thần càng ôm chặt cô hơn như muốn an ủi.

" Hấn đã nổi thú tính mà cường bức chị ấy. Viên Viên lúc đó chỉ mới 17 tuổi còn chưa trưởng thành . Đã bị một tên đàn ông cường bạo hành hạ. Chị ấy đã sợ hãi mà hét lên , vừa khóc vừa gọi tên tôi. Tôi lúc đó chỉ mới 12 tuổi , chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng đó tôi chỉ biết chui vào một góc run rẩy, mặt cắt không còn giọt máu. Ngay cả khóc cũng không thể . Tên cầm thú đó đã dùng cách tàn bạo nhất để cường bức Viên Viên . Chị ấy đau đớn không chịu được , mất máu quá nhiều mà chết... Thân thể chị ấy tái nhợt nằm trên sàn lạnh , máu chảy ra rất nhiều..."

Hàn Lệ Ái khó nhọc kể đến phần cuối . Cả người lạnh run lên , chỉ có thể dựa vào lồng ngực người phía sau. Tùy ý để hấn ôm chặt lấy mình.

Cô không biết vì sao mình có thể kể ra chuyện này cho hấn nghe. Cô luôn luôn dấu kín tâm tư mình nhưng ngay lúc này lại muốn giải bày cho hấn biết. Chẳng lẽ chỉ vì một cái ôm của hấn thôi sao ?

Vương Lăng Thần lắng lắng nghe cô kể , giọng nói trầm thấp lại vang lên - " Không phải là lỗi của em . Tất cả chỉ là một tai nạn mà thôi "

" Từ nay về sau , đừng tự dằn vặt bản thân, đừng cố tỏ ra mạnh mẽ cũng đừng sợ hãi nữa. Bởi vì... Em còn có tôi..." - Hấn cất giọng trầm ấm.

Ánh mắt của cô lại chấn động. Đối diện với hấn , trái tim cô đột nhiên bị một thứ ngọt ngào nào đó chiếm giữ. Lời hấn vừa thốt ra giống như một lời hứa chắc nịch .

Hàn Lệ Ái cup ni xuống , định xoay mặt đi nhưng tay hấn đã vươn lên giữ chặt cằm cô . Gương mặt anh tuấn nghiêng qua , chạm vào môi cô.

Trong một phút giây , hấn triển miên hôn cô. Ngâm lấy cánh môi mềm mại khe cắn mút. Lúc nào cũng vậy , sự ngọt ngào của cô khiến hấn không có cách nào dừng lại , khiến cho trái tim hấn rung động. Làm cho hấn trong lòng vấy lên sự khát khao mãnh liệt.

Hàn Lệ Ái không hề phản kháng. Chỉ đứng im để hấn hôn . Cảm nhận hai cánh tay rắn chắc bao bọc lấy vòng eo nhỏ nhắn. Trái tim không tự chủ được mà đập loạn lên.

Cặp môi mỏng ranh mãnh siết sao áp lên cánh môi anh đào không chút khe hở. Hấn nhắm nháp môi cô từ chậm rãi cho đến khi trở nên cuồng dã. Nếu có thể hấn muốn mãi mãi có được đôi môi này.

Bắt đầu từ lúc nào mà người con gái này đã nắm giữ toàn bộ tâm tư của hấn ?

Từ khi nào ?

Mà sự chán ghét đã hóa thành triển miên không dứt ?

Rốt cục là từ khi nào vậy ?

.....

Sau khi thay đồ xong hấn trực tiếp lái xe đưa cô về. Hàn Lệ Ái muốn chào chủ tịch một tiếng nhưng ông ấy đã bay ra nước ngoài công tác nên không thể gặp được.

Đưa cô về đến trước cổng biệt thự , Vương Lăng Thần đi vòng qua mở cửa xe cho cô.

" Em ở nhà nghỉ ngơi nhiều một chút " - Hấn từ tốn căn dặn.

Cô gật đầu một cái - " Tôi biết rồi. Anh mau về đi "

Bất thành linh , Lăng Thần bước lên hai tay ôm chặt lấy cô . Cầm đặt trên đỉnh đầu cô . Hàn Lệ Ái muốn đẩy hấn ra nhưng không được nên đành mặc hấn.

Hồi lâu , hấn mới chịu bỏ ra . Vươn tay xoa đầu cô - " Được rồi , tôi về đây "

Nói xong , hấn xoay người bước vào xe. Chiếc xe từ từ lăn bánh đi chuyển.

Cô đứng đó nhìn thật lâu. Một thứ cảm xúc khó hiểu đan xen trong lòng cô.

*****

Một tuần sau

...Biệt thự Vương gia...

Vương Khải đang ngồi trong phòng làm việc đọc báo thì tiếng gõ cửa vang lên.

" Vào đi " - Ông lớn tiếng nói.

Cánh cửa được đẩy ra, Vương Lăng Thần bước vào .

" Thừa cha gọi con lên ? " - Hấn cúi đầu nói.

Vương Khải đặt tờ báo. Ánh mắt uy nghiêm ngược lên nhìn hấn - " Tuần sau , có cuộc họp cổ đông . Con hãy đến công ti với ta để ta giới thiệu con với mọi người để còn bắt đầu làm quen với công việc ở đó "

" Cha thừa biết con sẽ không đi. Chuyện này 2 người chúng ta đã nói với nhau biết bao nhiêu lần rồi " - Vương Lăng Thần chau mày đáp.

Ông lão trước mặt neho mắt nhìn hấn , giọng nói rắn rỏi cất lên - " Lần này không đi cũng phải đi. Con không đi ta cũng sẽ dùng biện pháp mạnh để lôi con đến tập đoàn làm việc. Sau này mọi thứ của ta đều do con thừa kế , con phải học cách chấp nhận và quản lí nó ! "

" Con không thích kinh doanh, chuyện này không phải cha không biết. Chuyện con không thích thì sẽ không thể làm. Nếu như bắt ép thì con cũng không thể quản lí tốt cho cha. Vì vậy xin cha đừng ép con, con nhất định không vào công ti làm việc ! " - Hấn kiên quyết nói.

" Không quản lí tập đoàn thì anh làm gì ? Làm xã hội đen à ? Anh tưởng tôi không biết cái hội gì đó của anh ?! Tôi còn dễ yên bởi vì tôi chưa muốn nói tới. Không nói nhiều nữa , tuần sau anh phải có mặt ở tổng công ti cho tôi ! Nếu không ngay cả mẹ mình anh cũng không được gặp ! " - Giọng nói lạnh lùng của Vương Khải vang lên.

Hai tay hấn siết chặt thành quyền , ánh mắt trở nên tức giận - " Cha dùng mẹ để uy hiếp con ? "

" Không phải ta muốn làm như vậy . Mà chính là con đã ép ta " - Ông từ tốn đáp.

" Cha , con không còn một đứa trẻ để cha dắt mũi , đặt đâu thì ngồi đó. Con sẽ không để bị cha uy hiếp nữa , con cũng sẽ không để mẹ chịu ủy khuất nữa ! "

" Anh sẽ làm được gì ? Tôi đã từng nói với anh , anh còn có nợ với Vương thị suốt 17 năm sống trên đời , bây giờ anh phải có trách nhiệm báo đáp ân huệ đó ! "

" Con không.. "

Vương Lăng Thần tức giận lớn tiếng nhưng đã bị cha hấn chặn họng.

" Im miệng !"

Ông điều chỉnh lại tâm trạng lại mở miệng một cách uy nghiêm - " Chuyện này con không thể tay không phải bỏ trách nhiệm được đâu. Con hãy tự về phòng mà suy xét đi ! Còn nữa lo chuẩn bị tâm trạng tốt nhất , cuối tuần này ta sẽ tổ chức sinh nhật cho con . Tất cả mọi người trong giới thượng lưu và báo chí đều đến , ta sẽ giới thiệu con cùng Hàn Lệ Ái. Lo mà chuẩn bị cho tốt đi "

Hai tay Vương Lăng Thần càng siết chặt. Hấn không trả lời , cúi đầu một cái rồi bỏ đi ra ngoài.

Lúc nào cũng vậy, mọi thứ đều do cha hấn tự ý quyết định. Cho dù thế nào đi nữa , hấn cũng sẽ không tham gia vào việc kinh doanh. Lần này hấn sẽ không để cha có thể uy hiếp.

*****

Cuối tuần

Hàn Lệ Ái đứng trong phòng ngủ vừa thay một chiếc đầm dạ hội màu tím . Ngắm nhìn mình lần cuối trong gương.

Bộ đầm ôm sát lấy người cô , lộ ra những đường cong còn chưa trưởng thành của tuổi 17 . Gương mặt xinh đẹp điểm lệ được trang điểm nhẹ nhàng. Khí chất thanh nhã cao quý kết hợp với vẻ xinh đẹp rạng ngời của cô tạo nên một tác phẩm tuyệt hảo. Như một nữ thần trong tranh bước ra .

Tối nay , là buổi tiệc sinh nhật 18 của Vương Lăng Thần. Vương Khải đã tổ chức một bữa tiệc rất lớn cho hấn. Mời cả báo chí đến để chính thức giới thiệu người thừa kế của Vương thị cùng hôn ước của cô và hấn.

Đột nhiên , tiếng điện thoại di động vang lên làm cô giật mình. Hàn Lệ Ái lục lọi trong túi xách tìm điện thoại. Mau chóng bắt máy.

" Alo , là bác đây. Cháu đang chuẩn bị đi dự tiệc sinh nhật của Lăng Thần phải không ? "

Giọng Lam Doanh vang lên từ trong điện thoại.

" Vâng , cháu đang chuẩn bị đi " - Cô nhẹ giọng đáp.

Con trai mình tổ chức tiệc sinh nhật nhưng Lam Doanh lại không được phép tới . Điều này quả thật rất đau lòng . Bà không thể được tận mắt nhìn thấy con trai mình trưởng thành.

" Bác hình như không được khỏe phải không ạ ? " - Cô nghe thấy giọng nói yếu ớt của Lam Doanh liền nảy sinh lo lắng.

" Không có gì đâu , bác chỉ là hơi mệt trong người một chút. Cháu giúp bác một chuyện được không ? "

" Bác cứ nói , không cần khách khí đâu ạ "

" Trước khi cháu đến dự tiệc có thể ghé qua nhà bác lấy một thứ không ? Bác có món quà muốn tặng cho Thần nhi "

" Vâng , được ạ. Cháu lập tức đến ngay "

" Cảm ơn cháu "

Cúp máy , Hàn Lệ Ái cầm lấy giỏ xách xuống lầu. Người hầu và quản gia đều đang đứng đợi cô ở trước cửa . Ngoài cổng còn có chiếc Maybach màu trắng sang trọng đợi sẵn.

" Tiểu thư , người thật xinh đẹp " - Bà quản gia không kiềm được mà thốt lên lời khen.

Cô chỉ cười nhẹ - " Cảm ơn quản gia Từ "

Nói xong , cô bước ra khỏi biệt thự ngồi vào xe. Chiếc Maybach khởi động máy rồi rời đi .

*****

" Bác gái , bác làm sao vậy ? Bác có nghe cháu nói không ?! "

Vừa bước vào nhà , cô đã phát hiện ra cơ thể người phụ nữ nằm ngất xỉu trên sàn nhà. Hàn Lệ Ái liền hốt hoảng chạy đến.

Cô lay bà dậy nhưng bà không tỉnh . Lại nhìn thấy một ít máu trên tay bà , trên khoeo miệng cũng còn dính một ít máu. Quá sợ hãi , Hàn Lệ Ái ngay lập tức đỡ Lam Doanh ra xe , chạy nhanh đến bệnh viện.

Đến bệnh viện , Lam Doanh được đưa vào phòng cấp cứu . Cô ngồi bên ngoài chờ đợi mà sốt ruột không thôi.

Một lúc sau bác sĩ mới bước ra , Hàn Lệ Ái lập tức chạy đến hỏi thăm.

" Bệnh nhân là bị xuất huyết dạ dày. Là do bệnh viêm loét dạ dày mà ra. Cũng may là phát hiện kịp nếu không sẽ bị biến chứng thành ung thư dạ dày "

Cô liền khẩn trương lo lắng - " Vậy bác ấy có bị làm sao không ? "

" Hiện tại thì không sao . Nhưng vẫn phải điều trị và theo dõi . Tôi sẽ kê đơn thuốc . Thời gian tới phải để bệnh nhân dùng thuốc điều trị kết hợp với việc ăn uống khoa học và phải tránh bị Stress "

" Tôi biết rồi . Cảm ơn bác sĩ "

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trở Nên Mềm Yếu

Bác sĩ rời đi , cô nhanh chóng đi làm thủ tục nhập viện . Rồi vào thăm Lam Doanh.

" Bác không sao chứ ạ ? " - Hàn Lệ Ái lo lắng ngồi bên cạnh giường.

Lam Doanh nằm trên giường mặc bộ quần áo của bệnh nhân. Gương mặt hiện hậu tái xanh.

" Bác không sao, cháu mau đi đến dự tiệc . Cũng đã trễ giờ rồi " - Bà yếu ớt lên tiếng.

Cô vội vàng lắc đầu, nắm lấy tay bà - " Bác đang bị như vậy làm sao cháu có thể bỏ đi "

" Bác không sao , cũng đâu có việc gì nguy hiểm nữa. Ở đây còn có y tá , bác sĩ cháu đừng lo. Mau đi đi , Thần nhi chắc chắn đang chờ cháu . Hôm nay là sinh nhật nó , đừng để nó sốt ruột " - Lam Doanh mở miệng thúc giục.

Hàn Lệ Ái chần chừ một lát rồi mới gật đầu - " Vậy được rồi cháu sẽ đi. Nhưng chỉ một lát thôi, buổi tối cháu sẽ quay lại. Bác phải cố gắng nghỉ ngơi đây "

Người phụ nữ trên giường bệnh yếu ớt gật đầu , sau đó nhớ ra điều gì liền nắm lấy tay cô dặn dò - " Hứa với bác đừng nói cho Thần nhi biết. Bác không muốn trong ngày sinh nhật của nó lại làm nó lo lắng "

Thấy bà thành khẩn nói , Hàn Lệ Ái đành miễn cưỡng đồng ý. Cô liền rời khỏi phòng bệnh , đi đến nơi tổ chức tiệc

*****

...Biệt thự Vương gia...

Dưới ánh đèn rực rỡ đêm nay , từng dòng xe sang trọng lần lượt nối đuôi nhau vào cổng ngôi biệt thự. Cửa trước của ngôi biệt thự còn trải cả thảm đỏ từ ngoài vào trong hết cả đại sảnh.

Bữa tiệc sinh nhật 18 của cậu con trai cưng nhà họ Vương được tổ chức một cách linh đình. Khách đến đây không giàu thì quý. Tầng lớp thượng lưu tất cả đều được mời đến. Một sự kiện trọng đại này ngay cả cánh báo chí cũng được mời đến. Họ đều đứng tập trung trước cửa để chụp hình , phóng vấn những vị khách quý hoá kia.

Vương Lăng Thần đứng giữa đại sảnh cùng cha mình . Vương Khải đưa con trai đi chào hỏi những vị khách có tầm quan trọng trong giới kinh doanh.

Giữa cánh rừng của những quý ông , Vương Lăng Thần trở nên nổi bật hơn hẳn. Dáng người cao lớn , gương mặt anh tuấn uy quyền hoặc. Hắn mặc một bộ âu phục đắt tiền được may cắt từng đường hoàn hảo ôm lấy cơ thể tráng kiện của hắn. Khí chất ngạo mạn mà cao quý , không ai có thể sánh bằng.

Tuy Vương Lăng Thần vừa nâng ly rượu vừa tiếp khách nhưng trong lòng hắn cứ nôn nao sốt ruột , bây giờ đã 7 giờ tại sao cô vẫn chưa tới ?

Suy nghĩ vừa vụt qua đầu hắn thì lập tức một chiếc xe Maybach màu trắng chậm rãi đỗ lại trước cửa lớn. Người tài xế mau chóng xuống xe mở cửa cho cô.

Ông kính của giới Paparazzi lập tức hướng về chiếc xe gây chú ý kia.

Hàn Lệ Ái nhấc váy bước chân ra khỏi ghế sau. Khi gương mặt của cô xuất hiện , thì gương mặt của đám nhà báo đều ngạc nhiên trông thấy. Xinh đẹp , thực sự là quá xinh đẹp, chỉ có thể so sánh cùng nữ thần.

Nhưng vì sao trước giờ họ lại không biết trong giới tầng lớp thượng lưu có một mỹ nhân động lòng người như thế này . Chỉ có thể có một khả năng , cô gái đó chính là vị hôn thê của thiếu gia nhà họ Vương . Là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Auheron , là tài nữ xuất chúng của giới thương nghiệp . Chính là Hàn Lệ Ái.

Ánh đèn Flash vang lên liên tục , cánh nhà báo không thể chờ ra một giây phút nào. Hình ảnh tiết lộ về Hàn Lệ Ái ngày mai phải được trưng diện trên các mặt báo.

Cô không quan tâm cho lắm , sai bước đi vào trong dự tiệc. Lòng cô cứ suy nghĩ không yên, rốt cục là có nên nói với Vương Lăng Thần ? Tuy cô đã hứa với Lam Doanh nhưng nếu làm vậy cô cảm thấy rất áy náy , đối với bản thân , đối với hắn. Nếu như hắn biết được chắc chắn sẽ rất giận.

" Sao bây giờ em mới đến ? "

Vừa nhìn thấy cô bước vào đại sảnh , Vương Lăng Thần ngay lập tức hạ ly rượu xuống tiến lại gần. Không khó để biết được sự xuất hiện của cô , từ lúc Hàn Lệ Ái bước vào thì đám người thiếu gia , quý ông đã dán mắt hết cả vào cô. Đột nhiên , hắn cảm giác rất khó chịu.

Hàn Lệ Ái đang suy nghĩ thì bất thành lình bị giọng nói của hắn cắt ngang làm cho có chút giật mình.

" Tôi có việc một chút " - Cô nhàn nhạt trả lời.

Hắn gật đầu một cái rồi đưa cánh tay của mình lên.

" Mau quàng tay vào đi "

Hàn Lệ Ái quàng tay mình qua tay tay hắn. Cùng nhau tiến vào giữa đại sảnh.

" Ô Hàn Lệ Ái , cháu đến rồi sao. Nãy giờ chúng ta cứ mong ngóng cháu suốt " - Vương Khải nồng nhiệt đón tiếp cô.

Đứng bên cạnh ông là một người phụ nữ trung niên. Bà ta rất xinh đẹp , trang điểm theo một cách cổ điển. Ngay cả bộ đồ bà đang khoác lên người cũng sang trọng quý phái mà cổ điển .

"Cháu là Hàn Lệ Ái? Thật hân hạnh, hôm nay mới có thể gặp được cháu" - Bạch Vân nhìn cô bé đang quàng tay Lăng Thần đi tới.

"Đây là vinh hạnh của cháu mới đúng. Bây giờ mới chào hỏi phụ nhân, cháu thật là thất lễ" - Hàn Lệ Ái lễ phép chào người phụ nữ đối diện.

"Lăng Thần, con mau mời Lệ Ái khiêu vũ một bản đi. Chốc nữa chuẩn bị tuyên bố, sẽ không có thời gian đâu" - Vương Khải thúc giục.

Vương Lăng Thần lạnh nhạt gật đầu một cái. Quay sang cô, chìa tay ra.

"May I?"

Ánh mắt của hắn đang lạnh nhạt liền chuyển đổi thành dịu dàng khi nhìn cô.

Hàn Lệ Ái vô thức đặt tay mình vào tay hắn. Để hắn dẫn mình ra chính giữa đại sảnh. Đầu óc cô vẫn rối như tơ vò. Nói hay là không nên nói?

Đi đến chính giữa đại sảnh, giữa rừng người đang khiêu vũ dưới ánh đèn chùm pha lê. Đột nhiên, cô nắm chặt tay Vương Lăng Thần làm hắn dừng bước.

"Làm sao vậy?"

Hàn Lệ Ái ngược mặt lên nhìn, ánh mắt có chút lưỡng lự. Hắn khó hiểu nhìn cô. Cuối cùng, cô hít thở sâu một cái đành mở miệng.

"Mẹ anh, bác gái vừa lúc này đã ngất xỉu..."

"Em nói gì?!" - Vương Lăng Thần kinh ngạc nhìn cô.

"Trước khi đến đây, tôi đã ghé qua nhà bác gái. Lại phát hiện mẹ anh ngất đi nằm dưới sàn nhà. Nên tôi đã ngay lập tức đưa bác ấy đến bệnh viện. Bác sĩ bảo mẹ anh bị xuất huyết dạ dày là do viêm loét dạ dày mà ra. Hiện tại bác gái đã không còn vấn đề gì nguy hiểm nữa nhưng vẫn phải nằm lại bệnh viện để theo dõi. Bác ấy dặn tôi không được nói với anh nhưng tôi nghĩ..."

Hàn Lệ Ái chưa kịp nói hết câu đã thấy hắn xoay người chạy ra phía cửa. Cô liền kinh ngạc lập tức đuổi theo. Nhưng hắn chưa ra tới cửa đã bị Vương Khải chặn lại.

"Sắp tới giờ giới thiệu rồi, con định đi đâu?!" - Ông nghiêm giọng hỏi.

Vương Lăng Thần khàn khàn nói - "Con muốn đến bệnh viện. Mẹ con..."

"Không được đi!!! Sắp đến giờ phút quan trọng, con lại muốn chạy đi tìm người phụ nữ đó?!!!" - Vương Khải giọng nói uy quyền cất lên.

"Đó là mẹ của con. Mẹ bị ngất xỉu đưa đi bệnh viện. Con phải đến đó!!!" - Hắn cố nhịn nói.

"Không được là không được!!! Ta không cho phép con đi ra khỏi đây chừng nào bữa tiệc còn chưa kết thúc! Chẳng lẽ con muốn làm mất mặt ta với mọi người sao?!!!"

Vương Lăng Thần tràn trề tức giận. Hắn không trả lời trực tiếp đi ngang qua Vương Khải đi ra khỏi cửa. Hàn Lệ Ái cũng ngay lập tức đi theo. Cô nói với hắn, rốt cục là tốt hay xấu? Là lợi hay hại?

Hai người vừa ra khỏi cửa lại đụng mặt đám nhà báo. Bọn họ vừa nhìn thấy cô và Lăng Thần liền bu lại như ruồi bu hột xoàn.

"Bữa tiệc còn chưa kết thúc, Vương thiếu gia và Hàn tiểu thư hai người tại sao lại rời đi?"

"Xin hỏi, có phải hôm nay hai người sẽ tuyên bố ngày đính hôn không?"

"Vương thiếu gia sẽ là người thừa kế tương lai của tập đoàn Vương thị. Xin hỏi, anh đã có kế hoạch, đề xuất gì mới cho sự phát triển của tập đoàn sau này chưa? Anh đã có sự chuẩn bị cho việc tiếp nhận tập đoàn chưa?"

"Vương thiếu gia, anh thấy gần đây sự phát triển của Vương thị như thế nào? Anh đánh giá vị trí của tập đoàn nhà mình trên thương trường quốc tế?"

"Xin hỏi..."

Những câu hỏi từ đám phóng viên cứ tới tấp nhắm vào hắn. Ánh đèn của những chiếc máy ảnh cũng chớp liên tục vào hai người bọn cô làm Hàn Lệ Ái rất khó chịu. Không để cho hai người rời đi, bọn người đó cứ tiếp tục vây quanh, đàn áp bằng những câu hỏi.

Sự tức giận của Vương Lăng Thần đang dồn nén liền bị đám phóng viên làm cho bộc phát - "Các người nghe cho rõ... Tôi sẽ không tiếp nhận, cũng không kinh doanh cái gì hết!!! Bây giờ thì tránh ra đi!!!"

Lời nói của hắn ngay lập tức làm đám phóng viên cả kinh, Hàn Lệ Ái đứng phía sau hắn cũng không tránh khỏi ngạc nhiên. Không ngờ hắn lại dám tuyên bố như vậy.

"Vương thiếu gia , ý của anh là sẽ không thừa kế tập đoàn ? "

" Xin hỏi , vậy anh là từ bỏ quyền thừa kế ? "

Đám phóng viên tất nhiên không dừng lại , tiếp tục moi móc thông tin đáng kinh ngạc kia. Vương Lăng Thần liền nổi giận quát - " Đúng ! Tôi chính là từ bỏ quyền thừa kế ! "

Nói xong , hắn cầm lấy tay cô . Dùng sức đẩy bốn người phóng viên ra , kéo cô ra khỏi đám đông . Ngay lập tức , hai người ngồi vào chiếc Maybach của Hàn Lệ Ái. Hắn điềm nhiên nghiêm giọng ra lệnh với tài xế - " Đến bệnh viện... "

Cảnh này có một chút quen. Từ khi nào hắn biết ra lệnh cho tài xế của cô vậy ?

Tên tài xế của Hàn Lệ Ái tất nhiên sao dám nghe ý lệnh của người khác ngoài cô. Nên anh ta liền nhìn qua cô. Lệ Ái gạt đầu một cái tên tài xế mới dám lái xe đi.

*****

...Bệnh viện...

Vương Lăng Thần gấp gấp đẩy cửa vào phòng bệnh 102. Lam Doanh nằm trên giường bệnh kinh ngạc khi nhìn thấy hắn.

" Sao con lại đến đây ? "

" Mẹ , mẹ sao lại muốn giấu con một chuyện nghiêm trọng như thế này ?" - Hắn có chút buồn bực nói.

" Không có nghiêm trọng .Chỉ là loét dạ dày , cũng không phải bị bệnh nang y nguy hiểm gì . Mẹ không sao đâu . Nhưng chẳng phải tối nay có bữa tiệc mừng sinh nhật con sao ? Còn chính thức tuyên bố con là người thừa kế , tại sao lại chạy đến đây làm gì ? " - Bà khẩn trương nói.

" Con rất lo cho mẹ. Sao có thể còn tâm trạng mà đi dự tiệc được ? " - Vương Lăng Thần giọng nói đầy lo lắng.

" Mẹ không sao , con mau quay trở về. Đây là chuyện rất quan trọng , con không thể như vậy mà bỏ đi được ! " - Lam Doanh muốn giục hắn quay trở về .

Nhưng Vương Lăng Thần lại kiên quyết không rời đi - " Không , đối với con không có gì quan trọng bằng mẹ ! "

.....

Hàn Lệ Ái bước ra khỏi phòng bệnh , nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại. Để lại Lam Doanh và hắn trong phòng nói chuyện riêng.

Chợt thở dài một cái , cô cả người đứng dựa vào cửa. Cô không ngờ chỉ một lời nói của cô đã khiến mọi việc xoay chuyển thành cục diện như bây giờ. Xuất phát từ sự lo lắng , có lỗi mà cô trong một giây phút đã đưa ra quyết định. Là đúng hay sai ? Nhưng bản thân Hàn Lệ Ái hình như không hề hối hận.

Chuyện này sẽ dẫn đến một kết cục cho hôn ước giữa cô và Vương Lăng Thần. Sẽ gây ảnh hưởng cho Vương thị và lợi ích mà Auheron muốn có được cũng sẽ biến mất.

Hàn Lệ Ái biết rằng ngày mai sẽ diễn ra chuyện gì. Càng biết chuyện gì đang sắp tới. Có vẻ như một kết thúc cô không mong muốn cũng không hề ngờ đến .

Cô xoay người sai bước ra khỏi bệnh viện.

*****

Sáng hôm sau , Hàn Lệ Ái vừa vào lớp đã nhìn thấy hắn . Đúng là hôm nay mặt trời mọc đằng tây nên hắn mới đi học sớm như vậy.

Nhưng mà cô biết Vương Lăng Thần cả một đêm, ở lại bệnh viện chăm sóc mẹ mình. Đến sáng liền đi thẳng đến trường. Hàn Lệ Ái nhìn thấy được , hắn rất yêu mẹ của mình.

Vương Lăng Thần nằm gục trên bàn , hình như là ngủ. Cô cũng không tiện đánh thức hắn. Chỉ là đặt balo xuống ngồi vào chỗ của mình. Làm một việc mà cô vẫn thường làm mỗi ngày, đó là đọc sách.

Hàn Lệ Ái liền lôi một cuốn sách dày cộm ra đọc. Chắc hẳn , giờ này tin tức đã tràn lan các mặt báo và truyền thông. Không sớm thì muộn , trong ngày hôm nay sẽ đến tai cha của cô.

Hiện giờ vẫn còn rất sớm , trong lớp chỉ có mình cô và Vương Lăng Thần . Hắn thì nằm ngủ trên bàn , cô thì lại chăm chú đọc sách. Không khí rất yên tĩnh, rất giống với thường ngày nhưng lại có gì đó rất khác . Rất luyến tiếc...

Cô trong lòng lại bút rứt không yên . Lần đầu tiên , Hàn Lệ Ái có cảm giác này. Khiến cô không thể chuyên tâm đọc sách. Cô gấp quyển sách lại , đột nhiên xoay mặt qua nhìn hấn.

Bình thường vào lớp ,Hàn Lệ Ái chỉ lo chuyên tâm đọc sách không thêm để ý đến những việc xung quanh. Vì vậy dù Vương Lăng Thần có đến trước mặt làm phiền ,cô một cái liếc mắt cũng không nhìn hấn.

Nhưng mà hôm nay cô lại bỏ quyển sách sang một bên mà nhìn hấn. Vương Lăng Thần ngồi cách cô một bàn nhưng mà cô vẫn nhìn rõ từng đường nét hoàn mỹ trên gương mặt anh tuấn của hấn. Khỏe môi ranh mãnh trông rất ngạo mạn nhưng lại rất quyến rũ. Lần đầu tiên , Hàn Lệ Ái kĩ càng quan sát hấn , ngắm nhìn gương mặt hấn.

Thờ dài một cái , cô làm sao vậy ? Muốn quan sát kĩ càng hấn như vậy để làm gì ? Ghi nhớ trong đầu sao ?!

Hàn Lệ Ái trấn tĩnh bản thân , lại tiếp tục tìm về với cuốn sách nằm trên bàn.

Vương Lăng Thần một hồi sau một đêm. Vẫn ngủ gục trên bàn , không hề tỉnh.

Bầu không khí giữa hai người vốn dĩ quá êm đềm lại rất yên tĩnh . Đôi khi khiến cho cả hai không thể cảm nhận được sự quan trọng của đối phương, sự có mặt của người đối diện.

Làm cho mỗi người chìm vào thế giới riêng của bản thân . Hai người bọn họ đều còn trẻ , đều chưa trưởng thành , suy cho cùng đều là những đứa con nít vẫn chưa trải qua sự chia ly trong cuộc đời , những ngã rẽ vô định.

Hấn có ước mơ , có hoài bão. Còn cô có tham vọng . Không ai có thể bắt buộc ai , kiềm chế ai . Tuy rằng cô đã từng muốn ép buộc hấn nhưng bây giờ rốt cục cũng không thể nữa. Nếu như hấn thực sự không muốn làm điều mình ghét thì cô cũng không thể làm được gì.

Rốt cục từ khi nào Hàn Lệ Ái cô lại mềm yếu như vậy ?

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Kết Quả Cuối Cùng

Vu Tích Kỳ cùng Thiệu Nha bước vào lớp với một chồng báo. Cô chỉ khẽ liếc qua , ánh mắt thoáng chuyển động nhưng lại mau chóng khôi phục , tiếp tục đọc sách.

" Lão đại , cậu còn ngủ được sao ? "

Tích Kỳ đặt chồng báo trước mặt hấn . Nghe tiếng nói , Lăng Thần liền tỉnh giấc . Ngồi thẳng dậy nhìn người đối diện cau mày - " Mới sáng sớm mà cậu ồn ào cái gì ? "

" Lần này tin tức về cậu không hay chút nào ! " - Thiệu Nha nghiêm túc mở miệng.

" Tin tức gì ? "

" Cậu tự mình xem đi. Lão đại , cậu thực sự từ bỏ ? " - Vừa nói , Tích Kỳ vừa ném cho hấn một tờ báo lá cải sáng nay.

Đôi mày anh tuấn chau lại , cặp mắt nhìn xuống tờ báo đọc lướt qua.

Trên báo tràn lan tin tức về bữa tiệc tối hôm qua. Theo thông tin cho biết , Vương thiếu gia đã bỏ đi khi bữa tiệc diễn ra giữa chừng , còn chưa kịp công bố cái gì. Thiếu gia nhà họ Vương còn đồng ý tuyên bố từ bỏ quyền thừa kế , không tiếp nhận tập đoàn. Giới truyền thông và kinh doanh đang đặt ra câu hỏi : Vậy quyền quản lí tập đoàn sẽ trao cho ai ? Vương chủ tịch sẽ giải quyết thế nào đối với chuyện này ?

Vương Lăng Thần đọc xong cũng không hề ngạc nhiên. Gương mặt vẫn rất lạnh lùng - " Việc mình ghét kinh doanh không phải là cậu không biết. Chuyện này không sớm hay muộn cũng sẽ diễn ra thôi "

" Lão đại , mình biết cậu nhất định không chịu tham gia vào việc kinh doanh của gia đình. Nhưng mà cậu tuyên bố một câu như vậy ngay thời điểm này sẽ gây ảnh hưởng rất nhiều tới Vương thị , với cha cậu. Mà ngay cả cậu , có thể mất đi tất cả những thứ hiện đang có " - Vu Tích Kỳ đồng đã giải thích.

" Mình không quan tâm. Chỉ cần không cần tiếp quản tập đoàn , không bị cha mình ép buộc nữa là được " - Hấn biếng nhác trả lời.

Thiệu Nha lắc đầu nhìn người đứng bên cạnh. Lão đại của bọn cậu tuy rằng rất thông minh lại mưu trí trong việc thao túng địa bàn , làm xã hội đen. Nhưng trong mấy việc này , hắn lại chán ghét càng có chút nóng nảy nên không thể suy nghĩ thấu đáo.

Cậu lại nhìn qua Hàn Lệ Ái - " Lệ Ái , hôm qua cậu đã chứng kiến hết. Vậy cậu cũng nói một câu với lão đại dùm mình đi. Mình biết cậu cũng không chấp nhận chuyện này "

Cô nghe thấy nhưng ánh mắt vẫn nhìn xuống quyền sách , cánh môi hé mở - " Nếu như anh ta đã kiên quyết rũ bỏ trách nhiệm , rũ bỏ mọi thứ thì mình cũng không có cách gì khuyên can. Và lại lời cũng đã thốt ra sao có thể rút lại. Chỉ có điều.. "

" Kết quả cho ra có được như mong muốn hay không thôi " - Hàn Lệ Ái nhàn nhạt đáp. Hắn không suy nghĩ được rằng hành động này của hắn mất nhiều được ít. Chọn một thời điểm không thích hợp , nói ra một câu bộc phát. Vương Lăng Thần coi như đã hoàn toàn mất đi quyền quyết định lẫn tư cách công khai mẹ mình. Hắn chỉ được một thứ đó là không thể còn được tiếp quản quyền kinh doanh .

Vương Lăng Thần cau mày nhìn sang cô , không nghĩ cô sẽ nói ra những lời này. Trước kia cô còn giáo huấn hắn một trận về trách nhiệm với Vương thị. Nhưng bây giờ lại có vẻ không quan tâm đến việc làm của hắn. Chẳng lẽ vì những lời hắn tuyên bố không thể làm khác đi nên cô chỉ buông xuôi theo không nói gì .

" Đây chính là kết quả mà tôi mong muốn " - Lăng Thần nghiêm túc nói.

" Thực sự ? "

" Thực sự "

" Tôi biết rồi... " - Cô nhỏ giọng đáp.

Một câu trả lời ngắn gọn nhưng cũng đủ làm hắn và hai người kia ngạc nhiên . Cô không quan tâm , không can dự , không nói xỏ xiên cũng không lên tiếng dạy dỗ hắn. Chỉ là nhạt nhẽo đối với chuyện của hắn.

Thiệu Nha lại nhìn qua Vu Tích Kỳ khẽ trao đổi ánh mắt nhưng cậu ta chỉ như nhún vai một cái rồi hạ xuống một cách bất lực .

*****

...Giờ ra chơi...

Cantin

" Hôm qua cũng cảm ơn em đã nói cho tôi biết. Nhờ em mà mẹ tôi đã được đưa đến bệnh viện kịp thời " - Vương Lăng Thần nhẹ giọng nói với cô ngồi đối diện.

Hàn Lệ Ái không nhìn hắn , chỉ là cầm dao nĩa lên ăn - " Không cần phải cảm ơn tôi. Tôi chỉ thấy bản thân nên làm gì thì làm thôi. Nhưng bản thân tôi cũng đang không biết mình có quyết định đúng hay không ? "

" Ý em là hối hận vì đã nói với tôi " - Hắn có chút khó chịu vì lời nói của cô.

" Tôi không hối hận. Chỉ là mọi chuyện lại ra một kết quả mà tôi không lường trước được thôi " - Hàn Lệ Ái nhàn nhạt đáp.

" Ý em là gì ? " - Vương Lăng Thần buông dao nĩa xuống , chăm chăm nhìn cô.

" Đừng quan tâm " - Cô ngước lên , ánh mắt đối diện hắn.

" Sao ? "

" Đừng quan tâm , Lăng Thần . Vì mọi chuyện đã không còn quan trọng nữa nên anh cũng đừng quan tâm " - Hàn Lệ Ái hờ hững lên tiếng.

Vương Lăng Thần khó hiểu quan sát cô - " Em làm sao vậy ? "

" Không có gì , tôi đã bảo anh đừng quan tâm nữa "

Đúng vậy , đừng quan tâm . Đừng quan tâm đến cô nữa , cô không muốn có một cảm giác gì cả.

Hàn Lệ Ái cup mắt nhìn sang đĩa thức ăn của hắn mặt có chút nhăn lại - " Anh sao lại suốt ngày ăn thịt không như vậy ? "

Hắn biết cô muốn lảng tránh chủ đề này , không muốn nói tiếp. Từ lúc Vương Lăng Thần quen biết cô , số lần hắn không hiểu được cô không ít. Hắn thực sự không thể nhìn ra được tâm tư của cô gái này. Rốt cục muốn biết cô là đang nghĩ cái gì vậy ?

Hắn chỉ có thể cau mày nhìn cô.

" Bởi vì tôi thích ăn thịt "

Lời nói của Vương Lăng Thần chưa kịp dứt thì cô đã nhanh tay đổi đĩa thức ăn của hắn với của mình.

Việc cô hằng ngày cứ bắt hắn ăn uống đầy đủ dinh dưỡng , không được ăn nhiều dầu mỡ tuy rằng khiến hắn cảm thấy khó chịu nhưng mà trong lòng lại sinh ra một cảm giác ấm áp , ngọt ngào. Hắn biết Hàn Lệ Ái là quan tâm đến hắn.

Nhưng cô hôm nay hành động lại khác thường khiến cho lòng hắn không yên.

Cả hai đang ngồi ăn thì bỗng nhiên điện thoại của Hàn Lệ Ái rung lên . Cô liền liếc qua màn hình di động , ánh mắt có chút biến động.

" Sao thế ? Là ai gọi vậy ? "

Vương Lăng Thần nhìn thấy sự khác lạ của cô liền hỏi.

" Không có gì . Tôi ra ngoài nghe điện thoại đây " - Hàn Lệ Ái lạnh nhạt nói rồi cầm lấy điện thoại rời đi.

Hắn cặp mắt loé lên tia quỷ dị nhìn theo bóng dáng cô đi khỏi cantin.

.....

" Con biết rồi , thưa cha. Con sẽ sắp xếp chuyến bay ngày mai "

Hàn Lệ Ái buông điện thoại trong tay xuống. Quả nhiên không ngoài dự đoán của cô. Tin tức của Lăng Thần đã đến tai cha mình. Chắc hẳn , bây giờ ông ấy rất không vui .

" Cô thực sự rời đi ? "

Tiếng nói vang lên làm cho cô xoay người lại tìm kiếm. Vu Tích Kỳ đứng đằng sau cô từ nãy giờ đã nghe thấy hết cuộc gọi.

" Phải " - Cô chỉ đáp.

Sau đó khoé miệng có chút cong lên tán thưởng - " Quả nhiên chỉ có Vu nhị thiếu gia nhạy bén. Biết được kết cục của chuyện này "

Đúng vậy , Vu Tích Kỳ chính là đã suy đoán ra chuyện này và hình như không hề sai.

" Cô dự định khi nào sẽ nói cho lão đại ? "

" Sẽ không "

" Tại sao ? "

" Chuyện này quan trọng sao ? Đối với tôi hôn ước này ngay từ đầu chỉ là một sự giao dịch có lợi ích. Điều này chắc anh cũng hiểu. Với lại Lăng Thần sớm muộn gì cũng biết. Nên tôi cảm thấy không cần thiết phải kết thúc chuyện này theo một cách nghiêm trọng nào đó " - Hàn Lệ Ái nhàn nhạt nói.

" Cô không sợ lão đại khi biết được sẽ tức giận ? " - Vu Tích Kỳ chau mày nhìn cô.

" Lăng Thần sẽ không. Anh cũng biết ngay từ lúc đầu anh ta đã kiên quyết phản đối hôn ước này , chán ghét nó càng không ưa tôi , không phải sao ? Kết thúc chuyện này xem như anh ta được tự do, xem như tôi đã thua " - Cô giọng nói không gọn một chút cảm xúc .

Dừng một lát , Hàn Lệ Ái lại lên tiếng , ánh mắt nghiêm túc nhìn người đối diện - " Tất cả mọi chuyện anh cũng đã thấy , cũng đã hiểu rõ. Thế nên sau này hãy ở bên cạnh chỉ bảo cho lão đại nhà các anh nhiều một chút. Tôi biết trong ba người anh là kẻ hiểu rõ nhất bản chất của thế giới hào nhoáng về quyền lực và đồng tiền này . Vương Lăng Thần tuy rằng là người thông minh , mưu trí , đánh nhau rất giỏi nhưng đó chỉ là trong thế giới mà anh ta muốn chọn lựa mà thôi. Đối với việc hiểu lòng người , khai thông sự việc , Vương Lăng Thần vẫn chưa thực sự trưởng thành "

Lời nói nghe qua rất lạnh lùng còn có chút chế giễu nhưng thực chất lại là một lời gửi gắm. Cô còn chưa yên tâm về hắn.

Điều này Vu Tích Kỳ không khó để nhận ra - " Cô thực ra rất quan tâm đến lão đại vì sao còn bỏ đi "

Hàn Lệ Ái chỉ nhạt nhẽo cười một cái - " Tôi chỉ là một chút quan tâm còn lại cho anh ta thôi. Việc này tôi cũng đâu thể quyết định , Auheron còn phải tìm kiếm một cuộc hôn nhân mang lợi ích khác "

Nếu như để Vương Lăng Thần nghe thấy điều này , chắc chắn là hắn sẽ rất tức giận.

Vu Tích Kỳ mím môi nhìn cô , hắn không hiểu người đối diện đang nghĩ gì càng không hiểu rõ mối quan hệ giữa cô và Lăng Thần. Hắn cũng không tiện nói thêm nhiều.

Tiếng chuông reo vào lớp chợt vang lên , Hàn Lệ Ái liền nói một câu cuối - " Tôi đã nói không muốn chuyện này kết thúc theo một cách nghiêm trọng "

nào đó. Vì vậy anh hãy để nó kết thúc trong im lặng..."

Nói xong , cô xoay người rời đi. Vu Tích Kỳ tất nhiên hiểu được cô muốn nói gì. Nhưng mà cậu thực sự không biết rốt cục đối với lão đại, Hàn Lệ Ái là như thế nào.

*****

... Biệt thự Vương gia...

Vương Lăng Thần đeo balo bước vào đại sảnh. Hắn dù sao cũng phải về nhà cũng như trước sau gì cũng phải đối mặt với cha hắn. Ông lần này chắc chắn sẽ nổi cơn thịnh nộ.

" Cha tôi đâu ? " - Hắn lạnh lùng hỏi .

Người quản gia e dè khép nép trả lời - " Thưa chủ tịch trong người tâm trạng không tốt. Vừa mới từ tổng công ty xử lý công việc trở về. Hiện đang ở trong phòng làm việc "

Vương Lăng Thần không nói gì, đi thẳng một mạch lên lầu. Hắn dừng bước trước phòng làm việc , gõ nhẹ lên cánh cửa .

" Vào đi "

Hắn khẽ đẩy cánh cửa ra , bước vào. Vương Khải ngồi trên ghế sofa vừa nhìn thấy hắn . Đôi mắt trở nên sùng sộ , gương mặt già cả nhăn lại .

" Anh còn dám vác mặt về đây ?! "

" Con biết cha rất tức giận. Nhưng ngay từ đầu con cũng đã nói không muốn đi con đường kinh doanh , càng không muốn tiếp quản tập đoàn. Là cha ép con " - Hắn tiến lại trước mặt cha, nhấn mạnh giải thích.

" Anh có biết chỉ một câu nói của anh đã ảnh hưởng bao nhiêu đến tập đoàn không ?! Được , nếu như anh đã một mực kiên quyết cứng đầu như vậy thì tôi cũng đành chiều theo ý anh, từ bỏ quyền thừa kế . Dù sao báo chí cũng đã đăng tin rầm rộ , tôi cũng không muốn mình trở thành người cha gia trưởng ép buộc con mình " - Vương Khải rần rở lên giọng.

Hắn cũng nghiêm túc nhìn cha mình trả lời - " Được , cha cứ làm thế đi "

Vương Lăng Thần hắn cũng muốn thoát ra sự kiềm hãm này.

" Được thôi. Nhưng tôi nói cho anh biết bản thân anh không biết mình đang từ bỏ cái gì đâu. Ngày mai , tôi sẽ gọi luật sư đến chỉnh sửa lại di chúc theo ý của anh không thừa kế bất cứ thứ gì , 1 đồng cũng không. Cũng từ ngày mai , tất cả tài sản của tôi mua cho anh , ví dụ như chiếc xe kia cũng sẽ bị tịch thu ! " - Ông uy nghiêm tuyên bố.

Cha hắn là đang muốn bức hắn , dồn hắn đến chân tường. Ngay cả một xu để dính túi cũng không cho hắn , không muốn hắn còn lại thứ gì. Vương Lăng Thần làm sao không hiểu cơn thịnh nộ này của cha . Nhưng hắn vẫn lì lợm nói - " Không sao cả. Ngày mai con cũng sẽ dọn ra khỏi đây , đến sống với mẹ con "

Vương Khải lạnh lẽo cười lật nhìn đứa con trai - " Tôi quên nói cho anh biết. Anh chẳng phải trước giờ muốn công khai mẹ mình sao ? Nhưng rất tiếc bây giờ anh đã không còn quyền để làm được điều đó "

" Cha muốn nói gì ? Tại sao con không thể ? "

" Công khai ? Anh có tư cách gì ?! Anh đã không thể trả ơn được Vương thị thì cũng đừng phá nát nó ! Anh cũng không thể giúp đỡ gì được cha của mình , chỉ biết ăn chơi, đua xe , đánh nhau thì cũng đừng phá hoại danh tiếng của tôi , của gia đình này ! Nếu như anh còn đạo đức của một người con thì đừng có mà ngu ngốc làm chuyện ngu xuẩn. Anh bắt đầu từ khi tuyên bố đã không còn cơ hội có quyền quyết định nữa rồi ! "

Vương Khải nóng giận quát .

" Cha ! " - Hắn tức giận nhìn cha. Hai tay cuộn thành nắm đấm siết chặt.

Hắn lại thua , một lần nữa lại thua !

Vương Lăng Thần xoay người bước ra khỏi phòng. Cánh cửa liền bị đóng mạnh , phát ra tiếng động thật lớn nhưng cũng không lớn bằng cơn thịnh nộ trong lòng hắn.

*****

...Sáng sớm hôm sau...

Bệnh viện

" Lệ Ái , sao mới sáng sớm cháu đã đến đây rồi . Cháu không đi học sao ? "

Lam Doanh ngồi trên giường bệnh ăn sáng. Vừa nhìn thấy cô ngoài cửa đã tỏ vẻ ngạc nhiên.

Hàn Lệ Ái bước tới ngồi ở cạnh đầu giường , lắc đầu một cái - " Cháu muốn đến thăm bác "

" Muốn thăm thì giờ nào mà thăm chẳng được. Cháu sáng sớm sao lại cất công vào đây rồi " - Bà mỉm cười trách móc.

Cô cup mắt , có một chút lưỡng lự. Sau đó mới mỉm cười lên tiếng - " Cháu có lẽ thời gian sắp tới sẽ phải bay ra nước ngoài "

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Rời Bỏ

Lam Doanh nhìn cô ngạc nhiên - " Cháu định đi đâu ? "

" Tập đoàn nhà cháu có chút việc cần cháu xử lí nên cháu phải qua bên đó một thời gian " - Cô nhẹ giọng trả lời.

" Vậy cháu định đi trong bao lâu ? "

" Cháu cũng không chắc nữa. Có lẽ sẽ lâu một chút "

" Đã nói cho Thần nhi biết chưa ? " - Bà lại hỏi.

Hàn Lệ Ái mỉm cười như có như không - " Cháu sẽ nói cho anh ấy biết sau "

Cô chỉ có thể miễn cưỡng nói dối thôi. Giờ phút này lòng cô cũng buồn phiền như ai.

Lam Doanh mặt có chút hụt hẫng - " Không có cháu ở đây thực sự rất buồn tẻ "

Cô ngồi lên mép giường , nắm lấy tay bà dịu dàng nói - " Bác gái , bác có giận cháu việc cháu nói với Lăng Thần không ? "

Bà nghe vậy chỉ cười khổ , lắc đầu - " Làm sao bác có thể trách cháu. Bác biết cháu là vì bác nên mới làm như vậy "

" Cháu đưa bác ra ngoài đi dạo , được không ? " - Hàn Lệ Ái đột nhiên có chút hứng thú hỏi.

Lam Doanh liền gật đầu - " Được, bác cũng muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành "

Cô đỡ bà xuống giường , cùng bà ra ngoài khuôn viên của bệnh viện đi dạo.

Vì đây là một bệnh viện tư nhân nên rất được đầu tư và xây dựng cũng rất đẹp đẽ. Khuôn viên rộng lớn trồng nhiều cây xanh , ghề đá dài còn có đài phun nước. Buổi sáng đi ra đây còn có thể nghe tiếng chim hót tíu tít , cảm nhận bầu không khí se lạnh mà trong lành của buổi sớm.

Cô ôm một cánh tay của Lam Doanh , từng bước từng bước đi dạo vòng quanh khuôn viên rất chậm rãi , rất từ tốn .

Hai người cứ thế cùng nhau trò chuyện , cùng nhau đi dạo.

" Bác gái , thời gian cháu không có mặt ở đây. Bác nhớ chăm sóc sức khoẻ của mình . Đừng làm việc gì nặng nhọc , cố gắng tịnh dưỡng có được không ? "

" Được rồi , bác cũng không phải con nít , có thể chăm lo cho bản thân mà. Cháu đừng lo , cứ yên tâm mà xử lí công việc đi " - Lam Doanh cười cười nói.

Cô gật đầu không trả lời.

Sau khi đưa Lam Doanh về phòng , Hàn Lệ Ái rời đi.

Ra khỏi cổng bệnh viện , người tài xế liền mở cửa cho cô - " Tiểu thư , chúng ta đến sân bay chứ ạ ? Cũng sắp đến giờ rồi "

" Đi thôi "

Ánh mắt cô nhàn nhạt, cúi người ngồi vào trong chiếc Maybach.

Chiếc xe từ từ lăn bánh đi thẳng về hướng của sân bay quốc tế.

*****

...Lớp A3...

"Reng.."

Tiếng chuông báo hiệu bắt đầu tiết học đã vang lên. Vương Lăng Thần nhìn qua cái bàn trống không ở dãy bên kia có một chút lo lắng.

Tại sao Hàn Lệ Ái lại nghỉ học ?

Từ sáng sớm không thấy bóng dáng cô ngồi trong lớp đọc sách đã khiến hần cảm thấy kỳ lạ. Bây giờ chuông đã reo lên nhưng vẫn không thấy cô đâu.

Hàn Lệ Ái là một người rất nghiêm túc tuân thủ giờ giấc lại rất chuyên cần kỷ luật đi học đều đều. Hôm nay tự nhiên lại nghỉ học làm Vương Lăng Thần không thể không sinh ra cảm giác lo âu. Cô có chuyện gì vậy ?

Cảm thấy trong lòng không yên , hần liền cầm lấy điện thoại gọi cho cô . Nhưng 1 lần , 2 lần , 3 lần cô đều là tắt máy. Hần trở nên nóng nảy ném mạnh điện thoại xuống đất làm cho cả lớp ai cũng quay đầu nhìn. Đột nhiên trong lòng hần như lửa đốt rất khó chịu , cô dám tắt điện thoại !

Vu Tích Kỳ nhìn ra mọi chuyện liền bắt lực lên tiếng - " Lão đại , cậu có phải muốn gọi điện cho Hàn Lệ Ái ? "

Vương Lăng Thần mím chặt môi không trả lời.

" Đừng gọi nữa , Hàn Lệ Ái bây giờ chắc đã chuẩn bị lên máy bay rồi " - Cậu thở dài thườn thượt.

Hần vừa nghe thấy đã bật người đứng dậy , trừng mắt lớn - " Cậu nói cái gì ?! Sao cô ấy lại ở trên máy bay ?! "

" Lão đại cậu không hiểu ra hay sao ? Ngày hôm qua mình đã nói với cậu , chuyện cậu tuyên bố từ bỏ quyền thừa kế ngay thời điểm này có thể làm cậu mất đi tất cả những thứ hiện đang có. Bao gồm cả hôn ước giữa cậu và Hàn Lệ Ái " - Vu Tích Kỳ từ tốn giải thích.

" Làm sao có thể ?! " - Hần nóng giận lớn tiếng hỏi.

" Lão đại, hôn ước giữa cậu và Hàn Lệ Ái được đặt ra là dựa trên thân phận người thừa kế với người thừa kế. Thời điểm cậu một câu tuyên bố từ bỏ quyền thừa kế thì hôn ước này cùng lúc đã bị hủy bỏ rồi "

Vương Lăng Thần siết mạnh nắm tay , đến gân xanh cũng đã nổi lên . Hần đập mạnh bàn ghế ngã rầm xuống đất , tập vở bút viết đều rơi xuống. Học sinh trong lớp ai ai cũng khiếp sợ nhìn hần.

Đôi mắt của hần lạnh lẽo đến mức khiến người xung quanh run sợ. Gương mặt anh tuần u ám đen lại , trực chờ cơn mưa giông bão tố .

" Cô ấy đang ở đâu ?! " - Giọng của hần lạnh như hàn băng.

" Hàn Lệ Ái đang ở sân bay . Chắc bây giờ máy bay chuẩn bị cất cánh rồi " - Vu Tích Kỳ bắt lực trả lời.

Ngay lập tức , Vương Lăng Thần lao ra khỏi lớp như một kẻ điên. Cô tại sao lại không nói cho hần biết ?! Tại sao lại giấu giếm hần ?! Sao bản thân hần ngu ngốc không nhận ra sự khác thường của cô ?!

Tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế này ? Đây không phải là điều hần mong muốn. Là hần đã quá nóng nảy , quá ngu ngốc !

"... chuyện cậu tuyên bố từ bỏ quyền thừa kế ngay thời điểm này có thể làm cậu mất đi tất cả những thứ hiện đang có. Bao gồm cả hôn ước giữa cậu và Hàn Lệ Ái..."

" ... Thời điểm cậu một câu tuyên bố từ bỏ quyền thừa kế thì hôn ước này cùng lúc đã bị hủy bỏ rồi "

...

" Đây chính là kết quả mà tôi mong muốn ! "

" Thực sự ? "

" Thực sự "

" Tôi biết rồi..."

Những lời nói của Vu Tích Kỳ và cuộc đối thoại ngắn ngủi giữa cô và Vương Lăng Thần cứ hiện lên trong đầu hần. Trái tim của hần nhói lên, một cơn đau đâm sâu vào mọi góc trái tim của hần một cách đau đớn.

Rốt cuộc, cuối cùng thì hần đã không còn cái gì cả. Chỉ vì một sự tức giận nhất thời, chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt, chỉ vì sự cao ngạo, cứng đầu, nóng nảy của bản thân mà hần đã mất đi rất nhiều thứ quan trọng trong cuộc đời hần. Trong đó có cả cô.

*****

....Sân bay quốc tế....

"Tiểu thư, của người"

Tên vệ sĩ giao lại vali cho cô, cung kính nói.

Hàn Lệ Ái gật đầu cảm lấy tiền đến cổng soát vé. Cô đột nhiên bỗng dừng chân lại, quay đầu lại ngoái nhìn.

Cô đang trông chờ ai chứ? Rốt cuộc cô đang luyến tiếc điều gì? Tại sao Hàn Lệ Ái cô lại trở thành một kẻ day dưa như thế này? Tại làm sao vậy?

Tất cả chỉ là một cuộc hôn ước nhỏ nhoi. Chỉ là một cuộc giao dịch nhằm đạt được lợi ích không hơn không kém. Giao dịch này không thành thì cũng sẽ có cuộc giao dịch khác. Cô tại sao phải để nặng trong lòng.

Nhưng có gì trong lòng cô lại tràn ngập sự buồn phiền cùng day dứt như thế này. Lý trí của cô muốn rời đi nhưng trái tim cô thì muốn ở lại.

Không được! Không thể được Hàn Lệ Ái! Mày phải quên hết đi! Không luyến tiếc gì cả. Vốn dĩ ngay từ đầu chuyện này đến Bắc Kinh đã là một sai lầm!

Trần tĩnh bản thân, cô nhanh chóng kéo vali qua cổng soát vé. Kết thúc rồi, tất cả đã kết thúc rồi. Cũng chỉ là một giấc mơ đẹp để đáng lẽ cô không nên mơ.

Một giấc mơ khiến cô nảy sinh ngọt ngào, hy vọng cùng ảo tưởng một thứ tình cảm nào đó. Nhưng cuối cùng thì đã đến lúc phải tỉnh giấc rồi. Bởi vì thế giới của cô mãi mãi không tồn tại thứ tình cảm nam nữ đó.

.....

Lúc Vương Lăng Thần vừa chạy đến sân bay thì đã không còn kịp nữa rồi. Máy bay đã cất cánh.

Hần cuộn tay thành quyền, bùng bùng lửa cháy động mạnh vào bức tường bên cạnh. Tay của hần vì lực quá mạnh đã xay xát mà chảy máu.

Hần không còn cảm thấy đau bởi vì trái tim hần còn đau đớn hơn gấp bội sự đau đớn trên da thịt. Sự đau đớn như muốn xé nát đó đã lấn át tất cả. Trong người hần như có lửa. Ngay cả đôi mắt hần cũng như hai đốm lửa.

Cô không nói một lời, lặng lẽ rời đi. Không nói cho hần biết cũng không chào hần một câu không để cho hần có thể kịp trở tay, có thể kịp giữ cô lại. Không cho hần một cơ hội thoái lui. Không cho hần cơ hội kịp sửa chữa.

Cô là dám tùy tiện ra đi, rồi bỏ hần. Hần nhất định sẽ không tha thứ cho hành động này của cô!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Ở Nơi Bên Kia

Chúng ta đã xa nhau bao lâu rồi?

Mà sao nhớ nhung triền miên không dứt?

Mà sao đau thương cào xé con tim?

Từng ngày rỉ máu...

Từng ngày chờ đợi...

Như vừa chỉ mới ngày hôm qua..

Giữa phố đông người..

Tôi tìm kiếm một bóng hình còn đọng lại trong ký ức...

Nhưng mà sao tìm hoài không thấy...

Nhưng bóng hình em vẫn mãi mãi là ám ảnh giấc mơ của cuộc đời tôi..

Tôi đã để mất trái tim mình từ rất lâu lắm rồi...

*****

...10 năm sau...

10 năm là một thập kỉ, xa nhau cả một thập kỉ có phải là lâu không ?

Thực ra cũng không ngắn, cũng không dài nhưng 10 năm, đủ để thay đổi cả thế giới, thay đổi cả một thành phố, thay đổi cả một con người. Mọi thứ diễn ra nhanh đến mức con người ta không thể quay đầu tìm lại được quá khứ nữa.

... Hoa Đông..

10 năm trước hay 10 năm sau, Hoa Đông vẫn là một con phố phồn hoa diễm lệ của đất Bắc Kinh. Nếu như 10 năm trước chúng náo nhiệt vì những tệ nạn thì 10 năm sau chúng là khu phố hào hoa kinh mỹ của những băng nhóm tổ chức tội phạm.

Là nơi nổi tiếng về sòng bạc, hộp đêm bậc nhất thành phố. Là nơi mà các ông trùm băng đảng Mafia lớn mạnh nhất Châu Á lấy làm địa bàn hoạt động.

Tại một hộp đêm nằm ở trung tâm con phố tên là Rednight, là một hộp đêm tuy không phải lớn nhất thành phố nhưng lại là nơi cao cấp nhất, một nơi lý tưởng để cảm nhận được thiên đường của cuộc sống về đêm.

Trong không gian mờ ảo của những ánh đèn, những con người cùng nhau hưởng thụ khoái lạc của sự hào nhoáng mờ ảo. Những cậu ấm cô chiêu cùng nhau ăn chơi nhảy nhót loạn xạ.

Nhưng không ai biết được, phía dưới mặt đất là cả một dinh cơ, là địa điểm căn cứ của băng đảng Mafia lớn nhất Châu Á - Tam Vương hội.

10 năm trước, Tam Vương hội vốn dĩ chỉ là một băng đảng xã hội đen thuộc cấp trung bình, chỉ đơn giản là thầu tóm địa bàn và bảo kê hộp đêm, sòng bạc, nhà hàng... của toàn đất Bắc Kinh này. Nhưng 10 năm trôi qua chúng lại phát triển thành một băng đảng Mafia ghê gớm nhất Châu Á tham gia hàng loạt vào những ngành nghề "tội lỗi" từ bảo kê bình thường cho đến buôn lậu, cho vay nặng lãi, buôn bán ma túy, thuốc lắc, vũ khí...

Chủ yếu và quan trọng nhất vẫn chính là đường dây rửa tiền xuyên lục địa của chúng, nhằm mục đích rửa tiền một cách sạch sẽ nhất qua mọi mặt trận từ những vụ làm ăn phi pháp.

Thành viên hội đã tăng từ 1000 thành viên cho đến hiện tại đã là hơn 100.000 hội viên. 10 băng đảng đã trở thành 100 băng đảng hợp thành một hội.

Tại phòng họp của dinh cơ, nơi trung tâm chính điện đặt một chiếc ghế được ví như một "ghế rồng" của vua. Chiếc ghế chính xác được chế tạo bằng vàng nguyên chất, toàn thân ghế đều được điêu khắc rồng bay phượng múa có thể nói lên được uy thế và quyền lực của chủ nhân chiếc ghế này ghê gớm đến mức nào.

Người đàn ông ngồi chễm chệ trên ghế thân hình cao lớn, bộ âu phục mặc trên người đắt tiền kính mý. Gương mặt anh tuấn, từng nét khắc lên đều hoàn hảo đến mức khiến người đối diện bị hoàn toàn áp chế. Khi chất toát lên vẻ tôn quý vương giả, mị hoặc nhưng lại có phong thái cao ngạo ngất trời.

Hắn chính là ông trùm của những ông trùm, là thủ tướng đầu đảng của tổ chức Mafia lớn mạnh nhất. Là người nắm giữ mọi quyền lực của tổ chức. Tuy rằng trẻ tuổi nhưng đã là "bố già" của Tam Vương hội. Một người nổi tiếng ngạo mạn, lãnh khốc trong giới. Mọi cử chỉ của hắn, mọi nhắc nhở động của hắn, mỗi cái nhắc chân thôi cũng đã khiến kẻ kẻ người người cúi đầu run sợ.

Đột nhiên cánh cửa gỗ lớn được đẩy ra, một người đàn ông mặc bộ đồ vest bước vào. Anh ta gương mặt đẹp trai, trí thức, nho nhã cả người toát lên khí thái vương tộc. Anh cầm một tập tài liệu đến trước mặt người đàn ông kia.

"Lão đại, cậu đứng là càng lúc càng nhân hạ. Đêm nào cũng ngồi uống rượu như vậy, 10 năm rồi sao cậu không thể thay đổi thói quen này? Chuyện gì của hội cũng do một tay mình xử lí. Cậu không quan tâm mình một chút được hay sao?" - Vu Tích Kỳ mở miệng trách móc người ngồi trên ghế.

Vương Lăng Thần ngồi trên ghế đặt ly rượu sang một bên, một bàn tay xoay xoay chiếc nhẫn đá quý lớn được đeo trên ngón trỏ của bàn tay còn lại. Hắn không có một chút biểu cảm gì với câu trách móc của người đàn ông.

"Có việc gì thì cậu báo cáo đi. Có phải là "hàng" gặp vấn đề gì không? Nếu như không phải cậu làm gì rồi hoi đến trách móc mình như vậy?"

Vu Tích Kỳ liếc mắt nhìn hắn. Cái tên bạn thân chí cốt này của anh từ lúc được ngồi lên vị trí cấp "bố già" của băng đảng mafia, đầu đội trời chân đạp

đất này thì mọi việc đều giao cho Tích Kỳ xử lý hết .

Hắn chỉ ngồi đó chỉ đạo ,xét duyệt thôi , chẳng bao giờ xuất hiện nhiều , tất cả đều để anh và Thiệu Nha ra mặt giải quyết. Quản lý mọi đường dây kinh doanh của tổ chức đều do Vu Tích Kỳ một tay làm, còn về phần an ninh , lực lượng , địa bàn của tổ chức là thuộc phần của Thiệu Nha .

Cái tên này càng lúc càng làm biếng !

Nói gì thì cũng phải nói , 10 năm nay Vương Lăng Thần thay đổi rất nhiều. Hắn gần như trở thành một con người khác , trải qua 10 năm lăn lộn trong giới xã hội đen đã khiến hắn trở nên lãnh khốc hơn , lãnh đạm hơn nhưng cũng tàn bạo , ngạo mạn hơn. Một điều quan trọng hơn nữa là hắn đã không còn trở nên nóng nảy như cái thời gian còn học cấp 3. Vương Lăng Thần đã biết thu mình đi , biết quan sát người khác , biết nắm rõ lòng người , biết khai thông sự việc . Giải quyết mọi chuyện đều nhanh chóng , gọn ghẽ , sạch sẽ nhưng chu toàn , hoàn hảo. Biết nhìn xa trông rộng.

Hay ít hơn , Vu Tích Kỳ thấy được điều này là từ 10 năm về trước , sau cái ngày mà người ấy bỏ hắn mà đi. Sau hôm đó , Vương Lăng Thần như trở thành một kẻ điên dại . Một mình hắn xông vào một khu phố của bọn xã hội đen mà đánh nhau , một mình hắn giao chiến với cả trăm tên. Khi anh , Thiệu Nha và người của Tam Vương hội chạy đến nơi đã thấy xác chết nằm la liệt trên đường. Lăng Thần đứng đó , đôi mắt hắn lên những tia đỏ , trên người hắn dính toàn là máu . Hắn giống như một con thú xông chuồng vậy.

Đêm hôm ấy , khu phố đó cứ như tổ chức một buổi tế xác . Làm cho tất cả bọn anh ai ai cũng đều khiếp sợ. Anh và Thiệu Nha đã phải dùng thế lực của gia đình mà lấp êm chuyện này nếu không sẽ bị cảnh sát moi lên điều tra. Đôi mắt đáng sợ đó , hành động tàn bạo đó , Vu Tích Kỳ là lần đầu tiên nhìn thấy ở lão đại.

Mấy ngày tiếp theo , Vương Lăng Thần vẫn như một kẻ điên tìm đến rượu. Hắn thực sự nốc rượu như nốc nước lã. Thiệu Nha lúc đó cực kỳ tức giận , đó là lần đầu thấy cậu ta nổi giận . Thiệu Nha đã đánh hắn mấy cái. Nhưng mà Lăng Thần lại như một kẻ không có linh hồn không có cảm giác gì . Vẫn cứ tiếp tục uống rồi lại uống. Để rồi sau đó phải đi cấp cứu rửa ruột..

Lam Doanh đã chạy đến khóc lóc cầu xin , trách móc hắn. Lúc đó , Vương Lăng Thần mới chịu thôi trở thành kẻ điên. Sau sự việc đó , hắn đã hoàn toàn thay đổi... Nhưng mà vẫn là như một kẻ đã đánh mất đi linh hồn của bản thân .

Trở về hiện tại , nhìn cái người đang ngồi chễm chệ trên kia , Vu Tích Kỳ thở mạnh một cái như đã hết cách.

" Cũng không có vấn đề gì. Số tiền kiếm ra từ việc làm ăn lần này quả nhiên rất khổng lồ , nếu muốn "rửa" nó e là có chút khó khăn. Muốn xem cậu định xử lý như thế nào ? "

" Rất đơn giản không phải sao ? Chỉ cần chia nhỏ nó ra là được. Hợp pháp hoá vốn dĩ có rất nhiều con đường . Một phần chúng ta chuyển vào các ngân hàng ở nước ngoài . Một phần khác chúng ta đổ vào kênh chứng khoán , phần còn lại chúng ta dùng internet mà hợp pháp hoá nó "

" Theo ý cậu định sử dụng ngân hàng nào, vẫn là ở Hà Lan à ? " - Vu Tích Kỳ hỏi.

Vương Lăng Thần theo lời nói của anh giơ ngón tay trở lên lắc lắc - " Theo như cậu nói số tiền lần này kiếm được rất khổng lồ , 10 tỷ USD dù chia ra cũng không phải là nhỏ . Mà ngân hàng ở Hà Lan chúng ta đã gửi vào đó rất nhiều lần và số tiền cũng khá lớn. Vẫn là nên phân chia ra các nơi khác nhau và luôn tìm kiếm một nơi hợp tác mới. Tránh để bọn cóm người được mùi " "

" Vậy cậu đã chọn được nơi nào rồi ? "

" Có một công ty chuyên chuyển ngoại hối ở Costa Rica . Chỉ cần chi "hoa hồng" rồi chuyển giao tài khoản không cần phải khai nhân thân , rất tiện lợi. Sau đó "tiền bẩn" sẽ rất tự nhiên được hợp pháp hoá trở thành tiền sạch " - Hắn vừa ung dung tiếp tục nhắm nháp rượu vừa nói.

" Được , mình biết rồi " - Vu Tích Kỳ gật đầu một cái như đã hiểu.

" Vậy mình đi trước. Nhưng cậu cũng uống ít rượu thôi , mình không muốn phải mang lão đại cậu vào viện rửa ruột một lần nữa đâu"

Vương Lăng Thần hất bàn tay lên , không mấy quan tâm. Mà người kia cũng chẳng tức giận gì , chỉ bắt lực thở dài một cái rồi đi ra ngoài.

Cánh cửa phòng khép lại , nơi căn phòng chỉ còn người đàn ông cùng với rượu của mình.

*****

...Paris...

Một buổi sáng đẹp trời , không khí trong lành thoáng đãng. Có chút gió se lạnh của buổi sớm. Tại một thành phố xinh đẹp , một thành phố mộng mơ của biết bao nhiêu cô gái.

Trước tòa tháp Eiffel nổi tiếng của Paris , nơi có thảm cỏ xanh rì xinh đẹp trải dài dưới chân tháp. Nơi mà người dân Paris lấy làm nơi vui chơi , chụp ảnh, nghỉ ngơi , cắm trại , picnic... Mọi hoạt động đều diễn ra vô cùng nhộn nhịp và điều độ.

Hàn Lệ Ái chọn cho mình một nơi ngay chính giữa thảm cỏ đó , có thể quan sát toàn bộ tòa tháp Eiffel và sinh hoạt của mọi người nơi đây . Cô ngồi trên bãi cỏ cắm cúi vẽ , lại chăm chú ngắm nghía xung quanh.

Vẻ đẹp của cô gái đang ngồi vẽ tranh kia khiến cho người khác chỉ cần nhìn qua một cái đã không thể rời mắt. Xung quanh đây chỉ toàn là người Tây phương riêng cô gái đó lại mang một vẻ đẹp tuyệt sắc của phương Đông, một vẻ quyến rũ mê hoặc của người phương Tây. Dưới ngọn tháp kì vĩ này lại xuất hiện một nữ thần càng tạo nên vẻ đẹp lung linh huyền ảo nơi đây.

" Ali, cậu không thể quan tâm mình chút nào được hay sao? Ngày nào cũng vẽ nơi này cậu không chán sao? " - Lăng Nguyệt ngồi bên cạnh mặt trù ụ.

Hàn Lệ Ái bàn tay đang tập trung vẽ liền ngừng lại - " Không chán. Tuy rằng cùng một nơi nhưng mỗi ngày đều rất khác nhau "

Cô nàng liền giận dỗi hỏi - " Khác chỗ nào chứ? Cậu đã vẽ cái nơi này 2 năm rồi! Cậu nói xem? "

" Mỗi mùa đều khác, xuân hạ thu đông đều khác. Mỗi ngày người qua lại đều khác, bầu không khí đều khác, người lớn lên, người già đi tuy rằng ngọn tháp không đổi nhưng những thứ xung quanh nó đã thay đổi rất nhiều. Minh chính là muốn quan sát sự thay đổi đó "

Đúng vậy, thời gian qua đi tất cả đều thay đổi. Tuy rằng có một số thứ mãi mãi trường tồn theo thời gian nhưng những thứ khác đều đã bị thời gian ăn mòn, chỉ có thể chạy đua cùng thời gian. Con người lớn lên, trưởng thành theo năm tháng nhưng rồi cũng sẽ già đi theo năm tháng.

Phải chăng ở nơi thành phố hào hoa diễm lệ Bắc Kinh kia cũng đã thay đổi rất nhiều. Chắc hẳn là đã thay đổi rồi, 10 năm.. Là 10 năm cơ mà. Ai biết được 10 năm lại trôi nhanh đến thế? Tại sao thời gian đã dài như vậy cô vẫn không quên được thành phố ấy? Dù 10 năm nay cô du lịch khắp nơi trên thế giới nhưng vẫn là không quên được.

Một nỗi nhớ, một cơn đau day dứt không chịu rời khỏi cô...

10 năm, 1 thành phố thay đổi biết bao nhiêu, 1 con người thay đổi biết bao nhiêu. Mong rằng tất cả đều đã trưởng thành, đều đang diễn ra rất tốt đẹp.

" Nay, Ali cậu không sao đấy chứ? Sao lại ngồi ngẩn ra như vậy? Bộ dạng lơ mơ này của cậu đúng thật là hiếm thấy " - Lăng Nguyệt ngồi bên cạnh lay tay cô.

Hàn Lệ Ái hồi phục lại ý thức, lắc đầu - " Không có gì, mình đang nhớ lại vài chuyện ấy mà "

" Cậu đó, máu nghệ sĩ của cậu có phải là dâng trào quá mức rồi không? Đừng nói với mình nghệ sĩ nào cũng vừa rảnh rỗi lại vừa điên như cậu " - Cô nàng vừa nói vừa chống tay ra đằng sau, gương mặt ngược lên đón ánh nắng mặt trời.

Hàn Lệ Ái cong khóe miệng - " Sophie, đó gọi là nghệ thuật. Nghệ thuật từ trong những cái giản dị, đơn thuần nhất. Thứ người ta không chú ý nhất thì mình phải càng chú ý "

Lăng Nguyệt không nghe nổi nữa liền giơ bàn tay lên - " Stop, stop, mình không nghe nổi cái nghệ thuật của cậu nữa đâu. Xem như mình người trần mắt thịt không nhìn ra những thứ cao siêu của cậu. 10 năm cùng cậu du ngoạn thế giới mình đã lĩnh đủ cái chất nghệ thuật không được bình thường của cậu rồi "

Cô liền có chút buồn cười. Cũng phải, Lăng Nguyệt cùng cô đã du ngoạn khắp nơi 10 năm rồi. Trước đó, Lăng Nguyệt đã là bạn hàng xóm của cô ở bên Anh Quốc từ bé. Hai người chơi rất thân với nhau.

10 năm trước khi Hàn Lệ Ái rời khỏi Bắc Kinh, cô đã xin phép cha mẹ đến Mỹ học đại học ở trường Harvard, Lăng Nguyệt cũng đã đi học cùng cô. Sau khi tốt nghiệp, cả hai cùng rủ nhau đi phượt khắp nơi. Từ Châu Mỹ sang đến Châu Âu, cuối cùng là 2 năm trước, dừng chân ở thành phố Paris này. Được mệnh danh là thành phố của những giấc mơ.

Suốt mấy năm, Hàn Lệ Ái không hề tham gia trực tiếp đến công việc kinh doanh của gia đình. Chỉ là đi thanh tra vài trụ sở công ty ở các nước Châu Âu, khi nào cha cần lắm cô mới chịu chạy về London trong vài ngày để xem xét tình hình và cho ý kiến. Ngoài ra, toàn bộ thời gian của cô đều dành để đi du lịch.

Hàn Dật Minh cũng đang tìm kiếm suốt những cuộc hôn nhân có tiềm năng mang lợi ích to lớn cho Auheron. Nhưng thực ra mà nói, ở Châu Á không ai có thể sánh được với Vương thị. Ông cũng muốn chọn lọc kĩ lưỡng, dù sao cô cũng là đứa con gái độc nhất của ông, ông không muốn lại gả con mình vào một nơi không tốt. Vì thế mà 10 năm nay, Hàn Dật Minh chưa đặt ra được hôn ước với bất cứ ai.

" Nay Ali, hay tối nay chúng ta đi uống rượu đi "

Đột nhiên, Lăng Nguyệt quàng tay qua cổ cô vui vẻ rủ rê.

" Chi vậy? " - Cô hỏi.

" Đi uống rượu giải xui chứ sao? Làm ơn đi, chúng ta sắp thành gái ế rồi đấy cậu không biết sao. Sắp 28 tuổi mà vẫn chưa lấy chồng, cậu nói thử xem đợi cha cậu hứa hôn có phải cậu cũng sắp thành bà già rồi không. Mà cậu không lấy vậy mình phải đi theo cậu suốt đời, cũng không lấy được chồng luôn sao? Minh thấy 10 năm qua, cậu xinh đẹp như vậy, biết bao nhiêu người theo đuổi. Cũng toàn là nam nhân cực phẩm, gia thế hạng nhất, đẹp trai, dịu dàng đến ga lăng đều có nhưng lại bị cậu lạnh lùng lại còn đánh thép xuyên tạc làm người ta tổn thương lòng tự trọng chạy hết. Cậu không thể dịu dàng hơn sao, nếu vậy không cần chờ đến cha cậu thì cậu cũng có thể tiến đến mà kết hôn "

Cô khẽ liếc mắt - " Cậu nói nhiều như vậy làm gì? Minh cũng đâu bắt cậu đi theo mình chứ là cậu nặng nề sống chết đòi theo cho bằng được. Nhưng chẳng phải cậu cũng đã có anh chàng Evan lãng tử người mẫu Pháp gì đó rồi sao? Than vãn cái gì? "

Lăng Nguyệt liền chu mỏ bất mãn - " Minh đá anh ta rồi "

" Sao thế ? " - Cô có chút ngạc nhiên hỏi.

" Minh phát hiện anh ta lưỡng tính . Nên một phát đá bay không thương tiếc "

Hàn Lệ Ái ngay lập tức không nhịn được mà phì cười - " Nếu mình nhớ không lầm 1 tháng trước , người nào đó đã thao thao bất tuyệt với mình là Evan ga lăng , Evan rất nam tính , rất đàn ông không thể đàn ông hơn "

Cô nàng giận dữ trừng mắt với cô - " Không cho phép cười đùa trên nỗi đau của mình "

" Được rồi , được rồi xem như mình hơi quá đáng . Tối nay sẽ bao cậu đi uống rượu , được chưa ? " - Thấy vậy , cô liền đỡ dành.

" Được , quyết định vậy đi "

Nghe cô nói , Lăng Nguyệt liền thay đổi tâm trạng vui vẻ phấn khởi.

Hàn Lệ Ái lắc đầu bó tay với cô nàng. Nhưng nói gì thì nói người khiến cô có thể ở bên cạnh thoải mái , tự nhiên vui vẻ suy cho cùng cũng chỉ có mình Lăng Nguyệt mà thôi . Nhìn cô nàng như vậy nhưng lại rất hiểu ý cô cũng rất hiểu tâm tư của cô.

Đột nhiên tiếng tin nhắn di động vang lên làm phá hỏng bầu không khí vui vẻ. Hàn Lệ Ái cầm điện thoại lên , trượt ngón tay mở tin nhắn ra. Đọc lướt qua một chút , ánh mắt cô liền trở nên sâu hun hút một cách khó hiểu.

" Là cha cậu à ? " - Lăng Nguyệt nhìn cô hỏi.

Hàn Lệ Ái gạt đầu rồi mới chậm rãi lên tiếng - " Là gọi mình về Anh Quốc , liên quan đến chuyện hôn ước mới "

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nhung Nhớ Day Dứt

...London , Anh Quốc...

Biệt thự Mier

" Thưa chủ tịch , tiểu thư đã về "

Người quản gia cúi đầu cung kính thưa.

Hàn Dật Minh đang ngồi đọc sách trên ghế sofa liền ngược lên - " Gọi Ái nhi vào đây "

Người quản cúi đầu "vâng" một tiếng rồi lui ra khỏi phòng. Một lát sau , cửa phòng đọc sách lại được đẩy ra , một cô gái xinh đẹp bước vào.

" Thưa cha con mới về "

Hàn Lệ Ái đứng trước mặt cha mình lễ phép chào.

" Mau ngồi xuống đi , ta có việc muốn bàn với con " - Ông đặt cuốn sách trên tay xuống ngồi lại nghiêm chỉnh.

Cô liền vâng lời ngồi xuống đối diện , rót trà mời Hàn Dật Minh - " Thưa , cha gọi con về gấp như vậy , phải chăng đã có quyết định cho hôn ước mới ?"

Ông cầm lấy tách trà , đưa lên miệng nhấp nháp một miếng - " Phải , ta đã chọn được rồi. Là thiếu gia nhà Kimura của tập đoàn Kimura của Nhật . Chắc con cũng đã đọc báo , mấy năm trở lại đây tập đoàn này càng lúc lại càng trở nên lớn mạnh , doanh thu mỗi năm dường như đều tăng gấp đôi. Nháy mắt , Kimura đã trở thành một trong những tập đoàn khổng lồ nhất Châu Á , trở thành đối thủ đáng gờm của Vương thị . Ta phải chọn lựa kỹ lưỡng mới dám đưa ra hôn ước này "

Cô tất nhiên là có nghe đến cái tên Kimura này. Tuy rằng không tham gia vào kinh doanh nhưng mấy năm nay Hàn Lệ Ái vẫn hằng ngày theo dõi tin tức thương trường. Kimura là cái tên mà trong vòng 2 năm nay được nhắc đến nhiều nhất trên truyền thông lẫn doanh nghiệp. Là một tập đoàn hùng mạnh

tiềm năng có thể vượt ra khỏi cả Châu Á.

" Con cũng có nghe nói tập đoàn Kimura trở nên lớn mạnh như vậy cũng đều do từ lúc người con trai lớn tiếp quản, nghe nói anh ta cũng là một nhân tài trong giới kinh doanh. Vậy người mà cha đặt ra hôn ước , chính là anh ta ? " - Cô hỏi.

Ông liền gật đầu - " Chính là cậu ta , Aki Kimura. Con trai trưởng của nhà Kimura. Nhưng hôn ước này vẫn chưa chính thức được đặt ra , lần này ta muốn xem xét kỹ lưỡng hơn. Vì vậy nên , sau khi ta gặp mặt cậu ta mới đưa ra quyết định chính thức "

" Thưa , ý cha là sẽ hẹn gặp mặt ? "

" Phải , ta đã hẹn rồi. Địa điểm là ở Bắc Kinh , thời gian gặp gỡ là 2 ngày nữa . Ta và con sẽ cùng đến ăn một bữa tối với cậu ta "

" Bắc Kinh ? Thưa cha, không phải là ở Nhật sao ?" - Hàn Lệ Ái nghe đến tên thành phố liền ngạc nhiên hỏi.

Ông lão ngồi đối diện từ tốn trả lời - " Không , là vì hiện tại Aki đang công tác ở Bắc Kinh trong vài tháng . Nên chúng ta sẽ đến Bắc Kinh gặp cậu ấy. Ta đã đặt vé máy bay rồi , ngày mai sẽ phải bay . Con tranh thủ nghỉ ngơi một chút rồi chuẩn bị đi "

Cô ánh mắt thoáng chốc trở nên sâu thẳm như đại dương , sau một khắc đã trở lại vẻ trầm tĩnh thường ngày - " Thưa , con biết rồi "

Nói xong , Hàn Lệ Ái đứng lên cúi đầu lễ phép thưa - " Vậy con xin phép lên phòng trước "

Hàn Dật Minh gật đầu , thấp giọng bảo - " Con mau lên phòng nghỉ ngơi đi. Chắc là ngồi suốt trên máy bay đã mệt lắm rồi "

" Vâng , thưa cha "

*****

...Beijing Airport - Sân bay quốc tế...

" Tiểu thư, mời "

Người vệ sĩ cung kính mở cửa xe cho cô.

Vừa ra khỏi sân bay đã có 2 chiếc Maybach một trắng , một đen đậu ở ngoài đợi Hàn Lệ Ái và Hàn Dật Minh .

Cha cô lên chiếc xe màu đen , đi đến công ty chi nhánh vừa được xây dựng và hoạt động chưa bao lâu ở Bắc Kinh để xem tình hình. Còn Hàn Lệ Ái lên chiếc Maybach màu trắng trở về biệt thự Aries. Hàn Dật Minh muốn cô đi cùng nhưng cô nói trong người cảm thấy mệt nên xin phép về nhà trước để chuẩn bị cho bữa tối mai.

Hàn Lệ Ái ngồi yên vị vào xe . Chiếc xe sang trọng khởi động rồi rời đi khỏi khu vực sân bay. Ánh mắt của cô hoàn toàn bị cuốn theo cảnh vật ngoài cửa sổ.

Thay đổi , thực sự thay đổi rất nhiều .

Những con đường vừa thân quen lại vừa lạ lẫm. Thành phố Bắc Kinh sau 10 năm , càng phồn hoa , càng đông đúc , càng nhộn nhịp. Những tòa cao ốc đã mọc lên nhiều vô kể. Người người qua qua lại lại đã khác xưa. 10 năm rồi , thời gian thật là mỗi lúc một nhanh , nhanh đến mức làm con người ta không thể tìm lại được gì trong ký ức nữa.

...Biệt thự Aries...

" Tiểu thư , chào mừng người trở về "

Quần gia cùng người hầu đứng hai hàng chào đón cô.

Hàn Lệ Ái bước vào đại sảnh , ánh mắt có chút vui vẻ - " Quần gia Từ, bà vẫn khỏe chứ ? "

" Cảm ơn tiểu thư đã quan tâm , thưa tôi vẫn khỏe . Phòng của tiểu thư tôi vẫn giữ nguyên toàn bộ , không thay đổi cái gì. Đi máy bay chắc người đã mệt , mời người mau lên phòng nghỉ ngơi "

Bà quản gia cung kính nói.

" Được , cảm ơn quần gia Từ "

Hàn Lệ Ái gật đầu rồi đi lên phòng của mình.

*****

...Biệt thự Ưng Lâu...

" Rằm... Rằm..."

Tiếng sấm sét vang dội như muốn xé toạc màn đêm lạnh lẽo ra . Ngoài cửa sổ , những hạt mưa nặng hạt bắt đầu trút xuống . Không khí ban đêm vì thế mà càng thêm u tịch , lạnh lẽo .

Trong căn phòng rộng lớn , sang trọng . Trên chiếc giường ngủ cỡ lớn kiểu hoàng gia , một người đàn ông nửa trên cời trần để lộ ra cơ thể trắng kiện , gương mặt anh tuấn phi phàm đang chìm trong giấc ngủ. Nhưng hần cả người đều toát đầm mồ hôi, hai tay nắm lấy ga giường mà dằng xé . Đôi lông mày anh tuấn nhíu lại tạo thành một đường giữa trán. Không khó để nhận ra , hần là đang gặp phải ác mộng. Đôi môi mỏng mấp máy như muốn gọi tên ai đó nhưng không rõ ràng.

Cuối cùng , Vương Lăng Thần giật mình tỉnh dậy khi không còn chống đỡ nổi những cơn ác mộng kia nữa. Lưng hần ướt mồ hôi đầm đìa , lồng ngực rần rần đập phồng phồng thở gấp.

Hần ngồi dậy nhìn căn phòng ngủ rộng lớn mà lạnh lẽo. Trong bóng tối dày đặc chỉ có ánh trăng ló lỏi men qua cửa sổ soi vào căn phòng ngủ. 10 năm nay , Lăng Thần không biết vì sao lại mắc chứng mất ngủ. Chỉ cần hần đặt lưng xuống thì những cơn ác mộng lại kéo đến. Mà tất cả những giấc mơ đó đều chỉ cùng về một người.

Hần ở bên ngoài cao cao tại thượng, bề ngoài luôn lãnh khốc ngạo mạn . Một tay che trời , ăn trên ngồi trước sai khiến người khác , cả hàng ngàn người đều phải phục lệnh hần. Ai nhìn vào đều nghĩ cuộc sống của hần chính là cuộc sống của ông hoàng.

Nhưng ai lại biết được , khi màn đêm buông xuống. Vương Lăng Thần lại bị những cơn ác mộng dày vò bản thân , đến khi giật mình tỉnh giấc chỉ còn mình hần cô độc với không gian tĩnh mịch đêm khuya. Mỗi lần thức giấc , đau óc hần đều trở nên nặng như đá , trái tim thì như bị dấn xé đau đớn . Không có cách nào thoát khỏi , không có cách nào trốn chạy.

Hần rất hận bản thân mình . Vì sao lại như vậy ? Vì sao cả chục năm trời trôi qua , hần vẫn không thể nào quên được người con gái ấy ?

Vương Lăng Thần đã từng ngỡ đó chỉ là một sự rung động nhất thời , một sự thích thú nhất thời . Hần ngay từ lúc bắt đầu đã có khi chán ghét . Nhưng chính bản thân hần lại không ngờ rằng thứ tình cảm đó đã bén rễ ăn sâu vào trái tim mình. Mỗi một ngày trôi qua , nó không hề suy giảm mà lại càng khiến hần nhung nhớ triền miên không dứt. Cứ như thế hơn 3000 ngày trôi qua, hần chỉ có thể cô độc một mình ôm lấy sự nhớ nhung..

Hần lật chăn , bước xuống giường. Vương Lăng Thần đầu óc mệt mỏi đi xuống bếp mở tủ kính ra tùy ý lấy một chai rượu tây. Tuy rằng cơ thể hần rất khỏe khoắn nhưng tinh thần của hần mỗi lúc sau khi gặp ác mộng thì đều trở nên mệt mỏi rồi . Vì vậy , hần cứ liên tục tìm đến rượu .

Rượu đắng , sẽ khiến hần cảm thấy không còn chua chát . Uống say , sẽ khiến hần không còn cảm thấy đau đớn , sẽ làm hần không còn nhớ đến nữa. Có thể chìm vào giấc ngủ mà không bị quấy nhiễu bởi những cơn ác mộng.

Vương Lăng Thần mở nắp bình rượu ra cứ thế mà uống , không cần tới ly. Hần chỉ muốn bản thân say thật nhanh .

Còn nhớ , khi Hàn Lệ Ái rời bỏ hần thì 1 tháng sau hần cũng tức tốc lên máy bay sang Anh Quốc tìm cô. Nhưng khi đến trước ngôi biệt thự Mier , Hàn Dật Minh không cho hần bước chân vào . Chỉ nhờ người ra nói với hần , Hàn Lệ Ái không có ở London.

Vương Lăng Thần lúc đó tất nhiên không tin , nghĩ rằng cha cô đã nói dối lừa hần. Vậy nên , hần đã ở trước cổng chờ 3 ngày 3 đêm . Hần không ăn , không ngủ cứ mờ mắt đợi chờ hình dáng cô bước ra khỏi cánh cổng đó. Hần sợ rằng , chỉ cần hần nhắm mắt lơ đãng cô sẽ trốn mất .

Nhưng mà , ba ngày trôi qua . Hần thể xác mệt mỏi cùng tiều tụy nhưng vẫn không hề nhìn thấy được bóng hình quen thuộc mà hần khát khao. Hần đã cầu xin ông trời , xin hãy để cô xuất hiện. Chỉ cần cô xuất hiện , hần sẽ giữ chặt lấy cô không bao giờ buông tay , nhất định sẽ không để cô chạy mất lần nữa. Nhưng ông trời dường như không nghe thấy lời cầu xin của hần , cô mãi mãi cũng không xuất hiện trước mắt hần.

Đến khi , Hàn Dật Minh nhìn thấy bộ dạng chờ đợi của hần trên xe suốt 3 ngày. Ông không chịu nổi nữa liền bước ra nói.

" Vương thiếu gia , tôi khuyên cậu nên về đi. Ái nhi vốn dĩ không có ở đây "

" Vậy xin chủ tịch hãy nói cho cháu biết cô ấy đang ở đâu đi. Cháu muốn gặp cô ấy, cháu không thể không gặp cô ấy " - Hần cười khổ nói.

Nhưng Hàn Dật Minh lại lạnh lùng cự tuyệt - " Vương thiếu gia , hôn ước này đã kết thúc rồi . Cậu đừng đến tìm Ái nhi nữa. Kết thúc này chính là do tự tay cậu chọn "

Câu nói của ông càng khiến Vương Lăng Thần đau đớn . Sau hôm đó , hần lại tự dày vò bản thân cùng với rượu.

...

Hần ngồi trên ghế sofa cầm chai rượu nốc gần hết , bắt đầu ngà ngà say. Hơi thở chỉ toàn mùi rượu bao lấy.

Đột nhiên , tiếng điện thoại vang lên làm phá hỏng màn đêm tĩnh mịch. Vương Lăng Thần mệt mỏi không muốn bắt máy nhưng tiếng điện thoại cứ reo inh ỏi làm hần không chịu được. Hần cầm điện thoại áp vào lỗ tai.

" Lão đại , cậu lại uống rượu à ? "

Giọng Thiệu Nha có chút không vui.

" Có chuyện gì thì nói nhanh không mình cúp máy ! " - Hân nhủ mày.

" Lão đại , Hàn Lệ Ái... "

" Xoảng... "

Thiệu Nha chưa kịp nói dứt câu thì đầu dây bên kia đã nghe tiếng động.

Chai rượu trên tay Vương Lăng Thần rót xuống. Chai rượu liền vỡ tan , mảnh thủy tinh văng khắp nơi trên sàn nhà lạnh lẽo.

*****

...Nhà hàng Đế Đô...

Một nhà hàng sang trọng 5 sao được xây tại ngay trung tâm thành phố Bắc Kinh . Kiến trúc Châu Âu , nội thất trang hoàng , ánh đèn pha lê rực rỡ đủ để cho thấy những người có thể bước vào đây thường vị chỉ có tầng lớp thượng lưu , cao quý.

" Aki , để cháu phải chờ lâu rồi "

Hân Dật Minh cùng cô bước đến trước mặt người đàn ông đang ngồi gần ngay cửa sổ. Anh ta trông rất đẹp trai cùng lịch lãm theo đúng phong cách Nhật.

" Không sao đâu ạ. Cháu cũng vừa mới đến . Cháu rất hân hạnh khi được gặp ngài chủ tịch " - Anh ta đứng dậy , nói tiếng Nhật một cách lễ phép .

" Đây là con gái của ta , Hàn Lệ Ái . Chắc cháu cũng đã nghe nói "

Ông đưa tay dùng tiếng Nhật giới thiệu.

Aki Kimura neho mắt nhìn cô gái đứng sau Hân Dật Minh . Quả thực như lời đồn , có khi còn hơn cả lời đồn , Hàn Lệ Ái thực sự là một tuyệt sắc giai nhân, là tinh hoa kết hợp giữa vẻ đẹp của phương Đông và phương Tây . Nhìn cô làm người ta không khỏi liên tưởng đến hình ảnh nữ thần.

Nhưng mà nếu anh ta không làm , cô gái trước mặt năm nay đã gần 28 tuổi . Aki cứ nghĩ cho dù Hàn Lệ Ái xinh đẹp nhưng cũng có phần già dặn nhưng thật kỳ lạ , cô gái kia không những xinh đẹp như một nữ thần , lại vừa có nét trong sáng vừa có phần quyến rũ. Cô nếu khoác lên bộ đồng phục học sinh cấp 3 thì cũng chẳng ai tin rằng cô quá 20 tuổi đâu.

" Xin chào , tôi là Aki Kimura. Rất vui lần đầu tiên được gặp mặt Hàn tiểu thư "

Anh ta lịch sự chào hỏi đưa tay về phía cô.

Hàn Lệ Ái cũng theo phép tắc mà đưa tay lên bắt, cười nhẹ - " Tôi cũng vậy "

Sau đó , cả ba người ngồi vào bàn . Những người phục vụ bắt đầu bưng ra các món cao lương mỹ vị và rượu vang.

Suốt một buổi , Hàn Lệ Ái không nói gì nhiều , chỉ trả lời vài ba câu của Aki Kimura . Còn lại , cô chỉ toàn ngồi đó thưởng thức rượu vang cùng thức ăn rồi lắng nghe cha mình với người bên cạnh nói chuyện về công việc.

Cô cũng không hứng thú gì cho lắm. Cứ để Hân Dật Minh từ từ thăm dò xem xét. Nói cho cùng cũng chỉ là cuộc hôn nhân giao dịch. Miễn tập đoàn Kimura có ích lợi thì anh ta cũng có ích lợi.

Cả ba người lo mải mê chú tâm trò chuyện nên không để ý rằng cánh cửa nhà hàng đẩy mạnh ra. Một toán người mặc đồ đen bước vào . Bảo vệ của nhà hàng định chạy đến ngăn cản nhưng vừa nhìn thấy người đàn ông đi sau cùng , anh ta đã run rẩy mà lui đi chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Gặp Lại Nhau

Ngay lập tức , người quản lý nhà hàng bước ra khăn trương cúi đầu chào người ông đó .

" Không biết Vương tiền sinh ghé thăm , nhà hàng chúng tôi không kịp nghênh tiếp từ xa. Xin tiền sinh bỏ qua cho "

Người đàn ông đứng giữa đám người mặt đồ đen thân hình cao lớn anh dừng tuần mạo . Gương mặt hoàn hảo đến mức không tưởng , cả người toát lên khí chất vương giả , ngạo mạn.

" Chỉ là nhất thời hứng thú ghé thăm " - Hắn cất giọng ý cười nhưng lại rất lạnh lùng.

" Vậy thì mời ngài... "

Người quản lý lễ phép đưa tay trực tiếp mời Vương Lăng Thần đi vào trong .

Nhưng hắn lại giơ tay lên ý nói không cần . Ánh mắt đen thẳm ngược lên dò tìm một lượt trong nhà hàng. Rồi bất chợt , đôi mắt hắn khựng lại ở một bàn gần phía cửa sổ . Ánh mắt trở nên chấn động.

Vương Lăng Thần cất giọng ra lệnh với người quản lý - " Đuổi hết khách đi. Tối hôm nay , ta muốn bao cả nhà hàng ! "

" Nhưng thưa tiền sinh... " - Anh ta sợ sệt trả lời.

" Sao ? Muốn tự các người mời khách đi hay tự ta đuổi ? " - Hắn thấp giọng lạnh như băng hàn.

" Xin ngài bớt giận . Tôi đuổi , tôi đuổi... Xin tiền sinh chờ trong giây lát "

Người quản lý khẩn trương đáp. Sợ rằng nếu như làm trái ý người đàn ông này thì nhà hàng Đế Đô ngay lập tức sẽ biến thành đồng tro tàn giữa lòng thành phố.

Ở đất Bắc Kinh này , ai còn không biết danh tiếng của Vương Lăng Thần . Một ông trùm Mafia lãnh khốc , hung tàn , đứng đầu Tam Vương hội. Chỉ cần một cái phẩy tay của hắn thì cái nhà hàng bé nhỏ này sẽ đổ nát hơn cả nhà hoang.

Anh ta ngay lập tức gọi mấy người phục vụ , mời khách rời đi. Thà rằng để nhà hàng mang tiếng trong một đêm còn hơn là để nó bị phá hủy hoàn toàn. Người đàn ông cao cao tại thượng kia nếu như đã muốn hủy thì chắc chắn phải hủy , muốn phá thì chắc chắn phải phá. Nếu muốn giết thì chắc chắn phải chết.

....

" Xin lỗi quý khách , chúng tôi hôm nay đóng cửa sớm. Mong quý khách thông cảm "

Người quản lý đứng trước bàn ba người có chút dè dặt nói.

" Đóng cửa ? Giờ này mới có 7 giờ , chúng tôi vẫn còn đang ăn "

Aki Kimura lên tiếng một cách khó chịu.

Hàn Lệ Ái ngồi đối diện đưa mắt nhìn xung quanh , thấy mấy người phục vụ tuần tự mời khách đi ra ngoài hết. Trong lòng cảm thấy khó hiểu .

Trong lúc người quản lý đang khó xử không biết phải nói sao thì đột nhiên có tiếng nói uy nghiêm vang lên từ phía sau .

" Những người đó không cần mời đi, để họ lại "

Ba người theo tiếng nói hướng mắt về phía kia. Từ phía sau người phục vụ , xuất hiện một người đàn ông mặc âu phục đắt tiền , dáng người cao lớn dừng hẳn. Gương mặt anh tuấn , mị hoặc . Khí thái vương giả xen lẫn sự ngạo mạn khinh người. Cả người toát lên khí chất áp đảo hoàn toàn những người có mặt trong đó. Sau lưng hắn còn có cả toán người mặc đồ đen mặt mũi dữ tợn. Nhìn qua đã biết vị thế không hề tầm thường, càng không dễ động vào.

Ánh mắt của cô biến động khi nhìn thấy người đàn ông đó. Giống như màn biển sâu hun hun đột nhiên có một con sóng ập đến , chấn động mặt biển.

Vương Lăng Thần nhìn cô một cách chăm chú, tuy rằng gương mặt vẫn biểu cảm lạnh lùng nhưng ánh mắt chứa đầy lửa tình âm ỉ đang chực chờ bùng phát. Bao năm hắn trưng tư một mình ôm lấy , sự nhưng nhớ dày vò hắn thể xác lẫn tâm hồn . Cuối cùng cô cũng đã trở về...

Khi hai ánh mắt chạm vào nhau , thời gian dường như ngưng đọng. Đã bao lâu rồi ? Là 10 năm , là cả 1 thập kỉ , mà cứ ngỡ như chỉ mới ngày hôm qua. Những kí ức trong suốt một tháng đó lại thay phiên nhau ủa về.

Vương Lăng Thần thực sự rất khác hay chỉ ít , ký ức còn sót lại trong cô đã nói điều này. Vẫn sự ngạo mạn đó , vẫn khí chất uy nghiêm lạnh lùng đó nhưng nay còn lãnh khốc hơn. Hắn đã cao lớn hơn rất nhiều , thân hình vẫn anh dũng tráng kiện như vậy.

Làn da trở nên sạm đi thành màu đồng , không khó để nhận ra hắn đã lăn lộn rất nhiều ngoài thế giới kia . Nhưng điều đó không ảnh hưởng gì đến vẻ đẹp trai của hắn mà còn làm tăng thêm vẻ quyến rũ chết người. Gương mặt anh tuấn khắc từng nét hoàn hảo nay còn ma mị hơn xưa. Đôi môi mỏng vẫn ranh mãnh tạo thành một đường hoàn hảo trên mặt.

Hàn Lệ Ái ngay lập tức hồi phục ý thức , ánh mắt như con sóng đã đánh dạt vào bờ , chỉ còn để lại một mặt biển yên tĩnh , phẳng lặng không chút gợn sóng.

" Vương tiên sinh... "

Người quản lí nghe theo tiếng nói , sợ sệt quay người lại.

Vương Lăng Thần chỉ phất tay , lạnh lùng ra lệnh - " Lui đi "

" Vâng "

Người quản lí liền mau chóng biến khuất mắt cả 4 người . Sợ rằng đứng thêm chút nữa sẽ bị khí thế của người đàn ông kia dọa chết.

" Cậu là... "

Hàn Dật Minh nhíu mày nhìn hần. Người đàn ông trẻ tuổi đứng trước mặt ông có vẻ rất quen nhưng ông không tài nào nhớ ra nổi.

Vương Lăng Thần bước tới gần , 1 tên mặc áo đen cũng tiến đến kéo ghế mời . Hần rất điềm nhiên ngồi vào bàn ba người , ngay trước mặt cô.

" Lâu rồi không gặp , Hàn chủ tịch. Mới đó mà chủ tịch đã quên cháu rồi " - Hần ngồi vắt chéo chân trên ghế.

Hàn Dật Minh nheo mắt nhìn kỹ rồi đột nhiên có chút ngạc nhiên - " Thì ra là thiếu gia nhà họ Vương . 10 năm không gặp , thật là trùng hợp. Cậu vẫn không biết phép tắc là gì cả "

Hàn Lệ Ái nghe qua có điểm mơ hồ. Cha cô gặp hần lúc nào ?

" Chủ tịch nói như vậy thật oan cho người khác quá. Cháu chỉ là 10 năm không gặp muốn đến chào hỏi cho phải phép , lại gặp mọi người ở đây nên tiện thể muốn mời mọi người một bữa " - Hần dùng giọng biểu đạt nói.

Vừa nói , Vương Lăng Thần di mắt sang nhìn cô , một cách trực tiếp nhất . Ánh mắt có chút lạnh lùng , có chút hận , có chút giận dữ nhưng lại xen lẫn sự nhớ nhung , thâm tình sâu đậm triền miên trong đó.

Hàn Lệ Ái trái tim bấy lâu như chai sạn nay lại trở nên chạy loạn trong lồng ngực cô vì ánh mắt của hần. Cô cố dùng lý trí của mình , giữ nét mặt thản nhiên nhất lạnh lùng nhất tiếp nhận ánh mắt kia.

" Vương thiếu , chúng ta là đang cân bàn chuyện quan trọng về hôn sự , không tiện cho người thứ 4 ngồi vào " - Hàn Dật Minh giọng nghiêm nghị vang lên.

" Hôn sự ? Tức là Hàn gia lại sắp có việc hỷ rồi. Nếu đã là như vậy thì Vương Lăng Thần này nên mời mọi người bữa tối nay để chúc mừng mới phải " - Hần bông đùa buông ra lời nói. Nhưng trong lòng lại đang cực kỳ khó chịu.

" Vương thiếu , cậu vẫn là không biết chừng mực là gì ? " - Hàn Dật Minh không vui lên tiếng.

" Sao có thể ?

Người đầu mang thêm nhiều món đặc biệt của nhà hàng lên đây . Tối nay ta bao hết toàn bộ "

Vương Lăng Thần cao giọng ra lệnh với người phục vụ .

" Cậu ! "

" Xin chủ tịch đừng khắt trương từ chối , cháu chỉ là muốn chúc mừng việc vui này " - Hần đùa cợt nói , đoạn nhìn sang cô.

Hàn Lệ Ái ngồi bên cạnh thấy cha mình tức giận nhưng cũng không biểu cảm gì. Chỉ khẽ cười nhạt một cái .

" Nếu như Vương thiếu gia đã có lòng , chúng tôi sao có thể từ chối "

Vừa nói , cô cầm quyền menu lên tùy ý lật trang này sang trang khác . Dừng một chút , lại ngược mắt lên hỏi Aki bằng tiếng Nhật - " Chúng ta này giờ đã ăn mấy món Tây rồi hay là đổi khẩu vị một chút. Thiếu gia Kimura đến Bắc Kinh lâu như vậy , không biết đã thưởng qua món lẩu Mông Cổ hay chưa ? "

Aki Kimura này giờ đang quan sát người đàn ông mới đến và Hàn Dật Minh nói chuyện cùng nhau. Tuy rằng anh không biết tiếng Trung nhưng cách hai người nói chuyện có vẻ là quen biết. Lời nói của Hàn Lệ Ái làm anh tập trung , Aki lịch sự trả lời - " Xin lỗi tiểu thư , 2 tháng tôi ở đây bận rộn nhiều công việc nên không có dịp thưởng nhiều món ngon ở Bắc Kinh . Nên tôi thực sự không biết món mà tiểu thư nhắc đến . Không biết món đó là như thế nào ? "

" Lẩu Mông Cổ thực chất là lẩu thịt cừu . Món ăn gồm một nồi nước dùng nấu từ xương, được nêm nếm các loại gia vị chua cay mặn ngọt, ăn cùng với những lát thịt cừu tươi, các loại rau nhúng và mì. Món ăn này có lịch sử hơn một nghìn năm và rất được yêu thích vào đời nhà Thanh. Hiện tại thời tiết bắt đầu chuyển lạnh , rất thích hợp để ăn món này. Thiếu gia Kimura thực sự nên nếm qua " - Cô mỉm cười nhẹ nhàng giải thích.

"Được , nghe tiểu thư giới thiệu phải chăng món này rất ngon . Tôi rất muốn ăn thử " - Aki cười cười.

Hàn Lệ Ái nghe vậy liền gật đầu , giờ tay gọi người phục vụ kêu một phần lẩu. Suốt cả quá trình , không thèm liếc mắt đến người đối diện.

Mà Vương Lăng Thần không biết tiếng Nhật nên vốn dĩ từ nãy giờ không hiểu hai người đang nói với nhau cái gì. Nhìn cô cùng tên người Nhật kia cười cười nói nói mà trong lòng hần nghi ngút lửa giận tuy rằng trên gương mặt vẫn khí thái lạnh lùng không để lộ chút cảm xúc nào. Hần 10 năm lăn lộn trong xã hội đen đã biết tạo cho mình vỏ bọc hoàn hảo , không tùy ý để lộ suy nghĩ trong lòng mình.

Người phục vụ bung đồ ăn lên , Hàn Lệ Ái bắt đầu cầm đũa nhúng thịt , rau , mì vào nước dùng , chỉ cách cho Aki thưởng thức món ăn . Rất lịch sự , nhẹ nhàng , niềm nở. Bay qua mắt Vương Lăng Thần lại biến thành sự dịu dàng khiến hần lửa giận không ngừng bùng lên. Nhưng ánh mắt thoáng về ý cười.

Cô vẫn như vậy , trước mặt đối với hần nhàn nhạt , lạnh lùng , vô tình . Nhưng hần biết Hàn Lệ Ái vốn dĩ có quan tâm đến hần. Chỉ vì lúc trước , hần không chịu quan sát , không chịu để tâm đến từng lời nói , cử chỉ của cô , nếu không hần đã phát hiện ra mỗi một hành động của cô đều là quan tâm hần.

10 năm trôi qua , Hàn Lệ Ái thực sự đã trở thành một người phụ nữ trưởng thành. Nhưng nó không làm mất đi vẻ đẹp trong sáng trên gương mặt cô , không những vậy còn tăng thêm vẻ kiều mị , quyến rũ của một người phụ nữ .

Cô càng lúc lại càng xinh đẹp , giống như một nữ thần trên cao làm đàn ông ước ao. Mà hần càng lúc lại càng muốn có cô , 10 năm qua điều này trong lòng hần chưa bao giờ suy giảm . Nay cô đã đứng trước mặt hần , vẫn gương mặt xinh đẹp đó , vẫn đôi mắt to tròn đó , vẫn nụ cười nhẹ nhàng tựa như cánh hoa anh đào đó , sự khát khao của hần càng vạn lần mãnh liệt.

Hàn Lệ Ái vừa ăn vừa trò chuyện với Aki Kimura bằng tiếng Nhật , chủ yếu là chuyện công việc. Để bản thân không phải chú tâm vào ánh mắt của hần. Hàn Dật Minh cũng cùng tiếp chuyện hai người . Hần vẫn ngồi yên nhường nhịn cho sự trêu đùa của cô.

Đợi đến khi 3 người ăn xong , Vương Lăng Thần đột nhiên đứng dậy cài lại nút áo khoác âu phục ngay chính giữa . Đi đến trước mặt cô , giọng không chút biểu cảm nói - " Đi thôi "

" Sao ?" - Hàn Lệ Ái ngược mặt lên nhìn hần.

" Ăn xong rồi thì đi " - Hần vẫn kiên nhẫn đáp.

" Vương thiếu gia , cậu lại đang muốn làm gì ? " - Hàn Dật Minh tức giận.

Đối với sự tức giận của ông , Vương Lăng Thần chỉ cười nhạt .

" Nếu như chủ tịch và Lệ Ái còn chưa hiểu , bắt buộc cháu phải dùng hành động thôi "

Vương Lăng Thần đã giữ kiên nhẫn đến phút cuối cùng với cô. 10 năm trong giới , hần chưa bao giờ chịu kiên nhẫn như lúc này. Vừa dứt lời , hần nắm lấy tay kéo cô đứng dậy . Sức của hần mạnh nên làm Hàn Lệ Ái có chút đau.

" Anh... "

Cô còn chưa nói hết câu thì cả người đã bị hần nhấc bổng lên trước ánh mắt kinh ngạc của Hàn Dật Minh và Aki Kimura . Cô liền hoảng hốt nhưng bỗng dừng lại bất gặp ánh mắt lạnh lẽo như băng của Vương Lăng Thần , cô tự nhiên có chút sợ. Lần đầu tiên , Hàn Lệ Ái nhìn thấy ánh mắt này của hần.

" Thả tôi xuống ! "

Cô giẫy giụa trên tay hần.

Nhưng Vương Lăng Thần một chút cũng không để ý đến lời cô , bẻ chặt cô trên tay.

" Vương Lăng Thần , cậu làm vậy có ý gì ?! Mau thả con gái tôi xuống ! Nếu không tôi gọi cảnh sát " - Hàn Dật Minh đã thực sự nổi giận.

Hần dường như không để lọt vào tai mấy lời của ông , chỉ quay qua lạnh lùng ra lệnh với một tên áo đen - " Nhớ hộ tống Hàn chủ tịch về đến nơi đến chốn "

Nói xong , hần bế người con gái trên tay đi thẳng ra khỏi nhà hàng. Hàn Dật Minh tức giận đứng dậy muốn đuổi theo nhưng bị đám người áo đen chặn lại không cho đi. Ông liền bị chọc một phát giận đến mức hộc máu.

*****

Ra ngoài , Vương Lăng Thần ngay lập tức mở cửa một chiếc xe màu đen , ném cô vào ghế sau . Hần cũng liền ngồi vào , đóng cửa xe thật mạnh .

" Anh... "

Cô vừa đau vừa tức muốn mở miệng mắng hấn nhưng chưa kịp làm gì, hấn đã lao đến Hàn Lệ Ái. Ngậm lấy môi cô, điên cuồng mà hôn. Cô không kịp phòng bị đã để lưỡi của hấn tiến thẳng vào khoang miệng, quấn lấy cái lưỡi đình hương của cô kịch liệt ma sát.

Vương Lăng Thần hai cánh tay to lớn siết chặt, ép sát cơ thể cô vào cơ thể mình. Cô hoàn toàn không thể giãy dụa thoát khỏi gọng kìm của hấn. Hấn không ngừng cắn mút cánh môi anh đào quen thuộc. Mạnh mẽ chiếm giữ môi cô dường như muốn nuốt chửng, không cho cô một chút không khí để thở.

Vẫn như 10 năm trước, sự ngọt ngào, mềm mại của cô vẫn làm hấn hoàn toàn mất khống chế. Hấn muốn bùng phát tất cả, muốn đem hết tương tư đau khổ 10 năm qua trong lòng mà bùng phát. Ngày rồi đêm trôi qua, mỗi một giây, mỗi một phút hấn đều bị hình cô ám ảnh trong trái tim, bị sự nhớ nhung day vò. Mỗi đêm, đối với hấn đều như một sự tra tấn cực hình.

Cô làm hấn hận cô, hận chính bản thân mình. Hận tại sao cô dám không một lời từ biệt bỏ hấn mà đi, hận bản thân ngu ngốc đã làm cô rời xa hấn.

Vương Lăng Thần hôn điên cuồng, trời đất muốn hủy diệt theo nụ hôn của hấn. Mà Hàn Lệ Ái đã bị hấn hôn đến đầu óc choáng váng, tất cả khí oxy đều đã bị hấn chiếm hết, cô một chút cũng không thở nổi. Lòng ngực có một thứ cứ nhảy nhót lung tung. Cả người cô bị hơi thở nam tính vây lấy, ma sát nóng bỏng kịch liệt.

Đến khi cô thực sự muốn ngắt đi thì hấn mới day dưa rồi bỏ môi cô. Nhưng Hàn Lệ Ái vẫn không thể thoát khỏi vòng vây của hấn. Cô hơi thở dồn dập, cố gắng hít lấy không khí để thở. Không còn hơi sức lên tiếng.

Vương Lăng Thần tỉ mỉ nhìn ngắm dung nhan kiều diễm của cô. Bàn tay thô ráp đưa lên chạm vào làn da mịn màng trên đôi má ửng hồng của cô, miết nhẹ. Hấn lại di chuyển bàn tay xuống, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên.

" Từ giây phút này, tôi sẽ không để em chạy khỏi tôi một lần nữa "

Nghe hấn nói, đôi mắt to tròn của Hàn Lệ Ái biến động, lại như có một ngọn sóng ập đến. Cô chưa kịp lên tiếng thì Vương Lăng Thần đã ôm chặt lấy cô, đôi môi mỏng dán lên cần cổ trắng mịn của Hàn Lệ Ái làm cô cả người run lên. Hấn di chuyển môi lên tai cô, nhu tình hôn lên đó, giọng trầm khàn ngập tràn sự nhớ nhung chậm rãi nói.

" Tôi rất nhớ em.. "

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chiếm Đoạt (18)

Tiểu Yết : Vui lòng không đủ tuổi thì đừng nhá. Ta không chịu trách nhiệm đâu =__ω__=

...Biệt thự Ứng Lâu...

Những chiếc xe màu đen như đàn báo phóng nhanh trên đường và đỗ xích lại trước cổng ngôi biệt thự to lớn. Một ngôi biệt thự sang trọng, cổ kính nhưng không kém phần u ám, cô tịch, không một bóng người.

Tên vệ sĩ vừa bước xuống mở cửa xe ra, Vương Lăng Thần ngay lập tức lôi cô vào trong ngôi biệt thự. Hàn Lệ Ái cố dùng dằng thoát khỏi tay hấn nhưng không được.

" Đây là đâu? Anh đưa tôi đến đây làm gì? "

Hấn kéo cô vào phòng khách mới chịu buông tay cô ra. Hàn Lệ Ái liền tức giận lên tiếng.

" Từ bây giờ đây sẽ là nơi ở mới của em " - Tiếng hấn chậm rãi vang lên.

" Anh nói cái gì? " - Cô trừng mắt nhìn người đàn ông kia.

Vương Lăng Thần vẫn rất kiên nhẫn trả lời cô, giọng không chút cảm xúc - " Từ bây giờ em sẽ sống tại ngôi biệt thự này cùng với tôi "

Hàn Lệ Ái cảm thấy lời nói của hấn vô cùng nực cười - " Vương thiếu gia, đầu óc anh có phải là có vấn đề hay không? Vì sao tôi phải sống ở đây cùng với anh?! Nếu tôi nhớ không lầm anh và tôi không còn quan hệ gì với nhau từ 10 năm trước rồi! "

" Em cho rằng em phải tay một cái, phải bỏ hết tất cả thì có thể quay lưng lại với tôi hay sao?! Hàn Lệ Ái, tôi nói cho em biết em đừng hòng! "

Hơi thở của hắn đột nhiên trở nên lạnh lẽo , nhuộm màu u ám

Cô trên môi nở một nụ cười lạnh - " Tôi nghĩ Vương thiếu gia anh trí nhớ không được tốt thì phải. Người rũ bỏ tất cả chẳng phải là anh sao ? Chẳng phải chính anh đã nói đây là kết cục mà anh mong muốn hay sao ? Chính là bản thân anh đã tự lựa chọn , tôi không hề ép uống gì anh ! "

Là hắn không muốn bị ràng buộc , là hắn muốn được thoát khỏi gong kìm của cha mình , muốn rũ bỏ tất cả mà không nghĩ đến hậu quả. Hắn muốn được tự do , muốn làm điều hắn thích , muốn được xưng vua trong cái xã hội kia . Là chính hắn lựa chọn hết tất cả . Tại sao bây giờ lại quay sang trách móc cô ?

Ánh mắt Vương Lăng Thần càng lúc như một hồ sâu vực thẳm, lạnh lẽo như băng - " Đúng , lúc đó là do tôi lựa chọn cho nên bây giờ cũng là do tôi quyết định "

Nghe hắn nói , cô càng tức giận - " Anh có quyền gì ?! "

" Tôi sẽ cho em biết "

Vừa dứt lời , Vương Lăng Thần ngay lập tức tiến đến dùng thân hình cao lớn ép cô vào tường. Công thành chiếm đoạt môi cô. Hàn Lệ Á vùng vẫy nhưng càng bị hắn ép chặt vào tường. Hai bàn tay to lớn của hắn muốn bóp nát eo cô.

Hắn cuồng dã mút lấy cánh môi anh đào ngọt ngào . Lưỡi hắn chui vào khoang miệng ướt át mà khuấy đảo . Quần lấy lưỡi cô mạnh mẽ ma sát. Hơi thở nam tính phả vào gương mặt cô nóng hổi. Toàn thân đều bị hắn ép chặt vào tường không một kẽ hở . Hắn cảm nhận được từng đường cong trên cơ thể cô làm đục vọng của bản thân bắt đầu thức dậy.

" Buông tôi ra... ! "

Hàn Lệ Á hơi thở dồn dập nhưng vẫn dùng lý trí và hết sức mạnh của mình đánh hắn , đẩy mạnh hắn ra.

Nhưng sức của cô chẳng là cái gì đối với hắn chỉ càng làm hắn càng nhiệt tâm xâm nhập môi cô. Làm cho đục vọng của hắn không ngừng tăng lên. Mà cô cũng cảm nhận được có vật gì chạm vào bụng mình. Hàn Lệ Á ngay lập tức hoảng hốt cắn mạnh môi hắn. Mùi máu tanh lan ra.

Vương Lăng Thần liền giật mình đau mà rời bỏ môi cô .

" Anh , tránh xa tôi ra ! " - Cô lồng ngực phập phồng vì tức giận.

Hắn đưa tay chùi vết máu trên miệng , khoe môi cong lên nhưng lại rất lạnh lùng. Một giây sau ánh mắt hắn bỗng dưng biến hóa , hơi thở nguy hiểm tràn ra làm cô đứng gần đó cũng thấy rùng mình.

" Tránh xa ? Đừng hòng ! Em cả đời này cũng phải ở bên cạnh tôi . Đây là trừng phạt mà em phải nhận "

" Tôi đã làm gì có lỗi với anh chứ ?! "

Hàn Lệ Á thực sự muốn phát điên với người đàn ông này.

Hắn bước từng bước tiến lại gần mang theo hơi thở nguy hiểm , một lần nữa dồn cô vào chân tường , áp sát vào mặt cô.

" Em đã làm gì có lỗi ư ? Tôi trừng phạt em vì em đã dám tự tiện quấy nhiễu cuộc sống của tôi lên. Dám khiêu khích tôi , dám đòi dạy dỗ tôi , dám mắng nhiếc tôi , dám moi móc chuyện của tôi , dám xem thường tôi , dám xem tôi như một đứa trẻ . Cuối cùng là vì em dám tùy tiện rời bỏ tôi , tôi sẽ không tha thứ cho việc làm này của em . Em xuất hiện , quấy rối tôi , gây sự chú ý của tôi để rồi sau đó em bỏ chạy đi mất , một lời từ biệt cũng không . Em biến tôi thành một kẻ ngốc không hay biết gì . Bỏ rơi tôi để mình bản thân tôi lạc lõng đối đầu với cả thế giới này . Hàn Lệ Á , tôi nhất định trừng phạt em , trừng phạt em cả đời này cũng không thoát khỏi tay tôi "

Trái tim của cô vì lời nói của hắn mà trở nên đau đớn . Cổ họng đắng chát.

" Anh vì sao phải làm như vậy ? Chúng ta vốn dĩ đã không còn dính dáng gì đến nhau . Vương Lăng Thần , chẳng phải ngay từ lúc đầu anh rất chán ghét cuộc hôn nhân này sao ? Anh luôn kiên quyết tìm mọi cách để phá hủy nó. Nó kết thúc rồi , ắt hẳn anh nên vui mừng mới đúng . Vì sao còn muốn hận thù tôi ? "

" Em chỉ cần biết tôi hận em và từ bây giờ em sẽ phải sống ở đây ! "

Hắn vốn dĩ không muốn trả lời những câu hỏi của cô.

Hàn Lệ Á càng lúc lại càng cảm thấy ức nghẹn vì lời nói của hắn , vì sao cô phải nghe lệnh hắn ?!

" Anh muốn sống thì tự mình mà sống "

Cô muốn bước ra ngoài nhưng vừa đặt chân đến cửa thì đã nhìn thấy cả đám người mặt đồ đen đứng đầy ngoài sân . Cô biết hắn đã bố trí với ý định không muốn cho cô bước chân ra khỏi ngôi biệt thự này.

Hàn Lệ Ái cảm thấy cực kỳ tức giận .

Vương Lăng Thần từ đằng sau bước tới, hai cánh ôm lấy eo cô - " Tôi đã nói rồi , em sẽ không thoát khỏi tôi đâu "

Cô tức giận muốn đẩy hắn ra nhưng không tác dụng gì.

" Buông ra ! Vương Lăng Thần anh làm vậy có ý gì ?! "

" Ý gì thì tôi nghĩ người thông minh như em chắc chắn đã hiểu , không cần phải giải thích thêm gì nhiều "

Dứt lời , hắn nhanh chóng xoay người cô lại , nhấc bổng cô lên , bế ngang người.

Hàn Lệ Ái lại hoảng hốt vùng vẫy - " Thả tôi xuống ! Anh định làm gì ?! "

Hắn không trả lời bế thẳng cô lên lầu một , đi vào phòng ngủ.

" Buông tôi ra ! "

Vương Lăng Thần liền theo ý cô thả cô xuống chiếc giường lớn . Thân hình cao lớn cũng áp xuống theo. Cúi đầu hôn cô điên cuồng như muốn hút hết mật ngọt của cô. Bàn tay to lớn bóp chặt hai bên miệng để làm cô không thể cắn cũng không thể ngậm miệng mà hắn có thể tự do xâm nhập. Bàn tay còn lại của hắn men theo dẹt mạnh từng hạt nức trên áo đầm của cô.

Hàn Lệ Ái hoảng sợ giãy giụa . Cô biết hắn muốn làm gì , trong lòng vô cùng hoảng loạn. Hơi thở hắn nóng bỏng dồn dập. Cô đánh hắn thùm thụp nhưng không ăn thua gì . Hắn cả người đè lên cô , chiếm đoạt môi cô khiến cô muốn lên tiếng cũng không được.

Luyến tiếc rời bỏ môi cô , Vương Lăng Thần di chuyển xuống cầm rồi cổ , hôn lên cạnh cổ trắng ngần , khẽ cắn mút mạnh để lại dấu vết màu hồng nhạt. Hàn Lệ Ái hô hấp trở nên gấp gáp , muốn chống trả hắn nhưng cơ thể hắn như gọng kìm , kìm chặt lấy cô , không để cô thoát.

Bàn tay của hắn di chuyển khắp cơ thể cô dò tìm. Người hắn nóng như có lửa đốt. Hắn muốn cô , muốn cô điên cuồng . Muốn trút giận lên người cô vì đã dày vò hắn. Vương Lăng Thần hít lấy hương thơm quen thuộc trên cơ thể cô , hương hoa dịu dàng càng làm hắn hỏa dục tăng cao.

Hắn dục rút hết cúc áo xuống sàn nhà . Bàn tay mạnh bạo xé nát bộ đầm của cô .

" Không , buông ra , anh không được... "

Không cho cô lên tiếng , Vương Lăng Thần lại một lần nữa áp xuống chặn môi cô , nuốt hết lời nói của cô. Bàn tay hắn sờ soạng làn da trắng mịn khắp cơ thể cô , tiện thể xé luôn bộ đồ lót của cô. Hàn Lệ Ái lần đầu tiên phơi bày cơ thể trần trụi của mình trước mặt người khác , xấu hổ không biết chui vào đâu . Dưới ánh mắt nóng rực của người đàn ông , hơi thở cô gấp gáp , tim đập loạn xạ. Cơ thể hoàn hảo như tượng ngọc của cô khiến Lăng Thần mạch máu như phun trào. Cô thực sự đã trưởng thành.

Đầu hắn cúi xuống , ngậm lấy nụ hoa kiều diễm đầy khiêu khích kia . Một tay mạnh mẽ xoa nắn bên bầu ngực mon mọn . Hàn Lệ Ái trước hành động ái dục của hắn không tự chủ được rên rỉ một tiếng.

Bàn tay hắn lại không yên phận di chuyển xuống nơi non mềm của cô nhẹ nhàng khiêu khích. Hắn muốn khiêu khích dục vọng của cô . Kéo dài thời gian bất lực của cô. Hàn Lệ Ái bị bàn tay xấu xa của hắn khiêu khích đến mê muội , miệng không tự chủ được lại rên rỉ. Cô thực sự rất căm ghét bản thân mình ngay lúc này.

Vương Lăng Thần cũng nhanh chóng cởi bỏ quần áo , cơ thể trắng kiện màu đồng lộ ra đè lên cơ thể cô. Hắn không thể nhịn thêm một giây phút nào nữa , hắn đã chờ điều này 10 năm rồi. Hắn muốn đêm nay cô sẽ trở thành của hắn.

Hắn liền cấp tốc đi vào...

" Đau quá , buông tôi ra... "

Sự đau đớn muốn xé rách cơ thể cô. Nước mắt từ trong hốc mắt chảy ra như những viên pha lê trong suốt.

Vương Lăng Thần bị dục vọng bức phát điên nên đã quên mất đây là lần đầu của cô. Lần đầu thường sẽ rất đau. Nhưng mà vừa rồi hắn đã nhất thời quên mất xâm nhập một cách mạnh bạo. Hắn đau lòng hôn lên môi cô , khẽ rút ra .

" Xin lỗi , xin lỗi em , là lỗi của tôi . Đừng khóc , một chút sẽ hết đau "

Một lúc sau khi sự đau đớn qua đi , cơ thể cô liền như có ổ kiến lửa , nóng như lửa , cô cự quẫy vặn vẹo khó chịu. Hô hấp cô hỗn loạn , ngay cả hắn cũng hỗn loạn. Gân xanh nổi lên cả trán , mồ hôi hắn lấm tấm. Không khó để nhận ra hắn đang kìm nén tới mức nào.

Vương Lăng Thần ngay lập tức đi vào cơ thể cô. Đâm thẳng đến nơi sâu nhất. Nơi non mềm của cô liền co rút nhanh chóng, 2 hai cánh hoa non mềm của cô siết chặt lấy thứ to lớn của hắn , ma sát dữ dội. Hàn Lệ Ái không kiềm được mà phát ra những tiếng rên rỉ kiều mị. Hai cánh tay phản hông bị hắn đưa lên ôm lấy cổ hắn , đôi chân yếu kiều không tự chủ được quăn lấy thắt lưng trắng kiện.

Sự ướt át của cô khiến hắn càng mất khống chế , điên cuồng ra vào cơ thể cô. Cúi đầu hôn lên từng nấc da trên người cô , hai bàn tay bóp chặt eo cô , luân động một cách cuồng dã. Cơ thể hắn như tường lửa bao bọc lấy cơ thể cô không để cô trốn thoát.

Hắn muốn chiếm đoạt hết tất cả những gì của cô, muốn cô là của hắn . Dục vọng của Vương Lăng Thần hoàn toàn bùng phát , rút ra rồi đi vào , mạnh mẽ xâm nhập nơi sâu thẳm nhất , dường như muốn đem cô hòa tan vào xương máu.

Trong căn phòng này , trên chiếc giường này trước kia mỗi một đêm trôi qua đều chỉ có một mình hắn cô độc với cái bóng của mình. Từng đêm bị dày vò bởi những cơn ác mộng , bởi hình ảnh của cô lại hiện về ám ảnh tâm trí hắn , trái tim hắn . Hắn sống một mình cô độc nơi đây ôm lấy sự nhung nhớ về cô, cô nào có biết. Trong bóng đêm tĩnh mịch , hắn khát khao muốn có cô.

Hiện tại nhìn thân thể yếu đuối dưới thân mình , hắn chỉ muốn giải tỏa tất cả , đem khát khao của mình điên cuồng muốn cô. Vui mình trong sự ướt át của cô. Hắn bây giờ có thể giữ chặt lấy cô dưới thân chiếm hết những gì thuộc về cô. Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh khiến Hàn Lệ Ái không thể nào chống đỡ nổi . Ngón tay khăm sâu vào vai hắn . Những tiếng kêu mê hoặc lòng người lại vang lên.

Sự co xát cơ thể đẩy lên từng đợt khoái cảm . Những giọt mồ hôi cứ rơi xuống trên cơ thể hai người.

" Buông tôi ra , buông tha cho tôi. Xin anh đấy.. " - Cô gần như muốn khóc.

" Không bao giờ , em đừng hòng , tôi nhất định sẽ không bao giờ buông em ra "

Hắn cất giọng đục ngầu , càng tăng lực dưới thân. Hắn hoàn toàn mất đi lý trí dưới sự mê hoặc của cô. Thực sự thừa nhận , hắn không phải là lần đầu lên giường cùng với phụ nữ nhưng chỉ có cô , chỉ riêng một mình cô mới có khiến hắn mất đi lý trí , đánh mất sự tự chủ của bản thân. Tâm hồn, thể xác và trái tim của hắn dường như được lấp đầy.

Trên chiếc giường lớn , hai thân thể dính sát vào nhau , quấn lấy nhau , đòi hỏi nhau . Người đàn ông anh tuấn tráng kiện chiếm giữ người con gái xinh đẹp yêu mị. Sự cứng rắn bao bọc lấy sự mềm mại. Thổi lên ngọn lửa dục vọng âm ỉ bấy lâu nay. Để cả hai cùng nhau lạc vào bể lửa tình. Thiêu đốt cơ thể hai người.

Cuối cùng , Vương Lăng Thần điên cuồng gầm một tiếng trong cổ họng . Một dòng nước ấm chảy vào cơ thể cô , cả hai cùng đạt đến đỉnh điểm của khoái lạc. Cô cũng kêu tên hắn rồi vô thức ngất đi. Để hắn nằm xuống tùy tiện ôm chặt lấy cơ thể cô chìm vào cơn say.

Phải, hắn say rồi, nhưng không phải vì rượu mà là vì cô. Đêm nay , hắn không cần đến rượu bởi vì đã có cô ở bên cạnh mê hoặc hắn , làm hắn say khướt.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Cuộc Viếng Thăm Sáng Sớm

Sáng hôm sau , khi mặt trời lên cao tỏa ánh nắng ấm áp khắp nơi . Những tia nắng le lói men vào cửa sổ phòng ngủ chiếu vào thân ảnh xinh đẹp đang nằm trên chiếc giường lớn.

Hàn Lệ Ái bị những tia nắng chiếu vào làm cho thức giấc, vừa lấy lại ý thức cô đã thấy toàn bộ cơ thể mình rã rời , tan nát . Thân dưới cực kỳ đau nhức . Trên làn da trắng nõn đầy rẫy những vết hôn chằng chịt màu hồng. Cô gắng gượng ngồi dậy , nhìn qua bên cạnh đã không còn thấy người đâu nhưng mùi hương nam tính vẫn nhàn nhạt nơi đây , ngay cả trên người cô cũng dính đầy mùi hương của hắn.

Vì sao hắn lại đối xử như vậy với cô ? Vì muốn trả thù cô sao ? Vì cô trước đây đã rời bỏ hắn , động vào lòng tự tôn của hắn ?

Hắn trong một đêm đã cướp đoạt toàn bộ thân thể cô , toàn bộ không bỏ sót thứ gì. Mặc kệ cô đã mở miệng van xin , hắn cũng không màng đến. Sau này cô biết làm thế nào đây ? Cô tức giận. Nhưng so với tức giận lại còn đau đớn hơn. Vì sao đến giờ phút này hắn vẫn không buông tha cho cô ?

Thể xác đau đớn , trái tim cũng đau đớn...

Lật chăn bước xuống giường , cô muốn mang đồ nhưng quần áo đều bị hắn xé nát rơi trên sàn nhà . Nhìn quần áo lót của cô đều bị chính tay hắn xé quăng xuống sàn , nhớ lại mặt cô không khỏi đỏ ửng lên . Ngay cả trái tim lại bắt đầu không nghe lời đập liên hồi. Thực sự là đáng tức giận bản thân.

Cô đành tiện tay cầm lên một cái áo sơ mi của hắn vứt trên thảm lông mặc lên người. Vì tưởng người Vương Lăng Thần cao lớn nên khi cô mặc áo của hắn vào liền rất dài và rộng , che phủ qua cả hông.

Vừa mở cửa phòng ra , Hàn Lệ Ái đã nghe thấy tiếng nói ồn ào vọng lên từ phía dưới phòng khách.

"Vương thiếu, con gái ta đang ở đâu? Cậu đã mang nó đi đâu?" - Hàn Dật Minh ngồi trên ghế sofa chống gậy uy nghiêm nhìn người đàn ông đối diện.

Vương Lăng Thần ngồi vắt chéo chân, bộ dạng rất ung dung - "Không ngờ chủ tịch lại cất công tìm đến đây nhanh như vậy, làm cháu thật là bất phục."

Ông lão trừng mắt - "Cậu đừng có mà vòng vo, mau nói! Ái nhi đang ở đâu?"

Hắn một chút cũng không khản trương đối với bộ dạng của Hàn Dật Minh, chỉ cúi xuống rót nước trà vào tách - "Chủ tịch đừng quá sốt ruột như vậy. Nếu cháu nhớ không lầm thì 10 năm trước khi cháu chạy đến London tìm Lệ Ái, chủ tịch cũng đã kiên quyết không muốn nói cho cháu biết. Để cháu còn phải chờ đợi 3 ngày 3 đêm. Bây giờ chủ tịch lại chạy đến nhà cháu đòi con gái sao?"

Hàn Dật Minh có chút nhú mày - "Cậu là muốn trả thù ta sao?"

"Cháu đâu phải loại người nhỏ nhen đến như vậy. Nếu như chủ tịch muốn gặp Lệ Ái tất nhiên cháu sao có thể ngăn cản?" - Vương Lăng Thần cười cười nói.

"Vậy thì cậu mau nói, đã đưa Ái nhi đi đâu?" - Giọng nói cứng rắn vang lên.

"Đang ở đây, trong ngôi biệt thự này. Nhưng có điều chủ tịch chỉ có thể gặp chứ không được phép đưa người đi" - Hắn cất giọng lạnh lùng.

Hàn Dật Minh nghe thấy lời hắn lại bắt đầu tức giận - "Vương thiếu, cậu đừng có quá đáng. Cậu có quyền gì bắt giữ con gái tôi. Nếu như cậu còn giữ hành động này tôi buộc lòng phải gọi cảnh sát."

Vương Lăng Thần gương mặt lạnh lùng không chút cảm xúc, không một tia sợ hãi. Ngược lại còn có vẻ thích thú. Hắn nhún vai - "Xin chủ tịch cứ tự nhiên."

"Cậu...!"

Đột nhiên, hắn cả người đứng dậy gương mặt nhìn ông - "Chẳng phải chủ tịch muốn gặp Lệ Ái sao? Vậy được, cháu sẽ trực tiếp đưa chủ tịch đi."

Vương Lăng Thần nói xong không đợi phản ứng của người đối diện, xoay người bước lên lầu. Hàn Dật Minh bắt buộc phải đứng dậy theo sau.

Hàn Lệ Ái đang đứng trên lầu nghe thấy cuộc hội thoại giữa hai người ngay lập tức giật mình quay trở vào phòng, khóa chặt cửa, ghé lại ngồi trên giường. Cô không thể nào để cha nhìn thấy bộ dạng này của mình.

Nhưng chỉ một lúc sau, cô đã nghe thấy tiếng lạch cạch mở khóa. Hàn Lệ Ái lại bị giật mình, nắm chặt ga trải giường. Vương Lăng Thần quả nhiên có đem theo chìa khóa!

"Ái nhi, con...!"

Vừa mở cánh cửa ra, Hàn Dật Minh đã chứng kiến con gái mình ngồi trên giường ngủ, tóc tai có chút rối, trên người cũng đang mặc áo sơ mi của đàn ông. Ông ngay lập tức như bị sét đánh ngang tai.

Cô lo lắng sợ sệt, muốn lên tiếng nhưng lại phát hiện mình không thể giải thích gì - "Cha, con..."

Vương Lăng Thần từ phía sau ông bước vào trong phòng, đi đến ngồi lên giường bên cạnh cô, vòng tay qua ôm lấy eo cô. Hàn Lệ Ái tức giận đẩy hắn nhưng cũng không làm hắn nhích ra được centimet nào. Người đàn ông này sao có thể đối xử với cô như vậy?!

"Cậu...! Cậu đã làm gì con gái tôi?!" - Hàn Dật Minh tức giận đến mức không thể tin được.

"Cháu nghĩ chủ tịch không cần hỏi câu dư thừa này cũng biết cháu và Lệ Ái đêm qua đã xảy ra chuyện gì. Làm sao đây? Lệ Ái bây giờ đã trở thành người phụ nữ của cháu, không thể thực hiện hôn ước mà chủ tịch đặt ra cho rồi!" - Vương Lăng Thần khoe miệng cong lên, đầu không kiêng nể gác lên vai cô âu yếm trước mặt ông.

"Vương thiếu, cậu sao dám có thể làm như vậy?!" - Hàn Dật Minh giận dữ, gương mặt già cả nhăn nhéo.

"Sao thừa chủ tịch? Có gì mà không thể?"

"Đừng nghĩ cậu làm vậy thì hôn ước có thể bị hủy bỏ!" - Ông bây giờ thực sự bị chọc tức đến muốn học máu.

"Chẳng lẽ chủ tịch muốn đem con gái mình đã là người phụ nữ của người đàn ông khác đem gả vào nhà người ta sao? Cho dù chủ tịch cảm thấy việc này không sao nhưng để người ta biết được, họ là danh gia vọng tộc sẽ chịu bị bôi một vết nhơ này?" - Hắn cao giọng hỏi.

"Vương thiếu, cậu!" - Ông bị những lời nói của Vương Lăng Thần chọc đến mức xém chút nữa là tăng máu.

"Chủ tịch, buổi gặp gỡ đến đây là đủ rồi. Mời chủ tịch về cho. Cứ yên tâm, cháu sẽ chăm sóc tốt cho con gái chủ tịch."

Hắn lạnh lùng cắt ngang.

Bất thành lĩnh , hai tên mặc áo đen xuất hiện ngay cửa . Vương Lăng Thần liền uy nghiêm ra lệnh - " Tiễn Hàn chủ tịch ra khỏi biệt thự "

" Vương thiếu , cậu thật hỗn xược. Không nể mặt ai ! " - Hàn Dật Minh giận dữ quát.

" Hàn chủ tịch , mời "

Một tên đồ đen mặt mày hung dữ đưa tay lạnh lùng nói.

" Được lắm , xem như hôm nay ta thua một kẻ như cậu "

Dứt lời, ông xoay người bước ra khỏi phòng.

Cánh cửa phòng vừa đóng , Hàn Lệ Ái ngay lập tức giận dữ xô hắn ra.

" Thì ra đây là ý đồ của anh. Muốn tôi bị mất mặt , muốn cha tôi tức giận , muốn hôn ước bị hủy bỏ . Muốn tôi không thể lấy được ai !!! "

Vương Lăng Thần không những không buông ra lại càng ôm chặt cô hơn , lên tiếng khẳng định - " Đúng vậy , tôi chính là không muốn em còn có thể lấy ai "

" Anh sao có thể làm như vậy ? Tôi rốt cuộc đã gây nên tội gì với anh ? Tại sao lại làm như vậy ? " - Cô giận đến run người.

Hai cánh tay to lớn ôm eo cô , bao bọc cô trong lòng ngực rắn chắc . Hắn cúi đầu nhìn cô , chất giọng khàn khàn - " Vì em chỉ có thể lấy tôi "

" Anh ! Đang đùa cái gì ?! Hôn ước giữa tôi và anh đã kết thúc từ lâu lắm rồi . Bây giờ anh muốn tôi lấy anh , thật nực cười. Dùng hôn nhân để trả thù ? Vương thiếu gia , anh so với loại người đặt hôn nhân làm cuộc giao dịch làm ăn như tôi còn dễ tiện hơn " - Hàn Lệ Ái đột nhiên cười lạnh.

Vương Lăng Thần không may tức giận vì lời nói của cô , chỉ khẽ cười - " Còn có nhiều chuyện , tôi bắt buộc phải dễ tiện hơn như vậy nữa kia . Tôi chỉ là nhờ công dạy dỗ của em mà nên thôi "

" Anh đừng ở đó mơ mộng . Tôi nhất định sẽ không lấy anh cho dù cả đời này không thể lấy ai tôi nhất định cũng không cùng anh kết hôn ! " - Cô kiên định thốt ra lời nói.

Đôi đồng tử của Vương Lăng Thần nhất thời co lại , mặt hắn cũng xám đi. Có cảm giác một đám mây đen đang kéo tới chỗ cô . Hắn đưa tay bóp chặt cằm cô - " Em tốt nhất là nên rút lại lời nói của mình "

" Nếu không thì sao ? " - Cô ương ngạnh giương mắt nhìn hắn.

Lực bàn tay của hắn tăng lên khiến cằm cô đau nhức . Mặt hắn đã chuyển thành màu đen. Hơi thở tràn lan mùi nguy hiểm . Không khó để nhìn ra cơn giận đang trào lên trong hắn.

Ngay lập tức , Vương Lăng Thần đẩy mạnh cô ngã xuống giường . Dùng môi mình ép xuống môi cô. Hàn Lệ Ái hoảng hốt giãy dụa nhưng sự cự quật của cô lại vô tình làm dục vọng dưới thân hắn thức tỉnh.

Hắn cuồng dã cắn rồi mút lấy cánh môi mềm mại và ngọt ngào như viên kẹo dẻo của cô. Muốn nhai cắn nó cho thỏa mãn. Sự thô bạo của hắn làm cô đau nhức nhưng không tài nào thoát ra được. Vương Lăng Thần dùng hành động trút giận lên môi cô. Hắn muốn trừng phạt cô , muốn cô phải ngoan ngoãn nghe lời ở bên hắn.

Lưỡi hắn xâm nhập thô bạo , tách hai hàm răng cô ra dò tìm chiếc lưỡi mềm mại của cô , quấn lấy mà mút. Điền cuồng ngâm môi cô , tạo sự ma sát dính vào nhau mạnh mẽ . Một chút khe hở với cô , hắn cũng không muốn chừa ra.

Hơi thở hắn nóng bỏng kịch liệt , mà cô hô hấp gấp gáp , khó thở. Sự ma sát của hắn làm cô không thể thở. Tay hắn cũng không hề yên phận sờ soạng từng đường cong trên cơ thể cô.

Nhìn thấy cô mặc áo sơ mi rộng thùng thình của hắn , cơ thể mê người lấp ló ẩn hiện dưới lớp áo mỏng khiến Vương Lăng Thần nhớ lại những hình ảnh đêm qua cơ thể trần trụi của cô nằm dưới thân hắn rên rỉ. Huyết mạch hắn lại sôi lên.

Nhưng mà hắn sau một lúc hôn thỏa mãn đã luyến tiếc rồi bỏ đôi môi sưng đỏ kia. Hắn thực sự ngay bây giờ chỉ muốn trên giường điên cuồng muốn cô nhưng , cơ thể cô yếu ớt như vậy , bình thường ăn uống cũng rất ít , hắn đoán chứng biếng ăn này của cô vẫn chưa hết . Cả đêm hôm qua Hàn Lệ Ái đã trải một đêm mưa bão táp , chắc chắn rất mệt nếu như không để cô ăn sáng không chừng cô sẽ ngất mất.

Hắn đành nhịn dục vọng của bản thân xuống bắt lực thở dài. Nhìn thân ảnh bên dưới hô hấp hỗn loạn , muốn tìm kiếm oxy để thở sau khi hắn chịu rời môi cô . Cô ngay cả thở cũng quặn rũ đến mê người , làm dục vọng của hắn chỉ muốn bùng lên.

Người có thể làm hắn hoàn toàn mất đi bản năng khống chế chỉ có một mình cô . Nhưng người có thể chế ngự hắn cũng chỉ có thể là cô. Người con gái này hoàn toàn chiếm giữ tâm hồn và thể xác hắn khiến hắn hoàn toàn bất lực.

Vương Lăng Thần cúi đầu vào tóc cô , hít lấy hương thơm dịu dàng. Cố gắng điều chỉnh lại dục vọng bản thân , cất giọng trầm đục.

" Tôi rất muốn ngay bây giờ muốn em nhưng em phải ăn sáng trước đã "

Hắn một chút liền đứng dậy khỏi giường, ánh mắt nhìn xuống cơ thể cô . Hàn Lệ Ái ngay lập tức lấy tay che lại , vừa thẹn vừa giận , trừng mắt nhìn hắn. Vương Lăng Thần khoe miệng hơi cao thích thú - " Trong phòng bên cạnh có đồ đồ cho em thay. Tuy rằng tôi rất thích em mặc như thế này để có thể tôi ngắm nhưng mặc như vậy rất dễ bị cảm lạnh , và lại tôi cũng không muốn kẻ nào ngoài kia được phép nhìn trộm cơ thể em "

Lời nói của hắn vừa chứa ý cười nhưng cũng rất lạnh lùng lại chất chứa sự bá đạo. Hàn Lệ Ái chỉ biết giận dữ nhìn hắn không thể nói thêm lời nào với tên đàn ông vô sỉ này.

*****

Hàn Lệ Ái thay đồ xong bước xuống lầu , đi ngang qua không quên ghé mắt ra nhìn ngoài cửa. Quả nhiên đám người mặc đồ đen ngày đêm canh gác trước cổng ngôi biệt thự , không phút nào rời đi. Cô có muốn đi cũng đi không được.

Nhưng mà cô để ý thấy trong ngôi biệt thự to lớn này , ngoài đám người vệ sĩ ngoài kia thì chỉ duy nhất có một mình hắn sống ở đây. Không có một người quản gia hay người hầu nào.

Bước xuống phòng ăn , Hàn Lệ Ái đã bị mùi thơm của thức ăn quyến rũ. Thật sự bây giờ trong bụng cô đang rất cồn cào , cơ thể cũng rất mệt mỏi. Nhìn một bàn ăn thịnh soạn đầy mỹ vị trước mặt , cô không khỏi ngạc nhiên.

" Thức ăn này... "

Vương Lăng Thần tiến về phía này , nắm lấy tay cô kéo đến gần bàn ăn. Kéo ghế cho cô ngồi rồi ngồi xuống bên cạnh. Sau đó mới từ từ mở miệng trả lời - " Trong ngôi biệt thự này ngoài tôi ra thì còn ai để nấu "

Hàn Lệ Ái tròn mắt nhìn hắn đầy vẻ không thể tin nổi .

" Vì sao không thuê người làm ? "

Hắn trông thấy ánh mắt của cô lại khê thích thú, trả lời thêm - " Tôi không thích trong nhà mình có nhiều người. Là mẹ dạy tôi nấu "

Nhắc đến mẹ hắn , ngay lập tức Hàn Lệ Ái nhớ tới Lam Doanh . Cô muốn lên tiếng nhưng dường như Vương Lăng Thần đoán được ý nghĩ của cô nên đã cướp lời trước - " Mẹ tôi hiện tại vẫn sống ở nơi cũ. Bà ấy sống rất tốt và vẫn khỏe mạnh , bà ấy rất nhớ em cũng thường xuyên nhắc đến em . Lần trước em bỏ đi làm mẹ rất giận. Tôi định gọi điện cho mẹ , mấy ngày nữa sẽ sắp xếp đưa em đến thăm mẹ "

Cô im lặng không lên tiếng, cô cảm có lỗi với Lam Doanh. Không biết bây giờ bác ấy sống thế nào. Hàn Lệ Ái 10 năm nay theo dõi đọc báo nhưng không thấy đăng tin gì nhiều về Vương thị , cô đoán Vương Lăng Thần vẫn chưa thể công khai Lam Doanh là mẹ mình. Cô cũng rất muốn mở miệng hỏi 10 năm nay hắn sống ra sao nhưng nhìn thấy hắn như vậy , cô nghĩ tham vọng của hắn có vẻ như đã thực hiện được.

Vương Lăng Thần cắt từng miếng thịt gấp qua đĩa của cô , rồi thêm một ít bông cải. Hắn gấp một miếng thịt lên đưa đến trước miệng cô. Hàn Lệ Ái thực tình không muốn để hắn dứt nhưng cô đang thực sự rất đói , chỉ có thể miễn cưỡng hé miệng ra ăn.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bất Lực

Quả thực rất ngon , không thể chê vào đâu được. Hàn Lệ Ái lại một lần nữa tròn mắt nhìn hắn.

" Ngon sao ? " - Đôi môi ranh mãnh hài lòng nhếch lên.

Cô không thêm trả lời hắn . Chỉ cụp mắt , tự mình cầm dao nĩa ăn thức ăn trên đĩa. Nhìn bộ dạng ngoan ngoãn ngồi ăn của cô , Vương Lăng Thần rất hài lòng chống cằm ngắm cô.

Hắn thực sự thích những biểu hiện từ tối hôm qua đến giờ của cô . So với sự lãnh đạm , lạnh lùng trước đây, hắn thực sự thích cô mọi chuyện đều biểu hiện ra mặt cho dù là tức giận , ngạc nhiên hay sợ hãi . Trước đây khi đứng trước mặt Hàn Lệ Ái , hắn thực sự không hiểu nổi cô , không hiểu rốt cục cô đang suy nghĩ điều gì trong đầu.

Nhưng mà chưa hài lòng được bao lâu , Hàn Lệ Ái đã bỏ dao nĩa xuống , cầm khăn lên chùi miệng.

" Tôi ăn xong rồi "

" Em đang đùa với tôi đấy à ? " - Vương Lăng Thần cau mày nhìn thức ăn dư trên đĩa.

" Ăn hết đi " - Hấn lại nghiêm giọng nói.

Cô nhàn nhạt lên tiếng - " Tôi không ăn nổi nữa đã no lắm rồi, thực sự không thể nuốt thêm nữa "

Vương Lăng Thần nhìn cô đăm đăm, mặt rất khó coi. Cô còn tưởng hấn sắp nổi giận nhưng Lăng Thần chỉ đẩy ly sữa đến trước mặt cô , thấp giọng nói - " Vậy thì em phải uống hết ly sữa này đi "

" Tôi không muốn uống "

" Uống đi " - Hấn lạnh lùng nói.

" Tôi đã nói là no rồi , sữa cũng không thể uống " - Cô trừng mắt nhìn hấn.

Vương Lăng Thần mặt tối sầm lại , ánh mắt chứa đầy vẻ u ám - " Hàn Lệ Ái , em tốt nhất đừng thách thức sự kiên nhẫn của tôi . Một lần nữa , em mau uống hết ly sữa này "

Hàn Lệ Ái không màng đến bộ dạng của hấn , tức giận nói lên suy nghĩ của mình - " Vương Lăng Thần , rốt cục là anh muốn gì ? Định giam cầm tôi trong ngôi biệt thự này luôn sao ? "

Vương Lăng Thần lại đăm đăm nhìn cô , dịch người ra một chút. Nhướn mắt nhìn cô , khoe miệng hơi cong không rõ là đang cười hay không .

" Tôi muốn gì , tôi nghĩ em chắc đã biết rồi. Nếu như em ngoan ngoãn nghe lời tôi , ở bên cạnh tôi , kết hôn cùng tôi , tôi sẽ không giam cầm em. Em muốn đi đâu tôi đều đưa em đi , em muốn làm gì tôi cũng sẽ giúp em , em muốn thứ gì tôi đều sẽ cho em. Chỉ cần em ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi. "

" Vương Lăng Thần , anh là đang tự đánh giá cao bản thân hay là vốn dĩ không biết tôi tham vọng điều gì ? Câu nói này của anh nên để dành dụm ngọt với cô nàng lọ lem nào khác đi. Thứ mà Hàn Lệ Ái tôi muốn anh cho được sao ? " - Cô cười đùa lạt.

" Em nói đi em muốn gì ? " - Hấn thấp giọng hỏi.

" Tôi muốn...

Auheron trở thành đế vương hùng mạnh nhất trong giới kinh doanh . Trở thành một tập đoàn khổng lồ trên toàn thế giới. Thứ trước mắt tôi muốn chính là... Vương thị !"

Hàn Lệ Ái chớp hàng mi cong vút , kiêu mị ngược mắt.

Hấn định dùng mấy lời kinh điển này của nam nhân muốn cô quy thuận hấn ? Cái gì mà " Chỉ cần em ở bên cạnh tôi. Tôi sẽ cho em tất cả thứ em muốn " , thực nực cười ! Có thể mấy lời này có tác dụng với nữ nhân khác , bọn họ có thể xiêu lòng ngã vào lòng hấn nhưng cô thì không.

Cô không giống như những nữ nhân nghĩ đến chuyện thương tình kia. Cô là ai chứ ? Là Hàn tiểu thư , là tài nữ của giới kinh doanh , là tổng giám đốc của Auheron khi chỉ mới 15 tuổi. Hấn xem thường tham vọng của cô quá rồi.

Vương Lăng Thần nghe đến cái tên Vương thị chột mím môi không nói gì. Cô thấy vậy càng tiến lên tiếp lời.

" Có thể anh bây giờ đã trở thành kẻ quyền thế , làm bá chủ của giới hắc bang nhưng như thế thì sao ? Thế giới của anh là của anh , của tôi là của tôi. Cho dù anh làm vua ở thế giới của anh thì chưa chắc anh đã nắm được quyền ở thế giới của tôi . Anh không có quyền lực để nhúng tay xoay chuyển thế giới đó. Là tự chính anh từ bỏ quyền lực của mình ".

"Ngoại trừ việc liên quan đến chuyện kinh doanh ra . Còn lại tất cả tôi đều có thể cho em " - Hấn một lúc sau mới mở miệng.

Bỗng dưng , cô cười lạnh một tiếng trước lời nói của hấn .

" Còn lại tất cả đều có thể ? Anh nghĩ ngoài việc nói trên tôi còn thứ gì cần anh cho sao ? Tiền bạc , danh vọng , biệt thự , xe hơi , quần áo... Anh cảm thấy Hàn Lệ Ái tôi còn thiếu ?

Vương Lăng Thần ,tôi còn nghĩ 10 năm qua anh đã phải ngộ ra rất nhiều điều nhưng dường như anh vẫn giữ cái sự ngạo mạn , cứng đầu của mình lâu như vậy. Vẫn là không biết lùi một bước , tiến hai bước . Chịu nhịn nhục để có được thứ mình muốn. Để tôi đoán , anh cho đến tận bây giờ đã từ bỏ quyền thừa kế , đi ra khỏi Vương gia nhưng anh vẫn mang trong mình họ Vương , trên danh nghĩa vẫn là thiếu gia nhà họ Vương. Là con trai của chủ tịch Vương Khải và phu nhân Bạch Vân. Anh , căn bản vẫn không thể công khai cho mọi người biết mẹ ruột thực sự của mình là ai "

Cô đã nói hấn cho dù là lão đại của hắc bang thì sao ? Hấn cũng không phải toàn năng , một tay che hết cả bầu trời . Cũng có những thứ làm hấn bất lực.

" Phải , đúng vậy . Em nói rất đúng đó chính là sai lầm của tôi. Chuyện tôi từ bỏ thừa kế cũng chính là sai lầm . Không phải là tôi không nhận ra nhưng việc đã diễn ra thì sẽ không lập lại được. Nhưng chuyện làm tôi hối hận cùng tức giận nhất năm đó không phải là chuyện tôi không thể công khai mẹ mình mà chính là để em trốn chạy khỏi tôi . Sai lầm mà tôi muốn sửa chữa chính là em . Vì vậy , em có muốn cự tuyệt bao nhiêu thì tôi cũng tuyệt đối không cho em trốn thoát khỏi tôi "

Vương Lăng Thần trực tiếp nhìn cô , thẳng thắn nói.

Hàn Lệ Ái không nghĩ là hắn sẽ thừa nhận . Nhưng hắn , sau ngần ấy chuyện xảy ra lại muốn ép cô ở bên cạnh hắn chỉ vì muốn trả thù cô. Nghĩ đến đây , cô cảm thấy thật đáng lòng , trái tim nhức nhối không chịu được. Vì sao cô không thể không chế được ? Thời gian đã trôi qua lâu như vậy nhưng trái tim của cô khi đặt trước mặt hắn vẫn trở nên mẫn cảm như thế .

Đầu óc cô chợt trở nên mệt mỏi , trái tim mềm đi . Cô đột nhiên đứng dậy . Cúi xuống nhìn hắn , giọng cũng lạt đi đầu mắt - " Lăng Thần , tôi không muốn ở cạnh anh. Ở cạnh anh tôi rất mệt mỏi "

Lời nói của cô như muốn đâm thủng trái tim hắn. Con người đen co lại , nắm tay cuộn lại siết chặt run lên . Sự tức giận dâng trào trong lòng ngực hắn. Một lúc lại thả lỏng tay , hắn đứng dậy hai tay nắm lấy vai cô dùng lực rất mạnh như muốn bóp nát . Lớn tiếng gầm lên.

" Hàn Lệ Ái tôi cho em biết . Cho dù em có nói như thế nào đi nữa , tôi cũng sẽ không buông tha cho em , mãi mãi không buông tha. Tôi sẽ giam cầm em suốt cả cuộc đời này ở bên cạnh tôi ! "

Cô không muốn ở cạnh hắn ? Cô mệt mỏi vì ở cạnh hắn ? Cô có biết lời nói của cô làm hắn đau đớn biết chừng nào . Hắn không cam tâm ! Bất luận như thế nào cũng không cam tâm ! Hắn muốn một đời này của cô đều thuộc về hắn. Chỉ cần duy nhất một đời này thôi !

Vương Lăng Thần đẩy mạnh cô lùi về sau. Đầu áp xuống , mạnh bạo hôn lên cằm cổ trắng ngần của cô , một tay giật dây áo đầm của cô rơi xuống để lộ bờ vai đầy đặn , trắng nõn.

" Buông tôi ra, buông ra " - Hàn Lệ Ái tức giận nói như khóc. Dù cô biết rằng vốn dĩ không thể thoát ra khỏi gọng kìm của hắn.

Mặc kệ lời nói của cô , hắn nhấc bổng cơ thể nhỏ nhắn lên đặt cô ngồi trên cái bàn kê sát tường . Bình hoa trưng trên đó cũng bị hắn quơ rơi xuống đất vỡ tan. Cả người cô bị hắn ép chặt vào tường , bị giam cầm trong cơ thể hắn , bị hai cánh tay to lớn , rắn chắc của hắn bao vây.

Đôi môi mỏng chiếm lấy từng nấc da trên cổ , trên vai cô . Hơi thở dồn dập tức giận. Thô bạo cắn mút từ trên cằm cô xuống vai. Lưu lại từng dấu vết đỏ hồng trên người cô như muốn đóng dấu cô là của hắn. Hàn Lệ Ái cả người run rẩy , chống cự hắn. Nhưng hắn vì thế lại càng thô bạo hơn.

Hắn bắt lực , hoàn toàn bắt lực. Khi đứng trước mặt cô , mọi thứ của hắn dường như đều hóa thành bắt lực. Hắn phải làm sao thì cô mới cam tâm tình nguyện ở bên hắn.

Bàn tay to lớn lướt xuống đùi cô , vuốt ve mạnh mẽ . Xấu xa hơn , bàn tay lại thò vào váy cô. Hàn Lệ Ái ngay lập tức sợ hãi khép đùi lại nhưng bị hắn đẩy ra , tách hai cánh đùi non mềm của cô. Mò vào , chạm đến đáy quần lót ren , lại mạnh mẽ vuốt ve. Khiêu khích dục vọng quen thuộc của cô.

" Xoảng "

Tiếng động vang lên làm cả cô và hắn giật mình . Vương Lăng Thần dừng động tác lại . Ánh mắt dò tìm nơi phát ra tiếng động.

Đứng trước cửa phòng ăn là một người đàn ông cao lớn , mặc áo sơ mi trắng , quần tây . Gương mặt tuấn mĩ nhưng thoáng lên nét trẻ con, làn da trắng như con gái. Dưới chân anh còn nguyên mấy mảnh vỡ thủy tinh từ cái ly nước vừa rót. Ánh mắt như không thể tin được.

" Xin lỗi , hai người cứ tiếp tục đi. Mình không làm phiền nữa " - Thiệu Nha hươ hươ cánh tay, giọng vui vẻ nói.

" Cậu tốt nhất là nên nhắm mắt lại và mau cút xuống dưới nhà nếu không mình sẽ móc mắt cậu " - Vương Lăng Thần trừng mắt nhìn anh ta .

Hàn Lệ Ái chỉ muốn độn thổ xuống đất cho xong. Thực sự là quá mất mặt , còn để người khác chứng kiến cảnh này.

" Được rồi , mình xuống liền đây , không cần đến cậu đuổi .

Hi , Lệ Ái lâu rồi không gặp "

Thiệu Nha vẫn chưa chịu đi , còn ráng nán lại giờ 2 ngón tay chào cô một cái.

Cô chỉ ráng nặn ra nụ cười , muốn khóc cũng không được. Vương Lăng Thần nhìn thấy người kia chưa chịu đi liền nổi giận , cả người che cô lại , lạnh lùng quát với Thiệu Nha - " Cút ! "

" Ok , ok , mình đi , mình đi . Hai người cứ từ từ làm cho xong đi nhé " - Anh ta nháy mắt một cái rồi biến đi mất khỏi.

Vương Lăng Thần xoay người lại nhìn cô. Hàn Lệ Ái còn tưởng hắn sẽ tha cho cô , không ngờ tên kia vừa đi khuất hắn lại ngay lập tức lao đến hôn cô điên cuồng như không hề có ý muốn dừng lại . Cô dường như bị hắn bóp nghẹt , không thể hô hấp nổi trước sự chèn ép của hắn.

Vương Lăng Thần muốn nuốt chửng môi cô vào miệng , ma sát nóng bỏng . Hơi thở nam tính bao vây cô , lướt trên trên cánh môi cô , gò má cô , cằm

cô , cô cô , vai cô... tất cả toàn bộ đều bị hấn dùng môi xâm chiếm.

Rất lâu sau ,hắn mới luyến tiếc buông thả môi cô . Hàn Lệ Ái liền hóp lấy luồng không khí ít ỏi. Hắn đưa tay chỉnh lại dây áo cô , khẽ rót vào tai cô giọng nói trầm thấp , một chút răn đe - " Em ngoan ngoãn lên phòng chờ tôi . Đừng nghĩ đến việc bỏ trốn vô ích vì em không thể bước chân ra khỏi nơi này đâu "

Vương Lăng Thần dứt lời , buông cô ra bước khỏi phòng ăn.

Hàn Lệ Ái cơ thể dường như không còn sức lực , cả người bất lực ngồi dựa vào tường.

*****

" Lão đại nha , không ngờ hai người đạt tới trình này rồi. Có phải là lên đến trên giường rồi không ? " - Thiệu Nha thích thú mở miệng.

Bình thường , lúc anh đến nhà lão đại sẽ vào thẳng nhà , không cần thông báo hay bấm chuông. Anh ra vào thường xuyên để báo cáo công việc nên lão đại cũng chẳng mấy quan tâm. Hôm nay không ngờ vừa vào nhà , tìm miếng nước uống , ai ngờ chứng kiến được cảnh tượng kinh động kia.

Thật là hết sức không ngờ , vừa mới tối hôm kia anh gọi điện thông báo cho lão đại tin Hàn Lệ Ái vừa về nước , sáng hôm nay đã chứng kiến cảnh hai người làm chuyện mờ ám trong phòng ăn . Lão đại cũng thực là thiếu kiềm chế .

Hắn ngồi đối diện vắt chéo chân một cách ưu nhã , khoe miệng loang loang - " Lăn xuống giường rồi ".

" Ô , unbelievable "

" Nghiêm túc đi. Đến đây là muốn báo cáo với mình chuyện gì ? "

" Cũng không có gì , cũng chỉ là đem cho cậu xem một số thống kê tháng này thôi " - Thiệu Nha giờ tập hồ sơ lên lắc lắc.

Hắn cảm tách trà lên nhấp một ngụm - " Cứ để trên bàn, lát nữa mình sẽ xem. Nếu không còn việc gì nữa thì cậu có thể về được rồi "

" Sao vậy ? Mới đó mà muốn đuổi mình về sớm rồi . Nôn nóng đến vậy à ?"

" Im ngay ! "

Anh nhìn tách trà trên tay lão đại liền cảm thấy buồn cười - " Không uống rượu nữa sao ? "

" Không " - Vương Lăng Thần đáp đúng một từ duy nhất.

" 10 năm nay cậu như một kẻ nghiện rượu. Lúc nào cũng thấy cầm trên tay ly rượu . Vậy mà Hàn Lệ Ái vừa xuất hiện , cậu ngay lập tức một giọt rượu cũng không uống . Quả nhiên cô ấy rất có sức ảnh hưởng với cậu " - Thiệu Nha cười cười nói.

Hắn không phản ứng gì trước lời trêu đùa của người đối diện . Chỉ lạnh lùng nhìn một cái rồi tiếp tục uống trà.

" Thôi được rồi , mình về đây . Bữa khác mình sẽ ghé "

Thiệu Nha đứng dậy , trẻ con giơ tay tạm biệt kẻ mặt lạnh như tiền kia .

" Khoan đã "

Đột nhiên , Vương Lăng Thần lớn tiếng gọi .

" Lăn sau, đến nhà mình cậu nhớ phải bấm chuông trước "

Thiệu Nha ngay lập tức bật cười, hiểu ý - " Được , được lần sau mình sẽ không dám phá hỏng chuyện tốt của cậu nữa "

Nói xong , anh ta liền rời đi .

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Lam Doanh Đến Thăm

Ngày thứ 2, khi màn đêm buông xuống, Hàn Lệ Ái đứng trong phòng ngủ. Lặng lẽ vén tấm màn lên, ánh mắt yêu kiều nhìn qua cửa sổ. Ánh mắt sâu thẳm không cảm xúc.

Khung cảnh phía dưới là cả một sân vườn rộng lớn của ngôi biệt thự. Có đến 9, 10 tên mặc đồ đen đi lòng vòng để canh gác trong khu vườn. Chưa kể mấy chục tên còn đang canh gác trước cổng.

Đúng như Vương Lăng Thần đã nói, cô thực sự không thể thoát ra khỏi đây. Hắn đã bố trí người toàn bộ xung quanh ngôi biệt thự canh chừng cả ngày lẫn đêm nhằm mục đích không cho cô có thể tìm cách bỏ trốn.

Trong đầu đang suy nghĩ miên man thì bất chợt có một cánh tay ôm lấy eo cô. Lưng của cô dán vào lồng ngực rắn chắc của ai đó.

" Suy nghĩ cái gì mà ngăn người như vậy ? " - Vương Lăng Thần cất giọng trầm ổn.

Hắn vừa bước vào phòng đã thấy bộ dạng đứng trước cửa sổ của cô, ngăn người nhìn ra ngoài. Ánh mắt sâu thẳm, phẳng lặng như mặt hồ mùa thu. Bộ dạng cô độc cùng lãnh đạm của cô làm hắn trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Hàn Lệ Ái nghe câu hỏi của hắn chỉ im lặng. Cô biết nói cái gì đây? Chửi hắn? Mắng hắn? Nói với hắn cô không muốn bị hắn giam cầm? Nói hắn thả cô ra, buông tha cho cô? Có tác dụng sao?

Vương Lăng Thần so với 10 năm về trước đúng là lạnh lùng hơn lại càng ngang ngược hơn. Nhưng hắn bây giờ đối với cô cũng có phần nóng nảy hơn. Chỉ cần một chút là trở nên giận dữ.

Trước sự im lặng của cô, hắn chỉ có thể thở dài. Gương mặt anh tuấn vui đùa vào mái tóc suông mềm của cô, hít lấy hương thơm ngọt ngào mà hắn khát khao. Thực tâm hắn không muốn cưỡng ép cô càng không muốn giam cầm cô.

Nhưng cô kiêu ngạo như vậy, cường ngạnh như vậy, hắn phải làm sao mới có thể để cô cam tâm tình nguyện.

Bất lực vẫn là bất lực.

Hàn Lệ Ái vẫn không có biểu hiện gì trước hành động của hắn. Cô đứng yên như một con búp bê.

" Tôi chỉ là muốn em ở bên cạnh tôi " - Hắn bất lực lên tiếng một lần nữa. Như một lời giải thích.

Cô không thể không thừa nhận, chỉ cần một cái ôm của hắn, một lời nói dịu dàng của hắn thì lòng cô lại mềm ra như kẹo cao su. Ở gần hắn, tim cô đập dồn dập. Hơi thở hỗn loạn vì sự nóng bỏng của hắn. Nhưng cô không thể nào chấp nhận hắn vì muốn trả thù cô mà giam cầm cô ở bên mình.

Cô cảm thấy hắn rất khó hiểu. Trước kia, hắn rất dễ đoán cũng rất dễ hiểu. Hiện tại, cô thực sự không biết tâm tư hắn là như thế nào. Có lúc cưỡng ép cô, muốn trả thù bằng cách chiếm đoạt thân thể cô, dùng dục vọng khiêu khích cô nhưng có lúc hắn lại rất ân cần, dịu dàng với cô. Cô phải nên suy nghĩ theo chiều hướng nào đây?

Vương Lăng Thần đứng phía sau cô khẽ thở dài, sau đó nắm lấy đôi vai nhỏ nhắn xoay người cô lại. Hắn đột nhiên nét mặt thoáng lên vẻ ý cười - " Đi theo tôi, tôi muốn cho em xem nơi này "

Hắn cầm tay cô kéo đi ra khỏi phòng. Lên lầu 3, bước tới một căn phòng có cánh cửa màu đen. Vương Lăng Thần đẩy cửa đưa cô vào.

Vừa bước vào trong, Hàn Lệ Ái liền bị không gian nơi đây làm cho kinh ngạc. Đây là phòng đọc sách nhưng nó cũng phải lớn bằng thư viện trường đại học. Những kệ sách không lồ cao khoảng chừng 4, 5 mét, có một cầu thang rời chuyên dịch chuyển để có thể lấy sách ở kệ cao. Cô đoán nơi đây cũng cả mấy trăm ngàn cuốn sách. Đối với một tín đồ đọc sách như cô thì quả thật nơi đây là một thiên đường.

Không nghĩ tại ngôi biệt thự này lại có phòng đọc sách. Càng không nghĩ Vương Lăng Thần lại đọc sách. Hắn không đọc sách lại xây một cái phòng đọc sách lớn như vậy làm gì.

Từ đằng sau, hắn lại vòng tay ôm eo cô, giọng thích thú khi vừa được thấy biểu hiện của cô - " Thích không ? "

" Theo tôi nhớ thì Vương Lăng Thần anh không thích đọc sách " - Cô chậm rãi nói.

Hắn cúi xuống, bất chợt hôn nhẹ lên cổ cô. Mờ miệng nghe có vẻ đang vui - " Em còn nhớ ? "

Hàn Lệ Ái lại giữ sự im lặng.

Vương Lăng Thần thấy vậy tiếp tục lên tiếng - " Căn phòng này là tôi chuẩn bị cho em. Em thích đọc sách như vậy, tôi nghĩ em sẽ rất thích nơi này "

Cô ánh mắt chuyển động mông lung ngược mặt nhìn hắn. Vương Lăng Thần liền cúi xuống hôn cô, không phải một sự áp đặt mà chỉ là sự dịu dàng hắn dành cho cô. Triền miên mất lấy cánh hoa anh đào, cái lưới dính hương của cô.

Rất lâu sau, hắn mới day đưa rồi bỏ môi cô.

Hàn Lệ Ái lại nhìn hắn chăm chú. Nhìn vào ánh mắt chứa đầy nhu tình của hắn. Tim cô lại nhảy nhót trong lồng ngực. Cô không hiểu, thực sự không thể

hiếu.

" Lệ Ái, tôi không thể buông em ra " - Hấn giọng khàn khàn nói.

Trong một khắc , Vương Lăng Thần liền ôm lấy cô , bế cô lên ngang người trở về phòng ngủ.

Trong căn phòng ngủ , dưới ánh trăng mờ ảo qua khe cửa sổ chiếu vào hai thân thể đang dính sát vào nhau, ôm siết lấy nhau tạo nên màn hoan ái kịch liệt trên chiếc giường lớn hoàng gia.

Nhiệt độ trong phòng mỗi lúc một tăng cao , nóng bỏng đến nghẹt thở. Quần áo , từng cái , từng cái một bị ném xuống tấm lông trải thảm

Thân hình đung mãnh như báo của người đàn ông chiếm lấy thân thể nhỏ nhắn của người con gái. Thân thể phía dưới lúc đầu kháng cự cùng bài xích nhưng về sau lại bị dụ dỗ đến mức mê muội.

Bị thân thể rắn chắc như thép chiếm lấy từng nấc da thịt trên người. Chỉ có thể bị động mà tiếp nhận. Những nụ hôn mạnh mẽ gieo trên cơ thể trắng nõn mê người tạo nên những dấu vết màu hồng nhạt.

Người con gái nằm dưới thân chỉ có thể rên rỉ , nỉ non kêu lên khiến cho người đàn ông càng điên cuồng luân động. Dẫn dắt cô đến nơi cao ngất của ngọn núi lửa ái tình. Trong cơn say người đàn ông giọng đục ngầu tuyên bố bên tai cô .

" Em là của tôi , chỉ duy nhất một mình tôi "

*****

Sáng hôm sau , Hàn Lệ Ái thức dậy trên chiếc giường lớn . Ga giường màu trắng nhún nhúm vì màn hoan ái cuồng dã đêm qua . Dưới giường , quần áo nằm khắp nơi trên thảm trải.

Thân thể xinh đẹp ngồi dậy , khẽ nắm lấy chăn che khuất cảnh xuân của bản thân và những dấu hôn chẳng chịt trên đó. Tâm tình miên man bất định.

Đột nhiên , tiếng gõ cửa vang lên làm cô giật mình . Vương Lăng Thần không có ở bên cạnh nhưng bình thường hấn vào phòng có bao giờ gõ cửa.

" Ai vậy ? " - Hàn Lệ Ái lớn tiếng hỏi.

Cánh cửa tự động mở ra , một người phụ nữ trung niên mặc tây trang đen trông rất chỉnh tề bước vào. Đi bên cạnh còn có một cô gái trẻ khoảng chừng 18 tuổi mặc đồ như người hầu.

" Chào buổi sáng , Hàn tiểu thư. Rất vui lòng được phục vụ . Bắt đầu từ ngày hôm nay , tôi sẽ là quản gia mới của ngôi biệt thự này. Tên của tôi là Lệ Quyên , tiểu thư có thể gọi là Lệ quản gia. Còn đây cũng là một trong những người hầu mới " - Người quản gia cúi chào cô , lễ phép giới thiệu .

" Quản gia mới ? Sao tôi không biết ? " - Hàn Lệ Ái đưa ánh mắt dò xét nhìn hai người.

Lệ Quyên cung kính đáp - " Thưa , chúng tôi chỉ vừa được cậu chủ thuê . Sáng sớm hôm nay mới bắt đầu làm việc ở đây. Bắt đầu từ bây giờ cậu chủ là chủ nhân của chúng tôi "

Cô có chút khó hiểu nhưng chỉ ậm ừ như đã hiểu - " Vậy thì Vương Lăng Thần đâu ? "

" Thưa cậu chủ mới sáng sớm đã ra khỏi nhà . Dặn dò chúng tôi phải đánh thức tiểu thư dậy , nhắc nhở người ăn sáng đầy đủ. Còn đây là quần áo của tiểu thư , người hầu sẽ giúp tiểu thư thay đồ tắm rửa "

Vừa nói bà vừa liếc mắt qua người hầu gái , cô gái liền cầm quần áo đưa ra cho cô xem.

" Lệ quản gia cứ để quần áo đó , tôi sẽ tự thay. Tôi không thích ai nhìn thấy cơ thể mình nên hai người lui ra ngoài đi " - Hàn Lệ Ái ngay lập tức cự tuyệt.

Thân thể cô đây rẩy những dấu hôn của hấn , làm sao có thể để người khác thấy.

" Vậy thì được rồi , tiểu thư thay đồ xong nhớ mau chóng xuống ăn sáng . Tôi đã cho đầu bếp chuẩn bị nhiều món ngon theo yêu cầu của cậu chủ cho người. Chúng tôi xin phép đi ra ngoài " - Bà quản gia chu đáo dặn dò rồi mới đi ra ngoài cùng với người hầu.

Cánh cửa phòng khép lại , Hàn Lệ Ái thờ dãi bước xuống giường . Cầm lấy quần áo đi vào nhà tắm.

*****

Cô bước xuống lầu với ánh mắt ngạc nhiên trước cảnh tượng lạ lẫm xung quanh . Ngôi biệt thự vốn dĩ thường ngày u ám , lạnh lẽo , cô tịch nhưng nay vừa có nhiều người trong nhà liền có không khí hoàn toàn khác.

Trong căn biệt thự rộng lớn , người người ra vào quét dọn , lau chùi . Ngoài sân cũng có người làm vườn đang chăm tía tót hoa lá , tưới nước cho cây . Trong căn bếp cũng có mấy người đầu bếp đang thái thịt thái rau một cách điệu nghệ. Không khí vô cùng bận rộn , khẩn trương nhưng lại có vẻ rất nhộn

nhịp , vui vẻ.

Cô không hiểu , chẳng phải Vương Lăng Thần chính miệng nói hắn không thích có nhiều người trong nhà sao ?

Vừa thấy cô xuất hiện ngay cầu thang , mọi người đều ngay lập tức dừng tay cúi đầu đồng thanh chào cô - " Chào buổi sáng , tiểu thư ! "

" Mọi người cứ làm việc của mình đi , đừng quan tâm đến tôi " - Hàn Lệ Ái nuốt nước bọt đáp. Đám người này còn làm quá hơn người hầu ở nhà cô .

" Tiểu thư , mời người ăn sáng " - Lệ Quyên kính cẩn mời cô, kéo ghế cho cô ngồi.

Hàn Lệ Ái vừa bước vào phòng ăn đã thấy một bàn đầy cao lương mỹ vị được bung ra. Cô gật đầu một cái rồi ngồi xuống từ từ ăn .

Đang ăn giữa chừng thì bà quản gia lại bước vào báo với cô - " Tiểu thư, có khách đến. Nói là muốn gặp cô và đang chờ ở phòng khách "

" Là ai vậy ? " - Cô buông dao nĩa xuống , ngạc nhiên hỏi.

" Thưa , là mẹ của cậu chủ " - Bà quản gia cung kính đáp.

Ngay lập tức , Hàn Lệ Ái ngạc nhiên bật dậy khỏi ghế - " Thật sao ? "

" Vâng , đúng như vậy "

" Để tôi ra đó "

Cô liền nhanh chân bước ra phòng khách.

*****

" Lệ Ái " - Lam Doanh vừa nhìn thấy cô đã đứng dậy vui mừng .

Cô tiến lên cũng không giấu nổi sự vui mừng - " Bác gái "

Bà vươn tay ôm chầm lấy cô rồi kéo cô ngồi xuống ghế sofa . Bà ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của cô bé đã thay đổi sau 10 năm không gặp mặt. Lam Doanh cũng đã già đi nhiều nhưng nét đẹp của bà vẫn cứ mặn mà .

Cô liền sai người pha trà rồi ngồi trò chuyện cùng với người bên cạnh .

" Đứa trẻ này , cháu sao lại một lời chào cũng không có đã đi biệt tích 10 năm trời , cháu có biết bác đã lo lắng đến mức nào hay không ? "

" Cháu xin lỗi, lúc đó đã nói dối bác " - Cô thấp giọng nói.

Lam Doanh chỉ thờ dãi một cái nhìn cô - " Bác không trách cháu. Điều là do lỗi của bác , nếu không phải vì bác thì hôn ước của hai đứa đầu phải bị hủy bỏ "

Hàn Lệ Ái liền lắc đầu - " Không phải lỗi của bác, là do cháu , là cháu tự ý quyết định , là cháu tự ý rời đi "

" Đứa trẻ ngốc, cháu không cần nhận lỗi về mình. Nhưng mà người chịu nhiều đau khổ nhất vẫn chính Thần nhi . Cháu biết không khi cháu vừa rời đi , Thần nhi hoàn toàn sụp đổ. Nó rất đau khổ , như một kẻ điên tìm đến rượu. Chuyện gì nó cũng không màng đến , suốt ngày chỉ đóng cửa ngồi trong phòng uống rượu đến vật bản thân.Nó uống nhiều đến mức phải đưa đi bệnh viện cấp cứu để rửa ruột " - Bà ánh mắt thoáng buồn kể lại.

Hàn Lệ Ái kinh ngạc nhìn bà , ánh mắt chấn động. Trái tim hung hăng bị đâm một phát - " Cấp cứu... rửa ruột sao ? "

Lam Doanh gật đầu - " Phải , lúc đó , bác đã phải chạy đến bệnh viện khóc lóc , cầu xin , trách mắng nó. Thần nhi vì vậy mới chịu dừng lại . Lệ Ái , cháu đối với nó thực sự rất quan trọng , điều này ai cũng có thể nhìn ra "

Cô nghe bà kể mà trái tim run rẩy , đau đớn thắt lại. Vội vàng , cô tránh né sang một chuyện khác - " Mấy năm nay bác sống thế nào ? Bệnh tình của bác... "

" Bác sống rất tốt , bệnh tình cũng đã thuyên giảm nhiều "

" Sao bác không sống ở đây cùng Lăng Thần ? "

" Thần nhi cũng kêu bác dọn về ở chung nhưng bác vẫn thích ở nhà cũ hơn nên nó cũng đành chiều ý bác để bác ở lại nơi cũ nhưng nó cũng đã cho người tu sửa lại căn nhà cho khang trang hơn " - Bà cười cười nói.

Cô mỉm cười dịu dàng - " Vậy thì thật tốt "

" Cháu biết không ? Thần nhi 10 năm trước sau khi dọn khỏi Vương gia đã dọn đến nhà bác ở. Vương Khải đã tước bỏ toàn quyền thừa kế của nó , chỉ

để lại duy nhất cho nó là có thể học hết trung học tại trường Vương Trí . Sau khi tốt nghiệp nó cùng đám bạn lăn lộn vào giới xã hội đen kia, điều này bác cũng biết từ lâu nhưng không cách gì ngăn cản nó . Đến bây giờ , dù Thần nhi đã trở thành kẻ nắm quyền lực trong tay nhưng bác chưa bao giờ an tâm về nó. Nó thực sự rất cần một người ở bên cạnh khuyên răn "

Lam Doanh nắm lấy tay cô ôn tồn nói.

" Lệ Ái , người đó chỉ có thể là cháu " - Bà lại lên tiếng khẳng định .

Cô khó khăn lắc đầu , cầm tay bà - " Cháu làm sao có thể . Cháu không biết , thực sự không biết nữa. Vương Lăng Thần đối với cháu chỉ là muốn trả thù thôi. Vì cháu chọc giận anh ta rồi tự tiện rời đi , vứt bỏ Lăng Thần , động vào tự tôn của anh ta nên anh ta bây giờ chỉ là muốn đem cháu ra trả thù cho bản thân . Chính miệng anh ta đã nói muốn trừng phạt cháu "

" Đưa trẻ ngọc , một lý do như vậy mà cháu cũng tin sao ? Bác biết cháu thông minh, cháu chỉ là đang muốn giấu giếm bản thân , trốn tránh trái tim mình . Là cháu không muốn thừa nhận thôi . Thần nhi cháu còn không hiểu tình tình nó sao ? Kiêu ngạo , nóng nảy , cũng giống như cháu không bao giờ chịu nhìn nhận bản thân mình đang muốn gì " - Bà cười hiền hòa giải thích.

Hàn Lệ Ái cắn cắn môi , không trả lời.

" Đừng suy nghĩ lung tung nữa. Thời gian sắp tới cháu hãy tĩnh tâm lại , cảm nhận thử xem trái tim mình muốn gì . Cảm nhận thử xem Thần nhi đối với cháu như thế nào . Có đúng là thực sự tất cả nó đối với cháu đều là trả thù không ? " - Lam Doanh ôn tồn bảo ban.

Nếu không phải trả thù thì Vương Lăng Thần đối với cô là gì ? Chẳng lẽ là thứ tình cảm kia ?

Không , không phải . Hàn Lệ Ái cô vốn dĩ không tin vào thứ tình cảm phù phiếm đó. Cho dù có phải tin cũng không thể tin người như hần có loại tình cảm đó. Hần lên giường với bao nhiêu phụ nữ , đào hoa biết bao ong bướm. Nói rằng hần thật lòng có tình cảm với cô còn khó tin hơn cả.

Cô cụp mắt , lúc sau mới lưỡng lự gật đầu - " Vâng , cháu biết rồi . Cháu sẽ suy nghĩ "

Cô không biết , cái gì cũng không. Bản thân cô thực sự rất bức rứt khó chịu lại khó xử.

Lam Doanh mỉm cười hài lòng nhìn cô , vỗ về bàn tay cô.

" Vậy thì tốt, cháu chịu suy nghĩ là tốt "

Hai người trò chuyện một lúc lâu sau đó Lam Doanh muốn quay trở về nhà.

" Bác không ở lại đợi Lăng Thần về sao ? "

" Không , bác phải về . Bác có hẹn với một người bạn cũ " - Bà cười cười nói.

" Vâng , vậy bác về an toàn. Lần sau , cháu sẽ đến nhà thăm bác " - Cô vui vẻ tạm biệt người phụ nữ.

" Được rồi , bác về đây "

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Lãnh Khốc Mà Si Tình

...Hoa Đông - Căn cứ tổ chức Tam Vương hội..

Vương Lăng Thần ngồi trên "ngai vàng" ung dung gác chân lên thành ghế . Vu Tích Kỳ và Thiệu Nha ngồi hai bên chiếc bàn gỗ hình ovan lớn dài đến mấy mét . Cả hai người đều đưa mắt nhìn nhau trao đổi ánh mắt.

Thấy hai người nãy giờ vào đây nhưng không nói câu nào , Vương Lăng Thần liền quay nặt sang neho mắt nhìn hai người - " Có chuyện gì thì hai người mau báo cáo đi chứ , mới sáng sớm đã gọi mình đến đây , đến đây rồi lại không nói câu nào ! "

Thiệu Nha ánh mắt tràn ngập ý cười với người đối diện . Vu Tích Kỳ không hiểu cho lắm , háng giọng một cái - " Nếu mình nhớ không lầm , người nào từng nói thích ở căn cứ hơn là ở nhà , cứ 3 ngày mới chịu về nhà một lần. Bình thường còn rất cuồng công việc của hội , vậy mà hôm nay gọi đến báo cáo một chút đã mặt mày nhảnh nhõ . Thật là kỳ lạ "

Thiệu Nha không nói gì, chỉ cười kiêu như rất hàm ý. Hấn nghe Vu Tích Kỳ nói, lạnh lùng lên tiếng - "Đừng có nói nhiều, có chuyện gì thì nói nhanh. Mình còn phải về nhà"

"Ồ, về nhà? Hôm nay, chắc là thời tiết không được tốt rồi phải không lão tam?" - Vu Tích Kỳ thích thú hỏi.

Thiệu Nha nhếch môi một cái như trả lời.

Vu Tích Kỳ lại lên tiếng - "Rất cục là có chuyện gì mà mình không biết vậy? Cậu hôm nay rất kỳ lạ. Chưa gì mà đã nằng nặc đòi về nhà, ngay cả rượu cũng không uống. Nói đi, ở nhà cậu có chuyện gì đúng không?"

Lần này, Lăng Thần chưa kịp nói thì Thiệu Nha đã tiếp lời, giọng đầy ẩn ý - "Không phải là có chuyện gì mà là người cần quay trở về đã trở về"

"Người cần trở về? Ý cậu là ai?" - Vu Tích Kỳ cảm thấy khó hiểu.

"Lão nhì à, bình thường đầu óc của cậu rất nhạy bén, sao hôm nay lại chậm chạp như vậy? Người cần trở về mà cậu cũng không biết là ai sao?" - Thiệu Nha cười cười.

Người đối diện nhú mày, nhưng một lúc sau ánh mắt đã biến hoá như bóng đèn chớp chớp lên điện.

"Thì ra là người đã trở về. Vậy mình là người biết sau cùng sao?"

Thiệu Nha gật đầu một cái.

Quả nhiên, người có thể làm lão đại khản trương như vậy thì chỉ duy nhất có một người thôi. Hàn Lệ Ái vừa trở về y như rằng lão đại đã hành xử lạ thường. Rượu cũng không uống, nay còn nôn nóng về nhà như vậy.

Nhưng mà, thực sự cũng không thể ngờ được. 10 năm trôi qua, lão đại không thể nào quên Hàn Lệ Ái. Tích Kỳ và Thiệu Nha đều không nghĩ tình cảm mà lão đại dành cho cô tiểu thư ấy lại sâu nặng đến vậy.

"Hai người các cậu vào nhanh vấn đề đi, đừng có mà ở đó nói bóng gió" - Đồi lông mày anh tuấn trau lại.

Vu Tích Kỳ biết ý nhếch môi, mắt hướng xuống tập tài liệu phía dưới - "Bên Costa Rica mình đã sắp xếp hết rồi. Bây giờ chỉ cần chờ đem tiền về thôi"

"Vậy còn lô hàng vũ khí mới thì sao?"

"Cũng đã được giao dịch rất gọn gàng rồi, cậu yên tâm. Tiền đã được chuyển, đối tác rất hài lòng với lô vũ khí mới"

"Tốt"

Hắn đột nhiên nhìn qua Thiệu Nha, ánh mắt như vừa chợt nhớ ra điều gì đó. Lạnh lùng lên tiếng - "Tên kia xử lý sao rồi?"

Tên đàn ông "mặt búng ra sữa" gương mặt hiện lên một nét nghiêm túc, đôi mắt sắc lẹm - "Mình đã tra hỏi hấn nhưng tên này cư nhiên là một con chó săn rất trung thành, thả chết chứ không khai ra"

"Vậy sao?" - Vương Lăng Thần khòe miệng nhếch lên.

"Lôi vào đây"

Thiệu Nha hiểu ý liền lớn tiếng gọi vọng ra ngoài - "Mang người vào đây!"

Hai cánh cửa to lớn bị đẩy mạnh ra, 5 tên mặc đồ đen lôi xềnh xệch một người đàn ông bị đánh đến mức mặt mũi toàn máu me đến trước mặt 3 người.

Vương Lăng Thần bỏ chân xuống khỏi ghế, đứng dậy rất chậm rãi tiến tới người đàn ông đó. Thân ảnh to lớn di chuyển, cái bóng to lớn của hắn cũng di chuyển che khuất cả tên đang nằm dưới đất kia.

Tên chó săn từ từ lồm cồm bò dậy. Toàn thân hắn bị đánh đến mức không còn chỗ nào để đánh. Ánh mắt căm giận nhìn người đang tiến tới.

Tên chó săn này vừa đêm đã lén lút đột nhập kho vũ khí của Tam Vương hội nhưng đã không vượt qua vòng an ninh nghiêm ngặt của hội nên đã bị bắt giữ.

"Người tốt nhất là nên khai ra kẻ sai khiến ngươi, bọn ta sẽ nương tình mà giữ lại cái mạng nhỏ cho ngươi" - Thiệu Nha trừng mắt mở miệng.

Tên chó săn bật cười một tiếng, nhổ một ngụm máu ra khỏi miệng - "Chỉ dùng mấy dụng hình vớ vẩn này mà bắt ta khai ra? Tam Vương các ngươi cũng quá xem thường ta rồi"

"Láo xược! Ta vẫn là còn nương tay cho ngươi nếu không phải ta đã dùng đến..."

Thiệu Nha đang muốn nói thì Vương Lăng Thần đã giơ ngón tay lên bảo anh dừng lại.

Vương Lăng Thần cúi xuống nâng cầm kê kia lên , giọng điệu có chút đùa cợt - " Một con chó săn đáng thương . Thà chết chứ không khai ra . Vậy thì ta sẽ thành toàn cho ngươi "

Tên chó săn ánh mắt li lợm nhìn hắn - " Muốn giết thì cứ giết , không cần phải nói nhiều "

" Được , rất tốt . Rất có bản lĩnh. Nhưng mà cho ngươi chết chỉ bằng một viên đạn hay bằng một con dao thì thật quá dễ dàng rồi. Không có một chút đặc sắc nào cả "

Vương Lăng Thần nhướn mày , ánh mắt sắc như dao nhuộm một màu đỏ thẫm.

Nghe đến đây , hai người ngồi phía sau đều tràn đầy ý cười trên khuôn mặt.

Tên chó săn có chút đề phòng , dò tìm ý trong mắt người đàn ông. Hắn vốn dĩ nghe nói , Vương Lăng Thần trong giới nổi tiếng lãnh khốc , tàn nhẫn, thường giết người bằng nhiều cách đau đớn nhất.

" Lão tam , cậu nghĩ chúng ta nên xử dụng phương pháp thủ công bằng tay hay dùng đồ đây ? " - Vương Lăng Thần lớn tiếng nói với người phía sau.

Thiệu Nha phì cười , ngón tay xoay xoay cây bút - " Thủ công thì có vẻ hơi kinh dị quá lại rất bẩn tay cậu , mất sức lão đại cậu . Thôi thì dùng đồ làm là được "

" Được , vậy thì đành chơi trò "ép nước " thôi " - Hắn giọng lạnh như băng vang lên.

Tên kia nghe hai người đối thoại đột nhiên lại cảm thấy rung mình nhưng vẫn li lợm trừng mắt.

Vu Tích Kỳ liền liếc mắt với một tên mặc đồ đen - " Mang máy ép ra đây "

Tên mặc đồ đen hiểu ý gật đầu đi ra ngoài. Vài phút sau , hắn cùng với thêm mấy tên mặc đồ đen khác nữa khiến một cái máy rất lớn , rất nặng vào phòng. Đặt ngay trước mặt Vương Lăng Thần .

Cái máy hình dáng trông như một chiếc máy dùng để ép đồ , giống như máy để ép mía. Khác ở chỗ , nó được làm bằng sắt , vô cùng nặng. Hai bên còn có 2 tay cầm đưa ra để người muốn ép đồ , nắm lấy tay cầm đó dùng sức xoay theo vòng tròn để ép .

Tên chó săn nhìn thấy cái máy đó liền nuốt nước bọt. Cả người rung lên..

" Trối hắn lại ! "

Vương Lăng Thần lạnh lùng ra lệnh.

" Vâng, thưa lão đại "

Mấy tên vệ sĩ liền cầm dây thừng trói chặt tên kia lại. Tên chó săn liền vùng vẫy - " Các ngươi định làm gì ?! "

" Máy ép đã có dây nhưng đồ ép thì chưa có , ngươi nói thử xem ? " - Vương Lăng Thần cười lạnh một cái , ám khí băng hàn tỏa ra.

" Ngươi... "

Mấy người vệ sĩ trối xong , lời tên kia đến trước cái máy đặt hai chân hắn ngay gần chỗ để ép. 2 người vệ sĩ khác bước đến nắm hai bên tay cầm trong tư thế sẵn sàng chuyển động tay.

Tên chó săn mặt mũi tái mét . Chân tay bắt đầu run run.

" Sao ? Ngươi thích chết như vậy thì ta sẽ thành toàn cho ngươi "

Vương Lăng Thần tiến lại gần , tay đặt lên cái máy. Giọng vô cùng lạnh lẽo .

" Ngươi có biết đã có vô số những con chó săn đi qua cái máy này , tất cả chúng đều trở thành món thịt băm hay không ? Bây giờ chắc phải thêm một con chó săn nữa rồi "

" Ngươi , ngươi... " - Tên chó săn cất tiếng run rẩy .

" Khi đi qua chiếc máy này , ngươi có thể nghe được tiếng xương của mình kêu răng rắc . Cũng có thể nhìn thấy da thịt đập nát , máu tuôn ra , các bộ phận của cơ thể ngươi đều muốn văng ra khỏi người. Đau đớn đến mức xuyên thấu qua từng sợi dây thần kinh của ngươi "

Hơi thở nguy hiểm của Vương Lăng Thần tràn lan khắp căn phòng rộng lớn. Ánh mắt rất thích thú cùng lạnh lẽo. Bàn tay thô ráp đặt lên bàn chân của tên kia.

"... Đầu tiên sẽ là bàn chân của ngươi "

Tên chó săn vùng vẫy nhưng bị mấy người vệ sĩ giữ chặt. Hắn mặt mũi trắng bệch , cắt không còn giọt máu .

" Bắt đầu đi "

Vương Lăng Thần lại lạnh lùng ra lệnh.

Hai người vệ sĩ ngay lập tức nắm tay cầm ra sức chuyển động vòng tròn, khởi động máy ép . Còn mấy người kia cũng khiến tên chó săn bắt đầu đưa vào máy.

" Khoan !!! Ta nói , ta nói... " - Tên chó săn hét lên , cả người vùng vẫy.

Mấy người vệ sĩ dừng tay. Vương Lăng Thần xoay người nhìn hắn .

" Ta nói... Ta sẽ khai... Nói bọn chúng dừng lại ta sẽ khai " - Tên chó săn run run lên tiếng.

Vương Lăng Thần nghiêng đầu nhìn tên kia, sau một lúc buông một câu rất lạnh , bốc lên mùi máu tanh.

" Muộn rồi "

Dứt lời , Lăng Thần xoay người trở về ngai vàng. Một giây sau , tiếng hét thảm thiết vang dội khắp căn phòng , cả tiếng răng rắc của cơ thể bị đập nát. Mùi máu tanh lan ra chiếm hết không gian...

*****

...Biệt thự Ứng Lâu...

Chiếc xe màu đen sang trọng dừng trước ngôi biệt thự , Vương Lăng Thần bước xuống xe đi nhanh vào trong. Trong tiền sảnh , người làm và quản gia đã xếp thành hai hàng cúi chào hắn.

Vương Lăng Thần cởi áo vest choàng ra đưa cho người hầu , giọng trầm thấp hỏi - " Lệ Ái đâu ? Cô ấy sáng nay đã ăn uống đầy đủ chưa ? "

Người quản gia liền cúi thấp người đáp - " Thưa , tiểu thư sáng nay đã ăn uống đầy đủ. Vừa lúc này còn có mẹ của cậu chủ đến thăm , hai người trò chuyện một lúc lâu. Hiện tại , tiểu thư đang ở trong phòng đọc sách "

" Mẹ tôi đến ? " - Hắn nhướn mày .

" Vâng , thưa cậu chủ nhưng bà vừa ra về rồi " - Lệ Quyên kính cẩn trả lời.

" Ta biết rồi. Các người đi làm việc của mình đi "

Vương Lăng Thần phát tay ra lệnh rồi bước nhanh lên lầu.

...Phòng đọc sách...

Hàn Lệ Ái ngồi bên cạnh cửa sổ , nhẹ nhàng gấp quyển sách trong tay lại. Ánh mắt xa xăm nhìn ra ngoài. Mọi thứ cứ như thế này mà diễn ra sao ?

Cô nhớ đến cuộc gọi vừa rồi của cha . Ông đã đề nghị gọi cảnh sát bắt Vương Lăng Thần vì giam giữ người trái phép nhưng cô đã ngăn cản. Lệ Ái nói không cần làm quá chuyện này lên , chuyện của cô , cô sẽ tự mình giải quyết với hắn. Cha cô cũng không thể làm gì được nữa nên đành thôi.

Thở dài một cái , cô nhìn quanh căn phòng một lượt. Hắn thực sự đã chuẩn bị một căn phòng đọc sách rộng lớn như vậy chỉ vì cô thôi sao ?

Đột nhiên , Hàn Lệ Ái nghe tiếng ồn ào bên ngoài. Cô đoán hắn đã về. Thật kỳ lạ , cô tự dưng lại cảm thấy bối rối không biết nên làm gì. Hai bàn tay nhỏ nhắn đan vào nhau . Cô vì sao lại phải hồi hộp chứ ?!

Một lúc sau , cánh cửa màu đen được đẩy mạnh ra . Thân ảnh mặc âu phục cao lớn đứng trước cửa toát lên khí chất áp người , ánh mắt lạnh lùng sắc bén hướng lên dò tìm trong phòng đọc sách .

Rồi ánh mắt ấy dừng lại ngay Hàn Lệ Ái đang ngồi bên cửa sổ , ánh mắt biến chuyển rung động , tràn đầy sự khát khao triền miên. Cô chạm phải ánh mắt của hắn liền giật mình, trái tim đập loạn xạ.

Vương Lăng Thần nhanh chân bước đến gần cô, như không thể chần chừ thêm một phút giây nào. Hai cánh tay rắn chắc ôm lấy eo cô . Lệ Ái không kịp phòng bị đã bị hắn ôm lấy , đôi môi anh đào bị hắn chiếm giữ.

Hơi thở nam tính , thô xuyễn của người đàn ông bao vây lấy cô. Đôi môi mỏng dùng lực mút lấy cánh môi mềm mại , nóng bỏng ma sát lẫn nhau. Cho đến vào trong khoang miệng cũng bị hắn quấy nhiễu , lưỡi hắn vờn lưỡi cô. Trêu đùa rồi quẩn lấy.

Cơ thể mềm mại của cô ép sát vào lồng ngực rắn như đá của hắn tạo nên một sự ma sát kỳ dị , đầy khiêu khích , nóng bỏng châm lên từng đốm lửa

trong cơ thể hai người.

Tuy rằng Hàn Lệ Ái chỉ ở cùng hắn mới có 3 ngày nhưng số lần hắn hôn cô đã trên cả chục lần . Mỗi lần bị hắn hôn , cô thiếu điều muốn ngất đi vì không có oxy để hô hấp. Bị hắn chen ép đến nghẹt thở.

Thực sự mà nói không có cách nào thoát khỏi bàn tay của hắn.

Khi sự khát khao trong hắn tạm thời đã được giải quyết , Vương Lăng Thần mới chịu cho cô một chút không khí để hít thở. Đôi môi mỏng hôn xuống cảm cô , khẽ cắn một cái rồi lại di chuyển xuống cổ. Gương mặt anh tuần vùi đầu vào hõm cổ trắng nõn , thu hết hương thơm quen thuộc .

" Em có nhớ tôi không ? "

Cô có nhớ hắn không ? Bởi vì hắn rất nhớ cô, mỗi một giây mỗi một phút hắn đều bị hình ảnh cô quán chặt thần trí hắn. Chỉ cần mấy phút xa cô thôi , hắn đã nhớ nhưng không chịu được rồi . Dù là ở căn cứ giải quyết công việc nhưng hắn chỉ muốn trở về nhà gặp cô , được ôm cô vào người.

Trái tim Hàn Lệ Ái rung lên vì câu hỏi của hắn. Cô hơi mất tự nhiên né tránh ánh mắt kia. Chần chừ một lúc lâu , cô mới lên tiếng - " Lúc này, mẹ anh có ghé thăm "

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lời Yêu Tàn Nhẫn

Một câu trả lời vốn dĩ chẳng liên quan đến câu hỏi...

Cô rõ ràng là muốn tránh né câu hỏi của hắn. Vương Lăng Thần khước miệng hơi cong lên thành một hoàn hảo trên gương mặt anh tuấn. Nếu như cô thực sự không có một chút tình cảm nào với hắn thì chắc chắn sẽ không có gì tránh né. Theo như tính cách của cô thì sẽ phủ định một cách một cách lạnh lùng.

" Tôi biết rồi " - Hắn giọng trầm thấp trả lời.

Hàn Lệ Ái mở đôi mắt to tròn ngược lên nhìn hắn . Sau đó lại cup mắt , cắn cắn môi.

" Bữa nào , tôi sẽ đưa em về ăn cơm với mẹ. Sẵn tiện xin phép mẹ cho chúng ta kết hôn "

Vương Lăng Thần có chút vui vẻ nói.

Cô liền giật mình , ngược lên nhìn hắn , lên tiếng một cách khó chịu - " Anh thực sự là muốn cùng tôi kết hôn ?! "

" Tất nhiên , chuyện này tôi đã nói rất nhiều lần với em rồi . Lệ Ái , em không cách nào cự tuyệt được tôi đâu , vì vậy hãy ngoan ngoãn đi " - Hắn chậm rãi mở miệng.

" Anh... "

Đúng vậy , cô không thể cự tuyệt. Nếu cô lên tiếng cự tuyệt , hắn chắc chắn sẽ lại động tay động chân với cô mà cô thì lại không muốn.

Hàn Lệ Ái đôi mắt trở nên lãnh đạm. Cô gỡ hai cánh tay rấn chắc trên eo mình ra , cổ lách khỏi người hắn . Người đàn ông cau mày nhìn cô .

Cô không lên tiếng mà đi ra hướng cửa phòng. Trước khi ra khỏi cửa , Lệ Ái mới mở miệng nói một câu - " Cứ làm những gì anh muốn , tôi không quan tâm . Kết hôn hay không kết hôn thì cũng như nhau thôi "

Nói xong , cô xoay người rời khỏi phòng.

Nhìn thấy sự lạnh lùng trong mắt cô , Vương Lăng Thần bỗng dưng cảm thấy rất khó chịu . Giống như cảm giác 10 năm về trước . Hắn liền nhanh chân đuổi theo cô ra ngoài .

Vương Lăng Thần cầm lấy cánh tay cô kéo cô quay người lại .

" Ý em là gì ? "

Hàn Lệ Ái cảm thấy bàn tay to lớn của hắn đang siết chặt cổ tay cô đau điếng. Nhưng ánh mắt cô lại vô cùng phẳng lặng , có một lớp sương mờ bao lấy.

Cô không nhìn hắn , chỉ lên tiếng một cách nhẹ nhàng.

" Đối với người muốn trả thù như anh thì kết hôn hay không kết hôn khác gì nhau ? Anh mãi mãi cũng chỉ muốn cưỡng đoạt cơ thể tôi , trói tôi lại cùng một chỗ với anh để trả thù tôi . Anh nên nhớ nếu như từ đầu đã là hận thù thì cuối cùng cũng chỉ là sự dày vò cả hai. Mãi mãi cũng sẽ không có một chút hạnh phúc nào , tình cảm nào . Vì thế tôi mới nói kết hôn hay không kết hôn khác gì nhau , hiện tại bây giờ cũng là đang hận thù , dày vò nhau đấy thôi "

Vương Lăng Thần mặt tối xám lại , ánh mắt biến hoá trong giây lát. Đôi đồng tử đen láy co giãn bất thường. Đột nhiên , hắn đẩy mạnh cô vào tường làm cô đau đớn la lên một tiếng.

" Nói em yêu tôi ! " - Hắn giọng giận dữ ra lệnh.

Hàn Lệ Ái không hề khấn trước bộ dạng của hắn. Cười lạnh một tiếng - " Vương Lăng Thần anh không cảm thấy bản thân rất là ngây thơ sao ? Yêu cầu tôi một chuyện khó xảy ra nhất trên đời này . Muốn tôi yêu anh ? Thực nực cười ! Kết hôn không đủ giờ lại muốn lấy tình cảm ra để trả thù . Lăng Thần , anh không phải là không biết tôi vốn dĩ không tin vào mấy thứ tình cảm vớ vẩn này. Tình yêu chưa bao giờ xuất hiện trong từ điển của loại người như tôi. Nhưng nếu như anh đã khấn thiết cầu xin như vậy thì... Được , tôi sẽ thương tình đem thứ tình cảm vớ vẩn đó ra chơi đùa cùng anh... "

Hắn hai tay dùng lực muốn bóp nát eo cô. Những lời lạnh lùng của cô khiến hắn trở nên giận dữ.

" Lăng Thần , tôi yêu anh. Là yêu một kẻ ngây thơ như anh đấy " - Hàn Lệ Ái lên tiếng thổ lộ một cách bồn chồn , khinh thường. Nghe qua đã biết là một câu đùa dỡn.

Những lời yêu này còn tàn nhẫn hơn bất cứ câu nói nào trên đời. Từng câu , từng chữ của cô như một nhát dao đâm xoáy vào trái tim hắn. Từng dây thần kinh của hắn như muốn nứt ra.

" Hàn Lệ Ái , tôi nhường nhịn em thì em đừng nghĩ bản thân muốn nói gì thì nói . Tôi cho em biết , cả đời này của em sẽ phải bị giam giữ ở đây , một bước cũng không thể bước ra khỏi nơi này. Cả đời này tôi sẽ hành hạ em , dày vò em , em chỉ có thể nằm dưới thân tôi mà rên rĩ !!! "

Đôi mắt hắn hằn lên những tia máu. Ngay cả gân xanh cũng nổi lên trên trán . Hắn hai bàn tay to lớn bóp siết vòng nhỏ nhắn của cô.

Trước những lời nói giận dữ của hắn , Hàn Lệ Ái gương mặt vẫn không chút cảm xúc. Giương mắt li lom nhìn hắn .

Vương Lăng Thần ép mạnh cô vào tường. Cô cũng không giãy giụa. Hắn hung hăng cúi đầu xuống hôn cô. Nhưng khi đôi môi mỏng vừa rơi xuống thì gương mặt xinh đẹp đã xoay qua một bên , lạnh nhạt nói - " Vương Lăng Thần , đừng làm bản thân mình đáng thương thêm nữa "

Một câu nói của cô đã khiến hắn dừng lại . Đôi môi mỏng mím chặt thành một đường. Không thể nhìn ra là hắn đang tức giận hay không ?

Một lúc sau , hắn bật cười. Hàn Lệ Ái có chút khó hiểu nhìn hắn.

" Em nói đúng . Một kẻ ngu muội như tôi quả thực rất đáng thương. Ngu ngốc tìm kiếm một thứ phù phiếm không có thực "

Nói xong câu đó , hắn liền buông cô ra . Xoay người cất bước đi. Hắn đi thẳng xuống lầu , ra khỏi ngôi biệt.

Hàn Lệ Ái đứng dựa vào tường , cả người như mất đi sức lực . Trượt người ngồi xuống đất. Không biết từ lúc nào hốc mắt cô đã tràn nước. Làn tàn nhẫn là do cô buông ra nhưng sao trong lòng cô lại đau đớn như thế này.

Nước mắt đau đớn lăn chã rơi. Phải chăng cô đã sai , phải chăng cô không nói ra những lời tàn nhẫn đó.

*****

Buổi tối hôm đó , Hàn Lệ Ái không ngủ được . Chần chọc một lúc lâu. Nhìn thấy bên giường trống trải , cô đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo cùng hụt hẫng.

Hắn đi từ trưa đến giờ vẫn chưa về ?

Một lúc sau , cô mới từ từ chìm vào giấc ngủ.

Cho đến khuya , cả người đang say giấc. Hàn Lệ Ái tự dưng nghe tiếng mở cửa phòng . Giây sau lại ngửi thấy mùi rượu nồng nặc , có gì đó to lớn đè lên cơ thể cô . Rồi lại có gì mềm mại ướt át lướt trên cổ cô.

Hàn Lệ Ái nửa tỉnh nửa mơ hé mắt. Một gương mặt anh tuấn mờ nhạt xuất hiện rong bóng tối. Hơi thở hắn nóng bỏng du ngoạn trên từng nấc da cô.

Vương Lăng Thần hôn lên môi cô rồi di chuyển xuống cổ cô , mỗi nụ hôn đều sâu đậm. Hắn giận cô , rất giận cô . Nhưng là...

Hắn tự nhận bản thân yếu đuối , nhu nhược. Từ khi gặp cô hắn đã trở thành một kẻ hèn mọn. Dù cô làm hắn tổn thương bao nhiêu , tàn nhẫn với hắn bao nhiêu. Hắn cũng không có cách nào buông cô ra.

Hắn không muốn sống lại những ngày tháng cô độc như trước. Không muốn từng đêm lại bị dày vò , lại bị hình ảnh cô ám ảnh trong giấc mơ. Sự nhớ nhung làm trái tim đau đớn như rỉ máu.

"Tôi rất cần em, thực sự rất cần có em" - Hân giọng trầm khàn nói khẽ trong men say. Rồi lại tiếp tục ôm lấy cô, đôi môi mỏng âu yếm cơ thể cô triền miên.

Hân Lệ Ái chỉ cựa quậy người. Tìm một tư thế thoải mái để ngủ.

Trong bóng đêm dày đặc, thân thể to lớn bao bọc lấy cơ thể nhỏ bé. Dùng những nụ hôn dịu dàng sâu đậm quấn quýt lấy cơ thể người con gái. Mùi rượu say nồng càng khiến không gian trở nên nóng bỏng. Một sự quyến luyến day dứt, sâu đậm cùng thâm tình lan ra hòa vào không khí.

*****

Sáng hôm sau, Hân Lệ Ái tỉnh dậy cảm thấy toàn thân nhức mỏi. Nhìn xuống cơ thể chỉ toàn là dấu hôn màu hồng nhạt. Lại cảm thấy mùi hương nam tính vương vấn bên cạnh.

Thì ra hân đêm qua có trở về.

Cô lật chăn, bước xuống giường. Sau khi đánh răng rửa mặt, cô liền đi xuống lầu.

Dưới phòng ăn, người hầu cùng quản gia đã đứng chờ cô sẵn. Còn bày biện một bữa sáng ngon lành trên bàn.

"Chào buổi sáng, tiểu thư. Tôi đã bảo nhà bếp chuẩn bị mấy món tiểu thư thích nhất, mong là bữa sáng của người sẽ ngon miệng"

Lệ Quyên cung kính nói.

"Sao Lệ quản gia lại biết tôi thích ăn gì?" - Cô hơi ngạc nhiên hỏi. Quản gia mới sao lại biết khẩu vị của cô được?

"Thưa tiểu thư, là do cậu chủ đã căn dặn những món này. Cậu chủ còn dặn phải bắt tiểu thư ăn sáng đầy đủ, nếu tiểu thư chưa ăn hết phần ăn thì không cho tiểu thư rời khỏi phòng ăn" - Lệ Quyên nhỏ giọng đáp.

Hân Lệ Ái nghe viên quản gia nói, cảm thấy trong lòng bị ai đó hung hăng đánh một phát. Cô trầm mặc một lúc lại lên tiếng hỏi - "Vương Lăng Thần đâu?"

"Cậu chủ đêm qua về rất khuya nhưng sáng nay lại rời khỏi nhà từ sớm rồi thưa tiểu thư"

"Vậy à?"

Hân Lệ Ái nhẹ giọng nói.

Cô kéo ghế ngồi xuống sau đó chỉ im lặng ăn sáng. Nhưng tâm tư lại cứ lẩn quẩn miên man.

*****

Một tuần trôi qua, Hân Lệ Ái không hề nhìn thấy hân. Hay nói đúng hơn cô không hề trực tiếp gặp mặt hân. Bởi vì mỗi sáng thức dậy, cô đều cảm thấy mùi hương của hân vây lấy cơ thể cô.

Đêm khuya hân trở về ngủ, sáng sớm lại ra khỏi nhà. Cô không lúc nào nhìn hân. Cảm giác hụt hẫng từng ngày xâm chiếm tâm trí cô. Hay đáng sợ hơn cô lại có cảm giác nhớ hân.

Sáng nay cũng như vậy, hân đã rời đi từ rất sớm. Khi cô tỉnh dậy, giường bên cạnh đã trống trải.

Đột nhiên, có tiếng gõ cửa vang lên.

"Thưa tiểu thư, có khách đến"

Hân Lệ Ái nhíu mi - "Là ai vậy?"

"Thưa là Vu nhị thiếu gia"

Vu Tích Kỳ? Anh ta đến đây làm gì. Vương Lăng Thần cũng đâu có ở nhà.

"Nói anh ta đợi một chút. Tôi sẽ xuống ngay bây giờ" - Cô lên tiếng nói với người ngoài cửa.

.....

Hân Lệ Ái vừa bước chân vào phòng khách đã nhìn thấy Vu Tích Kỳ ngồi vắt chéo chân trên ghế sofa, nhàn nhã uống trà.

"Lâu quá không gặp, Hân tiểu thư"

Anh ta nhìn thấy cô đã lên tiếng chào rất vui vẻ.

Cô miệng hơi cong lên - " Quả là rất lâu "

Hàn Lệ Ái ngồi xuống đối diện , đưa mắt quan sát người đàn ông. Sau 10 năm , Vu Tích Kỳ vẫn mang nét trí thức nho nhã như vậy nhưng lại mang vẻ đẹp trai , gương mặt nam tính góc cạnh của người đàn ông trưởng thành.

" Chẳng hay , mới sáng sớm Vu nhị thiếu gia đến gặp tôi là có chuyện gì quan trọng ? "

Cô nhẹ nhàng nâng tách trà lên thưởng thức.

" Cũng không có gì quan trọng. Chỉ là 10 năm không gặp nên ghé qua chào hỏi cô một chút thôi "

" Tôi không nghĩ Vu nhị thiếu gia lại rảnh rỗi dành thời gian đến thăm tôi như vậy . Chắc hẳn phải có chuyện gì đó nên anh mới đến đây"

Cô dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn người đối diện.

Vu Tích Kỳ liền cười cười - " Quả nhiên không qua mắt được Hàn Lệ Ái cô. Nhưng thực ra cũng chẳng có gì , tôi chỉ là cảm thấy lạ "

" Ý anh là gì ? "

" Chỉ là khi cô mới trở về , tôi thấy lão đại mỗi ngày ở căn cứ đều nhanh chóng xử lý công việc , nôn nóng trở về nhà với cô. Nhưng mà một tuần nay cậu ấy nguyên một ngày ở lại căn cứ không muốn đi về nhà , còn thường xuyên uống rất nhiều rượu "

" Chuyện của anh ta cũng không liên quan đến tôi " - Hàn Lệ Ái thấp giọng nói.

Vu Tích Kỳ trau mày - " Hàn Lệ Ái , tôi thực sự không muốn xen vào chuyện của hai người nhưng mà cảm thấy thực sự không thể chịu được. Cô vì sao lại cứ dầy vò lão đại như vậy. Lão đại đem hết tâm tư của bản thân đặt vào cô , chẳng lẽ cô không nhận ra. Cô không cảm thấy bản thân mình tàn nhẫn lắm hay sao ?! "

" Tôi không có làm gì anh ta. Anh ta là muốn trả thù tôi , muốn cưỡng ép tôi , giam cầm tôi bên cạnh anh ta. Chính anh ta làm ra mọi chuyện bây giờ lại quay sang trách tôi " - Cô khó chịu lên tiếng.

" Hàn Lệ Ái , tôi không biết nên trách cô ngu ngốc hay là cứng đầu không chịu hiểu. Lão đại đối với cô tình cảm sâu nặng , lúc cô rời bỏ cậu ấy , cô có biết lão đại đau đớn đến mức nào . Lão đại cũng giống như lúc này ngày ngày tìm đến rượu , uống nhiều đến mức phải nhập viện . Cô nói xem bản thân lão đại tại sao phải dầy vò mình như thế "

Cô lại giật mình. Trái tim như bị bóp thắt . Lam Doanh đã từng kể với cô cũng giống như những lời này của Vu Tích Kỳ. Thực sự hẳn đã vì cô mà dầy vò bản thân đến mức như vậy.

" Tôi... tôi không biết "

Cô bối rối , cô thực sự không biết có nên tin vào tình cảm đó không ?

" Cô không biết ? Mấy ngày qua lão đại cũng như kẻ điên tìm rượu , uống hết chai này đến chai khác . Dù chúng tôi đã hết sức ngăn cản nhưng vô dụng. Nếu như cứ tiếp tục , cậu ấy chắc chắn sẽ vào nhập viện một lần nữa ! Chẳng lẽ cô một chút cũng không quan tâm đến tính mạng của cậu ấy hay sao ?! "

" - Vu Tích Kỳ tức giận hỏi cô.

Hàn Lệ Ái bị những lời của người đối diện làm cho giật mình .Cô cảm thấy trong lòng thật dồn dập đau đớn. Từng câu trong lời nói của Vu Tích Kỳ đều như muốn chèn ép trái tim cô. Ý niệm hẳn xảy ra chuyện gì lớn vồn trong đầu khiến cho tâm tư cô lại sinh ra nỗi sợ hãi đáng sợ . Nghĩ thôi cô đã cảm thấy không thể thờ nổi.

" Không , tôi... " - Cô hòng Hàn Lệ Ái ghen lại.

" Đi theo tôi " - Vu Tích Kỳ đột ngột đứng dậy , lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Đồ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Lửa Tình Bùng Phát (18)

Rời khỏi ngôi biệt thự , Vu Tích Kỳ lái xe đưa cô đi. Đây là lần đầu tiên cô được rời khỏi đây , nếu không phải có Tích Kỳ thì chưa chắc đám người vệ

sĩ đó đã cho cô bước chân ra.

Cô không rành đường phố Bắc Kinh cho lắm, nhìn thấy con phố hào hoa ánh đèn ngoài cửa liền có chút tò mò - " Đây là đâu ? "

Người bên cạnh vừa xoay tay lái, vừa mở miệng trả lời - " Là khu Hoa Đông "

" Anh đưa tôi đến đây làm gì ? " - Hàn Lệ Ái nheo mắt hỏi.

Vu Tích Kỳ không trả lời câu hỏi của cô. Anh ta lái xe đến trước một hộp đêm cao cấp nằm ở trung tâm con phố rồi tắt máy dừng xe.

" Đến rồi "

Ngay lập tức hai tên gác cửa dáng người to lớn như lực sĩ nhanh chân bước đến mở cửa cho hai người.

" Kính chào Vu nhị thiếu gia "

Vu Tích Kỳ gật đầu một cái đoạn nhìn sang cô - " Đi theo tôi "

Rồi anh ta cất bước vào trong hộp đêm. Hàn Lệ Ái cảm thấy không hiểu nhưng cũng đành bước theo. Tầng tầng lớp lớp cửa kính được mở ra, tiếng nhạc xập xình bất thành linh đập vào tai cô. Âm thanh to đến mức làm cô nhức đầu không chịu được, phải dùng đến hai tay để che tai lại.

Dưới ánh đèn mờ ảo nhiều màu, mùi nước hoa sực nồng, những thân hình uốn éo, nhảy nhót loạn xạ. Đúng là một loại hình ảnh thác loạn của địa ngục trần gian. Hàn Lệ Ái thực sự không hiểu nổi tên kia sao lại đưa cô đến cái nơi này.

Vu Tích Kỳ đi phía trước, đi thẳng vào trong băng qua đám người đang hưởng thụ kia. Đi sâu vào trong hộp đêm, nơi có cánh cửa sắt màu đen to lớn trông như phòng đông lạnh. Anh ta dùng hai tay xoay cái vòng tròn trên cửa rất giống một cái bánh lái hai vòng. Cánh cửa liền được đẩy ra dễ dàng.

Cô theo anh ta bước vào trong. Đi được mấy bước lại gặp phải cánh cửa bằng sắt thép, cứ như vậy thêm ba cửa nữa. Mỗi cửa đều có mật mã riêng, riêng cửa cuối cùng được mở bằng vân tay và đồng tử mắt.

Vừa vào được cánh cửa cuối cùng, Hàn Lệ Ái đã tròn mắt ngạc nhiên. Không ngờ dưới hộp đêm cao cấp này là cả là cả một căn cứ địa, được xây như một dinh thự dưới lòng đất. Vu Tích Kỳ dẫn cô bước qua khu đại sảnh rộng lớn, đến trước hai cánh cửa rất cao làm bằng gỗ, được trạm trổ hình đầu rồng rất tinh xảo.

Vu Tích Kỳ xoay đầu lại nhìn cô, một cánh tay đặt lên cửa - " Tôi đưa cô đến đây thôi. Hàn Lệ Ái cô hãy tự xem bản thân mình đã tàn nhẫn đến mức nào đi "

Dứt lời, anh ta hạ cánh tay xuống, đi ngang qua cô, rời khỏi đại sảnh.

Trái tim cô đột ngột đập nhanh, dồn dập không ngừng. Bàn tay nhỏ nhắn hơi run, chần chừ đặt lên tay cầm của cánh cửa. Hàn Lệ Ái dùng sức đẩy cánh cửa nặng nề hé ra. Đôi mắt cố gắng thu những hình ảnh bên trong, ánh mắt dường như chấn động.

Bên trong là một gian phòng rộng lớn, như một phòng họp. Ở giữa đặt một chiếc bàn gỗ ovan lớn dài đến mấy mét, nội thất được trang hoàng lộng lẫy. Nhưng Hàn Lệ Ái không còn thể chú tâm đến sự đẹp đẽ đó. Điều mà làm ánh mắt cô bị cuốn vào là trên chiếc ghế to lớn được đúc bằng vàng ròng kê ngay trung tâm chính điện, ngồi trên đó là một người đàn ông thân hình dũng mãnh như báo, gương mặt anh tuấn khắc từng đường nét hoàn hảo lại mà mị, lạnh lùng.

Nhưng hần sắc mặt tiêu tụy, gần như kiệt quệ sức lực. Mắt đi về cao ngạo thường ngày. Chân gác lên thành ghế, trên tay cầm chai rượu tây đã uống gần hết, phía dưới còn có mấy vỏ chai rỗng khác. Một tay hần gác lên trán, ánh mắt hờ hững nhìn lên trần nhà.

Vương Lăng Thần lại đưa chai rượu lên nốc cạn. Bộ dáng cao cao tại thượng mà cô độc đau đớn của hần như một con dao sắc nhọn moi móc trái tim cô. Hần vì sao lại trở thành bộ dạng đau thương như vậy? Sao lại trở nên bất lực như vậy? Cô không muốn, một chút cũng không muốn!

Ánh mắt của Hàn Lệ Ái càng chấn động khi nhìn kĩ bàn tay hần.

Trên đó có máu!

Những vết thương rách trên những ngón tay, trong lòng bàn tay, máu đã ngưng chảy, gần sắp khô.

Lại nhìn xuống phía dưới, mảnh vỡ của ly thủy tinh nằm rải rác dưới đất.

Cô hơi thở dồn dập, lồng ngực đau đớn co bóp. Nước mắt cô không biết từ lúc nào đã trào ra. Từng giọt lệ lăn xuống cuốn theo từng cơn đau thắt trong trái tim cô. Hần thực sự vì cô mà trở nên như thế này. Vì một câu nói tàn nhẫn của cô mà đã khiến hần đau đớn như thế này.

Vậy mà, hần vẫn đặt hết tâm tư của mình vào cô, vẫn mỗi đêm lên về nhà ôm lấy cô, hôn cô. Vẫn mỗi ngày dặn dò người làm cho cô ăn uống đầy đủ không được thiếu bữa. Nhưng lại không dám gặp mặt cô. Để rồi một mình hần cô độc chôn này uống rượu, một mình ôm hết tất cả đau thương.

Là cô xấu xa, là cô tàn nhẫn, tất cả là do cô. Là cô không chịu hiểu ra, không chịu nhìn nhận tình cảm mà hần dành cho cô sâu nặng đến mức nào. Cô

nhớ lại những lời của Lam Doanh , của Vu Tích Kỳ, từng câu từng chữ. Hàn Lệ Ái bật khóc , cô bịt miệng mình lại để ngăn tiếng khóc lớn của bản thân.

Đột ngột , như có linh cảm, ánh mắt của Vương Lăng Thần di chuyển về phía cửa. Ánh mắt chạm vào đôi mắt xinh đẹp đang giàn giụa những giọt lệ lấp lánh như những viên pha lê dễ vỡ. Hắn ngay lập tức chấn kinh , nhảy xuống khỏi ghế. Thân ảnh to lớn chập choạng vì say , chạy đến phía cô.

Hàn Lệ Ái không hiểu vì sao cả người giật thót liền xoay mặt đi. Đôi chân muốn cất bước nhưng không còn kịp. Từ đằng sau cô đã nghe tiếng đẩy cửa thật mạnh , giây sau cô đã bị hắn chộp lấy . Thân ảnh nhỏ nhắn bị bao bọc bởi thân hình to lớn.

Môi cô bị môi hắn điên cuồng hôn . Lưỡi hắn thô bạo xâm nhập khoang miệng cô , quấn lấy đoạn lưỡi mềm mại ma sát . Vương Lăng Thần như muốn nuốt chửng đôi môi anh đào , cắn nát cuồng dã. Hơi thở tràn ngập men rượu của hắn chiếm hơi thở yếu ớt của cô .

Hàn Lệ Ái lúc đầu có chút tránh né nhưng sau đó lại trở nên bất lực , bị xoáy vào nụ hôn của hắn. Đôi môi nhỏ nhắn có chút chủ động hôn hắn. Giờ phút này cô còn có thể cự tuyệt sao ? Thực sự không thể .

Vương Lăng Thần bắt ngờ, đột nhiên buông cô ra. Gương mặt anh tuấn vẫn kề sát vào mặt cô , nhìn cô không rời mắt. Bàn tay to lớn ôm lấy bên má cô , ngón tay khẽ lau đi giọt nước mắt - " Em... sao lại đến được đây? "

Giọng hắn khàn khàn xen lẫn hơi rượu. Có chút lạnh lùng , có chút giận dữ. Nhưng mà...

Cô vì hắn mà khóc ư ? Hắn có đang nhìn lầm không ?

Cô không nói gì chỉ lắc đầu , nước mắt càng trào ra. Đột nhiên hai cánh tay nhỏ bé vòng tay ôm ngang thắt lưng hắn , Hàn Lệ Ái vùi đầu vào lồng ngực cứng rắn của hắn.

Vương Lăng Thần bị hành động của cô làm cho kinh ngạc. Hắn đưa tay nâng cằm cô lên - " Lệ Ái... "

Hắn lại cúi xuống hôn cô . Triền miên chiếm đóng môi cô. Mãnh liệt nhào nặn , cắn nát cánh môi như viên kẹo trong miệng. Hắn muốn hôn cho thỏa nỗi khát khao trong tận đáy lòng hắn. Ngọn lửa nóng bỏng âm ỉ bấy lâu bị kiềm chế tại nơi sâu thẳm nhất lại muốn bùng lên.

Hắn nhớ cô , rất rất nhớ cô. Ngày đêm khát khao muốn có cô ở bên cạnh . Nhưng trong thâm tâm hắn đau đớn vì những lời nói tàn nhẫn của cô , lại nổi giận với bản thân vì sao lại trở nên nhu nhược , bất lực. Hắn chỉ có thể hằng đêm khi đã chìm ngập trong men say mới trở về nhà để được ôm cô một lát rồi lại rời đi. Hắn tưởng chừng bản thân chỉ có thể mãi mãi cô độc ôm lấy sự nhớ nhung về cô. Ý nghĩ cô không yêu hắn, đùa dòn với tình cảm của hắn khiến hắn vừa điên cuồng vừa đau đớn , tuyệt vọng cùng bất lực khiến hắn muốn đập nát tất cả , hút diệt tất thảy.

Hiện tại , Hàn Lệ Ái đứng trước mặt hắn , những giọt nước mắt của cô lại rơi xuống vì hắn làm hắn thật kinh hãi. Như châm thêm lửa vào ngọn lửa sâu thẳm trong trái tim hắn.

Hai cánh rắn chắc siết chặt lấy cơ thể nhỏ bé như ôm cả sinh mạng vào lòng. Hắn không thể hòa tan cô vào cơ thể hắn. Hắn vừa cuồng dã lại triền miên nhấp nhám môi cô. Hơi thở nam tính dồn dập , nóng bỏng chiếm lấy hết không gian hít thở của cô khiến cho cô dường như hô hấp cũng không thể , khó khăn hít lấy không khí nhưng chỉ toàn là mùi hương của hắn.

Bất thành lĩnh , hắn bế cô lên ngang hông . Đi nhanh vào trong , đi vào căn phòng hợp , Vương Lăng Thần lại đi vòng ra đằng sau bức màn lụa lớn. vén tấm màn lên , hắn đưa chân đạp tung cánh cửa . Một căn phòng ngủ được xây riêng biệt dành cho hắn đằng sau phòng hợp.

Hắn đóng mạnh cánh cửa phòng , khóa trái lại. Đặt Hàn Lệ Ái nằm trên chiếc giường lớn hình tròn có màn che , hắn lao đến mãnh liệt ngậm lấy môi cô nuốt chửng . Cô biết hắn muốn làm gì , tuy rằng trong lòng cô đã nhận thức được tình cảm của hắn nhưng trước loại chuyện này , cô vẫn có chút sợ hãi. Hàn Lệ Ái chỉ có thể yếu ớt chống cự.

Bàn tay của hắn du ngoạn trên đường cong mê người của cô . Rồi đột ngột , bàn tay thô ráp trượt vào váy cô , vuốt ve cánh đùi mềm mại. Nhanh chóng kéo tuột quần lót ren ra khỏi chân cô , bàn tay xấu xa lại mò vào trong thẳm dò nơi tư mật .

Trước sự khiêu khích của hắn , Hàn Lệ Ái chỉ có thể bật ra tiếng rên rỉ trong miệng . Nhưng mau chóng đã bị hắn nuốt sạch bằng nụ hôn mạnh mẽ . Nhiệt độ của hai người tăng cao , hơi thở của cô trở nên dồn dập.

Trong giây lát , quần áo của cô bị Vương Lăng Thần lột sạch , không chừa một cái. Thân hình ngọc ngà như thần nữ hiện ra , hoàn hảo đến từng đường cong. Ánh mắt hắn như rực lửa , nóng bỏng muốn thiêu đốt cô.

Môi hắn lại trườn xuống hôn lên cần cổ thanh mảnh trắng ngần rồi đến xương quai hàm , hút hết hương thơm ngọt ngào trên từng nấc da cô.

Bàn tay hắn tham lam xoa nắn nơi cao ngất đầy đặn của cô . Đầu cúi xuống , khẽ ngậm lấy một bên núm vú , ngậm lấy gần hết bầu ngực no tròn. Bàn tay không an phận sờ soạng cơ thể cô. Môi hắn lại trượt dài một đường xuống bụng cô , lại di chuyển xuống nơi ướt át .

"Ừm... ĐỪNG, Lăng Thần..."

" Gọi anh là Thần " - Vương Lăng Thần cất giọng trầm đục , đôi môi mòng cắn nhẹ vành tai tinh xảo của cô . Hắn dùng môi hôn khắp tận cùng cơ thể cô , nhấp nháp làn da non nặn của cô , để lại những vết hôn sâu hồng nhạt. Bao phủ thân thể cô là làn môi ướt át cùng hơi thở nóng bỏng pha lẫn men rượu của hắn. Hàn Lệ Ái mặt và cả người nóng ran , gò má ửng hồng xấu hổ.

Hắn nóng nảy cởi bỏ những chiếc váy trên người . Lộ ra cơ thể màu đồng trắng kiêu theo tỷ lệ vàng , giải phóng cho thứ to lớn đang căng trương đau nhức. Vương Lăng Thần dùng tay tách hai cánh đùi cô ra , thân dưới đẩy mạnh vào trong.

" Ừm... Thần... "

Cô không chịu được trước sự to lớn của hắn xâm nhập. Nơi ướt át non mềm lập tức co rút nhanh , siết chặt lấy hắn làm Vương Lăng Thần mất đi khả năng khống chế , mạnh mẽ đâm mạnh vào nơi sâu thẳm của cơ thể cô.

" Ái Ái , nói yêu anh "

Hắn ra lệnh. Thân dưới vẫn kịch liệt luân động.

Trước yêu cầu bất ngờ của hắn , Hàn Lệ Ái mở mắt lớn nhìn hắn. Nhìn sâu vào ánh mắt đầy nhu tình cùng say đắm của hắn. Trái tim bị một trận rung động.

" Nói em yêu anh " - Vương Lăng Thần lặp lại lời nói . Cùng lúc tăng lực cho những cú thúc mạnh mẽ phía dưới.

Cô thở gấp , không kiềm lại được tiếng rên rỉ yêu kiều. Đôi chân thon dài tự động quấn chặt lấy thắt lưng hắn. Lại càng làm cho hắn hoàn toàn đánh mất sự tự chủ. Chỉ có thể theo bản năng mà điên cuồng đòi hỏi cô .

Nhìn thấy ánh mắt của Hàn Lệ Ái , hắn lại một lần nữa lên tiếng . Giọng nồng nàn men rượu , có một chút van xin lại thâm tình - " Ái Ái , nói yêu anh . Anh muốn nghe "

Sự thống thiết của hắn như lấp đầy trái tim cô. Đau thương trong mắt hắn lại càng làm cô đau lòng. Là cô không tốt , cô còn phải nghi ngờ gì nữa chứ ?

" Thần , em yêu anh "

Cuối cùng , cô cũng chịu thua trước ánh mắt hắn . Đẹp bỏ hết tất cả , cuối cùng cô đã có thể nói ra những cảm nhận trong tim mình. Phải , cô yêu hắn , rất yêu hắn. 10 năm trước đã yêu , bây giờ cũng yêu và sau này mãi mãi cũng như thế.

Không giống như sự đùa cợt lần trước , lời nói này của cô ngập tràn sự chân thành từ đáy con tim. Khiến cho người nghe rung rẩy cõi lòng.

Lời nói của cô làm Vương Lăng Thần chấn động , lồng ngực nhộn nhạo. Hắn cúi xuống hôn cô , muốn nuốt lấy câu nói của cô vào trong họng , trôi tuột xuống trái tim hắn. Mạnh mẽ cắn rồi mút lấy sự ngọt ngào trên bờ môi mềm mại. Dưới thân hắn càng tăng lực , ra vào hai cánh hoa non mềm của cô . Nơi đó của cô ướt át bao bọc lấy sự to lớn của hắn cắn nuốt , siết lấy.

" Em là của anh , là của một mình anh "

Hắn khàn khàn cất giọng tuyên bố bên tai cô , hơi thở nóng bỏng thô ráp pha lẫn hơi rượu từ từ chuốt say cô. Hắn thân hình to lớn , như bức tường lửa rắn thép giam cầm cô , cuộn chặt lấy cô , ép sát cô , đòi hỏi cô . Sự ma sát khít chặt giữa hai cơ thể trần trụi của hai người khiến cho dục vọng như núi lửa phun trào thiêu đốt hai tâm hồn.

" Thần, a... "

Vương Lăng Thần xâm nhập cuồng dã đến tận cùng nơi sâu thẳm của cô. Muốn nói cô liền thành một thể , đem cô hòa tan vào máu thịt , nuốt chửng cô cho giải tỏa lửa tình mãnh liệt.

Hàn Lệ Ái hai tay ôm lấy bờ vai, ôm chặt lấy cơ thể hắn. Nương theo từng nhịp điệu đầy tốc độ của hắn . Vòng bụng phẳng lì phập phồng theo sự kích thích của hắn . Hơi thở càng thêm gấp gáp dồn dập.

Một lúc lâu sau , khi cô thực sự không thể chịu được nữa. Khoái cảm tận cùng dâng lên trong hai cơ thể. Vương Lăng Thần gầm lên , liền có một dòng nước ấm tuôn vào bên trong cô.

" Thần... " - Hàn Lệ Ái lớn tiếng gọi tên hắn.

Lăng Thần lại cúi đầu xuống hôn cô . Một nụ hôn triền miên , nhu tình như nước chảy vào trái tim cô. Hắn ra vào mấy cái rồi mới hoàn toàn rút ra . Hàn Lệ Ái mệt mỏi như muốn ngất đi, hơi thở hỗn loạn.

Hắn nằm qua một bên , cánh tay rắn chắc ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn đã thấm mệt. Gương mặt anh tuấn mị hoặc thỏa mãn , ngón tay say sưa vuốt ve làn da nhẵn mịn của cô. Lau đi mồ hôi , gạt vài sợi tóc lưa thưa trên trán để cô thoải mái say giấc. Vương Lăng Thần ôm chặt lấy cô từ từ chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Trong Bóng Đêm Ngọt Ngào

Khi màn đêm buông xuống, trên chiếc giường rộng lớn, êm ái, Hàn Lệ Ái chợt tỉnh giấc. Cô cơ hồ toàn thân rã rời, hạ thân đau nhức. Lại cảm thấy cánh tay rắn chắc ôm chặt eo cô, đôi chân to lớn, thon dài quấn quýt đôi chân cô.

Cô nằm trong lòng ngực to lớn của Vương Lăng Thần, ngược mắt lên chạm phải cái cằm góc cạnh của hắn. Chiếc cằm nam tính góc cạnh đầy vẻ ngạo mạn. Chỉ nhìn cằm thôi cũng đã thấy vẻ ương ngạnh và kiêu ngạo giống như chính bản thân hắn. Trên đó còn lờm chờm cho vài cọng râu mới nhú chưa kịp cạo, có thể nhìn thấy mấy ngày nay hắn không hề chăm sóc bản thân.

Dưới ánh đèn ngủ màu đỏ mờ mờ ảo ảo, Hàn Lệ Ái say sưa ngắm nghía gương mặt anh tuấn phi phàm. Ngón tay thanh mảnh nhẹn không được đưa lên vuốt ve cằm hắn. Nhưng khi vừa chạm đến thì những ngón tay cô đã bị bàn tay to lớn chụp lấy.

Cô giật mình muốn rút tay lại nhưng đã bị hắn nắm chặt, đôi mắt của hắn khẽ mở.

" Vì sao lại không ngủ ? " - Giọng hắn trầm thấp vang lên.

Hàn Lệ Ái bất mãn nhìn hắn - " Anh dậy từ lúc nào ? Sao không lên tiếng ? "

" Thấy em si ngốc ngẩn anh như vậy, còn tưởng sẽ được em hôn trộm nhưng mà chờ hoài không thấy nên đành phải tỉnh dậy " - Vương Lăng Thần bật cười một tiếng thật mê người.

" Tự cao tự đại, ai si ngốc ngẩn anh ? " - Gò má cô phỉếm hồng, giận dỗi nhìn hắn.

" Còn không phải ? " - Hắn cười cười, ánh mắt gian xảo cúi xuống nhìn người trong lòng.

Hàn Lệ Ái có chút xấu hổ, không thèm nhìn hắn. Chui đầu vào chăn, giả vờ như muốn ngủ. Giây sau cô lại cảm thấy có thứ gì đó nặng nề đè lên người. Cô lập tức giờ chăn ra, hoảng hốt.

" Anh... "

" Ái Ái, em thật sự yêu anh ? "

Vương Lăng Thần nằm đè lên người cô, thấp giọng hỏi.

Ánh mắt thiết tha của hắn dán chặt vào cô làm cho trống tim Lệ Ái đập dồn dập. Cô khẽ nuốt nước bọt, cắn cắn cánh môi anh đào. Gương mặt xinh đẹp gật nhẹ. Hắn đưa ngón tay thô ráp lên kéo môi cô ra, một lần nữa mở miệng.

" Nói em yêu anh, anh muốn nghe một lần nữa " - Hắn thấp giọng nói lời yêu cầu nhưng lại rất lưu luyến.

Đôi môi xinh đẹp cong lên thành một đường tựa như cánh hoa anh đào rơi xuống, đậu trên gương mặt kiều diễm. Cô chủ động vòng tay ôm lấy cổ hắn - " Em yêu anh "

Lòng hắn chìm trong sự rung động ngọt ngào mà cô mang lại. Không kiềm được, Vương Lăng Thần lại cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn sâu, từng chút một gặm nhấm cánh môi mềm mại.

Rất lâu sau, hắn mới lưu luyến rời bỏ đôi môi đang sưng đỏ. Hàn Lệ Ái cố hít lấy luồng không khí ít ỏi. Cô khó khăn lên tiếng.

" Thần, em xin lỗi. "

" Suyt.. " - Vương Lăng Thần đưa ngón tay lên chặn môi cô lại.

" Đừng nói với anh mấy lời này. Anh chỉ thích nghe đôi môi này gọi tên anh, cầu xin anh thôi " - Hắn miết nhẹ cánh môi cô, xấu xa nói.

Mặt cô nóng ran, xấu hổ không biết chui vào đâu. Tay cô đâm vào lồng ngực rắn như thép của hắn - " Vô si "

Vương Lăng Thần lại bật cười trong hòng, hai tay ôm chặt lấy cô. Đôi mắt to tròn lại linh động nhìn xung quanh, dịu dàng hỏi - " Thần, đây là nơi nào ? "

Vương Lăng Thần ngồi dựa vào đầu giường, tùy ý ôm lấy cô - " Nơi này là căn cứ địa của Tam Vương hội, anh đã cho người xây dinh cơ dưới lòng đất này từ 5 năm về trước "

Hàn Lệ Ái giương mắt nhìn căn phòng ngủ. Căn phòng này được xây dựng rộng lớn, nội thất đơn giản sang trọng. Trên trần nhà còn có treo đèn chùm pha lê đắt tiền. Căn phòng này đẹp thì thật đẹp, nhưng mang lại cho người ta cảm giác lạnh lẽo trống trải bởi màu sắc chủ đạo là màu xám lạnh. Đồ vật trong đây cũng không nhiều, chỉ đơn giản là một chiếc giường lớn hình tròn có rèm lụa, hai tủ đầu giường, một tủ quần áo bằng gỗ và nhà tắm.

Hàn Lệ Ái có thể tưởng tượng ra mỗi đêm hán ở lại đây , một mình cô độc với chiếc bóng, với không gian lạnh lẽo tĩnh mịch. Cô nương theo bắp tay to lớn ôm chặt lấy hán. Ánh mắt di chuyển xuống bàn tay hán , khẽ giật mình.

Cô quên mất tay hán bị thương . Hàn Lệ Ái lo lắng nâng bàn tay hán lên , nhìn vết máu đã khô .

" Hộp dụng cụ y tế để ở đâu ? " - Cô khẩn trương hỏi .

Nhìn thấy sự khẩn trương lo lắng trong mắt cô , làm hán trái tim dâng lên một loại hạnh phúc - " Anh không sao , chỉ là vết thương ngoài da . Máu cũng đã khô lại . Làm em lo lắng rồi "

" Biết em lo sao lại còn làm mình bị thương , anh lúc nào cũng nói vết thương ngoài da . Nhìn xem, bị mảnh thủy tinh đâm trúng cắt sâu như vậy. Em phải xử lý vết thương lại " - Giọng cô giận hờn trách móc.

Hàn Lệ Ái định xoay người bước xuống giường nhưng đã bị hán ôm lấy .Giương mặt anh tuần vùi sâu vào hõm cổ cô.

" Đừng đi , anh không cần "

Cô có chút khó hiểu nhìn hán - " Vậy , anh cần gì ? "

" Anh cần em , chỉ cần có em là đủ " - Vương Lăng Thần cất giọng khàn khàn nồng nàn như men rượu, phát ra từ cổ cô. Đôi môi mỏng khẽ cắn mút bờ vai đầy đặn trắng mịn.

" Đồ ngốc " - Cô ghen ngào máng hán.

Tuy rằng lời nói yêu mà cô muốn chính miệng hán nói ra vẫn chưa được nghe nhưng cô biết hán đối với cô yêu thương sâu nặng, thâm tình không dứt. Khiến cô vừa đau lòng vừa ngọt ngào , còn hơn vạn lần một từ "yêu".

Hàn Lệ Ái hơi đẩy hán ra , ngón tay thon dài gõ nhẹ lên đôi môi mỏng ranh mãnh - " Từ nay về sau , em không cho phép anh uống rượu nữa . Cả tuần nay anh đã uống hết bao nhiêu rồi , chẳng lẽ lại muốn nhập viện rửa ruột sao ? Có biết em lo đến mức nào không ? "

Vương Lăng Thần mím chặt môi nhìn cô - " Sao em lại biết ? Có phải Tích Kỳ kể em nghe... Phải rồi , là cậu ta đưa em đến ? "

Cô chậm rãi gạt đầu - " Là anh ta đưa em đến "

" Thần , anh đừng giận . Là Vu Tích Kỳ kể em nghe , giải thích cho em tất cả , chỉ ra mọi chuyện cho em. Là em phải cảm ơn anh ta , nếu không cho đến giờ em vẫn hiểu lầm anh " - Hàn Lệ Ái lại vội vàng vòng tay ôm cổ hán.

Vương Lăng Thần chăm chú quan sát biểu hiện trên gương mặt cô - " Em, có hận anh không ? "

Cô vội lắc đầu , ngược mắt lên nhìn hán - " Vậy còn anh, có còn hận em không ? "

Hán nâng chiếc cằm xinh xắn của cô lên , đôi mắt đầy nhu tình - " Ái Ái , nếu như không yêu thì sẽ không hận nhưng nếu có một từ nặng hơn từ "hận", sâu hơn từ "yêu", anh nhất định sẽ dùng từ đó để nói với em . Từ ngữ không đủ để diễn tả những gì trong tâm tư anh , không đủ để diễn tả lòng anh đối với em "

Đúng vậy , một từ ngữ suông không thể diễn tả hết tình cảm của con người . Hán nói như vậy thì tức là hán đối với cô còn hơn cả yêu . Dù hán không trực tiếp nói ra nhưng cô vẫn có thể hiểu , vẫn tràn ngập hạnh phúc.

Hàn Lệ Ái rướn người lên , chủ động dâng đôi môi đỏ mọng cho hán. Vương Lăng Thần ngay lập tức ngậm lấy môi cô , cuồng nhiệt hôn hít. Hán áp đôi môi mỏng lên môi cô thật sát sao , chặt chẽ. Cánh lưỡi mềm mọng tách hai hàm răng cô ra , khẽ chui vào tìm kiếm chiếc lưỡi dính hương. Cuốn lấy , mút mạnh mẽ như muốn nuốt hết mật vị của cô. Làm cô cơ hồ có chút đau . Nhưng mà sự mạnh mẽ của hán , hơi thở nóng bỏng của hán lại mê hoặc cô. Không muốn cho cô kháng cự , cũng không thể thoát, chỉ có thể chìm đắm vào nụ hôn tràn miên đầy rung động của hán. Không nhận được bật ra tiếng ngâm nga trong họng.

" Ừm.. "

Bất thành linh chuông điện thoại reo lên , một bản nhạc giao hưởng. Là điện thoại của cô.

" Thần, điện thoại... " - Cô tay chân loạn choạng muốn đẩy hán ra.

" Kệ nó " - Vương Lăng Thần ngang ngược nói. Lại càng thô bạo xâm nhập miệng cô trừng phạt vì sự không tập trung của cô . Vòng tay rắn chắc giam giữ Hàn Lệ Ái không để cô thoát.

Nhưng tiếng điện thoại đáng ghét cứ vang lên inh ỏi chói tai , hán bực bội quơ tay cầm lấy điện thoại ném mạnh xuống đất. Rồi lại tiếp tục công việc.

" Thần..." - Cô kinh ngạc giữ lấy tay hán. Tên đàn ông này thật là, điện thoại của cô cũng bị hán ném vỡ.

Vương Lăng Thần cảm giác như vũ bão trong khoang miệng cô. Cả người cô hoàn toàn bị vây lấy bởi hương thơm nam tính. Cô chống hai tay lên ngực hân, cố gắng chống đỡ nụ hôn điên cuồng của hân. Hàn Lệ Ái hô hấp khó khăn trước sự siết chặt gắt gao của hân.

Rất rất lâu sau, dường như hô hấp đã cạn kiệt, đôi môi mọng mới day dưa rồi bỏ môi cô. Đầu cô ngã vào lồng ngực hân, khẽ lắng nghe nhịp đập trầm ổn của trái tim người đàn ông. Hồi thở gấp gấp hỗn loạn, không khó nhìn ra cô đã trải qua nụ hôn cuồng nhiệt tới mức nào. Từng ngón tay thô ráp tùy ý vuốt ve sườn lưng trắng mịn của cô.

Đột nhiên, tiếng điện thoại lại reo lên. Và lần này là điện thoại của hân. Lăng Thần một tay ôm cô, một vói tới lấy điện thoại nằm ở đầu giường trượt phím nghe.

" Alo, lão đại. Hai người lăn lộn xong chưa ? "

Trên loa phát ra giọng điệu oang oang trẻ con. Không cần nói cũng biết là ai. Hàn Lệ Ái nằm trong lòng hân có thể nghe rõ mồn một lời nói của người đầu dây bên kia. Gờ má ngay lập tức đỏ ửng, thật là xấu hổ. Cái tên Thiệu Nha miệng thối kia !

Nhìn thấy bộ dạng e thẹn của cô, Vương Lăng Thần lại bật cười thích thú.

" Lăn lộn ? Một lần đối với mình làm sao đủ ? "

" Ô, Hàn Lệ Ái, cậu ấy chịu nổi được không đó ? "

Hàn Lệ Ái kinh động nhìn hân. Tên đàn ông này, còn dám nói như vậy nữa !!!

Hân trở lại với bộ mặt lạnh lùng, nghiêm túc lên tiếng - " Không đùa nữa, có chuyện gì thì cậu mau nói đi "

" Nôn nóng thế ? Mình chỉ là thấy cậu ở trong đó lâu quá từ chiều đến giờ, định hỏi thăm xem cậu có muốn nghe tụi này báo cáo công việc nữa hay không thôi " - Thiệu Nha cất giọng trêu đùa.

" Nếu như không có việc gì quan trọng thì để sáng mai hẵng báo cáo " - Vương Lăng Thần lạnh lùng nói.

" Được rồi, vậy mình cúp máy đây. À mà khoan, mình có lời nhắn cho Hàn Lệ Ái... "

Hân chỉ kịp nhíu mày thì Thiệu Nha đã lớn tiếng nói qua điện thoại - " Lệ Ái, cậu cũng thấy rồi đó, sức ăn của lão đại rất lớn. Người thường không chịu nổi đâu. Mình trải qua rồi nên mình biết, cũng thông cảm cho cậu lắm. Đến mình còn không chịu nổi nói chi đến... tít.. tít "

Anh ta chưa nói hết câu thì Vương Lăng Thần đã tức giận cúp điện thoại - " Thằng nhãi này mồm miệng thật bốc mùi "

" Anh... mấy lời vô si như vậy cũng dám nói ra " - Cô giận dữ nhìn hân.

" Anh chỉ là nói sự thật thôi "

Hân cười cười nhìn xuống người con gái trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ lên như quả cà chua. Chịu không được, định cúi xuống hôn cô nhưng tiếng báo tin nhắn đã vang lên. Hân lại chau mày cầm điện thoại mở hộp thư ra. Đập vào mắt hân là mấy dòng chữ của Thiệu Nha.

" Nhớ đừng làm gãy giường. Giường đấy mắc tiền lắm, mình phải đặt loại gỗ quý hiếm từ bên nước ngoài mới có được. Hai người làm ơn nhẹ nhẹ thôi, nhẹ nhẹ thôi nhé...~^O^~ "

(Yết : ~(* __ *)~ chắc chết)

Vương Lăng Thần hừ lạnh một cái. Tên nhóc này 10 năm rồi vẫn không thay đổi. Chuyện gì cũng đùa cho được. Hân quăng điện thoại sang một bên, lại xoay người nằm trên cô.

" Thần ? " - Hàn Lệ Ái nuốt nước bọt nhìn hân. Cô cảm nhận được vật to lớn nóng bỏng nơi hạ thể hân đã bắt đầu thức tỉnh.

Hân gian xảo nhìn cô, ánh mắt tà mị có chút đen tối - " Ái Ái, anh nói thật đấy. Một lần không đủ đâu "

Cô có chút sùng sốt nhìn hân - " Anh, muốn làm gì ? "

" Em nói thử xem " - Vương Lăng Thần cười xấu xa.

Hàn Lệ Ái mặt bưng bưng xấu hổ, bất mãn lên tiếng - " Quân xấu xa, đèn điện thoại cho em "

Hân cúi đầu, hôn lên làn da mịn màng trên cổ cô lại khẽ cắn - " Ngoan, ngày mai anh mua cái khác đèn cho em "

Rồi hân rướn người lên, chộp lấy môi cô, hôn thật sâu. Bàn tay to lớn vuốt ve đường cong mê người của cô. Khiêu khích dục vọng quen thuộc của cô.

Trong bóng đêm dày đặc, hình ảnh đôi nam nữ tuyệt sắc quấn lấy nhau triền miên, lưu luyến tạo nên một màn nóng bỏng.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Cố Tình Sắp Đặt

Sáng hôm sau , sau khi thức dậy , Vương Lăng Thần đưa cô rời khỏi căn cứ địa , rời khỏi hộp đêm . Ngồi trên xe , cô ngước mắt lên có chút tò mò hỏi hấn.

" Thần , chúng ta đi đâu vậy ? "

Hấn vòng tay ôm lấy eo cô , hôn hôn lên đôi môi nhỏ nhắn . Gương mặt đầy vẻ nhu tình nói - " Anh đã đặt sẵn nhà hàng rồi . Bây giờ chúng ta đi mua điện thoại cho em , tiện thể đi dạo phố một chút . lát nữa sẽ đến nhà hàng ăn trưa. Em thấy được không ? "

Hàn Lệ Ái nở nụ cười ngọt ngào , tựa đầu vào ngực hấn.

" Vâng "

Chiếc xe màu đen sang trọng lăn bánh lướt nhanh trên mặt đường , đưa cô và hấn đến khu phố mua bán sầm uất nhất Bắc Kinh . Nơi này được mệnh danh là khu phố "bạch kim" bởi ở đây chuyên kinh doanh mua bán những mặt hàng xa xỉ phẩm . Là nơi giành cho những quý cô , quý ông cấp bậc thượng lưu đến mua sắm . Từ quần áo đến nước hoa... vân vân và vân vân, vô số các loại mặt hàng đều là những thương hiệu cao cấp và đắt tiền. Những cửa hàng sang trọng thiết kế xung quanh đều là kính xây dựng san sát nhau , tạo nên một dãy phố hào hoa kính mĩ.

" Lấy cái này , tôi muốn xem thử " - Vương Lăng Thần đưa tay chỉ vào chiếc điện thoại iphone đời mới nhất .

Cô nhân viên bán hàng chăm chăm nhìn hấn , nuốt nước bọt . Thò tay vào tủ kính lấy điện thoại ra đưa cho hấn xem thử. Người đàn ông trước mắt quá thật đẹp trai đến mức không thể tưởng tượng được làm cho cô gái có chút mê mẩn.

" Mời quý khách xem qua "

Từ lúc Hàn Lệ Ái và hấn bước vào cửa hàng điện thoại thì tất cả mọi người có mặt ở đây đều trầm trồ không rời mắt nhìn đôi nam nữ đẹp đẽ kia. Nam cao lớn, anh tuấn phi phàm . Nữ lại nhỏ nhắn , xinh đẹp diễm lệ như một nữ thần.

" Em thấy cái này thế nào , thích không ? " - Hấn cầm điện thoại đưa đến trước mặt cô , vui vẻ hỏi.

Hàn Lệ Ái cười cười nói - " Em xài hãng apple từ trước đến giờ , tất nhiên là phải thích rồi "

" Được rồi , vậy chúng ta lấy cái này "

Nói rồi , hấn quay vào nhìn người nhân viên bán hàng , thấp giọng mở miệng - " Chúng tôi lấy cái này "

" Vâng " - Cô nhân viên mỉm cười đáp.

Ra khỏi cửa hàng điện thoại , Hàn Lệ Ái xoay nhìn đám người vệ sĩ lèo đèo theo sau . Cô có chút buồn cười hỏi - " Sao hôm nay anh lại hứng thú muốn đi dạo phố cùng em vậy ? "

" Chỉ là đột nhiên muốn thử cảm giác được nắm tay em đi dạo " - Vương Lăng Thần vừa nói vừa nắm chặt tay cô kéo đi.

Tên đàn ông này từ lúc nào đã biết nói mấy câu ngọt ngào như vậy không biết. Cô mỉm cười trêu đùa - " Muốn đi dạo phố mà anh đem cả đám người theo sau như vậy , thật sự là quá gây chú ý rồi đấy Vương thiếu gia "

" Anh muốn đảm bảo an toàn trên hết cho em " - Hấn cười cười vén tóc mái của cô sang bên tai.

Hàn Lệ Ái lắc đầu cười khổ. Cũng phải , hấn dù gì cũng là người trong giới xã hội đen. Tuy rằng cô không biết rõ chi tiết nhưng cũng nhận ra được vị trí của hấn trong giới rõ là không phải tầm thường.

Vị trí quyền lực , cao cao tại thượng đi kèm với nó là sự nguy hiểm không lường trước. Trong giới xã hội đen , không có thứ gọi là pháp luật nhưng lại có luật rừng , kẻ mạnh thì làm vua , kẻ yếu thì chết . Giải quyết sự việc bằng ván cờ sinh tử là chuyện thường tình xảy ra . Cho kẻ theo sau ám sát cũng không ngoại lệ .

Ngĩ đến đây , cô cảm thấy trong lòng thật lo âu. Nhưng mà cô không thể bắt hấn từ bỏ và thực tâm cô cũng không muốn ép hấn theo ý muốn bản thân.

Cô muốn hấn có thể tự do làm điều mà hấn thích. Đối với Vương Lăng Thần , nếu hấn sinh ra để phù hợp với con đường này thì cô sao có thể ngăn cản chứ ? Cô cũng chỉ có thể ở bên cạnh hấn , ủng hộ hấn , trao cho hấn tình yêu của cô.

" Trời bắt đầu trở lạnh rồi. Chúng ta đi mua một ít quần áo cho em " - Vương Lăng Thần giọng trầm ấm nói.

" Nhưng em ở nhà đã có rất nhiều quần áo rồi không cần mua thêm đâu " - Cô vội vàng lắc đầu. Thật sự là quần áo cô không thiếu , có khi chất đầy hết các tủ rồi cũng nên.

Nhưng hấn một mực không nghe , kéo tay cô vào một cửa hiệu quần áo gần đó .

" Ngoan, đừng từ chối anh "

Mấy cô nhân viên bán hàng vừa nhìn thấy hai người đã niềm nở ra tiếp đón. Nhìn cách ăn mặc và vẻ ngoài của Hàn Lệ Ái cùng hấn thôi cũng đã đoán được khách V.I.P là đây. Vẻ ngoài động lòng người cũng như khí chất vương giả đã làm đôi nam nữ nổi bật giữa rừng người từ khi mới bước chân vào cửa.

" Đem tất cả các kiểu váy mới nhất của mùa đông năm nay ra đây , tôi muốn cho cô ấy thử " - Vương Lăng Thần nghiêm giọng lên tiếng với người nhân viên.

Người nhân viên mừng rỡ , liền đưa tay lên - " Mời tiểu thư vào đây , cửa hàng chúng tôi vừa nhập về mấy mẫu váy mùa đông năm nay của những thương hiệu thời trang nổi tiếng rất đẹp. Chắc chắn tiểu thư sẽ rất thích "

Cô có chút chần chừ nhìn người bên cạnh. Vương Lăng Thần mỉm cười - " Em mau vào thử đi , thử cho anh xem. Anh ngồi đây đọc báo chờ em "

Hàn Lệ Ái đành cắn môi gật đầu.

.....

" Các người chậm chạp thật đấy. Nhanh chân lên đi chứ ! Tôi trả lương cao cho các người không phải để các người đi dạo phố đâu ! "

Giữa khu phố mua bán sầm uất , giọng nói lạnh lốt của một cô gái vang lên. Đó là một cô gái có mái tóc ngắn xinh đẹp , dáng người chuẩn như người mẫu. Ăn mặc rất thời trang , trên mặt còn đeo kính mát . Theo sau cô ta còn có hai ba người xách túi lớn , túi nhỏ khệ nệ.

Người quản lý thấy vậy liền chạy lên phía trước , có chút lo lắng nói với cô gái - " Nhan Tuyết , đã đến giờ quay phim rồi . Chúng ta phải mau chóng trở về. Đạo diễn từ nãy đến giờ cứ gọi điện cho tôi liên tục "

" Chị không thấy tôi đang mua sắm sao ? Diễn viên thì cũng cần có nhu cầu riêng chứ , nói bọn họ dời giờ quay chậm lại vài tiếng đi " - Nhan Tuyết khó chịu lên tiếng.

" Nhan Tuyết , cô đã dời giờ quay mấy lần rồi , lần nào quay phim cũng đến trễ . Đạo diễn không được vui đâu " - Katie nghiêm túc nói.

Katie đã làm quản lý cho Nhan Tuyết được 5 năm. Ít nhiều cũng hiểu được tính tình kiêu ngạo cùng khó chịu của Nhan Tuyết. Katie thật sự nhiều lúc không thể chịu nổi. Nhan Tuyết là một nữ diễn viên nổi tiếng hàng đầu của màn ảnh hoa ngữ , lại còn là một trong tứ đại hoa đán xinh đẹp của Trung Quốc. Nhưng ít người biết được ngoài đời Nhan Tuyết "khó ưa" đến mức nào. Katie tuy rằng đôi lúc không chịu được Nhan Tuyết nhưng cô cũng vì bát cơm, danh lợi của bản thân . Chỉ cần việc làm Nhan Tuyết trở nên nổi tiếng thì là việc gì cô cũng giúp .

" Tôi là diễn viên chính , đóng hay không là quyền của tôi "

" Nhan Tuyết , cô đừng như vậy . Nếu như lần này cô còn bỏ quay thì đạo diễn sẽ thực sự nổi giận. Với lại... "

Katie vừa nói vừa nhìn xung quanh - " Cô là diễn viên nổi tiếng, đám người paparazzi bám theo rình mò cô rất nhiều. Bọn họ là chờ đợi để kiếm sớ hờ của cô. Nếu như họ chụp được cảnh cô thoải mái tung tăng đi dạo phố mua sắm trong khi cả đoàn phim phải ngồi chờ cô . Cô nghĩ đám nhà báo kia sẽ viết cái gì , chưa nói còn thêm mắm thêm muối . Sẽ gây bất lợi cho danh tiếng của Nhan Tuyết cô "

Nhan Tuyết càng lúc càng cảm thấy bức bối , cô ta khoanh tay trước ngực trừng mắt - " Katie , chị nói quá nhiều rồi đấy. Hôm nay tôi tâm trạng không tốt sẽ không thể đóng phim được , có gì mà nói chứ ! "

Cô ta nói rồi hất mặt xoay người bước chân đi trên đôi giày cao gót cao đến 10 phân. Người quản lý thực sự bó tay không thể làm gì được . Lại nhìn ba người trợ lý sau lưng mình bị biến thành kẻ sai vật , thật đúng là muốn phát điên.

Nhan Tuyết vừa sải chân bước đi vừa nhìn ngắm dãy cửa hàng quần áo sang trọng . Đột nhiên , một cửa hiệu thời trang lớn ở góc đường làm cô ta chú ý. Không thể không chú ý khi mà trước cửa hiệu đó có cả đám người vệ sĩ đứng ngoài canh gác.

Cô ta tò mò đến gần cửa hiệu , gỡ cặp kính mát xuống , đôi mắt nhìn vào bên trong qua cửa kiếng. Nhan Tuyết ngay lập tức trừng mắt lớn , kinh ngạc lại mừng rỡ.

Người đàn ông đang ngồi trong cửa hiệu không ai khác chính là Vương Lăng Thần. Dáng người cao lớn dũng mãnh như báo , khoác trên mình bộ vest đắt tiền , gương mặt anh tuấn , lạnh lùng lại ngạo mạn . Hấn ngồi vắt chéo chân trên ghế sofa , tay nhàn nhã lật mấy trang của tờ tạp chí. Từng cử chỉ

đều toát lên khí thái vương giả quyền quý. Người đàn ông này chỉ cần nhìn qua thôi đã khiến phụ nữ điên cuồng.

10 năm nay, Nhan Tuyết chưa bao giờ ngừng mong nhớ về người đàn ông đó. Từ khi tốt nghiệp đến khi trở thành một diễn viên nổi tiếng, cô ta lúc nào cũng nung nấu ý định trở thành một người phụ nữ bên cạnh Vương Lăng Thần.

Mấy năm nay, từ khi Vương Lăng Thần từ bỏ quyền thừa kế, hôn ước kia cũng bị hủy bỏ. Hắn đã tự thân mình lăn lộn nơi chốn hắc bang, ngồi lên vị trí cao nhất, là ông trùm mafia quyền lực và giàu có. Phụ nữ nào cũng muốn làm người tình của hắn, một đêm thôi cũng mãn nguyện. Nhưng 10 năm nay Vương Lăng Thần lại trở nên lạnh lùng, lãnh khốc, dù là một phụ nữ hắn cũng không có để bên cạnh. Như vậy, lại như một sức hút chết người đối với phụ nữ.

Nhan Tuyết chưa bao giờ từ bỏ. 10 năm nay, chỉ cần biết tin tức hắn xuất hiện ở đâu, cô ta đều ngay lập tức đi đến đó. Nhưng khi đến được đó, hắn lại rất lạnh lùng không buồn liếc mắt nhìn cô ta. Cô ta còn bị đám vệ sĩ ngăn cản không cho đến gần hắn. Cô ta đã yêu hắn lâu như vậy, bám theo hắn lâu như vậy vì sao hắn một chút cũng không để ý đến cô ta.

Hôm nay lại vô tình gặp Vương Lăng Thần ở đây, Nhan Tuyết nhất định phải gặp được hắn. Cô ta chỉ cần viện cớ vào mua quần áo là sẽ qua được đám vệ sĩ kia. Nhưng mà đây là cơ hội ngàn năm có một, Nhan Tuyết muốn nắm chắc lấy sự chú ý của hắn. Bỗng dưng, cô ta nghĩ ra một kế.

Vừa lúc đó, Katie và ba người trợ lý đuổi kịp theo tới. Nhan Tuyết quay người gấp gáp nói với người quản lý - "Katie, chị nhờ trợ lý giúp tôi giả vờ gọi phóng viên đến đây. Nói rằng vừa nhìn thấy diễn viên Nhan Tuyết với Vương Lăng Thần cùng nhau đi mua sắm"

Katie trừng mắt kinh ngạc nhìn cô - "Vương tiên sinh? Là thiếu gia tập đoàn Vương thị? Đó chẳng phải là người mà 1 năm trước giới báo chí đã viết rất nhiều bài về việc nghi vấn cô là người phụ nữ của Vương tiên sinh khi phóng viên chụp được hình hai người cùng nhau xuất hiện ở nhà hàng Đế Đô?"

"Phải, anh ấy đang ở đây. Nên tôi muốn chị gọi giúp tôi"

"Nhan Tuyết, chẳng lẽ cô lại muốn..."

"Chẳng phải chị từng nói để được nổi tiếng thì phải có chỗ dựa sao? Vương Lăng Thần không phải kim chủ hoàn hảo nhất hay sao?" - Cô ta có chút cáu gắt nói.

Katie ngay lập tức hiểu ra, cười khò ản ý - "Thôi được, tôi sẽ nhờ trợ lý gọi"

"Tốt, nhanh nhanh một chút"

.....

Vương Lăng Thần đang chăm chú đọc tạp chí thì đột nhiên tấm cửa kính được đẩy ra. Một cô gái xinh đẹp bước vào.

"Xin chào quý... Cô.. cô không phải là diễn viên Nhan Tuyết sao?" - Người nhân viên kinh ngạc, ánh mắt lấp lánh nói.

Nhan Tuyết nhắc cặp kính mát ra khỏi mắt, giả vờ nở nụ cười với người đối diện - "Phải Tôi đến là muốn mua quần áo"

"Vâng vậy thì mời quý khách sang bên này xem thử" - Người nhân viên niềm nở mời mọc.

Nhưng Nhan Tuyết không thèm để ý đến người nhân viên, cô ta di chuyển ánh mắt đến chỗ người đàn ông đang ngồi kia. Hắn một lần cũng không hề ngước mắt lên, chú ý đến phía bên này.

Cô ta cố tình đi qua đi lại lựa quần áo để gây sự chú ý của Vương Lăng Thần nhưng vô tác dụng. Dần trở nên bức bối, Nhan Tuyết chỉ còn cách tiến đến trước mặt hắn, chủ động lên tiếng - "Thật trùng hợp. Lâu quá không gặp, Lăng Thần"

Vương Lăng Thần bấy giờ nghe tiếng nói mới ngước mắt lên, đôi lông mày anh tuấn chau lại.

Không phải chứ? Hắn không nhận ra cô ta khiến cho Nhan Tuyết không thể tin được.

"Anh không phải là quên em rồi chứ? Em là Nhan Tuyết, anh nhớ chứ? Chúng ta đã học cùng nhau ở cấp 3"

Vương Lăng Thần lại lạnh lùng nhìn cô ta sau đó ánh mắt lóe lên tia quỷ dị - "Tôi nhớ rồi"

"Không ngờ lại gặp anh ở đây, chúng ta có duyên thật"

Nhan Tuyết vui vẻ nói, không ngại ngần tiến sát lại chỗ Vương Lăng Thần đang ngồi.

Hắn không trả lời, tiếp tục đọc tạp chí. Xem người đang đứng bên cạnh như người vô hình. Thấy vẻ lạnh lùng của Vương Lăng Thần, cô ta trong lòng âm thầm tức giận.

Nhan Tuyết hướng mắt nhìn ra cửa thì thấy mấy tay săn ảnh từ xa đang tiến đến. Cô ta ngay lập tức giả vờ bị trượt chân, ngã nhào vào người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa.

"A..."

Vương Lăng Thần không kịp phòng bị đã bị cô ta ngã nằm lên người. Hai tay cô ta còn vòng lên ôm cổ hắn. Nhìn qua đã biết là cố tình. Cả cơ thể đẩy đã của cô ta dán chặt trên người hắn không chịu rời ra.

Ngay lúc đó , mấy tay săn ảnh cũng vừa đến trước cửa hiệu. Họ ngay lập tức đẩy cửa xông vào , bấm máy liên tục . Chộp lấy cảnh tượng ám muội kia.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Đồ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Trong Cửa Hiệu Quần Áo

Trước ánh đèn Flash chớp nháy liên tục , ánh mắt của Vương Lăng Thần dần lạnh đi , hơi thở u ám lạnh rung. Hắn dùng sức lực , không kiêng nể cũng không thương hoa tiếc ngọc xô cái cơ thể đang dán chặt trên người hắn xuống đất.

"A..."

Nhan Tuyết bị làm cho bất ngờ , ngã nhào từ trên ghế sofa xuống dưới đất. Thân thể bị bầm dập đau đớn. Cô ta kinh ngạc nhìn người đàn ông thì thấy ánh mắt đáng sợ của hắn đang phát ra những tia lạnh lẽo.

Mấy tay săn ảnh và phóng viên cũng không khỏi kinh ngạc nhưng lại càng tiến lên đặt câu hỏi.

" Xin hỏi có phải hai người đang hẹn hò ? "

" Xin hỏi Vương tiên sinh và cô Nhan Tuyết đây có quan hệ thế nào mà thấy hai người ôm nhau tình tứ như vậy ? "

"..."

Vương Lăng Thần không trả lời , hắn hướng mắt nhìn xuống kẻ đang nằm trên nền đất kia - " Tôi cảnh cáo cô đừng có đại dốt làm chuyện ngu xuẩn. Nếu cô còn dám để cơ thể dơ bẩn của cô chạm vào tôi thì cho dù cô có là phụ nữ thì tôi cũng "lột da" cô được "

Hơi thở hắn nguy hiểm , phát ra mùi máu tanh nồng. Một câu nói cảnh báo của hắn nhưng cũng đủ để làm đám phóng viên và Nhan Tuyết rùng mình. Ai mà chẳng ngầm biết được Vương Lăng Thần là lão đại trong giới xã hội đen , chỉ cần loạn quạng động vào hắn thì số phận thật thảm hại.

Đột nhiên , Vương Lăng Thần ngược mắt lên lại chạm phải thân ảnh quen thuộc đang đứng ở góc phòng . Hàn Lệ Ái đã thử áo xong và đi ra từ lúc nào. Hắn ngay lập tức đứng lên , đi lướt qua Nhan Tuyết xem cô ta như rác trong phòng.

Vương Lăng Thần vòng tay ôm lấy vòng eo thanh mảnh, ngắm nhìn bộ váy cô lông cô mặc trên người .

" Ái Ái , em đẹp quá "

Nhan Tuyết trừng mắt cả kinh . Cô ta nhận ra cô gái đó là ai. Làm sao ? Làm sao Hàn Lệ Ái lại xuất hiện ở đây ?

Mà đám phóng viên kia cũng cả kinh. Rốt cục chuyện này là sao ? Họ được gọi đến đây là vì có người nhìn thấy Vương Lăng Thần cùng Nhan Tuyết đi mua sắm với nhau rất tình tứ. Sao bây giờ lại xuất hiện thêm một cô gái nữa. Mà Vương Lăng Thần lại như quay ngoắt 180 độ, khác xa với bộ dạng đáng sợ hồi nãy, vừa nhìn thấy cô gái đó đã chạy đến ôm thắm thiết , cứ chỉ còn rất dịu dàng yêu chiều.

Nhưng mà cô gái vừa xuất hiện kia quả thật rất xinh đẹp. Mái tóc dài màu hạt dẻ , làn da trắng như tuyết , cặp mắt to tròn đen láy , gò má ửng hồng nét xuân, đôi môi anh đào đỏ mọng . Một tuyệt sắc giai nhân , xinh đẹp diễm lệ như một nữ thần. Cô gái vừa xuất hiện đã làm không gian nơi đây như bị lu mờ , cô gái ấy rực rỡ như ánh mặt trời. Kể cả người được cho là mỹ nhân một trong bốn tử đại hoa đán kia so với cô gái này thật là mờ nhạt vô cùng .

Mấy tay săn ảnh tất nhiên không buông tha cho cảnh tượng này được liền lập tức lao tới chụp hình đôi nam nữ tuyệt sắc kia.

" Xin hỏi Vương tiên sinh, vị tiểu thư này là ai ? "

" Vì sao Vương tiên sinh lại cùng xuất hiện nơi đây với diễn viên Nhan Tuyết và vị tiểu thư đây ? "

" Xin hỏi , một trong hai người ai mới là bạn gái của Vương tiên sinh ? "

"..."

Trước những câu hỏi ồ ạt của các phóng viên, Vương Lăng Thần chỉ lạnh lùng ngắn gọn đáp - " Cô ấy là vị hôn thê của tôi "

Đám phóng viên tròn mắt kinh ngạc "ồ" lên một tiếng. Thì ra đây là vị hôn thê của Vương Lăng Thần. Vậy thì sao Nhan Tuyết lại xuất hiện ở đây cùng họ. Chẳng lẽ chuyện tình tay ba.

Vương Lăng Thần vừa nói lại vòng tay ôm cô, cúi xuống quan sát sắc mặt của cô. Hẳn sợ cô sẽ hiểu lầm. Nhưng gương mặt Hàn Lệ Ái rất điềm tĩnh, di chuyển ánh mắt kẻ đang nằm dưới đất kia. Đường như đã hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Cô ta đứng dậy trừng mắt nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống.

Nhan Tuyết không ngờ hẳn không đi một mình, càng không ngờ người đi cùng hẳn lại là Hàn Lệ Ái. Chẳng phải Lệ Ái đã hủy hôn với Lăng Thần rồi hay sao? Sao họ vẫn đi cùng nhau?

"Lâu quá không gặp. Không ngờ gặp được cô ở đây, thật trùng hợp" - Hàn Lệ Ái đột nhiên mỉm cười với cô ta.

"Phải, thật trùng hợp. Tôi đang cùng Lăng Thần mua đồ ở đây, Hàn tiểu thư cũng đến đây thử đồ sao?"

Nhan Tuyết trắng trợn nói dối một câu. Cô ta nhất định không chịu thua. Phải cho đám phóng viên đó thấy ai mới là người bên cạnh Vương Lăng Thần.

Hàn Lệ Ái chỉ cười nhẹ một cái, không có gì gọi là tức giận.

"Phải tôi là đến đây mua quần áo"

Vương Lăng Thần nhú mày nhìn cô ta. Ánh mắt không vui cùng dần trở nên u tối.

Thực sự nếu ai tinh mắt cũng nhìn ra người đi cùng với Vương Lăng Thần là vị tiểu thư kia. Nếu không hẳn đã không chạy đến ôm eo cô gái đó, còn dịu dàng lên tiếng trông rất tinh tú.

Hắn muốn lên tiếng nhưng Hàn Lệ Ái đã mở miệng trước, rất dịu dàng - "Thần, em đã thử mấy bộ rồi. Rất đẹp, em rất thích. Em đã cho nhân viên gói lại rồi, anh thanh toán giúp em nhé"

"Được. Chỉ cần em thích thì anh sẽ mua" - Vương Lăng Thần cười cười nheo má cô, yêu chiều nói.

Dứt lời, hắn rút tấm thẻ trong bóp ra đưa cho người nhân viên - "Cô ấy mua gì tôi đều thanh toán hết"

Người nhân viên nuốt nước bọt cầm lấy thẻ - "Vâng"

Nhan Tuyết lại tròn mắt nhìn cô nhưng Hàn Lệ Ái chỉ cười nhạt một cái - "Thật là quá phải làm sao đây. Phải nhờ Lăng Thần thanh toán tiền giúp tôi rồi"

Cô ta bắt đầu bị cô chọc cho một phát, tức không thể chịu được. Rõ ràng là Hàn Lệ Ái muốn cho cô ta thấy, là người đàn ông đi cùng Nhan Tuyết nhưng lại có thể cả thể cho cô. Là muốn nhắc nhở cô ta nên biết thứ gì không phải là của mình.

Hàn Lệ Ái lại xoay qua hỏi một người nhân viên khác - "Cho tôi hỏi, cô ấy đã đến đây từ lúc nào vậy?"

Người nhân viên đó lúc đầu rất hâm mộ diễn viên Nhan Tuyết nhưng khi chứng kiến được hành động của cô ta, hình tượng liền trở nên sụp đổ. Người nhân viên trung thực trả lời - "Sau khi Vương tiên sinh cùng tiểu thư đây vào thử đồ một lúc thì cô Nhan mới vào mua quần áo"

Lời nói của người nhân viên đã làm sáng tỏ mọi chuyện. Mấy người phóng viên cũng đã hiểu ra. Họ không ngờ đường đường là một diễn viên nổi tiếng của Hoa ngữ, Nhan Tuyết lại có thể nói dối trắng trợn trước cánh nhà báo như vậy.

Hàn Lệ Ái lại nhìn cô ta, cười cười nói như đùa cợt - "Chỉ là mấy năm không gặp. Nhan Tuyết cô cũng đâu cần háp tấp như thế. Vừa nhìn thấy Vương Lăng Thần đã nhảy vào lấy anh ấy như vậy, chẳng lẽ cô thiếu hơi nam nhân đến thế sao. Cô sẽ dọa anh ấy sợ đấy"

"Cô...." - Nhan Tuyết máu muốn xông đến tận não.

Đám phóng viên lại hiểu ra mọi chuyện, thì ra Nhan Tuyết là đứa con gái mặt dày như vậy. Đi quyến rũ người đàn ông của người khác.

"Lăng Thần, cô ta dám nói..."

Nhan Tuyết gắt giọng nói với hắn. Nhưng chưa tuôn hết câu đã bị Vương Lăng Thần chặn miệng.

"Cô ấy là người phụ nữ của Vương Lăng Thần tôi. Cô ấy muốn nói gì, muốn làm gì thì cũng không kẻ nào được phép ngăn cản!"

Hắn thấp giọng lên tiếng, như một lời cảnh cáo lạnh lùng, như một lời tuyên bố chiếm hữu. Ánh mắt hắn nhìn xuống người con gái lại tràn ngập vẻ nhu tình âu yếm. Hàn Lệ Ái ngước mắt chăm chú nhìn hắn.

Vương Lăng Thần vừa nói dứt câu đã cúi ngậm lấy đôi môi đỏ mọng xinh đẹp. Hắn dịu dàng hôn cô trước ánh mắt kinh ngạc của bao nhiêu người. Cô bị hắn làm cho bất ngờ không kịp chuẩn bị. Người đàn ông này đúng là không biết xấu hổ là gì.

Cánh nhà báo ngay lập tức bấm máy chụp lại cảnh tượng ngọt ngào đẹp đẽ này. Ngày mai chắc chắn họ có rất nhiều bài để viết đây.

"Hai người... "

Nhan Tuyết trợn mắt , nổi giận đùng đùng. Hấn vì sao có thể làm như vậy ?! Cô ta bị làm một trận bẽ mặt , xấu hổ không còn mặt mũi trước đám nhà báo.

Vương Lăng Thần không kiêng dè gì , trực tiếp ôm chặt lấy cô. Cuồng nhiệt quẩn quýt. Lát sau mới chịu buông cô ra. Hàn Lệ Ái cảm thấy hô hấp dường như cạn kiệt.

Mấy người nhân viên trong cửa hàng đều trầm trồ ngưỡng mộ. Đều bị tan chảy trước hành động lãng mạn của hấn.

" Em vào thay đồ đây " - Cô gương mặt phỉếm hồng nói.

Hấn khước môi cong lên gạt đầu một cái . Một phút sau , Hàn Lệ Ái trở ra mặc lại bộ đồ cũ.

" Chúng ta ra khỏi đây thôi " - Vương Lăng Thần dịu dàng nói với cô.

Hàn Lệ Ái không lên tiếng , lãnh đạm nhìn hấn. Vương Lăng Thần liền lớn tiếng gọi người bên ngoài - " Người đâu ? "

Một toán người vệ sĩ mặc đồ đen của hấn lập tức ủa vào cửa . Tất cả dàn thành hai hàng lửa đám phóng viên sản ảnh sang một bên , dọn đường cho hai người. Hai tên vệ sĩ khác thì cầm lấy mấy túi đồ , hai tay xách ra ngoài.

Vương Lăng Thần ôm cô bước nhanh ra ngoài , ngồi vào chiếc xe màu đen đã đợi sẵn ở ngoài. Để lại Nhan Tuyết bưng bưng con thịnh nộ. Cô ta đã nuốt phải một cục tức vào họng.

*****

Ngồi trong xe , Vương Lăng Thần từ lúc đi từ trong cửa hiệu ra cứ ôm lấy cô không buông . Đầu hấn gác lên vai cô , nhỏ giọng gọi - " Ái Ái... "

Hàn Lệ Ái không trả lời hấn cũng không thềm nhìn hấn. Ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Hấn đột nhiên nhận ra cô lúc này cười cười không phải là vì cô không tức giận. Cô chỉ là giả vờ bình tĩnh. Cô chắc chắn đã nhìn thấy Nhan Tuyết nhảy nhào lên người hấn.

" Ái Ái , em đang giận anh ? "

Hàn Lệ Ái vẫn giữ sự yên lặng . Vương Lăng Thần thờ dài một cái , ôm chặt cô hơn. Hấn không biết làm sao mới giải thích cho cô hiểu. Tất cả là tại người phụ nữ không biết xấu hổ kia. Vì sao lúc trước hấn lại day dưa với loại người mặt dày đó chứ.

" Ái Ái lúc này cô ta là đột nhiên ngã lên người anh... "

" Thế nên anh để cho cô ta nằm lên người , còn vòng tay đeo cổ anh ! "

Hàn Lệ Ái trừng mắt nhìn hấn.

" Ái Ái , anh ngay lúc đó đã đẩy cô ta ra... "

" Nếu đám phóng viên kia không xuất hiện chắc anh cũng chẳng đẩy " - Cô nhún mạnh giọng .

" Ái Ái... "

Vương Lăng Thần ngay lập tức khấn trương ôm thân thể nhỏ nhắn vào lòng. Nhìn thấy cô lạnh nhạt với hấn như vậy , lòng hấn như lửa đốt . Vô cùng bứt rứt khó chịu.

Một lúc lâu thấy cô vẫn im lặng , hấn bắt lực vui đầu vào tóc cô , nhỏ giọng lên tiếng - " Anh xin lỗi "

Nghe thấy giọng điệu đáng thương của hấn , lòng cô như mềm ra. Hàn Lệ Ái xoay mặt lại đối diện với hấn , ánh mắt đã không còn lạnh nhạt. Vương Lăng Thần ngay lập tức cúi xuống chiếm lấy môi cô. Từng chút một , cực kỳ dịu dàng nhắm nháp sự ngọt ngào của cô.

" Đừng giận anh nữa , có được không ? Anh không thích em lạnh nhạt với anh. Anh cảm thấy rất khó chịu " - Như một sự ní non , hấn giọng khàn khàn nói với cô.

Trước sự năn nỉ của Vương Lăng Thần , cô liền chủ động vòng tay ôm lấy cổ hấn. Rướn người lên chạm vào đôi môi mỏng , nhẹ nhàng hôn hấn.

" Em tạm thời tha cho anh. Nếu anh còn để em nhìn thấy những việc như hôm nay nữa em nhất định sẽ không thềm để ý đến anh " - Cô giận hờn nói .

Gương mặt hần được dân ra bót phần nào , đôi môi mỏng hơi cong . Vương Lăng Thần ôm chặt cô , kiên định nói - " Anh đảm bảo với em sẽ không bao giờ xảy ra sự việc như ngày hôm nay nữa. Ngoài trừ em ra , bất kì người phụ nữ nào cũng không được phép chạm vào anh "

" Léo mép " - Hàn Lệ Ái hung hăng nhìn hần nhưng trong lòng lại ngọt ngào như kẹo.

Hần yêu chiều hôn lên má hồng của cô - " Ái Ái , chúng ta bây giờ đến nhà hàng ăn trưa . Anh đã đặt sẵn những món em thích rồi , đảm bảo sẽ làm em ngon miệng "

Cô chỉ khẽ liếc mắt , đôi môi xinh đẹp có chút cong lên .

Bất thành linh , chuông điện thoại của Hàn Lệ Ái vang lên làm phá tan bầu không khí ngọt ngào. Cô lục lọi trong túi xách , lấy điện thoại mới ra , trượt phím nghe.

" Lệ Ái , cậu chết đi đâu rồi vậy hả ?! Sao mình gọi điện cho cậu từ tối hôm qua đến giờ đều là tắt máy ! "

Từ trong điện thoại , phát ra giọng nói vô cùng giận dữ.

Hàn Lệ Ái bị hù cho giật mình . Xém chút nữa là đánh rơi điện thoại trên tay .

" Lăng Nguyệt ? "

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Đại Tiểu Thư Lăng Nguyệt

" Sân bay sao ? Cậu hiện tại đang ở sân bay ? "

Hàn Lệ Ái nghe người trong điện thoại nói mà sửng sốt . Tối hôm qua điện thoại của cô bị ném vỡ , sáng nay mới mua lại nên không nhận được điện thoại của Lăng Nguyệt. Không ngờ vừa rồi bắt điện thoại đã bị cô nàng mắng một trận. Càng không ngờ cô nàng lại bảo vừa đến Bắc Kinh.

" Phải , bốn tiểu thư đã đến Bắc Kinh rồi . Cậu còn không nhanh chân ra đón mình " - Lăng Nguyệt vui vẻ nói.

" Cậu đợi mình một chút "

Lấy tay che điện thoại lại , Hàn Lệ Ái xoay qua nhìn người bên cạnh .

" Sao vậy em ? "

" Bạn em vừa đến Bắc Kinh. Hiện tại , cô ấy đang ở sân bay , muốn em đến đón cô ấy "

Vương Lăng Thần nghe vậy liền nhướn mày - " Nhưng anh đã bao trọn nhà hàng rồi với lại em từ tối hôm qua đến giờ vẫn chưa ăn gì "

" Em phải đến đón cô ấy . Lăng Nguyệt là bạn thân của em , cô ấy là lần đầu về Bắc Kinh nên không quen thuộc đường xá nơi đây " - Cô cảm thấy có chút khó xử.

" Hay là như vậy . Chúng ta cứ đến nhà hàng ăn trưa. Anh sẽ gọi cho lão tam đến đón bạn em, có được không ? "

Bàn tay to lớn vuốt tóc cô, hần cắt giọng trầm ổn.

Nghe hần đưa ra ý kiến , cô cảm thấy cũng tạm ổn. Đành gật gù đồng ý.

" Cũng đành như vậy. Đề em nói với Lăng Nguyệt. Anh mau gọi cho Thiệu Nha đến đón cô ấy "

" Được rồi, anh sẽ ngay lập tức gọi điện " - Vương Lăng Thần cười cười nheo má cô.

Hàn Lệ Ái gật đầu rồi tiếp tục cuộc điện thoại.

" Lăng Nguyệt , mình hiện tại có chút việc không thể đến đón cậu ngay bây giờ được. Mình sẽ sai người đón cậu đến chỗ mình, được chứ ? "

" Được rồi , nếu cậu có việc bận thì cứ gọi người đến đón mình là được " - Lăng Nguyệt có chút thất vọng nói.

" Cậu ngồi chờ một chút, đừng đi lung tung. Người đó sẽ đến ngay. Như vậy nhé "

" Được rồi , cậu yên tâm mình sẽ ngồi ở sân bay chờ. Mình cúp máy đây "

*****

...Sân bay quốc tế...

Một Bugatti Veyron sang trọng màu hồng vừa được sơn mới đỗ lại bên đường. Cửa xe được đẩy ra , một người đàn ông bước xuống xe mặc áo thun màu trắng ở trong , khoác bên ngoài là chiếc áo vest màu đỏ đô đắt tiền.

Anh ta vừa xuất hiện ngay lập tức những người phụ nữ có mặt ở đó đều ngoái nhìn. Người đàn ông dáng người cao ráo vừa chuẩn không mạp cũng không ốm , làn da trắng trẻo như em bé . Gương mặt tuấn mĩ kết hợp với đôi môi hồng nhuận. Có thể nói đây là một người đàn ông vô cùng xinh đẹp. Đúng nghĩa với từ mà người ta vẫn hay thường gọi - mỹ nam .

Thiệu Nha bước vào trong sân bay. Lão đại này cũng thật là , anh công việc bù đầu bù cổ làm không hết. Lại bắt anh đi đón người ở sân bay trong khi mình rảnh rỗi đi ăn trưa với mỹ nhân. Thật không hiểu nổi.

Đi vào trong , Thiệu Nha đưa mắt tìm kiếm cô gái mặc áo màu xanh đen. Giữa rừng người đông nghịt , muốn tìm người chỉ qua một màu áo quả thật không dễ. Đột nhiên, ánh mắt đang dò tìm của anh chạm phải một thân ảnh xinh đẹp đang ngồi ở ghế chờ sân bay.

Quả là mỹ nhân nha !

Bình thường anh rất hứng thú với những người đẹp. Nhưng mà áo khoác mà cô gái ấy đang mặc lại là màu xanh đen. Thiệu Nha đoán có lẽ cô gái đó chính là bạn của Lệ Ái.

" Xin hỏi , cô có phải là Lăng Nguyệt ? "

Thiệu Nha tiến đến gần mở miệng hỏi.

Cô gái đang ngồi đọc tạp chí nghe tiếng nói vang lên liền ngước mắt lên nhìn. Thiệu Nha có chút cứng ngắc khi đối diện với gương mặt xinh đẹp đang nhìn anh. Một vẻ đẹp thực sự rất đặc biệt.

Trái ngược hoàn toàn với vẻ đẹp lai Á - Âu của Hàn Lệ Ái , cô gái trước mắt lại mang một nét đẹp vô cùng cổ điển. Một vẻ đẹp chuẩn mực của người Trung Quốc.

Khuôn mặt trái xoan thanh thoát , cặp mắt phượng dài xéch lên, sóng mũi cao , đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng . Nếu Hàn Lệ Ái mang một vẻ đẹp rực rỡ thì cô gái này lại mang một vẻ đẹp tĩnh lặng , huyền bí hơn.

Trong lúc bị vẻ đẹp trước mắt làm cho choáng ngợp thì ngay lập tức một giây sau đã bị cô gái đó đập tan.

Lăng Nguyệt gấp tờ tạp chí lại , cầm lấy túi xách to đứng bên cạnh thấy vào người đàn ông - " Oh god , cuối cùng cũng đến , anh làm việc chậm chạp quá đấy. Lệ Ái không nói cho anh biết tôi ghét bị cho ngồi đợi lâu hay sao ? "

Nghe giọng điệu khó chịu của cô nàng , Thiệu Nha có chút cau mày - " Tôi là... "

" Vệ sĩ của Lệ Ái. Tôi biết rồi không cần giới thiệu . Mà này... "

Lăng Nguyệt đứng lên , khoanh tay trước ngực. Ánh mắt dừng trên người đàn ông , quét một lượt từ trên xuống dưới . Cô nàng tặc lưỡi lắc lắc đầu như không thể hiểu được.

" Đạo này vệ sĩ các người cũng bị khủng hoảng thời trang toàn cầu ảnh hưởng sao ? Tùy tiện mặc cái gì cũng được. Vệ sĩ thì nên mặc chỉnh tề chút đi. Còn nữa , cái áo khoác đó đúng là sự sỉ nhục của thời trang "

Thiệu Nha bắt đầu cảm thấy không vui với giọng điệu của cô gái này.

" Tôi không phải là vệ sĩ... "

" Vậy thì là thư kí. Thư kí thì cũng có gu thời trang chứ "

Anh chưa kịp nói hết câu thì đã bị cô nàng chặn miệng.

Cái gì mà gu thời trang ? Cái áo vest này là hàng hiệu mắc tiền mà cô gái kia dám nói đây là sự sỉ nhục của thời trang. Thật không thể tin được.

Nề tình cô nàng là người đẹp mỹ nhân, cũng là bạn của Hàn Lệ Ái nên Thiệu Nha không tính toán so đo . Anh nặn ra một nụ cười trẻ con với người trước mặt , cố gắng giải thích lần nữa.

" Tôi không phải là... "

" Anh nói nhiều quá đấy. Mau mau lo làm việc của mình đi. Cầm lấy cái này... cái này nữa... "

Vừa nói , Lăng Nguyệt vừa tiếp tục thảy lên tay anh túi lớn túi nhỏ . Thiệu Nha bị làm cho bất ngờ chỉ có thể đưa tay chụp lấy. Cho đến khi có một chồng túi xách đầy ắp cao đến ngang mặt Thiệu Nha thì cô nàng mới dừng lại.

" Cô định dọn nhà đến đây ở luôn sao ? Đem nhiều hành lý như vậy làm gì ? " - Thiệu Nha không thể tin được có ngày anh sẽ bị người ta ném đồ vào mặt như thế này.

Lăng Nguyệt khoanh tay trước ngực , mặt khinh khỉnh nói - " Đừng ngớ ngẩn như thế , còn cả xe hành lý ở kia nữa "

Thiệu Nha nhìn qua xe hành lý bên cạnh với 4 , 5 cái vali chồng lên nhau. Anh trừng mắt nhìn đồng hành lý đó .

" Cô đang đùa với tôi đấy à ? "

Cô gái trước mặt đúng là đúng chất của một đại tiểu thư . Rất có tài đàn áp người khác.

" Không , rất nghiêm túc. Cầm cho mà cẩn thận đấy , trên tay anh mỗi túi đều làm bằng da cá sấu , mỗi cái đều ít nhất 5000 đô trở lên. Anh cứ thử làm rớt một cái xuống đất đi , tôi sẽ bẻ gãy tay anh "

Lăng Nguyệt liếc mắt một cái rồi xoay người bước nhanh ra ngoài.

" Nhanh chân lên đi , tôi muốn đến gặp bạn tôi "

Càng lúc càng không thể tin được, đường đường là lão tam của một tổ chức xã hội đen lớn nhất Châu Á mà anh lại bị một cô gái đe dọa . Thiệu Nha có cảm giác mình sắp biến thành kẻ sai vặt của cô ta vậy.

Lăng Nguyệt đứng trước chiếc xe Bugatti Veyron màu hồng , đôi mắt xéch mở lớn. Cảm giác không thể tin được , chiếc xe trước mặt cô toàn bộ đều là màu hồng. Mà Lăng Nguyệt cực kỳ kì thị màu hồng nha.

" Xe này là của anh ? " - Cô nàng cau mày hỏi.

Thiệu Nha đang chật vật xếp đồng hành lý vào đằng sau xe ngược mặt lên trả lời .

" Phải "

" Anh... không phải là lộn giới đấy chứ ? " - Lăng Nguyệt cao giọng hỏi. Từ lúc chia tay với Evan cô nàng liền có chút nhạy cảm với những người như vậy .

Anh liếc mắt nhìn cô nàng , cười nhạt - " Tôi không lộn giới nhưng nằm trên nằm dưới gì cũng được "

Lăng Nguyệt nheo mắt hừ lạnh một cái , đột nhiên cười như không - " Xe này mới sơn ? "

Thiệu Nha gật đầu, giọng điệu oang oang - " Phải , rất đẹp phải không ? Tôi biết mấy tiểu thư như cô thích màu này lắm "

Cô nàng liếc xéo anh ta , lạnh lùng ra lệnh - " Sơn lại đi "

" Vì sao phải sơn lại ? " - Thiệu Nha nhử mồi. Cô gái này càng lúc càng đòi hỏi quá đáng.

" Hư rồi "

" Hư chỗ nào ? "

" Chỗ này " - Lăng Nguyệt vừa nói , trên tay cầm chiếc chìa dùng đầu nhọn cào vào bề mặt xe. Nghe một tiếng va chạm kéo dài " Két.... ".

Trên bề mặt xe xước cả một đường dài .

" Cô... ! Làm sao... Chìa khoá xe của tôi... " - Thiệu Nha nhìn thấy bề cứng của mình bị người trước mặt thẳng tay cào xước không thương tiếc. Máu nóng trong người liền nổi lên.

" Ngay vừa rồi , nó rớt dưới đất nên tôi mới nhặt lên " - Cô nàng mặt dửng dưng đáp.

" Sao cô dám... "

" Tốt nhất là anh nên sơn lại màu khác nếu không lần sau tôi sẽ biến nó thành đồ phế thải đấy "

Thiệu Nha tức điên. Từ nãy đến giờ không có câu nào là cô ta không nhảy vào hòng anh. Chưa bao giờ , anh thấy một tiểu thư nào hành động xác xược

nghư vậy.

Nói xong , cô nàng rất điềm nhiên ngồi vào trong xe. Ngồi vào vị trí tài xế .

" Cô ! Đang làm cái gì vậy ? "

" Không nhìn thấy sao ? Là lái xe . Tôi thấy mặt mũi anh sáng sủa đẹp trai như vậy , không phải là bị mù chứ ?! "

Lăng Nguyệt đưa cọt lên tiếng.

" Cô qua bên kia , đây là chỗ của tôi. Tôi là người lái " - Anh nghiêm giọng nói. Lần đầu có một cô gái làm anh phát bực như vậy. Cô ta quả nhiên không hồ danh là bạn thân của Hàn Lệ Ái.

" Anh là kẻ làm công ăn lương. Tôi là bạn của chủ nhân anh thì anh phải có trách nhiệm vâng theo. Tôi bây giờ là muốn tự lái xe " - Lăng Nguyệt giương mắt nhìn người đàn ông.

" Đã nói với cô tôi không phải... "

" Tôi đang giữ chìa khoá xe , anh có 3 giây để vào xe nếu không đừng trách vì sao mình bị cướp xe "

Cô nàng dứt chìa khoá vào ổ , bắt đầu khởi động xe.

" Cô... ! " - Thiệu Nha tức không thể chịu được. Chết tiệt, nếu không phải cô ta là bạn của Hàn Lệ Ái thì anh đã lôi cô ta ra khỏi xe rồi. Anh chưa bao giờ tức giận với phụ nữ nhưng mà cô gái này đúng là xác xược quá đáng.

" 1... 2... " - Lăng Nguyệt bắt đầu đếm.

Không còn cách nào khác , Thiệu Nha đành phải vòng qua bên kia ôm cứng tức ngồi vào xe. Nhịn , nhịn ... Thiệu Nha này không phải là người so đo với phụ nữ. Tuyệt đối không phải.

Cô nàng ngồi bên cạnh nhếch miệng , lái xe rời khỏi khu vực sân bay.

*****

Hồi nhỏ , Thiệu Nha rất sợ chơi mấy trò cảm giác mạnh. Thật là kỳ lạ , bình thường anh đánh nhau rất giỏi , thân thủ cũng thuộc dạng tu luyện lâu năm, sức chịu đựng rất cứng. Nhưng bản thân lại rất sợ mấy trò độ cao , tốc độ nhanh .

Chính xác là bây giờ , Thiệu Nha đang được hưởng cái cảm giác mạnh đó lần đầu tiên đây. Đúng là sai lầm nhất cuộc đời anh chính là để cho cô ta lái xe. Anh vừa hai tay vịn ghế để khỏi phải ngã vừa chỉ đường cho người bên cạnh. Đúng là khủng bố tinh thần. Tuy rằng , Thiệu Nha đi xe với tốc độ nhanh là chuyện bình thường nhưng nhanh tới mức kinh khủng này thì thật là... Giống như muốn chui đầu vào chỗ chết.

" Đây , cô không đi chậm lại được sao ? Cô muốn chết thì đừng lôi tôi theo "

Đúng là không thể , không thể tin được. Anh không biết có nên báo phục trình độ lái xe lách đường của cô gái này không. Trên đường đông xe như thế này , cô lách không còn chỗ nào để lách. Một đoạn đường xa lộ thẳng dài như vậy mà cô ta lại đi theo đường zích zắc.

Lăng Nguyệt khẽ liếc mắt nhìn người bên cạnh - " Anh xem bản thân có đúng là đàn ông không ? Nhát gan như vậy . Yên tâm đi , chưa có người nào đi cùng xe với tôi mà chết cả "

Giữ chứ ? Nhát gan ? Cho dù có quý đi cùng xe với cô ta thì cũng đau tim chết đấy chứ . Còn nói cái gì chưa có ai chết cả. Làm sao mà chết , chỉ mới thương tật suốt đời thôi.

Chiếc xe lao nhanh ngay giữa đường. Bất thành lĩnh , một chiếc xe tải đi hướng ngược lại chạy tới bóp kèn liên tục. Lăng Nguyệt mặt vẫn rất điềm tĩnh , quay bánh lái một phát gạt cua . Cả người Thiệu Nha muốn ngã theo hướng xe . Chiếc xe ngay lập tức quẹo vào con đường bên cạnh , tránh được chiếc xe tải.

Thiệu Nha thực sự muốn chết vì đau tim. Anh đi đánh nhau chém giết bao lâu cũng chưa bao giờ đau tim thế này.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Đồ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Vương Lăng Thần Không Vui

...Nhà hàng Roulious...

" Anh thật là , cũng chỉ là ăn trưa thôi . Đâu cần phải bao trọn cả nhà hàng như thế "

Hàn Lệ Ái cười cười , giọng có chút trách móc. Tiếng đàn dương cầm du dương vang lên khắp gian phòng khiến tâm tình người ta thật dễ chịu. Trong không gian sang trọng mỹ lệ hòa quyện với tiếng đàn tạo nên một bầu không khí vô cùng lãng mạn.

Người đàn ông ngồi bên cạnh khoe miệng cười cao , tay cầm dao nĩa từ tốn cắt thịt cho cô - " Anh không muốn ai phá hỏng bầu không khí của chúng ta "

Cô nghe vậy lắc đầu cười khỏ. Như thế này cũng thật là phung phí tiền bạc . Nhìn người đàn ông anh tuấn bên cạnh đang chu đáo cắt thức ăn cho cô , trong lòng lại tràn ngập ngọt ngào.

" Em mau ăn đi. Ăn nhiều một chút. Dạo này anh thấy em ốm đi rất nhiều " - Hấn đẩy đĩa thức ăn qua cho cô , cất giọng trầm thấp.

" Ôm chỗ nào ? Em thấy cũng như vậy thôi mà " - Hàn Lệ Ái buồn cười cầm dao nĩa lên bắt đầu ăn.

" Chỉ cần em ốm đi một chút là anh liền không thỏa mãn được " - Vương Lăng Thần cười xấu xa.

Gò má của cô chuyển dần sang màu đỏ , tên đàn ông này đúng là không có chỗ nào đứng đắn - " Hảo sắc . Ai muốn thỏa mãn anh ?! "

" Sao ? Không muốn ? Vậy thì tối nay anh phải bắt em thỏa mãn anh mới được " - Hấn giọng khàn khàn tà dục nói.

" Xấu xa , bạo quân " - Hàn Lệ Ái hung hăng nhìn người đàn ông bên cạnh. Tên đàn ông này càng lúc lại càng làm càn .

Vương Lăng Thần nhìn thấy cô như vậy càng nở nụ cười xấu xa . Càng cứ thế mà tiến tới , cúi sát mặt cô , cắn nhẹ lên vành tai cô - " Chỉ thích bạo quân với một mình em thôi "

Mặt cô nóng ran theo lời nói của hấn. Đò lại càng đỏ. Cô đẩy hấn ra , trừng mắt bắt mắh - " Người khác sẽ nhìn thấy đó. Anh chẳng phải muốn em ăn nhiều sao ? Anh cứ như vậy thì làm sao em ăn được ?"

Vương Lăng Thần bật cười , dịch người ra một chút cho cô thoải mái - " Được rồi em mau ăn ngoan đi "

Hàn Lệ Ái liếc hấn một cái rồi mới tiếp tục ăn . Người bên cạnh hài lòng nhìn cô , cũng bắt đầu ăn phần của mình.

Trong lúc hai người đang ăn thì phía bên ngoài cánh cửa nhà hàng được đẩy ra .

" Xin lỗi thưa quý khách nhưng nhà hàng hôm nay đã được bao trọn , xin quý khách lần sau hãy ghé đến " - Người phục vụ kính cẩn nói.

" Nhưng tôi muốn... "

Lăng Nguyệt định lên tiếng nhưng đã bị người bên cạnh cướp lời.

" Chúng tôi có hẹn với Vương Lăng Thần và Hàn Lệ Ái ở đây "

Thiệu Nha bước lên phía trước giọng nghiêm túc nói.

Anh đưa tay đặt lên bụng mình , từ lúc bước xuống xe đến giờ , bụng anh cứ nhón nháo. Đầu óc thì quay vòng tròn. Đại nam nhân như anh có bao giờ say xe , vậy mà hôm nay lại bị một nữ nhân lái xe chở đi làm cho chong chóng mặt mảy.

Người phục vụ nhìn thấy người đàn ông vừa nói , liền nhận ra ngay. Anh ta ngay lập tức cúi đầu , khấn trương nói.

" Kính chào Thiệu tiên sinh , thật thất lễ. Mời tiên sinh cùng tiểu thư đi lối này. Vương tiên sinh và Hàn tiểu thư đang đợi hai người bên trong " - Người phục vụ đưa tay mời.

Lăng Nguyệt nhướn mày nhìn người bên cạnh. Vương tiên sinh là ai ? Ngoài Hàn Lệ Ái ra còn có ai khác sao ?

Cô nàng cùng Thiệu Nha theo sự chỉ dẫn của người phục vụ đi vào bên trong , bước đến bàn của Hàn Lệ Ái được đặt kế bên cửa sổ. Lăng Nguyệt có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy người đàn ông đang ngồi bên cạnh cô bạn thân mình.

Người đó là Vương tiên sinh ? Một người đàn ông nổi bật giữa gian phòng không những vì vẻ ngoài anh tuấn bất phàm của hấn mà còn là khí thái tao nhã , quyền quý của hấn lẫn át cả không khí. Mà người đàn ông đó ngồi bên cạnh Lệ Ái cử chỉ rất dịu dàng chu đáo , ánh mắt tràn ngập nhu tình.

Cô nàng cứ nghĩ Lệ Ái về Bắc Kinh chẳng phải là để đính hôn với thiếu gia nhà Kimura sao ? Người đàn ông đó đâu phải thiếu gia người Nhật gì đó.

" Lệ Ái " - Lăng Nguyệt bước đến trước bàn ăn của hai người.

Nghe tiếng gọi , Hàn Lệ Ái ngay lập tức ngược mắt lên nhìn , ánh mắt dần trở nên kinh ngạc - " Lãng Nguyệt ! "

Cô nàng đứng trước mặt cô giang rộng hai cánh tay ra - " Minh đây , cậu còn chờ gì nữa ? "

Hàn Lệ Ái gương mặt mừng rỡ đứng dậy khỏi ghế , vô tình hất luôn cánh tay đang ôm eo mình ra. Ôm chặt lấy cô bạn thân.

Vương Lăng Thần có chút cau mày , hẳn không thích chuyện này cho lắm. Cũng không thích ai phá hỏng không gian riêng tư của cô và hắn. Vương Lăng Thần cảm thấy không vui.

" Minh còn tưởng cậu đến Bắc Kinh để đính hôn với anh chàng người Nhật rồi quên mình luôn chứ ? " - Lãng Nguyệt ôm cô giằng hờn nói.

Một câu nói của cô nàng làm cho người đàn ông ngồi trên bàn ăn mặt đen đi rất nhiều . Hàn Lệ Ái buông Lãng Nguyệt ra , sóng lưng có chút ớn lạnh.

" Lãng Nguyệt , chuyện đó... "

" Thiệu Nha , cậu làm sao mà mặt mày lại xanh xao như vậy ? " - Vương Lăng Thần chau mày nhìn người đàn ông đứng phía sau Lãng Nguyệt.

" Minh không khỏe cho lắm... Minh đi vào toilet một chút "

Vừa nói dứt câu , Thiệu Nha đã bật miệng chạy vào nhà WC.

Hắn có chút ngạc nhiên nhìn tên bạn thân chí cốt của hắn hôm nay lại có bộ dạng này.

" Lệ Ái, tên thư kí này của cậu đúng là bê đê quá đáng . Minh chỉ là dành lái xe thôi mà hắn đã biến thành bộ dạng này " - Lãng Nguyệt chu mỏ nói.

Hàn Lệ Ái nghe vậy liền lắc đầu - " Cho mình xin đi , ngồi xe cậu lái ? Thà rằng kêu mình nhảy từ 3 tầng lầu xuống còn an toàn hơn. Mà... cậu ta không phải là thư kí của mình đâu "

" Vậy anh ta là ai ? " - Cô nàng nhướn mày khó hiểu.

" Cậu ấy là bạn của mình . Cậu không phải là tưởng nhầm Thiệu Nha thành thư kí rồi đàn áp cậu ấy đấy chứ ? " - Hàn Lệ Ái nheo mắt hỏi.

Lãng Nguyệt khoanh tay trước ngực , mặt khinh khỉnh - " Là tên của anh ta à ? Minh cũng đâu có làm gì quá đáng , chỉ là nhờ anh ta xách ít hành lý thôi mà "

Hàn Lệ Ái càng lắc đầu cười khỏ , ai chứ Lãng Nguyệt thì cô quá hiểu. Cô nàng là người tính tình rất khó chiều , sớm nắng chiều mưa. Là người đã muốn làm gì thì không ai có thể cản. Chắc chắn là Thiệu Nha đã bị cô nàng hành xác đến mức mặt mày xanh như tàu lá chuối như vậy.

" À đúng rồi , mình quên mất phải giới thiệu. Đây là Vương Lăng Thần "

Hàn Lệ Ái lên tiếng giới thiệu .

Lãng Nguyệt ngạc nhiên nhìn người đàn ông . Cái tên Vương Lăng Thần này là... Đột nhiên cô nàng kéo tay cô - " Lệ Ái , cậu ra đây mình có chuyện muốn hỏi cậu "

Chính giữa vầng trán của Vương Lăng Thần nhú thành một đường thấy rõ khi nhìn thấy cô bị người ta giành mất.

" Thần , đợi em một chút "

Hàn Lệ Ái chỉ kịp xoay đầu nói với hắn một câu liền bị cô nàng lôi đi.

.....

....

" Lệ Ái , chuyện này là như thế nào vậy ? Nếu mình nhớ không lầm người tên Vương Lăng Thần đó là vị hôn phu trước kia của cậu nhưng chẳng phải hôn ước của hai người đã bị hủy bỏ rồi sao ? Hiện tại bây giờ đáng lẽ cậu phải đính hôn với Aki Kimura không phải sao ? Sao lại cùng với người họ Vương đó hẹn hò ăn uống ? " - Lãng Nguyệt dùng cái giọng vô cùng nghiêm trọng để liên tiếp hỏi cô.

Hàn Lệ Ái bị cô nàng lôi ra góc phòng nói chuyện . Vừa mới lên tiếng cô nàng đã hỏi tới tấp không ngừng. Cô không biết phải trả lời ra sao , có chút chần chừ mở miệng - " Lãng Nguyệt , bây giờ mình cũng không biết bắt đầu giải thích từ đâu cho cậu hiểu. Nhưng là... mình yêu Vương Lăng Thần "

" Sao cơ ? Cậu... cậu nói... là yêu ? "

Lãng Nguyệt không ngờ sẽ có ngày mình nghe được từ yêu từ miệng của cô bạn thân. Là ai nói chứ Hàn Lệ Ái nói thì cô không thể nào tin được.

Cô nàng hiểu rất rõ người như Lệ Ái sinh ra trong một gia đình hào môn , gia giáo được dạy dỗ rất kỹ lưỡng. Hàn Lệ Ái là người luôn đặt lợi ích của của

Auheron lên hàng đầu , luôn lấy đại sự làm cuộc. Đối với cô tình cảm nam nữ là chuyện vớ vẩn hão huyền không có thực.

Vậy mà ngay lúc này Lăng Nguyệt lại nghe thấy chính miệng Hàn Lệ Ái nói yêu một người đàn ông.

" Phải , mình yêu Vương Lăng Thần " - Cô chắc nịch thốt ra lời nói.

Cô nàng bắt đầu đặt tay lên trán , ánh mắt không thể tin được - " Mình bắt đầu thấy chuyện này không thể hiểu được. Lệ Ái , rốt cục toàn bộ chuyện này là như thế nào ? "

Hàn Lệ Ái nắm lấy tay Lăng Nguyệt , nhẹ nhàng mở miệng - " Một lời không thể nói hết. Đợi lúc nào có thời gian mình sẽ kể cho cậu nghe , được không ? "

" Thôi được rồi , cậu nhất định phải kể hết cho mình nghe đây "

Cô nàng thở dài một cái

" Nhất định. Nhưng sao đột nhiên cậu lại đến Bắc Kinh vậy ? "

" Còn không phải vì cậu sao ? Ba ngày trước chỉ có Hàn chủ tịch về Anh Quốc , mình đã chạy qua nhà cậu hỏi thăm nhưng trông cha cậu có vẻ rất không vui lại không nói gì. Mình nghĩ chắc đã xảy ra chuyện gì nên mới chạy đến Bắc Kinh tìm cậu. Để mình đoán , có phải hôn ước với thiếu gia người Nhật bị hủy bỏ rồi không ? "

Hàn Lệ Ái gật đầu một cái.

Lăng Nguyệt lại thở dài nhìn cô bạn . Không ngờ có nhiều chuyện xảy ra như vậy mà cô nàng lại không biết.

" Được rồi , chúng ta mau trở về bàn ăn trưa thôi. Chắc cậu cũng chưa ăn gì đúng không ? "

Cô cười cười nói .

Nhắc mới nhớ bụng của Lăng Nguyệt cũng đang réo sôi lên đây. Từ lúc xuống máy bay tới giờ cô nàng chưa được bỏ cái gì vào bụng .

" Mình đang đói sắp chết đây "

" Đi thôi. Lăng Thần và Thiệu Nha đang chờ chúng ta đây " - Hàn Lệ Ái vừa nói vừa nắm lấy tay cô nàng kéo đi.

" Ngồi ăn cùng với tên bê đê đó , cho mình xin đi được không ? " - Lăng Nguyệt tặc lưỡi nói.

Cô buồn cười lắc đầu nhìn người bạn thân - " Người ta là trai đẹp đó. Chẳng phải bình thường cậu rất thích trai đẹp sao ? "

" Từ lúc chia tay với tên người mẫu kia mình rất dị ứng với mấy người đàn ông "xinh đẹp" như anh ta " - Cô nàng nhún vai.

Hàn Lệ Ái bó tay không biết nói gì.

*****

Ăn trưa xong , Hàn Lệ Ái cùng Vương Lăng Thần quay trở về biệt thự Ung Lâu . Còn Thiệu Nha lại phải nhận nhiệm vụ đưa Lăng Nguyệt về biệt thự Aries. Đứng là tra tấn tinh thần của anh mà.

...Biệt thự Ung Lâu...

Sau bữa tối , Hàn Lệ Ái đứng trước cửa sổ phòng ngủ nhìn ra ngoài ngắm bầu trời đêm đầy sao.

Cửa phòng tắm mở ra , thân ảnh cao lớn bước ra ngoài . Vương Lăng Thần chỉ quần duy nhất chiếc khăn tắm ngang hông , lộ ra thân hình màu đồng trắng kiêu ngạo. Mái tóc đen nhánh còn ướt rũ rũ trước trán làm rơi mấy giọt nước long lanh chảy dài xuống cơ ngực rắn chắc. Gương mặt anh tuấn vì thế mà càng trở nên mị hoặc.

Hắn ngược mắt lên nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đang đứng ở góc phòng. Khóe môi khẽ cong lên . Vương Lăng Thần tiến tới vòng tay ôm lấy thân thể nhỏ nhắn.

Hàn Lệ Ái có chút giật mình xoay đầu nhìn hắn - " Thần ? "

Hắn nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của cô , đôi mắt to tròn long lanh ngỡ ngàng . Vương Lăng Thần lại không chịu được , ngay lập tức công thành đoạt chiếm đôi môi anh đào. Mạnh mẽ cắn nát cánh môi ngọt ngào dụ hoặc. Lúc nào cũng vậy , chỉ cần cô đứng trước mặt hắn là hắn hoàn toàn mất đi khả năng kháng chế.

Hàn Lệ Ái hiểu hắn rất yêu cô , luôn dùng hành động trực tiếp nhất để nói hắn rất muốn cô , cần có cô . Hắn là người đàn ông ngạo mạn , bá đạo , đôi khi còn rất nóng nảy , không có chút kiên nhẫn nào. Đặc biệt là đối với cô , hắn một chút kiên nhẫn cũng không có . Tuy rằng Lệ Ái có chút kháng cự

nhưng cô không thể không thừa nhận bản thân vốn dĩ không thể từ chối hắn bởi vì hắn là người đàn ông cô yêu.

Hàn Lệ Ái chống tay lên ngực hắn , cố gắng chống đỡ sự cuồng dã của hắn. Vương Lăng Thần chặt chẽ siết chặt môi cô , lưỡi cô , thân thể cô. Hơi thở nam tính vây ép cô . Đôi môi mỏng cuốn quýt đôi môi nhỏ nhắn , ma sát kịch liệt.

Bất thành linh , tiếng chuông điện thoại reo lên phá tan bầu không khí nóng bỏng.

Hàn Lệ Ái ngay lập tức nhanh nhẹn thoát khỏi môi hắn cầm lấy điện thoại ngay đầu tú , dự trữ khả năng hắn lại muốn ném vỡ điện thoại của cô.

Vương Lăng Thần chau mày có vẻ không vui.

Cô né người ra một chút , trượt phím nghe rồi áp điện thoại lên lỗ tai .

" Lăng Nguyệt, cậu gọi điện có chuyện gì không ? "

Vừa nghe thấy cái tên người gọi , đôi lông mày càng nhíu sâu hơn . Khuôn mặt anh tuần đăm đăm nhìn cô.

" Chỉ là muốn xem thử cậu ngủ chưa thôi ? " - Giọng của cô nàng vang lên trong điện thoại .

" Chưa, mình vẫn chưa ngủ "

" Mà này , cậu đang sống cùng với Vương Lăng Thần đó à ? "

" Phải, mình đang... "

Nhìn thấy cô cứ tập trung nói điện thoại mà không thèm để ý đến hắn. Vương Lăng Thần mặt càng lúc càng đen lại , có thể nhìn thấy rõ hắn không vui tới mức nào.

Vương Lăng Thần ghét ai phá hỏng phút giây riêng tư của cô và hắn , càng không thích cô vì ai mà lơ là hắn. Hắn chậm chậm tiến đến gần phía sau cô.

Thân hình cao lớn đứng sát sau lưng cô làm Hàn Lệ Ái giật mình. Vương Lăng Thần cúi thấp đầu xuống , hơi thở nóng hổi phả vào gò má ửng hồng, giọng trầm thấp khẽ rót vào tai cô.

" Ái Ái , anh đang rất không vui "

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Người Đàn Ông Bá Đạo (16)

Hàn Lệ Ái đang nói chuyện điện thoại nghe thấy tiếng nói của người đàn ông bên tai kia bỗng giật mình. Lời này là có ý gì ?

Hắn không vui ? Vì sao không vui ? Chẳng lẽ vì cô nói chuyện điện thoại nên hắn không vui. Cô ngược mắt nhìn Vương Lăng Thần thì thấy mặt hắn đăm đăm rất khó coi. Hàn Lệ Ái nuốt nước bọt.

" Lệ Ái , cậu đang nghe mình nói đấy chứ ? "

Lăng Nguyệt thấy đầu dây bên kia im lặng nên lo lắng hỏi.

Hàn Lệ Ái vội cầm chặt điện thoại trong tay - " Mình đây... "

Hai bàn tay to lớn thô ráp bỗng nhiên nắm lấy đôi vai nhỏ nhắn xoay cả người cô lại đối diện với hắn. Hàn Lệ Ái mở lớn mắt nhìn hắn. Một giây sau , thân người bị một lực lớn đẩy ngã xuống giường lớn.

" Thần... " - Cô kinh ngạc trừng mắt nhìn Vương Lăng Thần.

Không để cô nói hết câu, hắn đã nằm đè lên cô . Môi hắn áp mạnh lên cánh môi mềm. Xuông xuống cắn mút đôi môi anh đào của cô. Hơi thở nóng bỏng xâm nhập khoang miệng cô. Hàn Lệ Ái cơ thể cự quật. Điện thoại trên tay bị rớt xuống thảm lông .

" Lệ Ái , Lệ Ái cậu vẫn còn ở đó đấy chứ ? " - Tiếng Lăng Nguyệt vẫn còn vang lên trong điện thoại rồi sau đó là tắt máy.

Cô nàng tiếp tục gọi lại lần nữa. Chiếc điện thoại reo lên liên tục nhưng Lê Ái không có cơ hội bắt máy.

"Thần... Thần...đừng..."

Hắn làm sao vậy ? Giống như đang bức bối chuyện gì đó vậy. Cô đang nói chuyện điện thoại cơ mà.

Cuối cùng chiếc điện thoại cũng chịu yên lặng. Hắn hơi buông môi cô ra . Hắn Lê Ái hô hấp khó khăn vội lên tiếng - "Thần , anh làm sao vậy ? "

Vương Lăng Thần nằm đè lên cô , cất giọng trầm thấp - " Anh không thích có người phá vỡ bầu không khí riêng tư của chúng ta "

" Nhưng đó là điện thoại của Lăng Nguyệt , em phải nghe mà. Anh không phải vì chuyện này mà không vui chứ ? "

Cô có chút hiểu ra vấn đề. Nhưng cũng thật là , hắn không phải vì chuyện nhỏ nhặt này mà tức giận chứ.

" Anh chính là không vui. Cô bạn thân của em vừa xuất hiện thì em đã không thèm quan tâm đến anh " - Vương Lăng Thần nhũn mày nói.

Hắn Lê Ái nghe vậy liền cảm thấy buồn cười. Hắn không phải là đang ghen với bạn cô đâu chứ. Từ lúc nào mà hắn có cái tật ghen kì lạ như vậy ? Ngay cả bạn thân của cô cũng ghen nữa sao ? Người đàn ông này đúng là càng lúc càng lòi ra cái tính bá đạo , trẻ con của hắn.

" Anh đừng trẻ con như thế chứ ? Em lúc nào mà không quan tâm đến anh. Em chỉ là muốn nói chuyện điện thoại với Lăng Nguyệt chút thôi. Anh lại vì chuyện này mà khó chịu như vậy . Anh đó sao đi lại ghen lung tung với bạn em chứ ? " - Cô chu mỏ bất mãn. Bàn tay nhỏ nhắn đâm vào lồng ngực hắn.

Vương Lăng Thần chụp lấy bàn tay nhỏ nhắn của , vẻ mặt trông rất suy tư - " Ái Ái anh biết tâm tư này của anh là không nên nhưng anh thực sự không muốn chia sẻ em cho ai khác . Trong lòng anh , em chỉ được phép là của anh , chỉ được quan tâm đến anh. Anh không muốn tâm tư của em chừa ra một ít cho ai khác , tâm tư của em đều phải dành toàn bộ cho anh "

Gì chứ ? Hắn Lê Ái thực sự cảm thấy dở khóc dở cười trước sự bá đạo trẻ con của hắn. Cô không biết nên cảm thấy ngọt ngào hay là hoảng sợ đây.

Hai cánh tay phất hồng vòng lên ôm cổ hắn nhưng gương mặt xinh đẹp lại có chút không vui - " Anh đừng như vậy có được không ? Anh bá đạo như vậy thì em còn có thể kết bạn với ai . Em chỉ có mình Lăng Nguyệt là bạn thân thôi , cô ấy với em lớn lên cùng nhau rất thân thiết cũng giống như anh với Thiệu Nha và Vu Tích Kỳ vậy . Cô ấy là bạn em, anh là người đàn ông em yêu , hai thứ tình cảm này đâu có liên quan đến nhau. "

Vương Lăng Thần đuôi mắt đã dần đi rất nhiều không còn nhìn lại trước lời nói của cô , vì cái câu "anh là người đàn ông em yêu" đã làm lòng hắn trở nên ngọt ngào. Hắn ôm chặt lấy cô , giọng khàn khàn ra lệnh - " Ái Ái , nói em là của anh "

Hắn Lê Ái thăm trong lòng cười khò. Người đàn ông này suốt ngày đòi hỏi cô nói mấy lời ngọt ngào với hắn , như một đứa trẻ đòi kẹo vậy.

"Thần... Em là của anh..."

Cô cuối cùng cũng chịu thua sự bá đạo của hắn. Nhẹ nhàng lên tiếng.

Vương Lăng Thần ngay lập tức cúi xuống nuốt sạch lời nói của cô. Siết chặt thân thể nhỏ bé dưới thân. Cuồng dã chiếm đoạt môi cô , lưỡi cô. Đòi mòng mạnh mẽ mút lấy tư vị ngọt ngào của cô. Hơi thở nam tính một lần nữa quán quýt hơi thở yếu ớt của cô. Hắn biết bản thân ích kỷ , vô lý nhưng là hắn muốn cô hoàn toàn thuộc về hắn.

" Còn nữa ? " - Giọng hắn trầm đục , roi xuống chiếc cằm xinh xắn của cô khẽ cắn.

Hắn Lê Ái hô hấp rối loạn , gương mặt ửng hồng , yếu ớt lên tiếng - " Em.. yêu anh "

" Ngoan " - Vương Lăng Thần cắn mút cằm cô thanh mảnh , chú ý để lại mấy vết hôn đỏ ửng.

Bàn tay to lớn của hắn bắt đầu du ngoạn trên từng nấc da trắng nõn mịn màng. Cơ thể cô theo đó mà run rẩy . Sự thô ráp trên từng ngón tay của Vương Lăng Thần khẽ vuốt ve đường cong đầy đặn mê người .

"Thần..." - Cô ní non gọi tên hắn. Có một chút chống cự cùng bài xích nhưng vẫn là không thể thoát khỏi sự mê hoặc của hắn.

Nhiệt độ trong phòng mỗi lúc càng tăng cao , cơ thể hai người cũng không lạnh hơn.

Chiếc khăn tắm ngang hông bị Vương Lăng Thần gỡ ra quăng sang một bên. Giải thoát cho sự bức bối của hắn. Toàn bộ thân hình to lớn dũng mãnh hiện ra một cách rõ ràng nhất , chân thực nhất.

Hắn Lê Ái xấu hổ không dám nhìn hắn . Cô còn nhớ 10 năm trước cô ở trước mặt hắn cái gì cũng thấy nhưng rõ ràng tâm tư một chút e thẹn cũng không có . Bây giờ thì khác , cô nhìn thấy cơ thể trần trụi của hắn , trống tim đã đập dồn dập , mặt thì nóng ran , không dám đối diện với hắn.

Vương Lăng Thần lại cúi xuống nuốt chửng môi cô vào miệng. Sít sao ép chặt môi cô vào môi hắn. Bàn tay không an phận lại trượt xuống tuột chiếc váy ngủ màu trắng ra khỏi người cô.

Đôi môi mòng lại bắt đầu nhấm nháp khắp mọi nơi trên da thịt cô . Hết cắn rồi mút , hôn sâu lên từng nấc da trắng nõn. Nơi bông đào cao ngất bị hắn

ngậm lấy , dùng miệng khiêu khích. Bàn tay xấu xa cũng bóp nắn bên còn lại. Làm cho Hàn Lệ Ái không chịu nổi , tiếng rên rỉ cứ thế bật ra.

Một lúc sau , hơi thở của Lăng Thần cũng dần trở nên hỗn loạn, trên trán bắt đầu nổi gân xanh. Hắn ngay lập tức hạ thân nhẹ nhàng đi vào trong.

Nhiệt độ trở nên nóng bỏng , cô nương theo cánh tay hắn , ôm chặt lấy bờ vai to lớn của hắn. Vương Lăng Thần cuồng dã xâm nhập vào nơi non mềm của cô. Hắn ra ra vào vào , lúc đầu rất nhẹ nhàng nhưng về sau thì dường như càng ngày càng ngày mất khống chế , chỉ có thể điên cuồng muốn cô.

" Ái Ái... Ái Ái... "

Hơi thở hắn đứt đoạn , giọng khàn đục gọi tên cô.

" Ưm... Thần... "

Hàn Lệ Ái không kiềm được bật lên tiếng rên rỉ yêu kiều. Thân thể nhỏ nhắn bị hắn siết lấy , bao bọc , kiềm hãm , mãnh mẽ đòi hỏi tất cả những gì thuộc về cô.

Hơi thở nóng bỏng thô ráp hòa quyện vào không gian chiếm lấy không khí hít thở của cô. Cả cơ thể cô chỉ toàn mùi hương của hắn.

Vương Lăng Thần ngậm lấy môi cô , hôn điên cuồng. Thân dưới càng luân động mạnh mẽ. Hắn lại nhìn xuống thân thể phía dưới gương mặt ửng hồng "loạn ý tình mê", nhìn không được lại tiếp tục cắn mút cánh môi anh đào ngọt ngào.

Hàn Lệ Ái cảm thấy cả cơ thể không còn thuộc về mình nữa. Dường như chỉ muốn hòa nhập vào cơ thể hắn. Đưa nhau vào ngọn lửa tình kia , thiêu đốt nhau , cả hai tâm hồn muốn hòa làm một.

Trong cơn mê cô chỉ còn nghe thấy tiếng hắn gọi tên cô , giọng nói đục ngầu của người đàn ông chứa đầy nhu tình như một lời ni non rơi vào tai cô. Cô chỉ có thể lạc lối theo tiếng gọi của hắn.

*****

Sáng hôm sau , khi mặt trời đã nhô cao . Ánh ban mai quen thuộc lại len lỏi qua khung cửa sổ , nhảy lên chiếc giường hoàng gia rộng lớn. Chiếu rọi vào hai thân ảnh đang ôm lấy nhau trên giường.

Bỗng dưng , tiếng gõ cửa vang lên. Vương Lăng Thần nghe tiếng động liền tỉnh giấc. Đôi lông mày anh tuấn chau lại vì tiếng ồn ngoài kia. Lại nhìn xuống thân thể nhỏ nhắn đang ngủ say trong lòng , lông mày dần ra đôi chút.

Hắn cúi xuống hôn sâu lên vầng trán thanh tú của cô. Khoe môi ranh mãnh cong lên thành một đường hoàn hảo. Ngón tay thô ráp vuốt ve làn da trắng nõn chẳng chừa những vết hôn , trong lòng hắn cảm thấy thực thỏa mãn.

Tiếng gõ cửa lại vang lên. Gương mặt anh tuấn khẽ nhăn lại . Đây là lý do mà hắn không thích có nhiều người trong nhà , sẽ phá hỏng không gian riêng tư của hắn. Nếu không phải vì cô thì hắn chắc chắn sẽ không bao giờ thuê quán gia và người hầu.

" Xin lỗi đã làm phiền thưa cậu chủ nhưng có khách đến "

Tiếng Lệ Quyên vang lên ngoài cửa.

Vương Lăng Thần lông mày nhíu sâu. Ai lại đến vào giờ này. Chắc chắn không phải là Vu Tích Kỳ và Thiệu Nha.

" Là ai ? "

" Thưa cô gái ấy nói mình là Lăng Nguyệt , là bạn của Hàn tiểu thư . Muốn đến gặp tiểu thư "

Mặt của Vương Lăng Thần hơi xám lại . Cô gái đó đúng là bám dai như đũa, bám riết không tha Lệ Ái của hắn . Mới sáng sớm đã chạy đến đây tìm cô , phá hoại buổi sáng lãng mạn của cô và hắn. Thực là không tránh khỏi bức bối.

" Lăng Nguyệt ? "

Hàn Lệ Ái nằm trong lòng hắn không biết đã tỉnh từ lúc nào, vừa nghe thấy tên bạn mình thì cô hoàn toàn tỉnh . Thân hình nhỏ nhắn bật dậy khỏi lòng hắn.

Vương Lăng Thần ngay lập tức kéo cô nằm ngược trở lại , thân hình cao to áp lên người cô - " Em định đi đâu ? "

Cô bị làm cho bất ngờ , nuốt nước bọt nhìn hắn . Hắn không phải là tức giận nữa chứ - " Lăng Nguyệt đến đây... Em phải xuống "

Đôi môi mím chặt. Vương Lăng Thần không nói gì chỉ cô chăm chăm. Người đàn ông này thật là, sao lại dễ nổi nóng như vậy.

Hàn Lệ Ái vòng tay qua cổ hắn , chủ động rướn người lên hôn hôn lên môi hắn. Bây giờ chỉ còn có cách này thôi.

" Anh đừng như vậy. Em chỉ xuống nói chuyện với cô ấy một chút thôi có được không ? Đừng tức giận nữa , mỗi lần anh tức giận , lông mày đều nhíu lại "

, cứ như vậy sẽ tạo thành nếp nhăn trên mặt đó, rất xấu "

Giọng cô có chút nũng nịu. Nghe như lời năn nỉ trẻ con. Nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu hiếm có của cô như vậy , lòng hắn có chút mềm đi . Lại cúi xuống hôn cô như trút bụi bội trong lòng.

" Dám giểu anh nữa sao ? "

Hàn Lệ Ái khẽ lắc đầu.

" Nói yêu anh đi " - Vương Lăng Thần thấp giọng ra lệnh .

" Em yêu anh... " - Cô nở nụ cười ngọt ngào.

" Hôn anh " - Hắn lại xấu xa yêu cầu.

Hàn Lệ Ái ngoan ngoãn như một chú mèo con , lại tiến lên chạm môi hắn , đặt một nụ hôn.

" Như vậy đã được chưa ? Nói cũng đã nói , hôn cũng đã hôn rồi . Bây giờ anh phải cho em xuống dưới gặp Lăng Nguyệt đấy. Nếu không em sẽ không thèm để ý đến anh nữa " - Cô bắt mắt nhìn người đàn ông xấu xa phía trên.

" Được rồi , được rồi . Anh sẽ để em xuống. Nhưng chỉ được trò chuyện trong phòng khách thôi. Không được đi lung tung đấy " - Hắn có chút khấn trương ôm lấy cô , sợ rằng cô sẽ giận.

Người đàn ông này sao lại bá đạo như vậy chứ ? Cứ giữ chặt cô bên người như sủng vật vậy .Hàn Lệ Ái mở to mắt nhìn hắn. Không vui lên tiếng - " Em đâu có chạy mất đâu chứ ? Anh sao lại cứ trông chừng em như vậy "

Vương Lăng Thần ôm chặt lấy cơ thể cô. Gương mặt vui vào hõm cổ cô , cánh mũi cao xuyên qua tóc cô , khẽ hít lấy hương dịu nhẹ đã từng mê hoặc hắn ngay từ lần đầu tiên. Giọng người đàn ông vang lên trầm thấp .

" Ái Á , mười năm đối với anh là quá đủ rồi.. "

Cô nghe thấy lời nói của hắn mà trái tim như căng ra. Cổ họng cay cay , nghẹn lại. Mười năm , phải , là mười năm , sao cô có thể không hiểu chứ ? Chính bản thân cô cũng bị 10 năm đó dày vò trong nỗi nhớ.

Cô chợt nhận ra mình đã quá tàn nhẫn với Vương Lăng Thần. Đã để lại trong lòng hắn một bóng ma quá lớn. Là cô từ lâu nên nhìn ra tâm tư của hắn mới đúng.

Hàn Lệ Ái nhìn hắn , giọng nghẹn ngào nói - " Thần... Em yêu anh. Suốt đời này chỉ yêu một mình anh , chỉ sẽ ở bên cạnh người đàn ông tên là Vương Lăng Thần , nên anh đừng lo lắng nữa có được không ? "

Cõi lòng hắn rung động vì lời nói của cô. Trái tim mỗi lúc đập nhanh hơn , ngọt ngào xâm lấn toàn bộ trái tim hắn không chừa lại chút nào. Vương Lăng Thần nhin không được thêm giây nào , ngay lập tức chiếm đoạt đôi môi cô. Triền miên quấn lấy cánh môi mềm. Cô đối với hắn chính là bảo vật quý giá nhất trên thế giới này. Hắn không thể mất đi cô , chỉ có thể có được cô.

Tiếng gõ cửa lại vang lên .

Vương Lăng Thần quyến luyến rời bỏ môi cô. Hàn Lệ Ái liên khó khăn húp lấy ngụm không khí ít ỏi . Hơi thở cô dồn dập.

" Được rồi, em mau xuống đi. Chắc là cô bạn của em đang rất mất kiên nhẫn rồi "

Hắn gương mặt đã trở nên bình thường , khóe miệng còn gợn cao.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Đồ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bỏ Trốn Khỏi Biệt Thự

" Lệ Ái cậu không xảy ra chuyện gì đấy chứ ? Làm mình lo quá "

Vừa nhìn thấy cô từ trên lầu bước xuống, Lăng Nguyệt đã nhanh chân chạy đến kéo tay cô.

Hàn Lệ Ái liền khó hiểu nhìn cô nàng - " Sao lại lo ? Mình đâu có xảy ra chuyện gì ? "

" Vậy vì sao hôm qua đang nói điện thoại giữa chừng thì đột nhiên cậu im bất không lên tiếng , mình tắt máy gọi lại thì không có ai bắt máy . Mình còn sợ cậu xảy ra chuyện gì " - Cô nàng nghiêm túc nói.

Cô trong lòng có chút ngượng ngập . Dẫn Lăng Nguyệt lại ngồi xuống ghế sofa rồi từ từ lên tiếng - " Xin lỗi cậu , chỉ là có một chút chuyện xảy ra nên mình không nói chuyện điện thoại được "

" Là chuyện gì vậy ? "

" Chuyện này mình có thể không nói được không ? Là chuyện riêng giữa mình và Lăng Thần " - Cô cười khô.

Lăng Nguyệt nghe tới liền thờ dài, cô nàng biết tính của cô cũng rất hiểu cô . Nếu như cô không muốn nói thì cô nàng cũng không ép - " Cậu đó nha , từ khi cùng với tên họ Vương kia ở cùng một chỗ liền có nhiều chuyện giấu mình "

Đột nhiên , cô nàng nhìn xuống cổ cô , tinh mắt nhìn ra vết hôn màu hồng nhạt .

" Lệ Ái , cậu... " - Lăng Nguyệt kinh ngạc nhìn.

Hàn Lệ Ái liền lấy tóc xoa xuống che đi vết hôn . Cô giọng mất tự nhiên hỏi - " Sao cơ ? "

Cô nàng từ kinh ngạc chuyển dần sang thờ dài bất lực , xua tay một cái - " Thôi, không có gì. Cũng phải , cô nam quả nữ các cậu sống chung đương nhiên là phải xảy ra chuyện này . Hèn gì mà Hàn chủ tịch để dành để cho hôn ước bị bỏ còn để yên cho cậu sống chung với Vương Lăng Thần "

Hàn Lệ Ái cup mi nhìn xuống dưới , hai tay đan vào nhau không biết nên nói gì . Chuyện này ngay từ lúc đầu đều do Vương Lăng Thần làm ra. Lúc trước cô rất hận hắn vì sao đối với cô như vậy. Nhưng bây giờ đã khác , tâm tư cô cũng đã khác , cô nhìn ra tâm tư của hắn đối với mình thì làm sao còn có thể trách hắn.

" Thôi bỏ qua chuyện đó đi . Lệ Ái , hôm nay hai chúng ta ra ngoài dạo phố Bắc Kinh đi , mình muốn được đi tham quan "

Lăng Nguyệt nắm lấy tay cô , mắt lấp lánh như sao trời.

Cô nhìn điệu bộ trẻ con của người bên cạnh liền bật cười nhưng sau đó đôi mắt xinh đẹp hơi nheo lại. Hàn Lệ Ái ngập ngừng mở miệng - " Lăng Nguyệt hay là để ngày khác được không ? Hiện tại mình không thể rời biệt thự được "

Vương Lăng Thần sáng nay đã không vui nếu bây giờ cô đòi ra ngoài cùng Lăng Nguyệt. Theo như tính cách của hắn , chắc chắn sẽ không cho.

" Tại sao không thể ? " - Cô nàng không vui hỏi.

" Ra ngoài thì phải có Lăng Thần đi theo , nếu không anh ấy sẽ không cho mình rời khỏi biệt thự. Lăng Thần không thích mình đi đâu mà không có anh ấy " - Cô chậm rãi lên tiếng.

Lăng Nguyệt nhú mày , hừ lạnh - " Không phải chứ ? Anh ta sao lại có thể như vậy ? Chỉ là đi ra ngoài thôi mà cũng cấm đoán. Lệ Ái à , người đàn ông này của cậu có phải là quá mức bá đạo rồi không ? "

Hàn Lệ Ái nhún vai một cái.

Ai nói Hàn Lệ Ái cô lại yêu phải người đàn ông cuồng ngạo , bá đạo lại trẻ con như hắn chứ .

Lăng Nguyệt thật không ngờ cô bạn thân của mình sẽ có ngày ngoan ngoãn nghe lời một người đàn ông như vậy. Cô nàng luôn nghĩ Hàn Lệ Ái là một cô gái rất mạnh mẽ , miệng mồm đánh thép , lúc trước bao nhiêu đàn ông khi đứng trước mặt cô không chỉ nghiêng ngả vì vẻ đẹp của Lệ Ái mà còn nể sợ con người cô. Vậy mà bây giờ lại trở nên dịu dàng , ngoan ngoãn như thế này.

" Lệ Ái , mình về đây chỉ trong thời gian ngắn thôi là phải về Luân Đôn rồi nên cậu phải cùng mình đi chơi chứ ? Từ lúc mình xuống máy bay đến giờ chúng ta chưa có lúc nào được cùng ngồi lại nói chuyện " - Lăng Nguyệt buồn bực nói.

" Nhưng mà... "

Cô cắn cắn môi.

" Lệ Ái , chúng ta có phải bạn thân không ? " - Cô nàng đồng đặc hỏi.

Hàn Lệ Ái ngay lập tức gật đầu - " Tất nhiên là phải "

" Vậy thì cậu phải có nhiệm vụ dẫn mình đi tham quan Bắc Kinh , cùng mình đi chơi. Nếu cậu không đi , mình chắc chắn sẽ giận cậu đấy " - Cô nàng giận dỗi lên tiếng.

" Được rồi , được rồi mình sẽ đi. Nhưng mà làm sao nói với Lăng Thần ? Anh ấy chắc chắn không cho mình đi. Nếu anh ấy không cho thì chắc chắn

chúng ta không qua nổi đám người vệ sĩ canh cửa ngoài kia "

Hàn Lệ Ái lo lắng mở miệng.

Đúng lúc đó , cô nghe thấy tiếng bước chân trên hành lang lầu một . Hấn đang đi xuống.

Hàn Lệ Ái nhìn thấy thân ảnh cao lớn mặc âu phục chỉnh tề đất tiền bước xuống cầu thang. Cô liền đứng lên - " Anh định đi ra ngoài sao ? "

Vương Lăng Thần cong miệng , bước nhanh đến gần cô. Không để ý đến người đang ngồi kia , vòng tay ôm lấy eo cô - " Anh đi ra ngoài xử lý công việc một chút , xong sẽ về liền với em. Không được đi đâu lung tung biết không , phải ở yên biệt thự chờ anh "

Lăng Nguyệt lắc đầu nhìn hai con người đang ôm nhau tình tứ. Hai cái người này không thèm để ý đến cảm nhận của một kẻ độc thân như cô nàng gì cả , cứ nhiên tình tứ ra mặt như vậy. Mà người đàn ông tên Vương Lăng Thần này, sao cô nàng có cảm giác hấn là đang cố tình thể hiện , giống như muốn nói với Lăng Nguyệt , Hàn Lệ Ái là của một mình hấn vậy.

Cô bắt mắt nhìn hấn - " Em đâu phải con nít chứ ? "

" Được rồi , anh mau đi làm việc đi , không thôi lại trễ "

Cô đổi giọng dịu dàng.

" Vậy anh đi đây " - Vương Lăng Thần cười cười , hôn lên má cô .

Hàn Lệ Ái ngượng ngùng hơi tránh né , hờn dỗi nói - " Anh đó , bạn em đang ở đây đây. Đừng có mà động tay động chân "

Hấn không tức giận mà ngược lại còn vui vẻ nói - " Thì có làm sao ? "

" Còn dám hỏi "

Cô lấy tay đánh một cái vào ngực hấn. Mặt có chút đỏ.

" Không đùa với em nữa , anh đi đây "

Hàn Lệ Ái nhẹ nhàng gật đầu.

Vương Lăng buông cô ra , xoa đầu cô rồi xoay qua lạnh lùng gật đầu chào lịch sự với Lăng Nguyệt một cái . Sau đó , mới tiến ra ngoài khỏi cửa. Ngồi vào chiếc xe màu đen đã đợi sẵn ngoài cửa.

Chiếc xe rời khỏi , Lăng Nguyệt mới bay lại chỗ cô trừng mắt - " Người đàn ông của cậu có hiềm khích với mình thì phải ? "

" Làm gì có chứ ? " - Cô cười cười.

" Nhưng mà ánh mắt của anh ta xem mình giống như vật chướng ngại đường vậy "

" Cậu có phải là quá nhạy cảm rồi không ? "

Hàn Lệ Ái ngoài miệng cười cười nhưng mà cô biết Lăng Nguyệt nhìn không sai. Cái người đàn ông này thật là , hấn ai lại không ghen đi ghen với bạn của cô lại còn thể hiện ra cái tính trẻ con đó nữa .

" Lệ Ái , anh ta đi rồi . Chúng ta mau nghĩ cách trốn khỏi đây đi " - Lăng Nguyệt đột nhiên nghĩ ra sáng kiến.

Nghe cô nàng nói , cô có chút sững sốt - " Trốn ra ? Nếu để Lăng Thần biết được anh ấy chắc chắn sẽ tức giận "

" Lệ Ái , cậu sao phải sợ anh ta tức giận ? Chúng ta chỉ là đi ra ngoài dạo phố đâu phải bỏ trốn " - Cô nàng thấp giọng nói.

Hàn Lệ Ái hít thở sâu một cái mới lên tiếng - " Thôi được rồi , cậu nói đi. Chúng ta trốn ra bằng cách nào đây , cả đám người vệ sĩ canh gác ngoài kia làm sao qua được "

" Cậu gọi cái tên bê đê ngày hôm qua đến đây đi " - Lăng Nguyệt nhanh nhẩu nói.

" Gọi Thiệu Nha làm gì ? "

" Thì kêu anh ta đến đây để đưa chúng ta ra ngoài "

" Cậu ta sẽ chắc chắn không làm , Thiệu Nha không dám làm trái ý Lăng Thần đâu " - Hàn Lệ Ái lắc đầu.

Cô nàng nhỏ tiếng nói - " Thì đừng để cho anh ta biết mình đưa cậu đi trốn "

Cô nghe ra càng lúc lại càng khó hiểu - " Ý cậu là gì ? "

" Là như thế này... "

Lăng Nguyệt áp sát bên lỗ tai cô , thì thầm mấy câu.

Một lúc sau , Hàn Lệ Ái trừng mắt nhìn người bên cạnh , giọng có vẻ lo âu - " Cậu chắc chứ ? Liệu có an toàn không ? "

" Minh chắc chắn , cậu đừng lo . Mọi chuyện cứ giao cho mình . Cậu cứ gọi điện cho Thiệu Nha báo tên đó đến đây là được "

Sau đó , cô rút điện thoại ra gọi điện cho Thiệu Nha báo anh ta đến đây có việc cần giúp gấp liên quan đến Lăng Nguyệt.

" Nếu là chuyện liên quan đến bạn thân của cậu thì mình không đến đâu , mình sẽ không chờ cô ta đi đâu cả "

Giọng Thiệu Nha vang lên trong điện thoại.

" Thiệu thiếu gia, lần trước cậu còn nợ mình một ân tình , bây giờ cũng nên trả chứ ? "

" Ân tình gì ? "

" Lần mà Tam Vương hội các cậu đến cầu xin mình giúp đưa Lăng Thần ra khỏi nhà để đi đánh nhau , không nhớ ? "

" Nhớ , nhớ... Thôi được , mình sẽ đến chờ cô ta đi . Nhưng lần này là lần cuối đấy "

Đúng 30 phút sau , Thiệu Nha có mặt ngay trước cổng ngôi biệt thự Ưng Lâu. Vì ngôi biệt thự có khoảng sân rất rộng lớn nên xe phải thường chạy một đường dài vào trong đến trước cửa nhà.

Cánh cổng lớn mở ra , Thiệu Nha cho xe chạy vào .

Anh vừa bước xuống xe thì đã thấy Hàn Lệ Ái và Lăng Nguyệt từ cửa đi ra , thẳng đến chỗ anh .

" Sơn màu khác rồi sao , cũng biết nghe lời nhỉ ? "

Lăng Nguyệt dòm chiếc xe được sơn màu đỏ mới tinh.

Thiệu Nha liếc mắt nhìn cô nàng , không nói gì. Xem như anh không thèm chấp cô ta. Rồi lại nhìn qua Lệ Ái - " Lệ Ái , cậu có chuyện gì nhờ mình giúp vậy ? "

" Lúc này cậu đến đây Lăng Thần có biết không ? "

" Không , lão đại không biết, mà sao thế ? "

Hàn Lệ Ái cười cười lắc đầu - " Không có gì , mình chỉ là muốn nhờ cậu chờ Lăng Nguyệt ra ngoài mua sắm đi dạo , cô ấy không biết rành đường Bắc Kinh cho lắm nên cần có người đi cùng. Mà mình thì đi không được , cậu biết rồi đấy ,Lăng Thần không cho mình đi đâu mà không có anh ấy "

" Chờ cô ta đi dạo ? " - Thiệu Nha trừng mắt hỏi.

" Anh yên tâm , chỉ cần đi tới khu trung tâm thành phố rồi thả tôi ở đó là được "

Vừa vui vẻ nói cô nàng vừa bước tới vỗ vai anh . Rồi sau đó rất điềm nhiên , tiến lại chiếc xe mở cửa ngồi vào ghế lái. Khóa luôn cửa xe lại.

Xui xẻo một cái , chìa khoá của Thiệu Nha vẫn còn nằm trong ổ khoá chưa rút ra. Chết tiệt thật !

" Cô xuống xe ngay , lần này cô không được phép lái " - Anh giọng không vui nói với cô nàng.

Lăng Nguyệt mặt vẫn rất dửng dưng - " Nhưng bây giờ tôi đang rất muốn lái mà chìa khoá xe đã cắm sẵn , tôi có thể khởi động lái đi nếu tôi muốn "

" Cô... "

" Nhưng nếu anh lấy giúp dùm tôi túi xách mà tôi lỡ để quên trong phòng khách thì tôi sẽ để anh lái " - Cô nàng lại cao giọng nói.

Thiệu Nha có chút nhàu mày - " Lăng tiểu thư , tôi không phải người hầu của cô đâu "

" Được rồi , vậy thì tôi sẽ lái đi "

Dứt lời , Lăng Nguyệt liền khởi động xe.

" Thôi được , tôi sẽ lấy cho cô nhưng cô nhất định không được nuốt lời " - Cuối cùng , anh cũng chịu thua cô gái này.

" Quân tử nhất ngôn cửu đỉnh"

Thiệu Nha đành phải lếch chân vào trong biệt thự lấy đồ cho Lăng Nguyệt. Nếu không phải anh phát sợ trình độ lái xe của cô nàng thì còn lâu anh mới nghe lời như thế này .Đúng là thật biết đàn áp người khác.

Anh vừa đi vào thì ngoài này Lăng Nguyệt đã bước xuống xe , mở cốp xe ra - " Lê Ái , cậu mau vào đi trước khi có tên vệ sĩ nào nhìn thấy "

Cô thờ dài lác lác đầu , không ngờ Hàn Lê Ái cô có ngày lại rơi vào tình huống này.

.....

...

Một lúc sau , Thiệu Nha cầm túi xách của cô nàng đi ra . Lăng Nguyệt đã đứng dựa bên cạnh xe đợi sẵn.

Anh đưa túi xách cho cô nàng. Lăng Nguyệt cầm lấy , thích thú nói - " Tôi rất biết giữ lời hứa "

Thiệu Nha chỉ hừ lạnh một tiếng. Đột nhiên , anh đưa mắt nhìn xung quanh , ngạc nhiên hỏi - " Lê Ái đâu ? "

Đôi mắt cô nàng có chút liếng thoảng , gương mặt rất điềm nhiên trả lời - " Lê Ái lúc này vừa có điện thoại nên đã ra khu vườn đằng sau để nghe rồi. Cậu ấy nói tôi và anh cứ đi trước "

Thiệu Nha cũng không mấy may nghi ngờ .

" Vậy à ? "

" Chúng ta mau đi thôi " - Lăng Nguyệt lên tiếng thúc giục.

Hai người ngồi vào xe , chiếc xe từ từ lăn bánh chạy qua cổng an toàn. Đám người vệ sĩ canh gác cũng không nhìn ra điều gì kì lạ .

*****

" Lê Ái , sao cậu lại.. "

Thiệu Nha trừng mắt kinh ngạc nhìn.

Anh lái xe chở Lăng Nguyệt đến khu trung tâm thành phố rồi thả cô nàng xuống. Không ngờ cô nàng lại bảo anh mở cốp xe lên. Lúc đầu Thiệu Nha có chút khó hiểu nhưng vừa mở ra , đã thấy Hàn Lê Ái nằm ở trong đó. Anh phát hoảng.

Nếu như để lão đại biết được anh len lút đưa Hàn Lê Ái ra ngoài với Lăng Nguyệt chắc chắn lão đại sẽ nổi cơn lôi đình.

" Cảm ơn nhé , Thiệu thiếu gia " - Lăng Nguyệt bước xuống xe vui vẻ nói.

Hàn Lê Ái nhảy xuống khỏi cốp xe , có chút ngượng ngùng nói - " Xin lỗi , đành phải nhờ cậu mới đưa được mình trốn khỏi biệt thự "

" Nếu như mình biết cậu lừa mình chắc chắn mình sẽ không giúp đâu. Còn nữa , lão đại mà biết được chuyện này chắc chắn nổi cơn lôi đình cho xem " - Thiệu Nha nghiêm túc mở miệng.

Cô cắn cắn môi chưa kịp lên tiếng thì người bên cạnh đã nói .

" Vậy thì đừng cho anh ta biết. Chúng tôi chỉ đi dạo một tiếng đồng hồ thôi, đúng một tiếng sau anh quay lại đón chúng tôi " - Lăng Nguyệt khoanh tay trước ngực nói.

Anh chau mày - " Tại sao tôi phải làm như vậy ? "

" Bởi vì anh cũng đã lỡ là tông phạm trong phi vụ bỏ trốn này . Nếu như không muốn lão đại của anh biết được chuyện này thì anh phải có trách nhiệm đưa đón Lê Ái đến cùng , đưa cậu ấy về biệt thự an toàn để Vương Lăng Thần không phát hiện . "

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Âm Mưu Bắt Cóc

Thiệu Nha lại hừ lạnh. Nhưng cô ta nói không sai, đã lỡ đâm lao thì phải theo lao không còn cách nào khác. Anh thấp giọng nói - "Được, hai người có một tiếng, nhưng chỉ một tiếng thôi. Một tiếng sau tôi trở lại đưa Lệ Ái về biệt thự"

"Ok, cứ như vậy đi"

Lăng Nguyệt hứng khởi đưa tay làm dấu. Rồi lại kéo tay cô.

"Lệ Ái, chúng ta đi"

Thiệu Nha thở dài bất lực. Lần này anh quả thật đã phạm tội tày đình. Dám cả gan làm trái ý lão đại.

Lăng Nguyệt cùng cô đi dạo khắp khu trung tâm thành phố. Hết mua sắm rồi lại ăn uống. Cô nàng khác với Hàn Lệ Ái, rất thích ăn vặt và cũng ăn rất nhiều.

Nhìn mấy món ăn lề đường bốc khói nghi ngút mà mắt của cô nàng lấp lánh như sao trời. Vô cùng thích thú, ăn hết món này đến món kia.

Lăng Nguyệt sau đó lại kéo cô vào trung tâm thương mại Engari. Cô nàng muốn đi xem phim nhưng thời gian hạn hẹp chỉ có một tiếng nên đành thất vọng đi dạo vòng vòng. Lăng Nguyệt tiếp tục kéo cô đến hết gian hàng này sang gian hàng khác lựa quần áo.

"Lệ Ái, cậu thử chiếc áo này đi, rất hợp với cậu đó"

Cô nàng cầm một chiếc áo lênướm thử người cô.

Hàn Lệ Ái cười cười lắc đầu - "Cậu thử đi. Mình không mua đâu, hôm qua Lăng Thần đã mua cho mình rất nhiều quần áo rồi"

Lăng Nguyệt chề môi - "Không mua thì mình mua"

Bỗng dưng, cô nhìn xung quanh với ánh mắt đề phòng rồi lại quay qua nói nhỏ với cô nàng - "Lăng Nguyệt sao mình cứ có cảm giác chúng ta đang bị theo dõi vậy? Người đàn ông bên kia mình thấy nãy giờ cứ xuất hiện gần chỗ chúng ta"

Từ lúc vào trung tâm thương mại đi dạo, Hàn Lệ Ái cứ nhìn thấy một người đàn ông mặc áo đen xuất hiện gần chỗ bọn cô. Lúc đầu chỉ nghĩ là khách đi mua sắm nhưng mà đi hết tầng này qua tầng khác, chỗ nào bọn cô đi qua đều thấy người đàn ông đó.

"Ủầy, người ta chỉ là khách đến mua sắm thôi, cậu có phải là đa nghi quá mức rồi không?"

Lăng Nguyệt bật cười nói.

"Chắc là vậy"

Hàn Lệ Ái thấp giọng đáp. Chắc là cô quá đa nghi rồi, cũng chỉ là một người khách mua sắm bình thường thôi. Vì hồi bé cô hay bị bắt cóc nên tâm trạng rất hay đề phòng xung quanh.

Cô nàng bó tay với cô lại quay sang tiếp tục lựa quần áo.

Một lúc sau, Hàn Lệ Ái cầm điện thoại lên nhìn đồng hồ.

"Sắp gần 1 tiếng rồi, chúng ta mau trở về chỗ cũ thôi"

Lăng Nguyệt gương mặt vô cùng tức giận, thất thểu nói - "Đi thôi, mình đã lỡ nói với tên bê đê kia một tiếng thì không thể nuốt lời được"

Hai người cùng nhau xách túi lớn túi nhỏ ra khỏi cửa trung tâm thương mại.

Đột nhiên, một chiếc xe hơi màu đen lao tới ngay chỗ hai người. Làm cho Hàn Lệ Ái và Lăng Nguyệt sững sờ giật mình.

Hai người chưa kịp định thần thì cánh cửa xe đã được đẩy ra, nhanh như cắt, ba đến bốn tên cao to mặc đồ đen lao ra khỏi xe. Bọn họ túm lấy Hàn Lệ Ái, lôi vào xe.

"A...."

Hàn Lệ Ái chỉ kịp la lên một tiếng trước khi bị chụp phải thuốc mê.

Lăng Nguyệt bên cạnh hoảng hốt quăng luôn mấy túi đồ, hét lên - "Các người làm cái gì vậy?!"

Cô nàng định lao đến nhưng mọi việc diễn ra quá nhanh, nhanh đến mức Lăng Nguyệt không kịp trở tay. Cô nàng lao đến giữ một tên áo đen lại.

" Thả Lê Ái ra , thả Lê Ái ra , các người đưa cô ấy đi đâu ?! "

Tên đó mặt mày dữ tợn , thẳng tay dùng bàn tay to lớn của mình tát thẳng vào mặt Lăng Nguyệt khiến cô nàng ngã xuống đất.

" Nói với Vương Lăng Thần , nếu muốn cứu cô ta thì tự mình đi đến , không được báo cảnh sát . Nếu không cái mạng của cô ta chưa chắc giữ được đâu "

Nói xong , tên đó nhảy vào trong xe , đóng mạnh cửa. Chiếc xe lao nhanh trên con đường lớn.

Lăng Nguyệt ngồi trên đường , mặt mày sợ hãi cắt không còn giọt máu . Lê Ái bị bắt cóc , Lê Ái bị bắt cóc rồi..

Cô nàng bỏ hết đồ đạc trên đường , dùng hết sức lực của bản thân chạy đến chỗ đường cũ lúc nãy. Vừa tới đó đã thấy Thiệu Nha đậu xe chờ sẵn.

Anh nhìn thấy Lăng Nguyệt từ xa chạy đến mặt mày hoảng sợ .

Thiệu Nha nhanh chóng bước ra khỏi xe . Cô nàng chạy đến , nhào vào người anh , giọng run run - " Lê Ái... Lê Ái... "

" Lê Ái làm sao ? Lê Ái đâu sao không đi cùng cô ? "

Anh khăn trương hỏi.

Lăng Nguyệt nói như muốn khóc , sợ sệt lên tiếng - " Lê Ái bị bắt cóc rồi... "

" Sao cơ ? " - Thiệu Nha cả kinh thốt lên.

" Chúng ta... Chúng ta phải làm sao đây ? Phải cứu cậu ấy , nhất định phải cứu cậu ấy "

Cô nàng nức nở , nắm lấy tay anh.

Thiệu Nha gương mặt vẫn giữ bình tĩnh , nắm hai vai cô nàng - " Mọi chuyện là như thế nào , cô hãy kể cho tôi những gì đã diễn ra "

" Chúng tôi vừa ra khỏi trung tâm mua sắm thì có một chiếc xe lao đến chỗ chúng tôi , có đến 3, 4 tên nhảy xuống xe bắt Lê Ái lôi vào xe và bịt thuốc mê cậu ấy. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến tôi không kịp trở tay. Một tên còn để lại lời nhắn với Vương Lăng Thần "

" Lôi nhắn gì ? "

" Tên đó nói muốn cứu Lê Ái thì Vương Lăng Thần phải tự mình đến , còn không được báo cảnh sát " - Lăng Nguyệt sợ sệt nhớ lại.

" Không được rồi , chuyện này chúng ta phải báo với lão đại "

Thiệu Nha vẻ mặt nghiêm trọng nói.

" Nói với Vương Lăng Thần , sẽ không sao chứ ? " - Cô nàng lo lắng hỏi.

" Lão đại chắc chắn sẽ nổi giận nhưng chuyện đã đến mức này thì không thể giấu cậu ấy. Chỉ có lão đại mới có thể giải quyết được "

Anh kiên quyết lên tiếng.

" Vậy thì nhanh lên , chúng ta đi báo với anh ta. Nếu không Lê Ái sẽ gặp nguy hiểm "

Lăng Nguyệt lo lắng khăn trương thúc giục.

*****

...Căn cứ Tam Vương hội..

Cánh cửa lớn được đẩy mạnh ra, Thiệu Nha và Lăng Nguyệt gấp gấp đi vào.

Bên trong , Vương Lăng Thần và Vu Tích Kỳ đang báo cáo công việc. Nhìn thấy hai người vừa bước vào , hần liền chau mày .

" Tại sao lại đưa cô ta vào đây ? "

Vương Lăng Thần cảm thấy không vui khi có kẻ lạ mặt bước vào căn cứ địa của hắn. Nơi đây là bí mật đương nhiên càng nhiều kẻ biết thì càng không tốt.

Tất nhiên trừ Hàn Lê Ái , hẳn cho cô tự do ra vào đây. Còn lại Lăng Thần đều không thích ai xâm nhập địa bàn này.

Thiệu Nha chưa kịp lên tiếng thì Lăng Nguyệt đã gấp gấp tiến lên - " Lê Ái... Lê Ái bị bắt cóc rồi "

" Cô nói cái gì ?!!! "

Vương Lăng Thần đứng bật dậy khỏi ghế. Đôi mắt trừng trừng mở lớn.

" Cô ấy đang ở trong biệt thự làm sao mà bị bắt cóc ?! " - Hấn lớn giọng hỏi như nạt nộ. Lòng hấn giờ đây như lửa đốt.

" Là... là tôi đưa... tôi đòi Lệ Ái cùng tôi ra ngoài , tôi muốn cùng cô ấy đi dạo " - Giọng của Lăng Nguyệt lạc đi.

Con giận trong lòng của hấn trào ra như nước sôi. Hấn điên cuồng nhìn người trước mắt , hận không thể bóp chết cô ta - " Cô... ! "

Lăng Nguyệt khiếp sợ nhìn hấn như nhìn thấy quỷ. Bộ dạng nổi giận của Vương Lăng Thần quả thật rất đáng sợ . Khí thái bức người vừa nguy hiểm vừa lạnh lẽo.

Thiệu Nha thấy vậy liền đứng ra che cho cô nàng, mở miệng nói - " Minh cũng có lỗi , là mình đưa Lệ Ái ra khỏi biệt thự "

Lăng Nguyệt nhìn anh , ánh mắt có chút cảm kích.

" Cậu... Các người... !!! "

Con giận của hấn đạt đến cực điểm.

Vu Tích Kỳ phải chạy đến giữ hấn lại nếu không sợ rằng không biết Vương Lăng Thần làm ra chuyện gì.

" Lão đại , bỏ đi. Giờ chuyện quan trọng nhất là phải kiếm cho bằng được Hàn Lệ Ái "

" Cô nói rõ đi , rốt cục chuyện gì đã xảy ra " - Vu Tích Kỳ nghiêm giọng hỏi.

Lăng Nguyệt bắt đầu kể lại từ đầu.

" Mấy tên bắt cóc biết Vương Lăng Thần anh, vậy tức là vì anh nên Lệ Ái mới bị bắt cóc " - Cô nàng bấy giờ phát hiện ra điều mấu chốt liền quay sang tức giận với hấn.

Vương Lăng Thần mím chặt môi. Ánh mắt bùng bùng lửa giận. Ngay lập sai người đi tìm kiếm , hấn gần như phát điên - " Nếu không tìm ra các người tự đào mộ chôn mình đi ! "

" Lão đại , kẻ chủ mưu chính là... "

Vu Tích Kỳ gấp gáp nói.

" Chính là kẻ đó , chỉ có thể là một mình kẻ đó "

Hấn nhất định phải bẻ nát xương cốt của hấn ta.

Nếu như kẻ nào dám động đến Hàn Lệ Ái của Vương Lăng Thần hấn thì kẻ đó chắc chắn máu thịt sẽ thôi nát. Chỉ cần một cọng tóc của cô thôi , hấn cũng sẽ tình nguyện giết người.

*****

" A... "

Hàn Lệ Ái vừa tỉnh thuốc mê , cả thân người đã bị ném xuống đất . Cô cảm thấy đầu óc choáng váng , tay chân thì ê ẩm. Cơ thể bị trói bởi sợi dây thừng, trói rất chặt.

Đôi mắt xinh đẹp từ từ hé mở. Cô nhìn thấy một căn nhà hoang cũ nát và ẩm thấp , còn có rêu xanh bám đầy trên tường . Xung quanh căn nhà đều là những tên mặc áo đen to cao như lực sĩ , còn đeo kính đen đứng canh gác.

Ở góc phòng , một người đàn ông ngồi chễm chệ trên ghế . Bên cạnh còn có một cô gái . Cô không nhìn thấy rõ , hình như cả hai đang nói chuyện. Hàn Lệ Ái chỉ nghe được loáng thoáng.

" Bây giờ cô ta là của cô "

Người đàn ông thích thú khẽ cười.

Cô gái đứng bên cạnh nhếch môi , cao giọng nói - " Tôi sẽ cho cô ta biết cảm giác bị chà đạp , nhục nhã là gì "

" Nhưng sao anh lại giúp tôi ? "

Nhan Tuyết có chút khó hiểu. Vừa mới ngày hôm qua , sau khi bị Hàn Lệ Ái làm nhục nhã một trận trước đám nhà báo. Cô ta ôm một cục tức về nhà thì bỗng nhiên có một người đàn ông đến gặp Nhan Tuyết.

Người đàn ông trông như cũng là một thành phần uy quyền trong giới xã đen. Hắn ta đột nhiên ngỏ ý muốn giúp Nhan Tuyết trả thù.

Đào Ngôn cười cười, lên tiếng - " Rất đơn giản , cô muốn cô ta , tôi muốn Vương Lăng Thần "

" Anh muốn Lăng Thần ? Vì sao muốn anh ấy ? Anh định làm gì ? " - Nhan Tuyết nghi hoặc hỏi.

" Tất nhiên là giống cô. Hai chữ trả thù "

" Anh vì sao muốn trả thù anh ấy ? "

" Vì cánh tay của tôi , vì thanh danh của Thiên hội "

Ánh mắt Đào Ngôn như biến hoá. Đen thẳm như mực . Bàn tay trái của hắn bóp chặt cánh tay phải. Cánh tay này đã từng Vương Lăng Thần bẻ gãy. Dù bây giờ đã liền xương nhưng cánh tay này đã không thể còn cử động như trước.

" Anh không được phép hại Lăng Thần "

Nhan Tuyết lớn giọng nói.

" Sao ? Cô cũng thương tiếc hắn ? Nhan Tuyết , tôi khuyên cô tốt nhất chỉ nên chú tâm vào việc của mình. Nếu không đừng trách tôi vì sao không thương tiếc phụ nữ "

Hắn ta thấp giọng cảnh cáo lạnh lùng.

Nhan Tuyết có chút run sợ - " Anh... "

" Các người... "

Hàn Lệ Ái gắng gượng ngồi dậy , thều thào lên tiếng.

Nghe tiếng nói , cả hai con người kia ngay lập tức quay lại nhìn cô.

Nhan Tuyết ánh mắt căm phẫn tiến lại gần cô.

" Tĩnh rồi sao ? "

" Nhan Tuyết , cô... " - Hàn Lệ Ái mở lớn mắt nhìn cô ta.

" Câm miệng ! "

" Bóp... "

Vừa nói cô ta vừa tát thẳng một bạt tai vào bên má cô. Hàn Lệ Ái bên má in hằn dấu bàn tay năm ngón ửng đỏ.

" Tôi cho cô biết , Hàn Lệ Ái . Dám chọc giận Nhan Tuyết này là sẽ có hậu quả như thế nào. Vương Lăng Thần vốn dĩ là của tôi , cô chỉ là kẻ đến sau mà muốn có được anh ấy ?! Đừng hòng , thứ gì tôi muốn có thì nhất định là của tôi ! "

Nhan Tuyết căm phẫn lớn tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Đồ Vĩ Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Anh Yêu Em

Hàn Lệ Ái ngược mắt nhìn cô ta , không có gì gọi là tức giận ngược lại chỉ cười lạnh - " Cô biết không , người ta vẫn hay nói bạo lực là thủ đoạn sau cùng của kẻ ngu dốt không có năng lực . Hôm nay tôi đã được chứng thực mắt thấy "

" Im miệng ! "

Nhan Tuyết tức giận vì lời nói của cô lại giáng một bạt tai xuống bên má còn lại.

Hai má cô sưng đỏ lên, nhìn thôi cũng đã thấy đau. Hàn Lệ Ái vẫn không có biểu hiện tức giận, chỉ là lạnh lùng lên tiếng - "Nhan Tuyết, cô nên biết thứ gì của mình thì sẽ là của mình, thứ gì không phải là của mình, cho dù có cố giành lấy cũng không phải là của mình"

"Vương Lăng Thần vốn dĩ là của tôi!"

"Nếu Lăng Thần vốn dĩ là của cô thì cho dù tôi có đến sau cũng không cướp được anh ấy. Lăng Thần không yêu cô vì sao 10 năm rồi mà cô vẫn cố chấp như thế?"

Nhan Tuyết liền trừng mắt nhìn cô, nghi ngút lửa giận - "Cho dù anh ấy không yêu tôi thì cũng không ai được phép có được anh ấy"

Hàn Lệ Ái bật cười một cách nhạt nhẽo, khóe miệng có dính chút máu - "Trên thế giới này, chỉ có người ngu và người chết mới không thay đổi ý kiến. Làm người đừng nên quá ngoan cố"

Người trước mặt phẫn nộ, ánh mắt như lửa đốt. Nhan Tuyết lao đến chỗ cô, hai tay ôm lấy cổ cô nhưng vẫn chưa bóp.

"Hàn Lệ Ái, cô đừng có ở đó mạnh miệng. Bây giờ tính mạng của cô nằm trong tay tôi, chỉ cần tôi dùng lực là có thể bóp chết cô. Tôi hận cô vì sao lại xuất hiện, vì sao lại cướp mất người đàn ông của tôi. Đáng lẽ cô không nên xuất hiện, chỉ cần cô không xuất hiện. Bây giờ người ở bên cạnh Lăng Thần là tôi mới phải!!!"

Cô không hề vùng vẫy, gương mặt không biết là cười hay khóc. Ánh mắt lạnh lùng giương mắt nhìn Nhan Tuyết.

Nhìn thấy sự lì lợm của Hàn Lệ Ái, cô ta càng tức điên - "Hôm nay tôi nhất định sẽ cho cô nếm mùi nhục nhã"

"Đào tiên sinh, anh thấy cô ta thế nào?"

Nhan Tuyết cao giọng hỏi người đàn ông.

Đào Ngôn lại cười nhếch miệng - "Rất xinh đẹp"

"Vậy nếu đem tặng cho vệ sĩ của anh thì thế nào?"

"Bọn họ chắc chắn sẽ rất thích thú"

Nhan Tuyết khiêu khích nhìn cô, ánh mắt đắc ý - "Được, thế thì tôi xin tặng cô ta cho người của ngài thưởng thức"

"Cô..."

Hàn Lệ Ái trừng mắt nhìn cô ta. Cô ta định làm gì?

Nhan Tuyết mặt càng đậm ý cười cùng căm ghét.

"Sao? Tôi đã nói rồi cô dám xem thường tôi thì sẽ phải lãnh hậu quả"

Đào Ngôn cười cười ra hiệu với đám vệ sĩ, năm đến sáu tên gần đó hiểu ý liền nhếch khóe miệng tiến đến gần cô. Nhan Tuyết buông cô ra đứng dậy tránh sang một bên, thích thú chứng kiến màn kịch này. Hàn Lệ Ái hoảng sợ có chút ngòai dịch lùi về sau.

"Các người muốn làm gì? Tránh xa tôi ra!"

Đám người vệ sĩ đó càng lúc càng tiến gần, cười một cách khoái trá - "Cô em, cô em xinh đẹp như vậy. Cứ yên tâm, chúng tôi sẽ rất nhẹ nhàng, không làm cô em đau đâu"

Một tên đến gần cô, cúi người xuống. Bàn tay to lớn của hắn vuốt ve mặt cô. Hàn Lệ Ái sợ sệt vội tránh né.

"Các người tránh ra!"

Nhan Tuyết đứng bên cạnh theo dõi về mặt cô, vô cùng đắc ý cùng thích thú.

Khi tên vệ sĩ kia vừa định chạm vào thân thể cô. Bất thành linh, cánh cửa căn nhà hoang bị đá bung ra không thương tiếc.

Những người có mặt trong đó đều giật mình ra cửa. Trước cửa xuất hiện một người đàn ông cao lớn dũng mãnh như báo, gương mặt anh tuấn phi phàm nhưng lại vô cùng lạnh lùng cao ngạo. Ánh mắt hắn đen thẳm, sắc bén như chim ưng tìm mồi. Cả người hắn toát lên khí thế bất phàm dọa người.

Lăng Thần... là Lăng Thần, hắn đến rồi. Hàn Lệ Ái thì thầm trong đầu. Cô còn sợ hắn sẽ không đến. Nhưng cuối cùng hắn cũng đến rồi. Cô rất sợ, thực sự rất sợ.

Ánh mắt Vương Lăng Thần như máy rada dò tìm, quét một lượt xung quanh căn phòng và dừng lại ngay chỗ cô đang ngồi . Con người đen biến hoá chuyển động .

Hắn định bước vào nhưng đã bị mấy tên vệ sĩ chặn lại .

Từ góc phòng vang lên giọng nói của người đàn ông - " Vương thiếu gia , à không nên gọi là Vương tiên sinh mới đúng , không hổ danh là ông trùm trong giới xã hội đen , tìm ra nơi này lại nhanh như vậy , chỉ mới có mấy tiếng . "

Vương Lăng Thần không muốn nhiều lời trực tiếp rút súng ra. Ánh mắt lại liếc qua nhìn cô gái đứng bên cạnh Hàn Lệ Ái. Nhan Tuyết khẽ rung mình. Ánh mắt hắn vô cùng lạnh lẽo cùng căm phẫn.

Đào Ngôn đột nhiên đứng lên đi gần đến chỗ cô , rút cây súng lục ra chĩa vào đầu cô . Ánh mắt thích thú nhìn hắn .

" Người tốt nhất là nên hạ vũ khí xuống nếu không ta sẽ bắn chết người phụ nữ này của người "

" Thần , anh không được nghe lời hắn "

Cô lớn tiếng nói với hắn.

Vương Lăng Thần lạnh lẽo nhìn hắn ta. Con người đen lách , hơi thở phát ra nguy hiểm . Hắn từ từ hạ vũ khí trên tay xuống.

Ngay tức thì , một đám vệ sĩ kia lao đến chỗ hắn. Vương Lăng Thần ngay lập tức ra đòn , hắn vốn dĩ thân thủ rất tốt nên mấy chục tên này không là gì. Hắn đã lăn lộn trong xã hội đen lâu như vậy , đánh nhau với bọn ruồi nhặng này không thể làm khó hắn.

Tên vệ sĩ đứng bên cạnh Đào Ngôn thấy tình hình không ổn định tiến lên nhưng hắn ta đã giơ tay cản lại , gương mặt thích thú - " Cứ chờ ở đó xem kịch đi "

Từng tên , từng tên bị đánh gục ngã rạp xuống đất dưới chân hắn. Cả gian phòng vang lên những tiếng thét đau đớn.

Trong lúc Vương Lăng Thần đang tập trung đánh nhau. Thì dưới đất , một tên lúc nãy đã bị hắn đánh gục nhẹ nhàng lách đến gần chân hắn. Tên vệ sĩ trên tay cầm một ống kim tiêm , nhanh như cắt đâm vào ống chân Lăng Thần.

Hắn xoay người điên cuồng dùng chân đá gãy cổ tên vệ sĩ đó. Rồi đột nhiên , cả người Vương Lăng Thần khụy xuống như mất hết sức lực.

Hàn Lệ Ái nhìn thấy liền sợ hãi - " Thần anh làm sao vậy ? Thần ? "

Vương Lăng Thần cố gắng đứng lên nhưng đầu hắn cứ ong ong . Tay chân mất hết sức. Hắn cố gắng giơ tay lên để đánh kẻ đối diện nhưng tay cũng chỉ loạng quạng không còn sức.

Đào Ngôn đắc ý nhìn hắn , bật cười - " Chết vừa tiêm vào người người sẽ khiến cho người không còn sức lực nào đâu , đừng cố gắng nữa , Vương Lăng Thần. Ta muốn xem người hôm nay thảm hại như thế nào "

Vương Lăng Thần nhìn xung quanh cảnh vật đều mờ ảo quay như chong chóng. Tay chân hắn loạng choạng đâm đá nhưng không trúng ai. Tên vệ sĩ kia thấy vậy liền chớp lấy thời cơ đâm thẳng vào mặt hắn.

" Dừng lại ! Các người dừng lại ngay ! Không được đánh anh ấy ! " - Hàn Lệ Ái đau đớn hét lên.

Vương Lăng Thần loạng choạng ngã xuống . Cố gắng đứng lên nhưng lại bị ba bốn tên cầm gậy đánh vào tay chân hắn. Làm hắn ngã xuống đất.

Cô chứng kiến thấy cảnh đó mà hoảng loạn vô cùng . Như có ai đó đâm nát trái tim mình . Hàn Lệ Ái dùng sức lết thân người đang bị trôi đến chỗ hắn .

" Dừng lại ! Dừng lại ngay ! Không được đánh anh ấy ! "

Nhìn thấy cô , đám vệ sĩ có chút ngừng tay. Lăng Thần bị đánh đến mức chân tay bầm dập nằm trên nền đất.

Nhan Tuyết nhìn thấy cũng lo lắng nhưng cô ta lo sợ Đào Ngôn nên không dám đến gần.

" Thần , Thần anh có sao không ? "

Cô khăn trương nói như phát khóc . Ôm chặt lấy hắn.

Vương Lăng Thần cố đưa tay lên chạm vào mặt cô - " Ái Ái... "

" Sao anh lại ngốc như vậy ? Sao lại đến đây một mình ? " - Cô nức lên từng tiếng.

Đào Ngôn đứng bên kia , thích thú tặc lưỡi - " Nhìn xem , nhìn xem. Người bình thường là một kẻ thông minh khôn ngoan như thế. Vậy mà bây giờ vì một người phụ nữ lại ngu xuẩn đâm đầu vào chỗ chết . Thật là thảm hại "

Trên gò má cô , từng giọt lệ thi nhau lăn xuống . Trái tim như bị mổ xẻ , bị đâm nát . Cô không muốn , không muốn nhìn thấy hấn phải chịu đau đớn như thế này.

" Ái Ái , anh nhất định sẽ không để kẻ nào làm tổn thương đến em . Em là của anh "

Trong giây phút này mà hấn vẫn bá đạo nói với cô những lời như thế . Vương Lăng Thần đưa tay gạt nước mắt trên mặt cô . Trong lòng vô cùng đau đớn.

" Anh là đại ngốc ! Sao lại ngốc như vậy ? "

Hàn Lệ Ái vừa khóc vừa mắng hấn.

Bàn tay to lớn của hấn áp lên má cô . Vương Lăng Thần khó nhọc lên tiếng .

" Hàn Lệ Ái , chẳng lẽ em không hiểu được rằng... anh yêu em nhiều đến mức nào hay sao ? "

Lời nói của hấn như một phát đánh thẳng vào trái tim cô. Hàn Lệ Ái cô đã từng cho rằng trên thế giới này tình yêu là không có thật , cũng đã từng cho rằng hấn đối với cô không có tình cảm.

Nhưng hiện tại ở trước mặt cô , Vương Lăng Thần rõ ràng nói ba chữ anh yêu em. Chân thật đến mức làm cô đau thương . Cô khóc nức lên vừa hạnh phúc lại vừa đau lòng. Là tại cô tất cả là do cô.

Đào Ngôn nhìn liếc qua tên vệ sĩ trao đổi ánh mắt. Tên vệ sĩ đứng gần đó ngay lập tức nhắc cây gậy gao ngay đằng sau lưng cô.

Hàn Lệ Ái đang khóc nức nở nên không hay biết gì. Cây gậy vừa hạ xuống , Vương Lăng Thần gắng gượng dùng sức ngay tức khắc ôm lấy cô , lật ngược cô nằm xuống, thân hình to lớn bao bọc che lấy cô.

Cây gậy giáng mạnh xuống tay hấn.

" Thần , không... "

Hàn Lệ Ái từng chút muốn thoát khỏi tay hấn

nhưng Vương Lăng Thần vẫn ôm chặt lấy cô , bảo vệ cho cô. Hấn cắn răng chịu đựng sự đau đớn từ cánh tay bị gãy.

" Anh... yêu em... Ái Ái "

Dù đau đớn nhưng hấn vẫn gắng gượng thì thầm bên tai cô.

Hấn muốn cô biết hấn yêu cô đến mức nào. Cô đối với hấn chính là bảo vật quý giá nhất đời này. Hấn không thể đánh mất cô cũng không cho phép ai dám làm tổn thương đến cô. Vương Lăng Thần hấn có thể đánh đổi đi tất cả chỉ để có được cô.

Nước mắt cô đau đớn rơi xuống , ướt hết áo hấn. Trái tim cô vạn lần đau đớn. Bóp thắt ghệt thờ đến không chịu nổi.

Tên vệ sĩ tiếp tục gao cây gậy lên , lại một lần nữa định giáng xuống. Nhưng chưa kịp ra tay thì muốn toán người đã xông vào , bao vây căn nhà hoang.

Đào Ngôn vừa nhìn thấy đã cả kinh .

Thiệu Nha và Vu Tích Kỳ hai người đi đầu toán người , cả hai lớn giọng ra lệnh - " Bắt lấy hết bọn chúng , bất kì một tên nào cũng không được để thoát ! "

*****

Sáng hôm sau

... Biệt thự Ứng Lâm...

Trên chiếc giường cỡ lớn hoàng gia , thân hình to lớn trắng kiện nằm trên đó , khắp người đều băng bó. Gương mặt anh tuần khê động đậy , đôi mắt từ từ mở ra .

Hấn cả người giật mình ngồi dậy , vì cử động mạnh nên chạm phải vết thương. Có chút đau đớn. Đầu óc cũng vô cùng đau nhức.

Đột nhiên , cánh cửa phòng mở ra , thân ảnh xinh đẹp bước vào trong. Trên tay cầm một cái khay.

Vương Lăng Thần ngược mắt nhìn cô , theo dõi từng cử chỉ của cô.

Hàn Lệ Ái từ từ bước lại bên giường ngồi xuống , đặt cái khay lên tủ đầu giường.

" Ái Ái... "

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Giao Kèo Được Đặt Ra

Vương Lăng Thần định chồm người đến kéo cô lại ôm cô nhưng Hàn Lệ Ái đột nhiên tránh né. Hắn liền nhủ mày.

Cô chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

" Anh ngồi yên đi "

Hàn Lệ Ái bây giờ mới dịch người tới gần hắn . Bàn tay nhỏ nhắn chạm vào lồng ngực rắn chắc . Bắt đầu gỡ miếng băng quấn quanh cơ thể hắn. Ánh mắt đau lòng nhìn những vết thương trên người hắn . Vương Lăng Thần bị đánh đến mức tay trái thì gãy phải bó bột. Chân tay đầy những vết bầm tím, cây gậy gãy xuống mạnh đến mức tạo thành những vết thương rách sâu phải khâu lại.

Vương Lăng Thần ngay lập tức vòng tay phải ôm eo cô , kéo cô lại , giam cô vào không gian của hắn. Hàn Lệ Ái không phản ứng gì chỉ tập trung rửa vết thương để thay băng cho hắn .

" Ái Ái... "

Hắn khẽ gọi tên cô.

Cô vẫn giữ sự im lặng. Ánh mắt vẫn chỉ nhìn vết thương, không hề nhìn hắn. Ngày hôm qua , sau khi Thiệu Nha và Vu Tích Kỳ xông vào cứu bọn cô . Ngay lập tức phải đưa Vương Lăng Thần về nhà gọi bác sĩ riêng đến cấp cứu. Lúc đó , hắn đã mê man bất tỉnh , còn Hàn Lệ Ái vì thế mà khóc suốt một đêm. Cũng may chất thuốc được đưa vào người hắn chỉ tác dụng trong một thời gian. Nhưng mà trên người Vương Lăng Thần còn phải khâu rất nhiều mũi.

Vương Lăng Thần khó hiểu chăm chú quan sát gương mặt xinh đẹp. Cô làm sao vậy ? Cô giận hắn chuyện gì sao ?

" Ái Ái... "

Vương Lăng Thần lại gọi tên cô một lần nữa.

Cô vẫn không phản ứng. Đôi mắt lãnh đạm , hai tay chỉ thận trọng băng bó lại vết thương cho hắn.

Vương Lăng Thần cúi xuống nhìn cô. Hắn còn nhớ 10 năm trước , cô cũng đã từng xử lý vết thương cho hắn. Hai người cũng ngồi với khoảng cách gần nhau như thế này trong một chiếc xe.

Vẫn là đôi mắt to tròn này , vẫn là hàng mi cong rợp bóng như cánh quạt . Vẫn là đôi môi anh đào căng mọng hình trái tim lúc nào cũng khiến hắn chỉ cần nhìn thấy là khó khăn nuốt nước bọt. Vẫn là gương mặt diễm lệ , xinh đẹp động lòng người đó. Chỉ cần cô nở nụ cười thôi thì đã làm cả ngàn người khuynh đảo , làm hắn xao xuyến không thôi. Hắn đã bị cô làm cho mê hoặc. Vương Lăng Thần hắn chỉ muốn độc chiếm tất cả , tất cả của cô đều phải thuộc về hắn , chỉ là của riêng một mình hắn. Hắn không muốn ai nhìn thấy cũng không muốn ai được phép có được cô.

Lúc nghe tin cô bị bắt cóc hắn đã gần như phát điên. Vương Lăng Thần hắn nhất định sẽ không tha cho bọn người đó , từng kẻ , từng kẻ một, chúng đều phải tan xương nát thịt.

Hàn Lệ Ái thay băng xong thì đột nhiên hắn cánh tay to lớn ôm chầm lấy cô. Chóp mũi xuyên qua làn tóc mây , thu hết hương thơm ngọt ngào. Vương Lăng Thần giọng trầm khàn lên tiếng.

" Ái Ái , anh yêu em... "

Hắn lại khẽ giật mình , hơi buông cô ra - " Em đang khóc sao ? "

Không biết từ lúc nào , nước mắt đã chảy dài trên gò má cô . Hàn Lệ Ái đôi mắt xinh đẹp đỏ hoe. Từng giọt lệ lấp lánh trào ra từ hốc mắt. Cô ngược mặt lên nhìn hắn.

" Đừng khóc , em đừng khóc , anh không thích nhìn thấy em khóc " - Vương Lăng Thần ôm chặt lấy cô dỗ dành.

Bỗng dưng , Hàn Lệ Ái giấy giữa khẽ nổi giận đẩy hắn ra.

" Buông em ra , em ghét anh lắm... Buông em ra " - Cô vừa khóc nức nở vừa nói. Hấn có biết cô đã sợ hãi đến mức nào không ? Cô sợ rằng sẽ không còn gặp lại được hấn , sẽ mãi mãi đánh mất hấn. Hàn Lệ Á chợt nhận ra hấn đối với cô quan trọng hơn bất cứ thứ gì trên đời. Cô càng sợ hãi lại càng rất giận hấn.

" Đừng hòng , cả đời này anh cũng không buông em ra. Cho dù em có muốn rời đi , anh cũng sẽ dùng mọi quyền lực của mình để giam giữ em lại. Em là của một mình anh "

Vương Lăng Thần gầm gừ nói càng ôm chặt cô hơn, kiềm hãm cô trong vòng tay của hấn.

Hàn Lệ Á vẫn tiếp tục đẩy hấn ra. Không nghĩ rằng lại chạm đến vết thương. Vương Lăng Thần khẽ rên trong cổ họng , đôi môi mỏng mím chặt kiềm nén đau đớn. Cô giật mình ngay lập tức dừng động tác.

Hấn bất thành linh chớp lấy môi cô , cuồng dã cắn mứt . Nhấp nháp vị ngọt trong miệng cô. Khuôn miệng nhỏ nhắn bị đôi môi mỏng đoạt giữ , siết sao áp bức , đến một khe hở cũng không chừa ra . Khoang miệng bị hấn dùng lưỡi khuấy đảo , chiếc lưỡi mềm mại quấn chặt lấy lưỡi cô , ma sát cuồng nhiệt.

Hàn Lệ Á chống tay lên ngực hấn . Khó khăn tiếp nhận sự siết chặt của hấn. Hô hấp cô gấp gáp , gần như không thể thở nổi . Hơi thở nam tính nóng bỏng giam giữ cô , chiếm hết không gian hít thở của cô. Cả người cô bị hấn ôm lấy , dán chặt vào người hấn. Hai cơ thể khấn khít khao khát lẫn nhau.

Vương Lăng Thần hận không thể đem cô hòa nhập thành một thể. Trở thành là một phần của hấn. Để cả đời này ngoài hấn ra cũng không ai khác được phép đến gần cô. Bản thân lại muốn hòa nhập cùng máu thịt cô , cùng cô tan chảy trong sự khát khao cháy bỏng này.

Một lúc sau , khi cô thực sự hô hấp không còn nổi nữa. Vương Lăng Thần mới quyến luyến rời khỏi đôi môi anh đào. Hai cánh tay hấn vẫn giam giữ thân thể cô.

" Nếu đã đau thì phải buông ra , vì sao cứ ôm em như vậy . Anh ngốc vừa thôi chứ ? "

Đôi mắt ướt át nhìn hấn. Hàn Lệ Á khẽ lên tiếng trách móc. Vừa trách móc chuyện vừa rời lại như trách móc chuyện của ngày hôm qua.

Vương Lăng Thần thâm tình nhìn cô. Ngón tay vén sợi tóc bên tai cô, giọng trầm thấp nói - " Vì em , anh có thể chịu đựng tất cả "

Lòng cô xao xuyến bởi lời nói của hấn. Người đàn ông này yêu cô đến như vậy , cô còn có thể đòi hỏi thêm gì nữa đây. Hàn Lệ Á chủ động vòng tay ôm ngang thắt lưng hấn , gương mặt xinh đẹp dán vào lồng ngực rắn chắc.

" Em không muốn , không muốn nhìn thấy anh vì em mà phải chịu đau đớn . Vì nếu như thế trái tim em càng đau đớn hơn gấp vạn lần. Em đã sợ rằng cả đời này sẽ không còn được gặp lại anh nữa " - Cô ngen ngào nói.

Vương Lăng Thần trong lòng một trận rung động, cánh tay ôm chặt lấy cô , đôi môi mỏng chạm vào vầng trán thanh tú , hôn sâu lên đó.

" Ngốc quá , sao lại nói những lời như vậy. Mạng sống cả đời này của anh đều dành cho em. Anh làm sao có thể bỏ rơi em ? Em là của anh vì thế anh phải sống thật lâu để giữ chặt em bên người . Cả đời này em cũng không được phép rời xa anh "

Trái tim cô theo lời nói hấn mà cảm giác ngọt ngào không tả xiết.

" Tại sao lại đối tốt với em như vậy , vì em mà chịu đựng đau đớn như vậy . Em không đáng , em từ trước đến giờ chỉ toàn làm cho anh đau lòng thôi "

Hàn Lệ Á lại nức nở trong lòng hấn.

" Đã bảo em đừng nói mấy lời ngốc nghếch đó nữa. Tất cả mọi chuyện đều là vì... anh quá yêu em , Hàn Lệ Á "

Vương Lăng Thần cúi xuống hút hết nước mắt của cô. Lại di chuyển xuống , hôn lên đôi môi nhỏ nhắn. Bá đạo chiếm giữ , mang theo sự rung động cùng triền miên trong đó.

" Thần... Em cũng rất yêu anh " - Cô vòng tay ôm lấy cổ hấn . Cùng hấn chìm đắm vào nụ hôn ngọt ngào. Giờ phút này cô mới có thể hoàn toàn buông lỏng , thành thật với trái tim mình.

Hấn khước miệng cong lên hài lòng . Tiếp tục chiếm đóng môi cô.

Đột nhiên , tiếng gõ cửa vang lên.

" Thần... "

Hàn Lệ Á giật mình muốn đẩy hấn ra.

Vương Lăng Thần đành miễn cưỡng buông cô ra . Đôi lông mày nhíu sâu. Thật là , hấn lại bắt đầu không vui với người quản gia này rồi.

" Có chuyện gì ? "

Cô nói vọng ra cửa.

" Thừa tiểu thư , có Hàn chủ tịch đến " - Tiếng của Lệ Quyên vang lên từ sau cánh cửa.

" Cha ? "

Hàn Lệ Ái kinh ngạc nhưng chưa kịp phản ứng gì thì cánh cửa đã bị đẩy ra. Hàn Dật Minh chống gậy bước vào , bị làm cho sững sốt cứng ngắc nhìn hai người. Thấy cô và Vương Lăng Thần ngồi trên giường còn đang ôm nhau .

" Hai đứa... "

" Cha , sao cha lại đến đây ? Chẳng phải cha đang ở Luân Đôn sao ? "

Cô có chút mất tự nhiên đẩy hẳn ra , đứng dậy khỏi giường nhìn người đứng ngay cửa.

Hàn Dật Minh là người lớn , sống lâu năm như vậy , đầu đã hai thứ tóc tất nhiên nhạy cảm nhận ra chuyện gì xảy ra giữa hai người. Ông nheo mắt nhìn cô - " Là tối hôm qua đột nhiên Sophie gọi điện cho ta , con bé khóc lóc nói con đã bị bắt cóc . Ta đã sốt ruột chạy về đây nhưng về đến đây ta lại nghe tin con đã được cứu nên ta cũng bớt lo lắng phần nào "

Vương Lăng Thần muốn bước xuống giường nhưng ông đã nhìn hẳn , chậm rãi lên tiếng ngăn lại - " Cậu cứ nằm yên đó đi, không cần phải đứng lên chào hỏi "

" Vết thương không sao chứ ? " - Hàn Dật Minh giọng ôn tồn hỏi.

Hắn nằm trên giường thấp giọng trả lời - " Không có gì nghiêm trọng , cảm ơn chủ tịch đã quan tâm "

" Không cần cảm ơn . Cậu đã cứu Ái nhi , người nên nói lời cảm ơn là ta mới phải phép " - Ông nghiêm túc trả lời.

Không để Lăng Thần kịp lên tiếng , Hàn Dật Minh một lần nữa mở miệng - " Nhưng cho dù cậu có cứu con gái ta thì cậu cũng nên biết ta vẫn sẽ không chấp nhận cậu và con gái ta ở cạnh nhau. Hàn gia chỉ chấp nhận hôn ước với người thừa kế "

Ngay lập tức , Vương Lăng Thần lại định lên tiếng nhưng lần này là cô cướp lời .

" Cha , con yêu anh ấy " - Hàn Lệ Ái ánh mắt kiên định nhìn cha. Vừa nói , bàn tay cô nắm lấy tay hắn.

Hàn Dật Minh không nghĩ lại nghe chính miệng con gái mình thừa nhận như vậy. Ông nhú mày nhìn cô - " Ta đã từng nói với con thứ tình cảm đó không được phép tồn tại trong thế giới của chúng ta . Vì vậy ta vẫn sẽ không chấp nhận chuyện này "

" Nếu như cháu trở thành người thừa kế , trở thành người sở hữu tương lai của tập đoàn Vương thị. Vậy thì Hàn chủ tịch sẽ chấp nhận ? " - Vương Lăng Thần đột ngột cất giọng.

Hàn Dật Minh nghiêm nghị đáp - " Phải , nếu như cậu là người thừa kế thì ta sẽ chấp nhận . Nhưng cậu hiện tại đã mất đi quyền thừa kế "

" Được , sau khi vết thương lành hẳn , chủ tịch hãy cho cháu 3 tháng. Sau 3 tháng , cháu nhất định sẽ ngồi lên vị trí tổng giám đốc tập đoàn Vương thị , điều hành tổng công ti "

Hắn nghiêm túc nói.

" Sao cậu chắc là mình làm được ? Vương Khải chưa chắc sẽ chấp nhận cho cậu bước chân trở về "

" Cháu chắc chắn làm được. Nếu cháu làm được , đến lúc đó nhất định chủ tịch sẽ phải đồng ý cho cháu cùng Lệ Ái kết hôn "

Hàn Dật Minh khẽ nhú mày suy ngẫm. Giương mặt già nua có chút nhăn lại - " Được , giao kèo này sẽ được đặt ra . Ta cho cậu thời hạn 3 tháng sau khi trị lành vết thương. Nếu cậu làm được , ta sẽ chấp nhận cho Ái nhi cùng cậu kết hôn "

" Thôi , ta có công việc phải đi trước, con ở lại đây chăm sóc cho cậu ta đi "

Ông thấp giọng nói , sau đó cất bước ra ngoài.

Cánh cửa từ từ khép lại. Vương Lăng Thần ngay lập tức kéo cô ngồi xuống , vòng tay ôm lấy cô.

" Sao anh lại làm như vậy ? " - Hàn Lệ Ái khó xử nhìn hắn.

" Làm gì cơ ? "

" Anh đã nói không thích kinh doanh mà. Sao bây giờ lại... "

" Ái Á , anh đã suy nghĩ kỹ rồi. Chuyện thích hay không thích đối với anh không còn quan trọng nữa. Đối với anh , bây giờ em là chuyện quan trọng nhất "

. Anh muốn đường hoàng lấy em về làm vợ của anh , muốn mọi người phải công nhận em là người phụ nữ của anh , tất cả đều phải chúc phúc cho chúng ta "

Vương Lăng Thần hôn hôn lên chóp mũi cô, yêu chiều nói.

Cô lo lắng nhìn hắn , nhỏ nhẹ hỏi - " Nhưng anh chắc mình sẽ làm được chứ ? Thứ mà bản thân ghét sợ rằng sẽ không thể miễn cưỡng làm được "

Hắn bật cười trước bộ dạng của cô , lại đưa tay捏 má cô - " Ái Ái , đúng là anh ghét kinh doanh nhưng không có nghĩa là anh không biết kinh doanh "

" Thật chứ ? "

Hàn Lệ Ái tròn mắt nhìn hắn.

" Tin anh đi , có được không ? Và lại anh còn có em là thần đồng trong thương giới ở bên cạnh , sợ gì không làm được "

Hắn nhếch miệng ranh mãnh nói.

" Léo mép "

Cô bắt mắt nhìn hắn .

Vương Lăng Thần đột nhiên ôm lấy cô, gương mặt anh tuấn vui vào hõm cổ trắng mịn, hít lấy hương thơm dịu nhẹ ngọt ngào. Hắn giọng khàn khàn lên tiếng.

" Ái Ái , để có được em cho dù bất cứ điều gì anh cũng sẽ đánh đổi ".

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Cô Lại Bỏ Trốn

" Nhưng anh cũng vì như vậy mà miễn cưỡng bản thân . Nếu anh không thích thì đừng làm "

Hàn Lệ Ái ngọt ngào hai tay ôm lấy mặt hắn.

" Chẳng phải em đã từng nói , thứ em muốn nhất là tập đoàn Vương thị ? Vậy anh sẽ lấy cho em " - Vương Lăng Thần cúi xuống nhìn cô nghiêm túc nói.

Cô nghe vậy vội vàng lên tiếng - " Thần , em lúc đó chỉ là thuận miệng nói ra. Em bây giờ , thực sự những thứ đó đối với em không còn quan trọng nữa "

Ngón tay thô ráp khẽ vuốt ve gò má trắng mịn của cô , hắn giọng trầm thấp hỏi - " Vậy em muốn gì ? Em nói đi , tất cả anh đều có thể cho em "

Hàn Lệ Ái lại lắc lắc đầu , vòng tay ôm cổ hắn - " Em không muốn gì cả. Ngoại trừ tình yêu của anh ra , thứ gì em cũng không cần đến "

" Ái Ái... "

Hắn hạnh phúc vô bờ , siết chặt cô trong vòng tay. Thì thầm gọi tên cô.

Bỗng nhiên , Vương Lăng Thần chăm chú quan sát gương mặt xinh đẹp như phát hiện ra điều gì đó , sau đó khẽ chau mày . Bàn tay to lớn nắm nhẹ cằm cô , xoay mặt cô qua.

" Ái Ái , là cô à kia làm em ra như vậy ? "

Hắn tức giận nhìn gò má còn sưng đỏ của cô.

Hàn Lệ Ái cắn cắn môi , chần chừ lên tiếng - " Em không sao , chỉ qua ngày mai là hết sưng thôi "

Con ngươi đen láy co giãn nhất thời , không khó để nhận ra hắn là đang rất tức giận.

" Ái Ái , anh nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta ! "

" Thần , không cần phải như vậy. Em.. "

" Suyt "

Ngón tay thon dài chặn lại trước môi cô không để cô nói hết lời. Vương Lăng Thần bá đạo mở miệng - " Những chuyện này em không cần phải bận tâm đến , tất cả hãy để anh lo. Ái Ái tâm tư của em chỉ cần đặt hết vào anh là đủ , những người khác em đừng quan tâm đến "

Gương mặt anh tuần lại muốn chạm đến môi cô nhưng một lần nữa lại bị phá hỏng bởi tiếng gõ cửa.

Vương Lăng Thần dừng động tác lại , hần quả thực lần này nổi giận. Người quản gia này không biết giây phút riêng tư của người khác là gì sao ? Từ nãy đến giờ cứ làm phiền cô và hần.

" Chuyện gì ? "

Hần lạnh lùng quát khế.

" Thừa cậu chủ , có Thiệu thiếu gia và Vu nhị thiếu gia đến thăm , họ còn mang theo rất nhiều người "

Lệ Quyên đứng sau cánh cửa , chần chừ nói.

" Nhiều người ? " - Vương Lăng Thần cau mày.

" Ta biết rồi. Bà lui đi , nói với bọn họ ta sẽ xuống ngay "

" Thần... "

Thấy hần định bước xuống giường , cô liền ngăn lại.

" Anh đang bị thương , vừa mới tỉnh dậy không nên di chuyển nhiều "

" Vậy em giúp anh xuống lầu đi " - Hần cười cười nói.

Hần Lệ Ái có chút buồn cười liền gật đầu - " Được , ra đây để em đỡ anh "

*****

Hần Lệ Ái đỡ hần đi xuống cầu thang . Vừa bước xuống , cô đã nhìn thấy Vu Tích Kỳ và Thiệu Nha ngồi trên ghế sofa, xung quanh căn phòng chỉ toàn là vệ sĩ của bọn hần.

Nhưng điều làm cô kinh ngạc hơn hần chính là bên cạnh ghế sofa có một đám người bị trói quỳ trên sàn nhà , mặt mũi bị đánh bầm dập. Cô vẫn còn nhớ bọn chúng chính là đám vệ sĩ ngày hôm qua định giờ trò với cô , kể bên chúng không ai khác ngoài kẻ chủ mưu Nhan Tuyết .

Cô đỡ hần ngồi xuống cái ghế sofa đối diện. Rồi ngồi xuống bên cạnh hần. Vương Lăng Thần không do dự vòng tay ôm lấy eo cô.

" Hai người nha , tình cảm thâm thiết vừa thôi " - Thiệu Nha trêu đùa nói.

Vương Lăng Thần chỉ trừng mắt nhìn người đối diện - " Thôi đùa dỡn đi , mình còn chưa tính sổ với cậu "

Thiệu Nha nghe vậy liền làm mặt trù ụ như ủy khúc. Vu Tích Kỳ ngồi bên cạnh lắc đầu rồi mới lên tiếng - " Lão đại , đây là bọn người cậu ra lệnh giữ lại cho mạng sống "

" Vậy còn Đào Ngôn và đám vệ sĩ kia cậu xử lý thế nào rồi ? " - Hần thấp giọng hỏi.

" Theo ý lão đại cậu , mình đã cho ép bọn chúng thành nước rồi "

Vu Tích Kỳ cười lật nói.

" Tốt "

" Lôi cô ta ra đây " - Vương Lăng Thần thấp giọng ra lệnh .

Ngay lập tức , một người vệ sĩ lời Nhan Tuyết đang bị trói lại đến trước mặt hần. Cô ta vẫn chưa bị làm gì nên thân thể còn nguyên vẹn , Thiệu Nha và Vu Tích Kỳ cũng không muốn ra tay vì cô ta là nữ nhân. Nhưng đêm hôm qua , hai người đã để Nhan Tuyết chứng kiến cảnh hành quyết Đào Ngôn và người của hần. Cô ta sợ hãi đến mức hết lên , mặt cắt không còn giọt máu.

Nhan Tuyết mặt mày trắng bệch vừa nhìn thấy hần liền bò tới , nắm ông quần hần - " Lăng Thần , cứu em , xin anh tha em. Em không có làm gì hết , tất cả là do tên họ Đào kia làm ra , không phải em "

Vương Lăng Thần ngay lập tức một cước đá vào mặt cô ta khiến cho Nhan Tuyết ngã lăn ra đất.

"Đừng có dùng bàn tay dơ bẩn của cô chạm vào người tôi. Tôi đã từng cảnh cáo cô rồi, đến giờ phút này cô mới biết sợ sao ? " - Hắc sát giọng lạnh lẽo.

"Không, em.. "

Cô ta sợ hãi giọng líu nhíu.

"Cô đã đánh Lệ Ái ? " - Hơi thở nguy hiểm từ câu hỏi của Lăng Thần phát ra.

"Là vì cô ta dám mắng em ! " - Nhan Tuyết tức giận nhìn cô.

Hắn ánh mắt lạnh lùng nhìn người quỳ dưới đất - "Được, cô còn dám mạnh miệng đến như vậy. Xem ra tôi không thể từ bi thêm nữa. Người đâu ?! "

Người vệ sĩ lúc này ngay lập lại gần đứng kề bên cô ta, chờ trực sẵn.

"Tôi cho cô biết, kẻ nào dám động đến người phụ nữ của Vương Lăng Thần tôi thì chỉ có một con đường duy nhất chính là xuống địa ngục. Nhưng trước khi cho cô xuống thì phải cho cô chịu đựng những gì cô đã gây ra cho Lệ Ái "

Khí thái của hắn lạnh đến mức cực điểm, khiến cho ai ngồi gần đó cũng lạnh run người.

Nhan Tuyết nghe hắn nói cả người run lên.

"Tất cô ta, tát đến chừng nào tay người không thể đánh nữa thì thôi " - Vương Lăng Thần lạnh lùng ra lệnh với người vệ sĩ.

"Không... "

"Bốp... "

Nhan Tuyết chưa kịp mở miệng thì người vệ sĩ đã nhanh chóng xuống tay đánh cô ta. Bàn tay to lớn của người đàn ông tát thẳng vào mặt cô ta nghe một tiếng rất lớn.

"Bốp... "

"Bốp... "

".... "

Người vệ sĩ đánh liên tục, hết bên má trái rồi đến má phải của cô ta. Nhan Tuyết dù vô cùng đau đớn nhưng cũng không có thời gian để kêu lên, cô ta bị tát liên tục đến mức không thở nổi. Vu Tích Kỳ và Thiệu Nha ngồi xem rất thích thú vì bọn họ trước giờ cũng không ưa gì cô ta.

Tất hết gần nửa tiếng đồng hồ, người vệ sĩ mới bắt đầu hết hơi mỗi tay dừng lại. Nhan Tuyết muốn gục xuống đất, hai má cô ta sưng phù đến mức bầm tím, khóe miệng cũng bị chảy máu.

"Xong rồi thì các người mang cô ta đến động chứa đi, cho cô ta biết mùi đàn ông là gì " - Vương Lăng Thần cười lạnh một cái.

Nhan Tuyết kinh hãi nhìn hắn. Cả người run bần bật, bị hai tên vệ sĩ xách tay lôi đi.

"Không, không ! Buông tôi ra... "

Cô ta hải hùng hét lên nhưng đã bị lôi ra khỏi cửa.

"Còn đám người này... "

Vương Lăng Thần di chuyển ánh mắt sang sáu tên vệ sĩ của Đào Ngôn đang quỳ ở kia. Bọn chúng nhìn hắn mà lạnh run người.

Chúng trước giờ vẫn thường nghe nói ông trùm Mafia khét tiếng của Tam Vương hội nổi tiếng là hành xử tàn nhẫn, ngày hôm qua lại chứng kiến cái chết của Đào Ngôn, bọn chúng càng thêm sợ hãi.

"Lão đại cậu tính xử lý chúng như thế nào ? " - Thiệu Nha nghiêm túc lên tiếng.

Vương Lăng Thần ánh mắt u ám nhìn bọn chúng. Dám chạm vào Lệ Ái của hắn, hắn nhất định sẽ không cho bọn chúng toàn thân.

Hắn chậm rãi thốt ra bốn từ, đậm mùi máu tanh.

"Ngũ mã phanh thây "

"Được nha , nhưng mà hiện tại không có ngựa , chúng ta dùng xe chắc nhanh hơn nhiều " - Thiệu Nha thích thú nói.

" Vậy bọn chúng giao cho hai người các cậu "

Vương Lăng Thần lạnh lùng nói sau đó ôm lấy cô - " Ái Ái , chúng ta lên lầu thôi "

*****

" Thần , anh cũng không nên làm như vậy "

Trở lại phòng , Hàn Lệ Ái đỡ hấn nằm lên giường rồi ngồi bên cạnh , nhỏ nhẹ nói .

Vương Lăng Thần vòng tay phải ôm eo cô , đầu hấn gác lên vai cô , có chút ưỡ oải lên tiếng - " Chuyện gì cơ ? "

Nhìn bộ dạng lười biếng của hấn làm , cô liền lắc đầu cười khỏ - " Ý em là chuyện của Nhan Tuyết , chỉ cần cảnh cáo một chút là được , anh không cần nhất thiết phải đối xử với cô ấy như vậy . Em không muốn nhìn thấy... "

" Ái Ái , anh không phải làm vì em "

Đôi mắt Vương Lăng Thần khép hờ gác trên vai cô , nhẹ nhàng mở miệng cướp mất lời cô.

Hàn Lệ Ái hơi ngạc nhiên vì lời nói của người đàn ông , cô khó hiểu nhìn hấn . Lại thấy khoe môi ranh mãnh cong lên một đường hoàn hảo . Hấn mở mắt ngồi thẳng dậy , chăm chú nhìn cô.

" Anh làm như vậy là vì anh . Vì cô ta dám làm tổn thương đến người phụ nữ anh yêu nhất , người nắm giữ trái tim anh . Cô ta làm em tổn thương chính là làm trái tim anh đau đớn . Bởi vậy anh muốn trừng phạt cô ta là vì bản thân mình " - Hấn ôn nhu nói với cô.

Hàn Lệ Ái lồng ngực rộn ràng , trái tim rung động từng đợt . Người đàn ông này thật là...

" Ái Ái , chỉ cần chờ một thời gian nữa thôi . Anh nhất định sẽ đường đường chính chính biến em thành người phụ nữ của anh . Cùng em kết hôn "

Vương Lăng Thần ôm lấy thân thể mềm mại . Đôi môi thốt ra những lời hứa hẹn chắc nịch.

Cô ghen ngào gật đầu . Cô sẽ chờ , bao lâu cũng sẽ chờ hấn.

Vương Lăng Thần chịu không được lại cúi xuống hôn cô . Môi hấn quần quýt lấy cánh môi anh đào . Trêu ghẹo lưỡi cô . Nóng bỏng ma sát giữa hai khuôn miệng.

Hàn Lệ Ái hai tay đặt lên vai hấn . Cùng hấn tạo nên một vũ khúc triền miên , ngọt ngào , thâm tình không dứt.

*****

Mấy tuần liền , Vương Lăng Thần cùng cô đều ở trong biệt thự . Cô suốt ngày đều ở bên hấn , chăm sóc cho hấn . Cho dù cô muốn rời đi nửa bước , hấn cũng không cho . Vương Lăng Thần gần như dính như sam trên người cô.

Trong thời gian này , Lăng Nguyệt cố đến thăm cô nhưng cũng chỉ gặp được vài phút vì hấn ở bên cạnh mặt mày đen sầm . Cô cũng chỉ biết cười khỏ đồ dành hấn như một đứa trẻ mỗi khi hấn nổi giận . Mà Thiệu Nha cũng chịu khổ không kém , bị Vương Lăng Thần điều việc muốn tắc thờ . Bất hết đi điều tra chỗ này lại điều tra chỗ khác dù chỗ đó chưa chắc có lợi ích gì cho Tam Vương hội.

Cũng vì bị thương nên Hàn Lệ Ái nhất quyết không cho hấn động vào người cô . Trên người hấn vết thương đầy rẫy , một tay lại bị gãy bó bột làm sao có thể vận động mạnh ?

Vương Lăng Thần nhiều lúc lên con đòi muốn ăn cô nhưng vì hấn đang bị thương và lại cô nhanh nhẹn trốn thoát nên hấn không làm gì được . Nhiều lần cũng mở miệng dụ dỗ bên tai Lệ Ái nhưng đều bị cô thẳng thắn cự tuyệt . Hấn là bị bỏ đói đến mức lồng lộn.

Một đêm , trên chiếc giường lớn hấn vòng tay ôm cô chìm vào giấc ngủ . Đến khuya , Hàn Lệ Ái bị đánh thức bởi tiếng điện thoại rung lên nằm dưới gối.

Vương Lăng Thần vẫn còn đang say giấc . Cô khẽ nhấc cánh tay hấn qua một bên , ngồi dậy cầm lấy điện thoại ra khỏi phòng.

Cô vừa bắt máy đã nghe thấy tiếng cha mình vang lên.

Một lúc sau , gương mặt xinh đẹp sững sốt , ánh mắt vô cùng nghiêm trọng.

Sau đó , cô hít thở sâu một cái lại hé cửa nhìn người đàn ông đang nằm ngủ trên giường . Tay nắm chặt điện thoại , nhỏ giọng nói - " Con biết rồi , con sẽ lập tức bay qua đó "

*****

Sáng hôm sau , Vương Lăng Thần tỉnh dậy vẫn chưa mở mắt ,cánh tay định giang qua ôm lấy người con gái. Nhưng giường bên cạnh hoàn toàn trống trơn.

Hắn giật mình mở mắt ngồi dậy , tròng mắt nhìn khoảng giường trống trải. Đột nhiên hắn có cảm giác không an tâm. Cô từ trước đến giờ buổi sáng cho dù có tỉnh dậy trước thì vẫn nằm trên giường chờ hắn cùng tỉnh giấc.

Vội vã bước xuống giường , Vương Lăng Thần nhìn qua phòng tắm , lại xem xét phòng đọc sách , gần như tất cả các phòng hắn đều xem qua nhưng bóng dáng cô hắn vẫn không thấy đâu. Trong lòng hắn nóng như lửa đốt.

Hắn đi nhanh xuống lầu , lạnh lùng hỏi người quản gia .

" Sáng giờ bà có thấy Lệ Ái đâu không ? "

" Thưa , chẳng phải tiểu thư ở trên phòng ngủ cùng cậu chủ vẫn chưa dậy hay sao ? " - Lệ Quyên khó hiểu đáp.

Con giận của hắn như muốn trào lên . Vương Lăng Thần gọi hết tất cả vệ sĩ có mặt trong ngôi biệt thự đến . Điện cường ra lệnh - " Các người cho dù phải lục soát hết toàn bộ thành phố này , lục địa này cũng phải tìm cho ra cô ấy ! Nếu không ta sẽ cho từng kẻ một trong các người bị ép thành nước ! Nghe rõ chưa ?! "

Đám vệ sĩ nhìn thấy bộ dạng của hắn mà sợ hãi đồng loạt cúi đầu nghe lệnh - " Vâng , thưa lão đại "

Vương Lăng Thần tay nắm chặt thành quyền , găm lên một tiếng hét đỏ chiếc bàn thủy tinh trước mắt. Toàn bộ đồ vật kể cả chiếc bàn đều bể nát dưới tay hắn.

Vương Lăng Thần bây giờ thực sự chỉ muốn giết người. Con giận trong lòng hắn như nước sôi ùng ục. Mạch máu của hắn muốn căng ra . Hắn dần trở nên phát điên.

Cô ! Hắn không ngờ cô lại đối xử như vậy với hắn một lần nữa !

Cô một lần nữa lại lên lúc rời bỏ hắn !

Một lần nữa dám tự tiện bỏ trốn !

Bạn đang đọc truyện *Dạy Đồ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Hiểu Lâm Hóa Thành Ngọt Ngào

Cánh cửa gỗ được đẩy nhẹ ra , bên trong là căn phòng ngủ tối om chìm trong bóng tối , có thể nghe thấy được mùi rượu thoang thoảng đâu đây. Trên sàn nhà đầy rẫy các vỏ chai rượu nằm lẫn lộn .

Đối diện khung cửa sổ phòng ngủ được kê một chiếc ghế sofa đơn màu đỏ che khuất đi ánh sáng ít ỏi của ánh trăng chiếu vào căn phòng .

Người đàn ông cao lớn ngồi trên ghế đối diện với khung cửa sổ. Không thể thấy được gương mặt hắn nhưng lại có thể nhìn thấy cái bóng của hắn in dài trên mặt đất. Cái bóng đen lạnh lẽo cùng tĩnh mịch. Hơi thở hắn thô ráp nồng nặc mùi rượu.

Một người vệ sĩ bước vào trong phòng , đứng đằng sau chiếc ghế cúi người cung kính nói.

" Thưa lão đại , chúng tôi điều tra được Hàn tiểu thư đã mua một vé máy bay bay đến thành phố Berlin nước Đức vào rạng sáng ngày hôm nay "

Anh ta vừa dứt lời , ngay lập tức ly rượu thủy tinh trên tay người đàn ông bị bóp nát đến mức vỡ ra. Từng mảnh thủy tinh đâm sâu vào da thịt hắn. Nhưng Vương Lăng Thần một chút cũng không cảm thấy đau đớn.

Trong lòng hắn còn đau đớn hơn gấp vạn lần , trái tim dường như bị ai xé nát. Hắn còn nhớ rõ từng câu từng chữ cô đã nói với hắn.

" Thần... Em yêu anh. Suốt đời này chỉ yêu một mình anh , chỉ sẽ ở bên cạnh người đàn ông tên là Vương Lăng Thần ,... "

Tất cả chỉ là lừa gạt thôi sao ? Vương Lăng Thần không ngờ sau bao nhiêu tình cảm hắn dành cho cô vậy mà cô lại một lần nữa tàn nhẫn vứt bỏ tất cả ? Hắn tưởng rằng mình đã có thể nắm giữ trái tim cô , nhưng thóa ra tất cả đều là do hắn ảo tưởng.

Yêu càng sâu thì hận càng nhiều . Làm sao hắn có thể tha thứ cho cô ?

Hàn Lệ Ái , nếu lần này tôi bắt được em thì suốt đời suốt kiếp này em cũng đừng hòng rời khỏi tôi nữa bước. Tôi nhất định dùng dây trói chặt em vào cơ thể tôi. Để em không có cách nào bỏ trốn !

" Người lui đi "

Một lúc sau Vương Lăng Thần giọng khàn khàn lên tiếng.

" Vâng , thưa lão đại " - Người vệ sĩ cẩn trọng cúi đầu rồi lùi ra khỏi phòng.

*****

Thành phố Berlin - Đức

...Công ty Gemma...

Hàn Lệ Ái rời khỏi phòng họp đã là lúc mặt trời vừa lặn. Theo sau cô là người thư kí thân cận. Bước vào trong thang máy , cô thấp giọng lên tiếng - " Mọi chuyện còn lại giao lại cho anh. Anh tự biết sắp xếp rồi chứ ? "

" Vâng , thưa tổng giám đốc cứ yên tâm. Tôi sẽ sắp xếp ổn thoả " - Luke kính cẩn đáp .

Ra khỏi công ty , Hàn Lệ Ái ngồi vào đằng sau chiếc Maybach màu trắng. Lạnh lùng ra lệnh - " Về khách sạn KingWorld "

Người tài xế nghe lệnh , khởi động máy nhanh chóng cho xe rời đi. Hàn Lệ Ái ngồi trong xe ngược nhìn ra bên ngoài cửa sổ , hai tay day day mi tâm. Từ lúc xuống máy bay đến giờ , cô đều là ở trong phòng họp công ty xử lý công việc. Chưa được ăn uống hay nghỉ ngơi gì cả . Tinh thần không tránh được có chút mệt mỏi.

Cha cô nửa đêm gấp gáp gọi điện cho cô là vì có một chút rắc rối của công ty ở Đức. Chuyện này ở mức độ khá nghiêm trọng , sơ sót cũng có thể ảnh hưởng đến tập đoàn rất nhiều nên chỉ có thể giao cho cô xử lý. Gemma tuy là một công ty thuộc chi nhánh của tập đoàn Auheron nhưng sức ảnh hưởng của nó rất lớn , mỗi năm đều thu về cho tập đoàn lợi nhuận khổng lồ. Tầm quan trọng là không thể thiếu.

Vì chuyện này rất gấp cần phải xử lý nhanh , Hàn Lệ Ái bất đắc dĩ nên mới lựa chọn trốn đi mà không kịp báo cho hấn. Chắc hẳn , Vương Lăng Thần rất không vui. Cô vẫn đang suy nghĩ xem khi trở về nên đổ dành hấn ra sao mới chịu người giận.

*****

...Khách sạn KingWorld...

Thang máy chạy thẳng lên tầng trên cùng của khách sạn. Hàn Lệ Ái ra khỏi thang máy , rút chiếc thẻ từ trong túi xách ra và lên máy khóa được gắn trên cánh cửa phòng tổng thống.

Chiếc máy kêu lên một tiếng "tút" rồi chớp đèn mở khóa. Cô đẩy cửa bước vào , định với tay bật đèn cảm ứng .

Bất thành linh , người nào đó đẩy mạnh Hàn Lệ Ái vào cánh cửa. Cô giật mình hoảng hốt chưa kịp kêu lên thì bị người đó ép chặt vào cánh cửa. Hấn điên cuồng hôn cô. Hơi thở hấn thô xuyên can quét môi cô , cuốn lấy hơi thở yếu ớt.

Thoạt đầu, Hàn Lệ Ái sừng sốt ra tay đánh người đàn ông nhưng hấn cả người cao lớn như bức tường rắn chắc giam giữ cô. Sau đó , cô lại ngửi thấy hương thơm nam tính quen thuộc. Cảm nhận đôi môi mỏng quen thuộc nhắm nháp môi cô , Lệ Ái càng giật mình.

Cô tay chân loạn choạng với tới bật đèn. Ánh sáng phát ra chiếu rọi lên gương mặt anh tuấn mị hoặc , ngũ quan hoàn hảo bất phàm .

" Thần... "

Hàn Lệ Ái không thể lên tiếng nổi khi mà hấn cứ liên tục tấn công môi cô . Hai cánh tay to lớn ôm chặt lấy cơ thể mềm mại , nhấc bổng cô lên , hấn đi nhanh vào phòng ngủ.

" A... "

Cô bị hấn ném xuống chiếc giường cỡ nệm cao cấp cỡ lớn không thương tiếc .

" Thần... "

Hàn Lệ Ái muốn mở miệng nhưng hấn đã nằm đè lên người cô , cúi xuống ngấu nghiến đôi môi anh đào như trút bỏ giận dữ . Cánh môi cô bị hấn cắn nát cuồng dã. Vương Lăng Thần ép chặt cô xuống giường , thân thể cứng rắn cảm nhận từng đường cong mê người trên cơ thể cô. Làm hấn dục vọng sâu thẳm như muốn bùng lên .

Lưỡi hấn sục sạo trong khoang miệng cô , tìm kiếm lưỡi cô quấn lấy chặt chẽ mà mát. Môi hấn ma sát khít chặt với môi cô , mê hoặc nóng bỏng . Vương Lăng Thần hôn lên cánh môi đầy thô bạo làm cô cơ hồ muốn nghẹt thở lại có chút đau .

" Thần... Dừng lại, dừng lại đi " - Hàn Lệ Ái hai tay muốn đẩy hấn ra.

" Dừng ? Không bao giờ . Hôm nay tôi sẽ bắt em trả giá vì một lần nữa em to gan dám tự tiện rời bỏ tôi ! "

Hấn tức giận gầm lên.

" Rời bỏ ? Thần , anh đang nói cái gì vậy ? "

Cô chống tay lên ngực hấn , muốn cản hành động của hấn lại. Đôi môi đã bị hấn hôn đến mức sưng tấy. Ánh mắt khó hiểu nhìn người bên trên.

Vương Lăng Thần đôi mắt sắc bén nhìn cô. Cát giọng đầy giận dữ - " Em là nửa đêm trốn khỏi biệt thự. Em tưởng rằng bay ra nước ngoài thì có thể cao chạy xa bay sao ? Em muốn rời bỏ tôi ? Dẹp ngay ý nghĩ đó đi , em cả đời này cũng không thoát khỏi tay tôi , em là thuộc quyền sở hữu của tôi ! "

Nghe lời nói của hấn , cô liền giật mình vội vã lên tiếng - " Thần, anh hiểu lầm rồi. Tất cả mọi chuyện không phải như anh nghĩ đâu "

" Không phải như tôi nghĩ ? Vậy em muốn tôi phải nghĩ như thế nào ?! "

Vương Lăng Thần lạnh lùng nói.

" Thần , anh nghe em nói. Hôm qua , khoảng 1 giờ sáng cha em gọi điện đến nói công ty ở Đức đang gặp rắc rối rất nghiêm trọng cần phải giải quyết gấp. Em là tổng giám đốc cũng là người thừa kế, em không thể không có trách nhiệm với tập đoàn . Mọi chuyện lại quá gấp gáp nên em mới bất đắc dĩ phải đi vào lúc nửa đêm. Em sợ làm anh thức giấc nên không báo cho anh. "

Hàn Lệ Ái nhỏ giọng giải thích.

Hấn ngồi dậy , đôi môi mím chặt nhìn cô . Cơ mặt hấn đã dần ra đời chút.

Cô thấy thế vội vàng vòng tay ôm cổ hấn - " Em xin lỗi , là lỗi của em. Anh đừng giận nữa có được không ? Em chỉ định sau khi giải quyết xong công việc sẽ ngay lập tức bay về với anh. Em không có nói dối , khi em đi chỉ đem theo túi xách và hai bộ đồ , còn lại tất cả đồ đạc em đều để lại ở biệt thự mà "

Vương Lăng Thần nhìn thấy bộ dạng khẩn trương của cô , lòng hấn như mềm ra. Không nổi lòng nào trách cứ cô. Hấn hai tay ôm chầm lấy thân thể nhỏ nhắn , gương mặt anh tuấn chui rúc vào hõm cổ trắng nõn của cô , hít lấy hương thơm mê hoặc. Hấn lúc nào cũng rất sợ , cũng rất lo lắng sẽ có một ngày cô lại rời bỏ hấn. Tình yêu chính là như vậy , càng yêu lại càng sợ mất.

" Anh đừng giận nữa có được không ? " - Giọng cô dịu dàng năn nỉ người đàn ông một lần nữa.

Vương Lăng Thần không trả lời. Cô chỉ cảm nhận thấy tiếng thở dài của hấn bên vai cô. Hàn Lệ Ái không ngờ hấn lại bay đến đây , càng không ngờ hấn lại tức giận đến như vậy. Có lẽ cô không nên tự hành động như vậy. Đã biết hấn thường cảm thấy bất an vậy mà cô lại bỏ đi không nói một lời. Lần này , quả thật là cô có phần không đúng.

" Lúc này anh có làm em đau không ? "

Giọng hấn trầm khàn vang lên.

Hàn Lệ Ái vội lắc đầu. Đau lòng ôm lấy hấn. Lại phát hiện mùi rượu trên cơ thể hấn. Cô sốt ruột lo lắng mở miệng hỏi - " Thần , anh lại uống rượu sao ? Em đã nói không cho phép anh uống rượu nữa cơ mà "

Hơi thở hấn thô ráp , khê hít thở . Vương Lăng Thần hai tay vẫn siết chặt cơ thể cô. Cát giọng khàn khàn - " Anh có uống một ít. Vì anh cứ nghĩ em lại rời bỏ anh "

Giờ đây hấn cảm thấy bản thân mình mềm yếu hơn bao giờ hết. Cuộc sống của hấn thực sự hoàn toàn phụ thuộc vào cô. Tất cả đều dựa dẫm vào cô. Vương Lăng Thần hấn không thể không có cô ở bên cạnh. Cô chính là hơi thở của hấn , không có cô cũng giống như hấn sống mà không thể thở .

" Người đàn ông ngốc , anh không tin em sao ? Rượu rất có hại cho sức khỏe của anh. Từ nay về sau nhất định em không cho anh uống rượu nữa " - Cô nhẹ giọng nói lời trách móc.

Sau đó , Hàn Lệ Ái nhìn xuống tay hấn lại giật mình thảng thốt , đôi lông mày lá liễu nhíu chặt - " Anh sao lại dễ bị thương như vậy ? "

Tay hấn vừa được tháo bột chưa bao lâu mà bây giờ trên bàn tay lại bị băng bó một lớp dày như vậy. Làm cô cứ lo lắng sốt ruột không thôi.

" Anh không sao, em không cần phải lo "

" Sao lại bảo không sao ? Em làm sao mà không lo cho anh được. Anh cứ suốt ngày làm bản thân bị thương như vậy. Làm em rất lo lắng , anh có biết không ? "

Cô nói như muốn khóc , cổ họng dường như nghẹn lại.

" Ái Ái...anh xin lỗi "

Trái tim hần thổn thức vì lời nói của cô. Giây sau , Vương Lăng Thần đã ngay lập tức chiếm đóng môi cô. Quấn lấy đoạn lưỡi mềm mại , hút hết tư vị ngọt ngào.

Cánh môi cô cũng bị hần đoạt chiếm , tấn công mạnh mẽ. Tất cả khao khát trong lòng dường như đều bộc phát vào nụ hôn của hần. Vương Lăng Thần hần cả đời muốn có được đôi môi này , hương thơm này , thân thể này , trái tim này của cô. Tất cả đều phải là của hần.

Hàn Lệ Ái hô hấp gấp gáp. Hai bàn tay phản hồng ôm chặt gáy của hần , từng ngón tay thanh mảnh luồn vào mái tóc bông bênh của hần . Hơi thở yếu ớt của cô hòa quyện vào hơi thở nam tính thô ráp tạo nên một luồng không khí nóng bỏng dâng lên trong cơ thể hai người. Hàn Lệ Ái cô yêu người đàn ông này vô cùng

" Anh yêu em , rất yêu em... " - Vương Lăng Thần nhẹ nhàng ní non lời yêu bên tai cô.

" Em cũng rất yêu anh " - Hàn Lệ Ái cảm thấy ngọt ngào trong lòng , chậm rãi đáp.

Một lúc sau , hần day đưa tạm thời rời xa môi cô , thấp giọng nói - " Ái Ái , anh suy nghĩ kỹ rồi. Ngày mai về Bắc Kinh chúng ta cùng nhau đi đăng kí kết hôn đi "

" Nhưng chẳng phải anh nói... "

" Anh biết mình đã hứa với cha em sau khi có được Vương thị mới được phép cùng em kết hôn. Nhưng anh không thể đợi được nữa , anh muốn có em ngay bây giờ , muốn luật pháp thừa nhận em là vợ của anh. Chúng ta chỉ đi đăng kí thôi , sau khi anh thực hiện lời hứa với cha em thì lúc đó chúng ta hãy cử hành hôn lễ "

" Thần , em cảm thấy chuyện này... " - Hàn Lệ Ái dè dặt lên tiếng .

" Ái Ái , em trước sau gì cũng phải gả cho anh mà thôi . Em là người phụ nữ của anh. Người được phép ở bên cạnh em chỉ có thể là Vương Lăng Thần này "

Hần kiên quyết mở miệng.

" Anh đó , bá đạo vừa thôi " - Cô bất mãn nhìn hần. Cuối cùng cũng đành phải gật đầu đồng ý. Cô còn có sự lựa chọn nào khác sao ? Với lại hần là người đàn ông cô yêu , cô còn phải dè chừng điều gì chứ ?

Cô yêu hần , đã quyết định trở thành vợ của hần. Thì cho dù sớm hay muộn cùng đâu còn quan trọng.

Vương Lăng Thần khoe miệng giờ cao vô cùng hài lòng. Đột nhiên hần ôm chầm lấy cô đè cô nằm xuống dưới thân .

" Ái Ái , vết thương của anh lành rồi "

Đối diện với ánh mắt nóng bỏng của hần , cô đương nhiên biết hần muốn gì. Hàn Lệ Ái khẽ nuốt nước bọt. Hần sẽ không đòi hết nợ của mấy tuần qua chứ ?

" Vậy thì làm sao ? " - Cô ra vẻ tự nhiên nhất mở miệng hỏi.

" Còn hỏi sao ? Ái Ái , em hành hạ anh bao nhiêu lâu vậy rồi hôm nay phải đền bù cho anh chứ ? "

Hần xấu xa lên tiếng.

Bàn tay to lớn bắt đầu thăm dò cơ thể cô , vuốt từng đường cong đầy đặn. Vương Lăng Thần cẩn nhẹ lên vành tai tinh xảo của cô , giọng trầm khàn gọi cảm dụ dỗ cô - " Ái Ái , anh muốn em. Muốn được lạc lối trong cơ thể mềm mại của em... "

Hàn Lệ Ái mặt đỏ bừng bừng. Xấu hổ đến mức chỉ muốn kiểm cái lỗ chui vào . Người đàn ông này thật không biết xấu hổ. Lại dám ngang nhiên nói ra những lời vô sỉ như vậy.

Từ từ , quần áo trên cơ thể hai người đều rơi xuống tấm thảm lông. Trên chiếc giường lớn màu đỏ , bắt đầu một cuộc hoan ái ngọt ngào. Người đàn ông thân thể tráng kiện cứng rắn như thép bao bọc người con gái nhỏ nhắn.

Tiếng rên rỉ kiều mị vang lên hòa vào hơi thở đục ngầu của người đàn ông. Một tiếng gầm nhẹ trong họng , cùng là lúc mọi động tác trở nên cuồng dã. Người con gái quăn chặt lấy cơ thể người đàn ông như dây leo. Bám lấy bờ vai to lớn , nương theo từng nhịp điệu kích tình.

Hai cơ thể dính chặt vào nhau. Cùng nhau va chạm , cùng nhau cảm nhận , cùng nhau hít thở , tất cả đều như muốn hòa nhập lại làm một. Tạo nên một vũ khúc ái tình , lạc vào trong bóng đêm mờ ảo. Nóng bỏng như dung nham phun trào. Khiến cả hai người muốn bùng cháy lên vì nhau.

Chương 44: Con Đường Hàm Tình Yêu

Sáng hôm sau, cô và hắn rời khỏi Berlin về Bắc Kinh. Vương Lăng Thần quả thực vừa xuống máy bay đã lôi cô đến cục dân chính đăng kí kết hôn. Tất nhiên là chuyện này không thể cho Hàn Dật Minh biết, nếu không cha cô sẽ nổi giận lôi đình.

Sau khi vết thương lành hẳn, Vương Lăng Thần đã đến gặp cha hắn. 10 năm nay, hắn không mấy lần gặp Vương Khải, hai cha con gần như cắt đứt liên lạc hoàn toàn. Lam Doanh cũng đã khuyên hắn trở về xin lỗi cha nhưng Vương Lăng Thần chưa bao giờ nghe lời. Ngày hôm nay là vì cô nên hắn mới đến gặp cha nhưng không phải để xin lỗi mà là thương lượng.

Mấy năm nay, tuy rằng Vương thị vẫn nắm vững vị trí là tập đoàn hùng mạnh nhất Châu Á nhưng vị thế của Vương Khải trong tập đoàn đã có phần giảm sút. Vì ông không có người thừa kế nên các cổ đông có phần nghi ngại.

Lúc đầu khi nhìn thấy Vương Lăng Thần, ông tất nhiên vẫn còn rất giận ra lệnh đuổi hắn. Nhưng hắn lại ngang nhiên ngồi xuống trước mặt Vương Khải, thông thả nhả ra từng chữ.

"Thưa cha, con muốn được quay trở lại thừa kế tập đoàn"

Nghe hắn nói, ông lão bật cười lạt lẽo sau đó giận dữ nói - "Anh xem tôi là cái gì, nghĩ bản thân mình là ai. Muốn vứt bỏ thì vứt bỏ tất cả, bây giờ lại muốn quay lại nhận. Anh nghĩ tôi sẽ đồng ý sao?"

"Cha sẽ đồng ý" - Đôi môi ranh mãnh cong lên, chắc nịch lên tiếng.

"Anh dựa vào cái gì mà dám nói như vậy?!"

"Bởi vì trong chuyện này cha cần con hơn là con cần cha"

Wương Khải lại bật cười, lạnh lùng mở miệng - "Nực cười, anh dựa vào đâu mà nói tôi cần anh"

"Thưa cha, 10 năm nay trong ngoài Vương thị vì biết cha không có người thừa kế, sức khoẻ của cha lại có phần nhiều giảm sút nên đã có một số kẻ lăm le vị trí chủ tịch của cha không phải sao? Trong các cuộc họp đại hội cổ đông, lời nói của cha cũng không còn được trọng lượng như trước. Vì vậy con nghĩ nếu như con có thể lấy lại quyền thừa kế, đối với cha là lợi chứ không có hại"

"Chỉ vì điều này mà anh nghĩ tôi cần đến anh. Tôi cho anh biết vị trí người thừa kế này có hàng vạn người muốn, tôi có thể dễ dàng kiếm một người khác thay thế anh. Đưa con nghiệt tổ nghiệt tông như anh tôi vốn dĩ không cần đến" - Vương Khải nhướn mày.

Lần này, hắn lại cười lạt - "Thưa cha giống như lời cha nói con là đứa con nghiệt tổ nghiệt tông nhưng xét cho cùng vẫn là đứa con do chính cha sinh ra. Nếu như thực sự cha muốn kiếm một người thừa kế khác để thay thế vậy thì vì sao 10 năm nay cha không làm. Con nghĩ lý do là gì cha cũng đã hiểu. Con muốn trở về thừa kế Vương thị là để giúp sức cho cha giữ vững vị trí của mình. Mong cha hãy suy nghĩ thật kỹ lưỡng, có con là điều bất lợi hay có lợi"

Ông lão trước mặt gương mặt khê nhẵn lại, cau mày nhìn hắn. Hừ lạnh một cái. Vương Khải thật sự không thể không thừa nhận hắn nói quả thực không sai. Ông quả thực rất cần một người thừa kế, một người có thể củng cố vững chắc vị trí chủ tịch của ông.

Wương Lăng Thần đã thuyết phục được cha hắn mà không phải chịu bất cứ sự uy hiếp nào. Vương Khải tuy còn rất giận nhưng là không còn cách nào khác, đành miễn cưỡng chấp nhận cho hắn thừa kế trở lại. Đưa hắn ngồi lên vị trí tổng giám đốc tài chính của tập đoàn.

Ngay lập tức, bố cục trong tổng công ty dường như được sắp xếp lại hoàn toàn. Vị trí chủ tịch của Vương Khải được nâng lên rất nhiều.

Báo chí truyền thông xôn xao đưa tin liên tục về tổng giám đốc mới của tập đoàn Vương thị. Thiếu gia nhà họ Vương đã quay trở lại giành lấy quyền thừa kế. Chỉ mới vài tháng ngồi lên chiếc ghế tổng giám đốc nhưng hắn đã tỏ rõ cho mọi người thấy thực lực của bản thân. Khi mà liên tục đưa ra những chính sách mới, đầu tư vào những hạng mục đem lại lợi nhuận không lồ cho tập đoàn.

Đến cả Hàn Lệ Ái cũng bị làm cho bất ngờ trước tài trí của hắn trong khoảng kinh doanh. Giải quyết công việc nhanh gọn hoàn hảo, lựa chọn chuẩn mực sắc bén. Có tầm nhìn rất xa lại biết khai thông mọi chuyện. Hắn vốn dĩ không cần đến cô giúp đỡ.

Cái tên Vương Lăng Thần trước giờ đã nổi tiếng nay lại càng nổi tiếng hơn. Trở thành vị tổng tài quyền lực trong giới thương nghiệp Châu Á, một lãnh huyết sát thủ trong giới hắc bạch đạo. Giới quý cô vì thế mà đêm ngày đều mơ mộng về hắn.

Đúng 3 tháng sau, khi hắn đã nắm giữ quyền hành của mình trong tập đoàn, các phe cánh đều đổ vào hắn. Vương Lăng Thần ngay lập tức tuyên bố ngày kết hôn cùng cô. Cùng lúc, hắn lên tiếng công khai mẹ ruột của mình chính là Lam Doanh. Giới truyền thông vô cùng sùng sốt, không ít bài báo

giật tít được đưa ra. Nhưng là vẫn không thể nào làm ảnh hưởng đến quyền lực của hắn.

Vương Khải khi nghe được việc này , lại một lần nữa nổi cơn giận nhưng ông không thể làm gì được . Bởi vì phe cánh trong tập đoàn bây giờ đều thuộc về Vương Lăng Thần , quyền lực của hắn rất lớn. Đôi khi trọng lượng lời nói còn hơn cả ông. Vậy nên Vương Khải chỉ có thể im lặng cho qua việc này.

*****

Cuối tuần , Hàn Lệ Ái cùng Lăng Nguyệt ra ngoài dạo phố mua sắm . Từ lúc đi đăng kí kết hôn , Vương Lăng Thần có phần nói lỏng cho cô nhiều hơn . Nhưng cô cũng phải năn nỉ gây lối để hắn cho phép cô đi ra ngoài cùng Lăng Nguyệt mà có vệ sĩ bảo vệ. Từ vụ Hàn Lệ Ái bị bắt cóc đến giờ , hắn không thích Lăng Nguyệt đưa cô đi đâu cả. Cả hai người đều không ưa nhau , tuy không thể hiện ra ngoài mặt nhưng mà lúc nào cũng làm cô đứng giữa khó sở chọn lựa.

"Này cậu thực sự lấy tên họ Vương đó sao ? "

Ngồi trong quán cà phê , Lăng Nguyệt mặt hầm hực hỏi.

Cô thở hắt ra gật gật đầu - " Phải , mình là muốn kết hôn cùng Lăng Thần "

" Mà hôm đó cậu nhất định phải làm phù dâu cho mình đấy " - Hàn Lệ Ái tươi cười nói.

Cô nàng ngồi đối diện tặc lưỡi - " Thật là , mình không muốn đụng mặt tên đó chút nào . Cậu không biết đâu , lúc nghe tin cậu bị bắt cóc , ánh mắt của anh ta như muốn nhào vô giết mình vậy , cũng may là có Thiệu Nha nói giúp "

" Anh ấy vì quá lo cho mình nên mới như vậy , cậu thông cảm đi mà "

" Biết rồi , biết rồi . Mình biết tên họ Vương đó yêu cậu đến chết rồi "

Cô lắc đầu cười khổ sau đó đột nhiên phát hiện ra điều bất bình thường liền nghi hoặc nhìn người đối diện - " Mà sao hôm nay cậu lại gọi thẳng tên Thiệu Nha nghe thân thiết quá vậy ? Không gọi là tên bê đê này nọ nữa sao ? "

Lăng Nguyệt có chút giật mình , hắng giọng một cái - " Ồ thì mình cảm thấy gọi như vậy có chút bất lịch sự quá nên đổi qua gọi tên thôi "

" Cậu đó nha , mình cảm thấy kỳ lạ là cậu từng nói chỉ ở Bắc Kinh một thời gian ngắn rồi bay về Luân Đôn liền , vậy mà mấy tháng rồi cậu vẫn cảm rề ở đây " - Cô nghiêng đầu hỏi.

Cô nàng mất tự nhiên trừng mắt nhìn cô , giọng điệu luống cuống - " Đây,... Chẳng lẽ cậu không muốn mình ở đây lâu với cậu hay sao ? Mình là có lòng tốt ở đây chăm sóc cho cậu, vậy mà cậu còn nói "

Hàn Lệ Ái chớp chớp hàng lông mi công vít.

" Vậy sao ? Mình hôm qua còn nghe nói Thiệu Nha đã đưa cậu về biệt thự Aries "

" Thì cậu cũng biết mình không biết rành đường Bắc Kinh mà , nên mới bắt đắc dĩ nhờ anh ta " - Giọng cô nàng hơi biến đổi.

" Vậy thì cũng thật kỳ lạ , cậu đến Bắc Kinh cũng đã được hơn 4 tháng , vậy mà vẫn không nhớ được đường về nhà sao ? Còn nữa , lúc trước mỗi lần mình nhờ Thiệu Nha chở cậu là cậu ta nhất quyết không chịu vậy mà bây giờ chỉ cần cậu mở miệng là cậu ta ngay lập tức bay đến " - Cô nheo mắt nghi ngờ hỏi.

" Ý cậu là gì ? "

Lăng Nguyệt cứ chỉ mắt tự nhiên cảm ly trà lên uống.

" Ý mình là gì cậu hiểu mà. Nhưng thôi mình không nói , bảo mắt công cậu lại nói mình nhiều chuyện " - Hàn Lệ Ái nhún vai trung ra bộ mặt vô tội.

" Đây , mình nói thế lúc nào chứ ? Cậu đừng có biến mình thành người có lỗi nha "

Cô nàng nhoẻn miệng cười.

Đang nói chuyện vui vẻ , cô bỗng dừng nhìn đồng hồ rồi quay sang nói với Lăng Nguyệt - " Thôi , sắp đến giờ trưa rồi. Mình phải đi đây "

" Lại đi gặp người đàn ông của cậu à ? "

Về mặt cô nàng hơi trùng xuống.

" Thông cảm cho mình đi , mình đã có hẹn với anh ấy trưa hôm nay rồi "

Hàn Lệ Ái giờ giọng năn nỉ.

"Biết rồi, biết rồi, cậu mau đi đi không thôi người đàn ông của cậu lại nổi trận lôi đình đến kiếm mình thất cổ" - Lăng Nguyệt xua xua tay.

Cô buồn cười lắc đầu.

"Được rồi, mình đi đây. Tạm biệt"

"Bye bye"

*****

...Tổng công ty Vương thị...

Hàn Lệ Ái vào thang máy đi thẳng lên tầng trên cùng của tòa cao ốc. Vừa bước ra khỏi thang máy, người thư ký của tổng giám đốc đã nhận ra cô.

"Hàn tiểu thư..."

Anh ta nhanh chóng cúi đầu chào.

Cô mỉm cười lên tiếng - "Lăng Thần đâu? Anh ấy có trong phòng làm việc không?"

"Thưa, Vương tổng đang bận họp. Có thể một lát nữa mới xong. Có cần tôi nói với Vương tổng một tiếng không thưa tiểu thư?"

Hàn Lệ Ái liền lắc đầu - "Không cần đâu, cứ để anh ấy tập trung giải quyết công việc. Tôi sẽ vào phòng làm việc đợi anh ấy"

"Vâng thưa tiểu thư, mời đi lối này"

Người thư ký bước đến cánh cửa gỗ lớn, đẩy cửa ra mời cô vào.

"Cảm ơn, anh cứ đi làm việc của mình đi. Không cần quan tâm đến tôi đâu"

Hàn Lệ Ái gạt đầu một cái rồi bước vào phòng đóng cửa lại. Đây là lần đầu tiên cô bước vào phòng làm việc của hắn. Quả là rất rộng lớn, sang trọng, tinh tế lại trang nhã với hai màu chủ đạo là màu trắng đen.

Cô cởi áo khoác vắt lên thành ghế rồi ngồi xuống ghế sofa dài màu trắng. Tùy ý lấy một cuốn tạp chí trên bàn để đọc ngồi chờ hắn.

Khoảng 15 phút sau, cánh cửa phòng được đẩy mạnh ra. Người đàn ông mặc bộ âu phục đắt tiền, thân hình cao lớn bước vào. Gương mặt hắn anh tuấn lạnh lùng, khí thái vương giả bức người khiến cho ai ai cũng cúi đầu trước hắn.

Vừa bước vào phòng làm việc, Vương Lăng Thần đã nhìn thấy thân ảnh xinh đẹp quen thuộc ngồi trên ghế sofa đọc báo liền ngạc nhiên, gương mặt hắn có chút dần ra, vẻ mặt chứa đầy nhu tình.

"Ái Ái..."

Nghe tiếng động, Hàn Lệ Ái ngay lập tức đặt tờ tạp chí xuống, chạy đến chỗ hắn. Gương mặt xinh thoáng nét vui mừng lại lo lắng.

"Thần, anh họp xong rồi sao? Có mệt lắm không?"

Vương Lăng Thần lắc đầu, kéo cô ngồi xuống ghế sofa. Đặt cô ngồi trên đùi, đầu hắn gác lên vai cô.

"Sao em không chờ anh đến đón?"

Hàn Lệ Ái nở nụ cười - "Em đi mua sắm gần đây nên tiện thể ghé qua luôn. Không cần phải vất vả công anh"

"Anh mệt à?" - Cô lại lo lắng hỏi.

"Không có, chỉ là anh nhớ em quá thôi"

Hắn cất giọng trầm khàn. Đặt lên cằm cô một nụ hôn. Khẽ cắn cắn.

Hàn Lệ Ái có chút nhột liền bật cười thành tiếng. Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cô mà trong lòng hắn ngọt ngào như kẹo mạch nha.

"Thần, đừng đùa nữa, chúng ta phải đi thôi. Đã có hẹn với nhà thiết kế đồ cưới thì phải đúng giờ chứ?"

Cô cười cười nói.

Vương Lăng Thần khước miệng cong thành một đường hài lòng, nhéo má cô - "Được rồi, đi thôi. Anh còn nóng lòng hơn cả em nữa"

Sau đó , bọn cô rời khỏi tổng công ty. Vương Lăng Thần lái xe đưa cô đi đến một cửa hàng áo cưới cao cấp. Ở đây , cô và hắn đã đặt sẵn nhà thiết kế nổi tiếng một bộ váy cưới riêng biệt.

Lúc nhân viên cửa hàng vén tấm màn lụa lên , Hàn Lệ Ái từ trong phòng thử đồ bước ra thì tất cả mọi người có mặt ở đó dường như nín thở vì vẻ đẹp của cô. Hàn Lệ Ái bình thường vốn dĩ đã xinh đẹp như một nữ thần. Nay lại khoác lên mình bộ váy cưới màu trắng long lanh , tinh khôi . Khiến cho người người bị mê hoặc.

Vương Lăng Thần đặt tờ tạp chí trên tay xuống , có chút cứng ngắc nhìn cô. Ánh mắt của hắn hoàn toàn bị đắm chìm vào dung nhan kiều diễm và khí thái mị hoặc của cô. Trái tim của hắn bỗng ngưng ngay tại giây phút này đập loạn xạ cả lên.

Cô nhìn thấy hắn như vậy có chút ngại ngùng đi tới gần - " Thần , anh thấy bộ váy này có được không ? "

" Đẹp , rất đẹp.... Ái Ái , em thực sự quá xinh đẹp "

Vương Lăng Thần không kiềm được thốt ra lời khen ngợi.

Nghe vậy , gò má của Hàn Lệ Ái phồng hồng. Cô chậm rãi lên tiếng - " Váy được rồi , em vào thay đồ đây "

Nhân viên xung quanh ai cũng nhìn hai người mà ngưỡng mộ. Làm cô xấu hổ muốn chết chỉ muốn vào lại phòng thay đồ ngay lập tức.

*****

Một tuần trước khi hôn lễ diễn ra , Vương Lăng Thần đã đưa cô đến một nơi nhưng lại không cho cô biết đó là nơi nào. Lúc xuống máy bay cô mới biết mình là bị hắn bắt cóc đến Ukraine.

Hàn Lệ Ái không thể hiểu nổi nhìn hắn - " Sao lại đến đây ? "

Nếu muốn đi du lịch thì cũng không nên chọn nơi này , không phải sao ?

Khóe miệng hắn cong lên , ra vẻ mờ ám - " Em nhắm mắt lại , lát nữa sẽ biết ngay thôi "

Cô ngồi lên chiếc xe hơi đã chuẩn bị sẵn , suốt cả đoạn đường đi , Hàn Lệ Ái đều nghe lời hắn nhắm mắt. Cô thực sự là tò mò muốn chết , hắn là lời cô đi đâu.

Chiếc xe dừng lại ở đâu đó , Vương Lăng Thần nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đỡ cô xuống xe. Sau đó hắn nắm tay cô dẫn đi , Hàn Lệ Ái vì nhắm tịt mắt nên không thấy đường chỉ đành đi theo sự hướng dẫn của hắn.

Một lúc sau , giọng Vương Lăng Thần trầm thấp vang lên - " Em mở mắt ra đi "

Đôi mắt xinh đẹp từ từ hé mở , ngay lập tức cô bị cảnh vật trước mắt làm cho kinh ngạc. Một con đường hầm trên mặt đất được tạo nên bằng hai hàng cây mọc xung quanh.

Cô sực nhớ ra mình đã từng nhìn thấy nơi này trên một cuốn tạp chí. Nó được gọi là đường hầm tình yêu. Con đường này vốn dĩ là đường ray xe lửa nhưng không hiểu vì sao những bụi cây hai bên sau một thời gian tự nhiên mọc trùm lên bao quanh hết cả con đường. Những tán lá đan vào nhau tạo thành mái hiên che biến đoạn đường thành con đường hầm tuyệt đẹp.

Con đường được che phủ bởi hai hàng cây xanh mướt xung quanh tạo nên khung cảnh huyền ảo hệt như trong truyện cổ tích. Khiến cho người đi vào trong đó có cảm giác mình bị lạc vào con đường hầm ngay trên mặt đất.

Hàn Lệ Ái không ngờ hắn lại dẫn cô đến đây.

" Ái Ái , anh từng nghe người ta nói nếu hai người nào chân thành trong tình yêu của họ cùng nắm tay nhau đi trên con đường tình yêu bất tận này thì sẽ có thể ở bên nhau mãi mãi " - Vương Lăng Thần thấp giọng nói.

Cô thực sự rất ngạc nhiên. Không nghĩ rằng một người như hắn cũng nghĩ ra những chuyện lãng mạn như vậy. Hàn Lệ Ái có chút buồn cười muốn trêu chọc hắn - " Anh không phải là lặn lội đưa em đến đây để chúng ta tản bộ hết con đường này thôi đấy chứ "

Khác hẳn với dự đoán của cô , Vương Lăng Thần rất nghiêm túc gật đầu một cái. Hắn chia bàn tay mình ra đến trước mặt cô - " Ái Ái , em có thể cùng anh đi hết con đường này có được không ? Dù có thể nó rất dài , cũng có lúc rất khó đi nhưng anh vẫn mong muốn người có thể cùng anh đi đến cuối con đường chính là em "

Đột nhiên nghe thấy lời này của hắn , cô bỗng cảm thấy ghen ngào. Có cảm giác giống như Vương Lăng Thần đang cầu hôn cô vậy.

Hàn Lệ Ái chậm rãi đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình lên tay hắn. Khẽ dịu dàng nhìn người trước mặt - " Vâng , em sẽ cùng anh đi hết con đường này "

Hắn mỉm cười nắm chặt tay cô , dắt cô bước đi. Hai người cứ như thế nắm chặt lấy tay nhau , Vương Lăng Thần bước một bước , cô lại bước một bước. Cùng nhau đi hết con đường hầm tình yêu này , và cả đoạn đường đời người sau này nữa. Sẽ cùng sánh bước với nhau đến răng long đầu bạc.

Ban đầu chỉ là một sự sắp đặt nhưng không biết tự lúc nào đã rung động triền miên , sau đó lại hóa thành nhung nhớ . Để rồi cuối cùng sau 10 năm cách biệt hai người vẫn tìm về nhau. Tin rằng đây chính là định mệnh . Định mệnh đã sắp đặt hai người ở bên nhau.

*****Hoàn chính văn*****

Yết : Đón chờ ngoại truyện nữa nhé ^(^ω^)>^

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Chương Ngoại Truyện 1

Hôn lễ của cô và hắn sau đó linh đình diễn ra tại nhà thờ Đức Bà ở Paris , kiến trúc nơi đây vô cùng mỹ lệ. Với sự tham dự đông đủ của bạn bè và gia đình hai bên. Vì đây là sự kiện quan trọng của hai nhà nên tổ chức vô cùng xa hoa long trọng. Các nhà báo cũng được mời đến.

Để tổ chức lễ cưới hoa lệ này , Vương Lăng Thần đã dày dũa Thiệu Nha không biết đến mức nào. Đáng lẽ , anh ta chỉ có trách nhiệm quản lý an ninh khu vực lễ cưới. Còn những chuyện khác là để Vu Tích Kỳ lo. Nhưng mà hắn là vẫn còn rất giận chuyện cô bị bắt cóc kia nên muốn hành hạ Thiệu Nha một chút. Bắt anh ta lo liệu cho lễ cưới từ A đến Z. Ngay cả khâu lựa hoa cưới cũng giao cho anh ta , lựa phải hoa xấu liền phải đi lựa lại. Giờ cô mới biết Vương Lăng Thần là người thù rất dai nha.

Nhìn cảnh Thiệu Nha chạy xuôi chạy dọc , chạy đến mức vắt chân lên cổ . Hàn Lệ Ái thấy vậy cũng cảm thấy hơi có lỗi. Suy cho cùng thì là do cô và Lăng Nguyệt lừa anh ta ra ngoài nên bây giờ mới bị chịu khổ như vậy.

Thiệu Nha khóc không ra nước mắt .Cổ lằn phần uất hết vào mặt hắn.

" Lão đại , mình nói cho cậu biết, cậu mà còn dám 'đỡ' mình. Mình sẽ tung hình nóng , clip nóng của cậu và mình ! Mình cũng không thêm làm phù rể cho cậu ! Mình sẽ ngay lập tức chuyển sang làm phù dâu cho Lệ Ái ! "

Nghe vậy , Vương Lăng Thần chỉ lạnh lùng liếc mắt - " Cũng được , mình sẽ cho người may sẵn váy cho cậu . Đến lúc đó cậu lo mà mặc váy cầm hoa , đứng sau cầm váy cho Lệ Ái bước vào lễ đường "

" Cậu đừng thách thức mình. Mình làm thật đó ! " - Thiệu Nha ngang bướng gào lên.

" Nếu là nam nhân quân tử thì đã thách thì dám làm " - Hắn thấp giọng trả lời.

" Mình không phải nam nhân quân tử. Mình là nam nhân bị cậu cướp mất đời trai rồi vứt bỏ , sau đó còn bị cậu dày dũa tổ chức đám cưới cho cậu ! Bây giờ còn xách váy cho vợ cậu ! Trái tim mong manh dễ vỡ của mình sao chịu nổi ! " - Thiệu Nha vô cùng vô cùng ủy khúc nói.

Cái tên này, ngay cả tức giận cũng đem người ta ra đùa cho được. Vương Lăng Thần ngay lập tức cầm cái gối dựa trên ghế ném thẳng vào mặt anh ta.

Thiệu Nha nhanh nhẹn tránh né. Ngay lập tức ôm mặt "khóc nức nở", vừa ủy khúc nói - " Mình hận cậu..."

Nói xong , liền chạy cái vèo ra khỏi phòng. Thiệu Nha cũng chỉ là giận dỗi nhất thời nên muốn đem cái tên lão đại độc ác kia ra trêu ghẹo một chút cho vui.

Không ngờ , Vương Lăng Thần làm thật. Sáng hôm sau đột nhiên có nhà thiết kế váy cưới tới đòi đo ba vòng trên cơ thể anh ta để may váy cưới phù dâu theo chỉ lệnh của hắn.

Nhà thiết kế lúc đầu nghe yêu cầu của Vương Lăng Thần đã cười hết 15 phút , còn tưởng là hắn đang đùa. Nhưng hắn mặt rất nghiêm nghị lại lạnh lùng nên nhà thiết kế mới biết là chuyện nghiêm túc , cảm muốn rớt xuống đất.

" Thưa , Vương tiên sinh có dặn may cho Thiệu tiên sinh một cái váy thật đẹp màu trắng . Tôi định lấy cảm hứng chi tiết từ hoa hồng , sẽ có những bông hoa hồng vải gắn trên vai áo , ngài thấy thế nào ? "

Nhà thiết kế vừa cố nhịn cười vừa nói.

Thiệu Nha khóc muốn phụt máu. Thế này khác nào phá nát hình tượng xã hội đen của anh chứ ? Chuyện này mà đến tai cánh nhà báo thì thanh danh thiếu gia họ Thiệu của anh sao mà sống ?! Thật là muốn kiếm một sợi dây thừng tự thắt cổ tự tử cho rồi.

Từ ngày hôm đó , Thiệu Nha chỉ có thể an phận thủ thường chịu đầy đoạ tổ chức tiệc cưới. Còn hơn là phải mặc váy cưới vào lễ đường làm trò cười cho thiên hạ. Từ nay về sau cũng không dám mạnh miệng nữa.

Cũng may , còn có Lăng Nguyệt giúp anh ta mấy việc lặt vặt. Hàn Lệ Ái đang đặt ra một dấu chấm hỏi lớn với quan hệ của hai người này nha. Không biết là người nào đang để ý người nào đây.

Dù sao thì hôn lễ cũng đã diễn ra rất tốt đẹp. Cô có thể thấy Lam Doanh ngồi hàng ghế trên cùng hạnh phúc nhìn cô và Vương Lăng Thần trao nhẫn cho nhau. Vô cùng xúc động.

Ra khỏi nhà thờ là đến màn quảng hoa cưới. Hàn Lệ Ái phấn khởi quảng bó hoa lên trời , bó hoa bay một vòng lại rơi xuống tay Lăng Nguyệt.

Cô nàng cảm phải bó hoa liền có chút đứng hình. Đám đông xung quanh ai cũng đổ dồn mắt nhìn Lăng Nguyệt.

" Lăng Nguyệt , lần sau là đến cậu tổ chức lễ cưới đó nha " - Hàn Lệ Ái vui vẻ nhìn cô nàng.

Lăng Nguyệt cảm bó hoa , cười như muốn khóc - " Lệ Ái cậu đúng là muốn hại chết mình mà "

Phía bên kia , Thiệu Nha đang khoanh tay đứng dựa vào tường nhếch khoé môi, nhìn sang đám đông.

" Cậu không phải là thích bạn của Hàn Lệ Ái đó chứ ? "

Trông thấy vẻ mặt của Thiệu Nha, Vu Tích Kỳ đứng bên cạnh liền hỏi.

Thiệu Nha không trả lời , khóe miệng vẫn dâng cao.

" Nếu hai người cậu mà yêu nhau thế nào lão đại sẽ đẩy hai người ra đảo hoang cho mà xem " - Vu Tích Kỳ cười cười.

Thiệu Nha đột nhiên thờ dài nói - " Hazz, cũng phải chịu thôi , lão đại đã kết hôn rồi mà còn nhưng nhớ đến mình. Mình biết làm sao đây ? Cậu ấy bá đạo lắm , hay ghen tuông nữa sợ mình bị cướp đi mất. Thật là một cuộc tình trái ngang mà "

Người bên cạnh chỉ biết bó tay lắc đầu. Không biết nói gì hơn với cái con người này.

*****

Hôn lễ kết thúc , Vương Lăng Thần và cô ngay lập tức bay đến đảo Bora Bora thuộc quần đảo Polynésie của Pháp ở Thái Bình Dương để hưởng tuần trăng mật. Nơi đây là một trong những hòn đảo đẹp nhất thế giới. Được mệnh danh là thiên đường của những đôi tình nhân hay còn gọi là hòn đảo của những giấc mơ.

Với làn nước xanh vắt có thể nhìn xuống đến đáy biển và bờ cát trắng mịn màng trải dài quanh hòn đảo. Đẹp đến mức kì vĩ có thể làm con người nín thở.

Vương Lăng Thần thuê hẳn một căn phòng khách sạn cao cấp nằm trên biển cho cô và hắn nghỉ ngơi.

Vừa bước vào phòng , Hàn Lệ Ái đã chạy ra ngoài ban công nhìn cảnh biển đẹp mê hồn kia. Cô nhắm mắt hít thở thật sâu tận hưởng. Không khí trong lành nơi đây làm cho tâm tình con người ta thật dễ chịu.

Nhìn thấy điệu bộ trẻ con của cô , Vương Lăng Thần bỗng cảm thấy buồn cười. Hắn đặt hành lí lên giường rồi đi ra ngoài ban công. Thân hình cao lớn từ từ tiến đến vòng tay ôm lấy eo cô.

" Ái Ái , chúng ta mới đến đây thôi mà em đã quên mất ông xã của mình rồi sao ? "

Hàn Lệ Ái có chút giật mình , xoay người lại bật cười - " Anh bá đạo như vậy , em có mười lá gan cũng không dám quên anh "

" Ái Ái... "

Vương Lăng Thần cúi xuống ngậm môi cô vào miệng . Nhấp nhấp làn môi mềm mại quen thuộc. Nhào nặn cắn mút trong miệng hắn.

Cánh tay rắn chắc siết chặt thân cô làm hai cơ thể ma sát vào nhau . Hắn hiện tại vô cùng hạnh phúc vì cuối cùng cô cũng đã trở thành người phụ nữ của hắn. Cả đời này chỉ thuộc về hắn.

Hàn Lệ Ái chống tay lên vòm ngực to lớn , muốn cản lại nụ hôn của hắn.

" Thần, khoan nào... Em còn muốn được đi ngắm hòn đảo "

Nhưng Vương Lăng Thần cứ như một đũa trẻ cứng đầu , tham lam cắn mút môi cô dường như không muốn dứt ra.

" Thần... "

Cô nài nỉ gọi tên hắn.

Sau khi hôn thỏa mãn , Vương Lăng Thần mới chịu buông cô ra . Hắn đôi môi mỏng cong lên thành một đường hoàn hảo - " Được rồi , em mau thay đồ đi . Chúng ta ra ngoài đi dạo rồi tiện thể đi ăn tối luôn "

Hàn Lệ Ái gạt đầu , nhoen miệng cười , rướn người lên chạm vào môi hắn - " Em biết rồi , đợi em một chút "

Sau khi thay đồ , cô và hắn ra bờ biển dạo chơi ngắm nhìn mặt trời lặn . Rồi thưởng thức bữa tối ngay tại bãi biển với những ánh đèn lung linh.

Vừa trở về phòng , điện thoại của cô đã reo lên . Hàn Lệ Ái nhanh chóng bắt điện thoại. Vì cô biết thế nào người đàn ông đang sau cũng giành bắt cho xem

" Alo , vắng thưa mẹ... ? "

Cô có chút ngạc nhiên lên tiếng. Hàn Lệ Ái nằm lên giường , áp điện thoại vào lỗ tai để nghe cho rõ.

Trước giờ Emma rất ít khi nào chủ động gọi điện cho con gái mình. Bà là một người phụ nữ không thích thể hiện tình cảm ra bên ngoài nên cũng rất ít khi chủ động gọi điện hỏi han chuyện gì.

Lúc cô thông báo chuyện kết hôn bà cũng không biểu hiện gì. Chỉ là ậm ừ một câu - " Vậy là tốt rồi... "

Bà cũng không bộc phát cảm xúc như những người mẹ khác khi thấy con gái mình mặc váy cưới bước vào lễ đường. Bà rất bình tĩnh.

Vương Lăng Thần đứng cuối giường cau mày nhìn cô nghe điện thoại. Hàn Lệ Ái ngay lập tức ra hiệu nói với hắn là mẹ của mình. Hắn gương mặt mới chịu dần ra .

Bước đến đầu giường , Vương Lăng Thần ngồi xuống ôm lấy cô. Cầm hắn gác lên đôi vai nhỏ bé , lẳng lẳng lắng nghe cô và mẹ nói chuyện. Hàn Lệ Ái cũng không đẩy hắn ra chỉ là nhẹ nhàng mỉm cười.

" Con vẫn chưa đi ngủ sao ? "

" Thưa , vẫn chưa "

" Lăng Thần đâu rồi ? "

" Anh ấy đang ở bên cạnh con "

" Cũng không có gì . Mẹ chỉ dặn dò con vài câu thôi, gả cho người ta rồi thì con phải biết tự lo liệu. Một khi đã quyết định sống cùng cậu ta rồi thì không được hối hận. Cũng rất may , vì trái tim của con đã chọn cậu ta và cậu ta cũng đã chọn con nên mẹ mong cuộc sống hôn nhân của hai đứa sẽ hạnh phúc. Sẽ không trở nên giống mẹ và cha con , như hai người xa lạ sống chung một nhà "

" Mẹ... "

Đột nhiên , sóng mũi cô cay cay. Lần đầu tiên cô có thể nghe mẹ mình nói những lời này. Những lời mà bất cứ người mẹ nào cũng dặn dò con gái trước khi lấy chồng.

Cô biết mẹ cô cũng không hẳn là người phụ nữ sắc đá , bà chỉ là do sống trong thế giới danh vọng này suốt cuộc đời rồi nên luôn tự tạo cho mình một bức màn chắn. Bà vẫn là một người mẹ , vẫn mong con gái mình có được hạnh phúc .

" Mẹ chỉ nói như vậy . Khuya rồi , không nên làm phiền hai đứa con nữa. Mau đi ngủ đi " - Emma giọng có vẻ ngại ngùng , sau đó mau chóng cúp máy.

" Mẹ... "

Cô chưa kịp lên tiếng thì đã nghe tiếng tí.. tí từ đầu dây bên kia.

Hàn Lệ Ái thờ dãi. Hạ điện thoại trên tay xuống. Vương Lăng Thần ôm chặt lấy cô , khẽ nói bên tai - " Em đừng lo lắng , mẹ chỉ là nhất thời vẫn chưa thích ứng được . Chúng ta chỉ cần hiểu là mẹ vẫn rất yêu thương em như bất kì người mẹ nào trên thế giới này đều yêu thương con của mình "

Miệng cô hơi cười - " Em tất nhiên là hiểu mà. Chỉ là em không thể ở bên cạnh chăm sóc mẹ nhiều hơn "

" Đừng lo , sau khi đi tuần trăng mật về. Chúng ta cùng bay sang Luân Đôn thăm mẹ , được không em ? "

Hàn Lệ Ái nở nụ cười gạt đầu .

" Ái Ái... "

Vương Lăng Thần bỗng dừng lại khẽ gọi tên cô.

Cô ánh mắt yêu kiều nhìn hắn - " Vâng "

" Ái Ái , tối nay là đêm động phòng của chúng ta "

Hắn giọng trầm khàn mở miệng.

Hàn Lệ Ái nuốt nước bọt. Mặt ửng hồng hơi cúi xuống , cắn cắn môi .

" Thì làm sao ? "

Vương Lăng Thần ngay lập tức đè cô nằm xuống giường , con ngươi đen lấy linh hoạt chuyển động.

" Ái Ái , anh thấy em không nên giả ngọc nữa thì hơn. Trình độ giả ngọc này của em không lên được chút nào cả. Cố tình giả ngọc cũng chính là một tội đấy biết không hả ? "

Hắn vừa nói vừa trừng phạt cô bằng cách cắn mạnh vào cổ trắng ngần.

Hàn Lệ Ái vừa đau vừa thẹn lại vừa giận , giờ tay đâm vào lồng ngực hắn.

" Ai biểu anh suốt ngày ức hiếp em chứ ? Em không giả ngọc thì để bị anh ức hiếp sao ? "

" Nhưng em có giả ngọc thì vẫn bị anh ức hiếp , không phải sao ? " - Hắn nở nụ cười xấu xa.

" Quân xấu xa " - Cô trừng mắt nhìn người phía trên, mặt vẫn còn ửng đỏ.

Thấy vậy , Vương Lăng Thần cúi xuống hôn cô , ánh mắt nhu tình như nước - " Ái Ái , yêu em , anh yêu còn không đủ. Sao có thể ức hiếp em được chứ ? "

" Ngoan , tối nay nghe lời anh. Anh thực sự rất muốn em "

Hắn giọng khàn khàn dỗ dành cô.

Hàn Lệ Ái mặt đỏ lại càng đỏ hơn. Nhưng trong lòng cô từ sớm đã bị ánh mắt của hắn làm cho rung động rồi.

Vương Lăng Thần nhìn dáng vẻ dưới thân nhỏ nhắn ngoan ngoãn liền nhếch môi cười hài lòng. Lại một lần nữa từ từ chạm đến môi cô.

Nhưng chưa kịp chạm đến thì bất thành linh bị bàn tay mềm mại chặn lại. Hắn cau mày nhìn cô. Hàn Lệ Ái một tay chặn môi hắn , một tay bịt miệng mình lại.

Ngay lập tức , cô đẩy mạnh hắn ra. Nhảy xuống giường , nhanh chân chạy vào nhà tắm. Vương Lăng Thần kinh ngạc nhìn cô, lo lắng chạy đến gõ cửa phòng tắm.

" Ái Ái , em làm sao vậy ?! "

Từ trong nhà tắm truyền ra tiếng nôn mửa cùng tiếng nước chảy. Càng làm cho hắn hốt hoảng , gấp gáp gõ cửa liên tục - " Ái Ái , trả lời anh đi. Em có làm sao không ? "

Một lúc sau , Hàn Lệ Ái đứng bên trong nói vọng ra - " Thần , lấy giúp em cái túi xách nằm ngay tù đầu giường "

Vương Lăng Thần khần trương đi đến đầu giường lấy túi xách đưa vào cho cô.

" Ái Ái , chuyện gì vậy ? Nói cho anh nghe đi ? Em thật sự không bị làm sao chứ ? "

Trong lòng hắn nóng như lửa đốt. Nhưng cô thì nhất quyết không để cho hắn vào.

Mấy phút trôi qua , cánh cửa bị đẩy ra. Vương Lăng Thần nhanh chân chạy đến ôm lấy cô . Nâng cầm cô lên , xem xét gương mặt xinh đẹp.

" Ái Ái , em bị sao thế ? Sắc mặt lại tái nhợt như thế này. Em làm anh lo quá "

Hắn có chút tức giận lên tiếng.

Hàn Lệ Ái lắc đầu , cup mắt xuống. Có vẻ chán chừ mở miệng - " Thần, em có thai rồi..."

Vương Lăng Thần kinh ngạc trừng mắt nhìn cô. Đứng yên như bức tượng bất động. Đủ để thấy tin tức này làm hắn chấn động đến mức nào.

Hắn cố gắng trấn tĩnh bản thân , nắm lấy vai cô - " Ái Ái , làm sao em biết được ? "

Hàn Lệ Ái giờ ra một cái que thử thai trên đó hiện ra hai vạch đỏ . Đôi mắt xinh đẹp chăm chú quan sát biểu hiện của hắn.

Ngay lập tức , gương mặt anh tuần trở nên bừng sáng như ánh dương. Hắn ôm chặt lấy cô vào người .

" Ái Ái , cuối cùng anh cũng được làm cha , làm cha rồi ! "

Nghe giọng điệu thôi đã biết hắn vui sướng đến mức nào. Hàn Lệ Ái cũng rất xúc động , vui mừng ôm lấy hắn. Cô tin rằng Vương Lăng Thần hắn sẽ là người cha tốt nhất trên đời này.

Sau đó , hắn vui mừng đến mức cầm điện thoại gọi hết cho người này đến người kia khoe khoang việc mình đã làm cha. Làm cho Hàn Lệ Ái cảm thấy rất buồn cười , cô không biết hắn cũng có mặt trẻ con như thế này.

Người nào cũng vui thay cho hai người , nhưng riêng chỉ có một tên mờ mờ là người nghe muốn đập điện thoại.

" Tưởng gì ? Sinh con thôi mà. Mình cũng có thể sinh được cho cậu. Cậu về đây , chúng ta cùng làm. Có câu : có công mài sắt có ngày nên kim. Mình không tin một ngày làm 20 lần không ra nổi em bé ! "

Giọng Thiệu Nha oang oang trong điện thoại.

Và thế là ngày hôm sau , người nào đó đã bị đẩy qua trại mafia bên Trung Đông sống một tuần. Bị dày dũa đến mức thân tàn ma dại. Bây giờ muốn khóc cũng không ai thêm nghe.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương Ngoại Truyện 2

" Vì sao anh cứ đi theo tôi hoài vậy ? "

Lăng Nguyệt khoanh tay trước ngực nhìn người đàn ông.

" Em đi đường em, tôi đi đường tôi. Con đường này cũng đâu phải để một mình em đi "

Thiệu Nha dứt tay vào túi quần nhàn nhạt nói.

Lăng Nguyệt bức bối nhìn anh ta. Liên xoay người tiếp tục cất bước. Vừa kết thúc lễ cưới xong , cô chỉ là muốn đi dạo quanh bờ hồ gần nhà thờ ngắm cảnh một chút. Ai ngờ kẻ bê dê kia lại cứ đi theo đằng sau cô .

Cô hôm nay thật sự rất xinh đẹp khi khoác lên mình chiếc váy phù dâu màu trắng . Búi tóc lên gọn gàng, trên đầu còn cài một bông hoa bách hợp. Trông cô xinh đẹp e lệ giống như một đóa hoa đang nở dưới ánh nắng ban mai. Đẹp đến vô cùng. Khiến cho lòng ai đó không nhịn được mà xao xuyến.

Lăng Nguyệt phải một tay nhắc chiếc váy lên để thuận tiện bước đi. Đi dạo được một quãng , bỗng dưng tiếng nói từ sau lưng vang lên - " Lệ Ái kết hôn rồi. Ngày mai em dự định sẽ trở lại Bắc Kinh hay về Anh Quốc ? "

Lăng Nguyệt vẫn tiếp tục dạo bước , lạnh lùng lên tiếng - " Chuyện đó không liên quan đến anh "

Anh đi đằng chỉ cười cười, sau đó giọng trầm thấp nói - " Lăng Nguyệt , tôi rất nhớ đêm hôm đó "

Cô đột ngột dừng bước , quay phắt người nhìn anh ta. Hùng hổ tiến lại gần , trừng mắt - " Đêm hôm đó chúng ta chẳng xảy ra chuyện gì cả ! "

Thiệu Nha cảm thấy buồn cười trước điệu bộ cuồng cuồng lên của cô .

" Thật sao ? Rõ ràng hôm đó xảy ra chuyện gì . Em và tôi vốn dĩ biết rất rõ "

" Tôi hôm đó chúng ta chỉ là say rượu nên mới nằm chung một giường chứ chẳng có gì xảy ra hết ! Tôi và anh làm sao có thể chứ ?! Chẳng phải anh là gay sao ?! "

Cô lớn tiếng nói.

Người đàn ông lại bật cười lắc đầu - " Tôi chỉ nói với em tôi nằm trên nằm dưới gì cũng được chứ chưa bao giờ nói tôi là gay cả "

" Làm gì có tên đàn ông nào vừa nằm trên vừa nằm dưới chứ ? "

" Sao lại không nha , đàn ông vẫn có thể nằm dưới phụ nữ mà . Nếu không tin, tôi và em có thể cùng thử "

" Không cần ! " - Lãng Nguyệt lạnh lùng cất tiếng.

" Được rồi , không thử bây giờ cũng không sao. Chúng ta vẫn còn thời gian dài dài "

Thiệu Nha xảo quyết nói .

" Anh ! Không biết xấu hổ ! "

Cô nổi giận quát vào mặt anh ta.

" Tôi và anh tối hôm đó hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra hết ! "

" Chỉ mình em mới nghĩ vậy thôi "

Thiệu Nha nhếch miệng nói.

Lãng Nguyệt hừ lạnh một cái quay người bước đi. Cô không muốn nói thêm một lời nào với anh ta nữa, càng nói chỉ càng thêm bực.

Thật là phát điên lên được. Tối hôm đó , cô cùng Thiệu Nha uống rượu. Sau khi say mềm không biết trời trăng là gì , hai người cùng nhau leo lên giường nhưng cô thực sự không biết tối hôm đó có xảy ra chuyện gì hay không. Chỉ biết sáng hôm sau, Lãng Nguyệt và anh ta nằm trên giường không còn mảnh vải che thân .

" Em sẽ về Bắc Kinh chứ ? "

Thiệu Nha tiếp tục bước theo cô , cao giọng hỏi.

Lãng Nguyệt không trả lời . Mặt chỉ hầm hầm tiến về phía trước. Thật ra dự định của cô là không muốn quay trở Luân Đôn. Gia đình cô cũng giống như Lệ Ái muốn sắp đặt hôn ước cho cô. Từ năm cô 16 tuổi đã được sắp đặt hôn ước nhưng lần nào cũng bị Lãng Nguyệt tìm cách phá hỏng.

Cô không giống như Hàn Lệ Ái , không thể chịu được sự sắp đặt của cha mẹ. Cô cũng không có chí lớn hay tham vọng như cô ấy. Cô thích theo chủ nghĩa tự do hơn. Tuy rằng Lãng Nguyệt cũng nôm nống lấy chồng nhưng cô thích được gặp gỡ nên duyên hơn là sắp đặt. Hiện tại cha mẹ đang sắp xếp rất nhiều cuộc gặp gỡ cho cô nên cô không quay muốn về đó.

Lãng Nguyệt cứ thế bước đi trên thảm cỏ xanh rờn. Còn người đàn ông cũng vẫn tiếp tục bước theo cô. Cứ như vậy bóng của hai người ngã trên nền cỏ bước theo nhau.

*****

Lãng Nguyệt sau đó bay trở về Bắc Kinh một mình. Thiệu Nha vốn dĩ về theo cô nhưng không hiểu vì sao lại phải nhận lệnh đi Trung Đông giải quyết công việc. Cô cũng không muốn quan tâm làm gì. Không có anh ta cô đỡ bớt phải bực bội.

Tưởng rằng đã thoát , ai ngờ tên bê đê đó vẫn không chịu tha cho cô. Ngày nào cũng gọi điện cho cô. Tối hôm nay cũng vậy.

" Anh rảnh rồi lắm sao ? Không có việc gì để làm à ?"

" Không , rất bận "

" Nếu bận như vậy thì vì sao lại cứ gọi điện cho tôi. Tôi cũng không phải là rảnh ! "

" Chỉ là trăng thanh gió mát đột nhiên nổi hứng thú muốn nói chuyện với em "

" Đồ điên !"

" Tôi cũng đang tự hỏi mình có điên không đây "

" Anh làm ơn đừng có gọi điện cho tôi nữa"

" Ngủ ngon, Lãng Nguyệt "

" Tút... tut... "

Ngày hôm sau , Thiệu Nha lại tiếp tục gọi điện làm cô muốn phát điên. Anh ta đi được một tuần thì gọi điện đúng 7 ngày. Cứ đúng 8h tối là anh ta gọi điện.

" Đây , tôi nghe nói xã hội đen các anh rất bận. Không phải sao ? "

" Tôi nói với em rồi . Tôi rất bận "

" Vậy thì làm ơn. Đừng sinh nông nổi gọi điện cho tôi nữa. Anh có biết anh làm phiền người khác lắm không ? "

" Không, nếu như em thực sự thấy phiền thì đã chặn số điện thoại của tôi rồi, em cũng có thể tắt điện thoại không phải sao ? Tôi gọi điện rất đúng giờ , em biết trước nhưng vẫn cứ bắt máy thôi "

" Tut... Tut... "

Thiệu Nha buồn cười hạ điện thoại trên tay xuống. Chắc là người nào đó thẹn quá hóa giận rồi. Cúp máy đột ngột nhanh chóng như vậy chắc là thẹn lắm. Thật là một người phụ nữ dễ giận dữ.

Anh trước giờ trêu hoa ghẹo nguyệt rất nhiều nhưng chưa bao giờ qua lại với ai , cũng như không thích tùy tiện lên giường với người phụ nữ nào để giải tỏa nhu cầu sinh lý như lão đại .

Nhưng là cái đêm hôm đó sau khi uống say khướt cùng Lăng Nguyệt. Lại thấy cô rất tự nhiên leo lên giường của anh ngủ nằm thoải mái. Dáng vẻ xinh đẹp mê man lại yêu kiều, ánh mắt khép hờ hững, hơi thở rối loạn , khuôn mặt ửng hồng vì rượu, chiếc miệng xinh xắn lại rên rỉ một tiếng như chú mèo con. Tất cả như một ma lực khiêu khích với dục vọng của Thiệu Nha. Khiến cho anh không thể tự chủ được ra tay với cô. Anh không biết có phải là do rượu hay không ?

Như anh đã nói , anh trước giờ không tùy tiện leo lên giường với phụ nữ. Thiệu Nha anh cũng không ngờ rằng chính mình làm nên cái việc hạ tiện đó. Lợi dụng một nữ nhân đang say rượu mà chiếm đoạt thân thể người ta. Anh càng không ngờ đó là lần đầu tiên của Lăng Nguyệt.

Làm cho anh từ cái đêm hôm đó lại sinh ra một cảm giác chiếm hữu muốn giữ lấy cô gái đó.

Con người Thiệu Nha anh vốn dĩ trước giờ rất thích đùa dỡn nhưng nhất quyết không làm những việc hạ tiện , xấu xa . Anh cũng rất hiếm khi tức giận trước mặt người khác, trừ lần anh nổi giận đánh lão đại khi hắn ngấp chím trong men rượu.

Không biết vì sao từ lần đầu Lăng Nguyệt xuất hiện đã chọc anh nổi điên. Phải nói rằng cô rất khinh khỉnh. Rồi lại khiến anh nổi lên dục vọng mà trước giờ anh đều kiềm chế rất tốt , làm ra một việc vô cùng hạ tiện .

Cảm giác này là gì đây ?

Có phải giống như khi xưa lão đại đối với Hàn Lệ Ái cũng là cái cảm giác khó hiểu này.

*****

Sáng hôm sau, Lăng Nguyệt đến quán cà phê của mình để trông coi việc buôn bán ở đây thế nào. Bởi cô ở đây lâu như vậy , không làm việc gì thì cũng rất chán. Tuy rằng cô tốt nghiệp trường đại học danh tiếng nhưng sở thích thực sự của cô chính là pha chế cà phê ,muốn trở thành một Barista thực thụ.

Lúc đi du ngoạn Châu Âu cùng Lệ Ái cô cũng đã từng học qua một khóa pha cà phê và lấy được bằng . Nên khi về Bắc Kinh này , cô đã dùng tiền của mình mở một quán cà phê rất lớn ngay gần khu trung tâm thành phố nhộn nhịp.

Hôm nay là cuối tuần nên quán rất đông khách. Cô phải đến để giúp đỡ nhân viên trong quán.

Bỗng nhiên, cánh cửa kiến tự động mở ra

Một người đàn ông cao ráo , mặc áo sơ mi quần tây bước vào quán. Người đàn ông da trắng như con gái, gương mặt tuấn mĩ ẩn hiện vẻ trẻ con.

Anh ta vừa bước vào quán , liền thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh. Phụ nữ đều bị mê hoặc trước vẻ đẹp trai ngời ngời của người đàn ông.

Lăng Nguyệt đang đứng trong quầy pha cà phê thì nhìn thấy người đàn ông ngay lập tức kinh ngạc . Anh ta về Bắc Kinh từ lúc nào vậy ?!

Cô bỏ dở việc pha chế , chạy ra bên ngoài , trùng mắt nhìn anh ta - " Anh đến đây làm gì ?! "

" Đây là quán cà phê , tôi tất nhiên đến đây là uống cà phê "

Thiệu Nha nhướn vai. Giọng điệu vô cùng tự nhiên nói.

" Nếu anh muốn uống cà phê thì bên đường cũng có một quán StarBucks, anh qua bên đó mà uống. Ở đây chúng tôi không tiếp anh "

Cô nhún mày nói.

" Xem kia , đâu ra cái chuyện đuổi khách như bà chủ em chứ ? Khách hàng là thượng đế , không phải sao ? Khách đã bước vào quán thì tất nhiên là phải được phục vụ "

Thiệu Nha cao giọng nói.

" Tôi chính là không muốn phục vụ anh đấy. Quán chúng tôi đang đông khách rất bận rộn , nhân viên pha cà phê còn không kịp . Bỏ bớt không phục vụ một kẻ như anh cho đỡ mệt. Mời anh về cho "

Lăng Nguyệt khoanh tay trước ngực , khinh khinh nói.

Anh bật cười , thông thả nói một câu - " Vậy tôi bao hết quán này ngày hôm nay là được chứ gì ? "

" Tôi đã nói rồi , chúng tôi không phục vụ anh . Dù anh có bao hay không bao cũng vậy thôi "

" Vậy nếu chỗ này vắng khách em sẽ phục vụ cho tôi chứ ? "

Lăng Nguyệt dần dần muốn nổi điên lên với cái người đàn ông. Cô hạ giọng xuống , gần từng câu chữ - " Thiệu thiếu gia, anh nghe cho rõ. Chúng tôi không phục vụ anh ! "

Thiệu Nha có chút suy tư nhìn cô. Sau đó bỗng lên tiếng nhẹ nhàng - " Được rồi , vậy thì không cần phục vụ tôi "

" Anh !.... Thật sao ??? "

Tưởng rằng anh ta vẫn lì lợm , cô còn tính nổi giận nhưng ai ngờ anh ta nghe lời như vậy chứ ? Chuyện lạ nha.

Thiệu Nha gật đầu .

" Nhưng tôi vẫn sẽ ngồi ở đây "

" Vì sao ?! "

" Tôi có công việc cần giải quyết ở đây "

" Chẳng lẽ anh có hẹn với đối tác làm ăn ở đây hay sao ? "

" Cứ cho là thế đi "

" Sao lại hẹn ở đây ? "

Cô ngạc nhiên nhìn anh ta.

" Thuận tiện " - Thiệu Nha biếng nhác phun ra hai từ.

Thuận tiện ? Thuận tiện chỗ nào chứ ? Lăng Nguyệt bực dọc muốn lên tiếng nhưng anh ta đã xoay người đi đến chiếc bàn trống duy nhất ở góc quán và ngồi xuống.

Cô liếc mắt nhìn nhưng Thiệu Nha không thèm liếc xia đến ánh mắt của cô. Chỉ là ngồi trên ghế , khoanh tay trước ngực , và... ngủ.

Thật không thể tin được. Anh ta đến đây để ngủ sao ?!

Lăng Nguyệt phát bực nhưng cô đành phải nhịn xuống. Dù sao như vậy cũng tốt hơn là bị anh ta làm phiền.

Lăng Nguyệt lại chui vào trong quầy pha cà phê cho khách. Một lúc sau , đột nhiên một cậu nhân viên trong quán bước đến mặt mày nhăn nhó , có chút dè dặt - " Chị Lăng à , em nghĩ chị ra xem cảnh này đi. Khách của chúng ta đang dần bỏ về hết rồi kìa "

Cô liền ngạc nhiên nhúm mày - " Sao khách lại tự nhiên bỏ về ? "

Cậu nhân viên nhún vai , tay chỉ chỉ ra bên ngoài.

Lăng Nguyệt nhìn cậu ta một cách khó hiểu. Cô liền nhanh chân đi ra bên ngoài xem thử.

.....

Một chàng trai cỡ chừng 20 tuổi đang ngồi uống cà phê cùng bạn gái thì đột nhiên một người đàn ông rất đẹp trai bay đến chỗ hai người . Người đàn ông ngồi vào bên cạnh cậu ta , rất tự nhiên quàng tay qua cổ cậu ta mà "âu yếm".

" Đi với em không anh ? Giá rất rẻ , chỉ có 200 NDT một giờ , còn được khuyến mãi thêm 'áo mưa', đi khách sạn năm sao. Hãy đến với em , em sẽ thỏa mãn con đoi lỏng lộn của con sói trong trái tim anh. Em nằm trên , nằm dưới gì đều được , có thể làm đủ mọi tư thế , điều đặc biệt hơn là thời gian của em đến hơn 30 phút lận , sức lực tràn đầy có thể đưa anh lên đến thiên đường "

Thiệu Nha mặt dày vui vẻ nói một tràng , mời gọi "khách".

Anh ta vừa dứt lời , cô bạn gái và chàng trai đó tròn mắt nhìn , cả người cứng ngắc như tượng không nói nên lời. Có một con quạ đen bay qua đầu hai

người kêu quạc... quạc.

Chàng trai đó ngay lập tức kéo tay cô bạn gái ra khỏi quán cà phê. Thiệu Nha nhún vai lại tiếp tục đi mời khách , từng bàn từng bàn một. Và thế là từng bàn lũ lượt kéo nhau chạy khỏi quán.

Mấy người phụ nữ một giờ trước còn mê trai đẹp thì một giờ sau đã nhìn anh ta sợ chết khiếp . Quán cà phê vốn rất đông khách nhưng chưa đầy một tiếng khách đã đi hết.

Lăng Nguyệt nhìn thấy cảnh tượng đó mà máu nóng sôi hết cả lên. Cái tên bê đê biến thái chết tiệt kia đang làm cái trò dơ bẩn gì ở chỗ cô vậy.

" Này !!! Anh đang làm cái trò gì vậy hả ?! "

Thiệu Nha ngồi ung dung gác chân lên ghế sau khi đã đuổi hết được khách.

" Giải quyết công việc "

" Đây là công việc của anh hay sao chứ ? " - Cô tức giận lớn tiếng.

Anh còn rất mặt dày thích thú khoe khoang - " Thực ra chỉ là nghề phụ nhưng kiếm được tiền rất khá nha "

" Anh !!! Đúng là tên đàn ông không biết xấu hổ là gì !!! Đi ra khỏi quán tôi ngay !!! "

Lăng Nguyệt nóng nảy mà quát.

" Người đẹp , em đừng có nóng giận như vậy. Đáng ra lúc đầu em nên chịu pha cà phê cho tôi mới phải "

" Bây giờ , anh đang đổ lỗi cho tôi ? "

" Thì đúng là lỗi của em mà. Nếu như em chịu dàng hoàng bán cho tôi một ly cà phê thì đâu có chuyện này xảy ra "

Lăng Nguyệt cố gắng nhịn con giận xuống , nhìn thẳng vào anh ta - " Được rồi , tôi sẽ bán cho anh. Nếu như uống xong anh sẽ đi chứ ? "

" Tất nhiên "

" Được , vậy anh uống gì ? " - Cô thấp giọng hỏi. Lăng Nguyệt chỉ muốn mau chóng tống cổ tên điên này ra khỏi quán của cô.

" Một ly Espresso "

Thiệu Nha cười cười trả lời.

" Ngồi ở đó , chờ tôi một chút "

Nói xong , Lăng Nguyệt xoay người vào trong pha cà phê.

Sau khi cà phê được bung lên , Thiệu Nha ngồi thưởng thức cà phê. Nhìn thấy điệu bộ nhâm nhi cà phê từ từ của anh ta mà cô ngứa mắt vô cùng.

Uống xong , anh ta thực sự giữ lời rồi khỏi quán. Làm cô cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Đến trưa , Lăng Nguyệt cũng rời khỏi quán cà phê. Nhưng khi đến chỗ đậu xe thì không thấy xe của cô đâu , thay vào đó là chiếc Bugatti Veyron màu đỏ.

Kính xe hạ xuống , một gương mặt đẹp trai rạng ngời ngó ra - " Lên xe đi , tôi chờ em về "

Cô tức giận trừng mắt với anh ta - " Anh sao lại còn ở đây ?! Xe của tôi đâu ?! "

" Tôi cho người đem về biệt thự rồi . Em không cần lo "

" Sao anh có thể... "

" Không có gì là không có thể cả "

Thiệu Nha thích thú nói.

Cái tên đàn ông thói tha , sao anh ta có thể tự tiện đến như vậy chứ ?

" Mau lên đi , tôi chờ em về . Cũng chỉ là chờ một đoạn . Em không phải là sợ tôi bắt cóc em đâu chứ ? "

Ánh mắt của anh ta như muốn khiêu khích cô.

Lăng Nguyệt chỉ hừ lạnh một cái , mở cửa xe ra ngồi vào. Dù sao cũng không phải là lần đầu , chỉ một đoạn đường nên chẳng sao cả. Cô có gì phải sợ chứ.

Thiệu Nha hài lòng khoe miệng giơ cao. Bắt đầu khởi động máy cho xe chạy đi.

*****

Chiếc xe chạy vào cổng ngôi biệt thự nhưng không phải biệt thự Aries mà là biệt thự Kingston . Lăng Nguyệt trở mắt ra nhìn căn biệt thự lạ lẫm trước mặt.

" Anh tại sao lại đưa tôi đến đây ? Tôi muốn về Aries " - Cô bực bội nhìn người đàn ông.

Thiệu Nha tắt máy , tiến sát lại gần cô khiến cho cả người Lăng Nguyệt ngã vào ghế .

" Lăng Nguyệt , em thật là dễ bị lừa , em bị tôi bắt cóc rồi đây "

" Anh , đưa tôi về Aries ngay ! "

Cô phùng phùng lừa giằng ra từng chữ.

" Bình tĩnh nào , đã đến đây rồi thì vào thăm quan nhà tôi một chút "

Thiệu Nha đưa tay vén sợi tóc lưa thưa của cô qua bên tai , từ tốn nói.

" Nhà anh ? "

Lăng Nguyệt ngay lập tức đẩy người đàn ông ra . Đôi mắt xinh đẹp vô cùng giận dữ.

" Tôi không có rảnh , anh tự mình mà đi tham quan ! "

" Được thôi , cái này là tự em chọn "

Dứt lời , Thiệu Nha bước xuống xe đi vòng qua bên chỗ cô . Mở cửa xe ra , hai cánh tay to lớn tóm lấy cô. Bề thốc thân thể nhỏ nhắn lên.

Lăng Nguyệt cả kinh nhìn người đàn ông - " Anh làm cái gì vậy hả ?! Thả tôi xuống ! "

Nhưng anh ta không thèm quan tâm đến lời nói của cô . Bề thẳng Lăng Nguyệt vào trong nhà , đi qua đại sảnh chính là phòng khách to lớn hoa lệ. Thiệu Nha liền thả cô xuống ghế sofa.

Vừa được giải thoát , cô ngay lập tức đứng lên trừng mắt nhìn người đàn ông - " Anh đang làm cái gì vậy hả ?! Vì sao lại cứ làm ra mấy trò này chọc giận tôi ?! Vì sao đem tôi đến đây ?! Vì sao lại luôn làm phiền tôi ?! Sao lại bám theo tôi ?! Tôi mắc nợ gì anh chứ ?! "

Thiệu Nha vẫn thích thú ngắm nhìn cô , không nói gì.

Lăng Nguyệt càng trở nên nổi điên .

" Thiệu thiếu gia , nếu anh muốn tìm một kẻ để trêu ghẹo thì xin hãy tìm người khác , tôi không có hứng thú chơi cùng anh "

Cô tức mình định xoay người bước đi nhưng chưa kịp xoay đã bị người đàn ông ôm lấy khiến cô cả người giật mình.

Ngón tay Thiệu Nha đưa lên vuốt ve gò má cô , giọng trầm thấp nói.

" Lăng Nguyệt , em thực sự không nhận ra sao ? Tôi đã thể hiện rất rõ như vậy mà "

Nghe thấy lời nói nghiêm túc của anh ta , trái tim cô bỗng dưng đập nhanh hơn. Cô hít thở khó nhọc , khó hiểu nhìn người trước mắt - " Nhận ra chuyện gì cơ ? "

Thiệu Nha không trả lời. Trong một khắc , anh cúi xuống cảm nhận toàn bộ đôi môi anh đào mềm mại kia. Anh ngậm lấy nhanh chóng , sự mạnh mẽ lại nóng này muốn chiếm hết cánh môi cô. Anh cắn mút thỏa thuê thứ ngọt ngào mà từ cái đêm hôm đó anh không còn được chạm đến nữa. Thì ra nó có ma lực ghê gớm đến như vậy , ma lực có thể hoàn toàn mê hoặc được anh.

Lăng Nguyệt không kịp phòng bị . Bị dọa cho hết hồn trước sự xâm chiếm của hắn. Hơi thở nóng bỏng của người đàn ông cường ép cô . Làm cô khó khăn tìm lấy không khí để hít thở.

Rất lâu sau , Thiệu Nha lưu luyến rời khỏi môi cô. Cánh môi nhỏ nhắn đã sưng đỏ hết cả lên.

" Phải làm sao đây ? Tôi nghĩ mình đã thích em mất rồi "

Anh vừa nói ngón tay vừa miết chặt môi cô.

Lăng Nguyệt một lần nữa bị làm cho kinh ngạc trước lời nói của anh ta - " Thiệu thiếu gia , anh đang nói đùa cái gì ? "

" Rất khó tin có phải không ? Ngay cả bản thân tôi cũng không thể tin được là mình đang thích em "

" Thiệu Nha , tôi nghĩ hôm nay anh đã đùa hơi quá chón rồi đấy "

Thiệu Nha đột nhiên ôm chặt lấy cô. Vùi đầu vào mái tóc dài của cô.

" Tôi rất thật lòng. Tôi thực sự rất thích em "

Nghe giọng điệu nghiêm túc của anh , Lăng Nguyệt cảm thấy rối bời , cô chần chừ lên tiếng - " Làm sao tôi có thể tin anh chứ ? "

" Trước giờ tôi chưa bao giờ nghiêm túc với ai. Em là người đầu tiên mà tôi nghiêm túc nói ra mấy lời này "

Thiệu Nha thấp giọng nói.

Trái tim Lăng Nguyệt nhảy nhót trong lồng ngực . Cô bị sao vậy chứ ? Cũng không phải là lần đầu tiên hôn đàn ông , sao trái tim cô lại dễ hiểu động như vậy.

" Anh... anh buông tôi ra trước đã "

Cô chống hai tay muốn đẩy anh ta ra. Nhưng cả người Thiệu Nha rắn chắc như lồng thép giam giữ cô.

" Anh... "

" Em tốt nhất là ngoan ngoãn đứng yên để tôi ôm. Khả năng kiềm chế của tôi trước mặt em đều bị phá hỏng cả rồi "

Giọng anh trầm xuống đe dọa. Hai cánh tay lại ôm chặt cô hơn.

Lăng Nguyệt vẫn cố cự quậy. Cái cảm giác tim đập loạn xạ này làm cô rất khó chịu. Cô muốn thoát khỏi vòng tay anh ta.

Thiệu Nha găm nhẹ trong cổ họng - " Chết tiệt thật ! Lăng Nguyệt ! "

Anh ngay lập tức buông cô ra. Nắm chặt lấy cổ tay nhỏ bé lòi cô lên lầu.

Cánh cửa đóng sầm lại , Lăng Nguyệt bị anh ta ép chặt vào cửa. Điện cuồng cắn nát cánh môi của cô. Khoang miệng cũng bị Thiệu Nha xâm nhập một cách xuống xâ . Cô cố gắng chống cự nhưng là bị người đàn ông ép chặt đến nghẹt thở.

(Yết : YY đi qua như một cơn gió → _ →. Tùy ý phát huy sức tưởng tượng của độc giả)

*****

Sáng hôm sau , khi mặt trời đã nhô cao. Lăng Nguyệt mới từ từ hé mở đôi mắt. Cả cơ thể mảnh khảnh đều nhức mỏi , rã rời . Thân thể lại bị giam giữ trong vòng tay của người đàn ông .

Đáng chết thật ! Tại sao lại xảy ra chuyện này chứ ? Cô cứ nhiên để anh ta dụ dỗ leo lên giường như vậy. Cô thực sự đã uống nhầm thuốc rồi mà.

Lăng Nguyệt nhấc cánh tay của anh ta ra , khó khăn ngồi dậy định bước xuống giường.

Thiệu Nha nghe tiếng động ngay lập tức tỉnh giấc , ngồi dậy giờ tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhấn kéo cô lại giam trong lồng ngực.

" Em định đi đâu ? " - Hắn thấp giọng hỏi.

" Buông ra , tôi... muốn về nhà "

Cô có chút ngại ngùng mở miệng. Nghĩ lại chuyện tối hôm qua cô thực sự vô cùng xấu hổ. Sao cô lại có thể cùng hắn lên giường một lần nữa chứ.

" Tôi đưa em về "

" Không cần, tôi cần ở một mình suy nghĩ lại việc này "

" Việc gì ? " - Anh nhú mày.

" Việc giữa tôi và anh "

Lăng Nguyệt nghiêm túc lên tiếng.

Thiệu Nha hít thở nặng nề ôm lấy cô . Cánh môi anh lướt trên bờ vai đầy đặn của cô. Anh cất giọng khàn khàn - " Tôi là thực sự thích em , rất thích em "

Mỗi lần Thiệu Nha nghiêm túc nói mấy lời như vậy thì trái tim cô lại rung lên không kiềm được. Cô rất bối rối cùng sợ sệt. Trước giờ cô yêu đương không phải là ít nhưng người đàn ông lại khiến cô phải bối rối không biết làm thế nào.

Thấy cô im lặng , anh lại lên tiếng - " Tôi biết em vẫn nghi ngờ lời nói của tôi. Nhưng tôi cam đoan với em tình cảm này của tôi là chân thật . Có thể tin tôi một lần được hay không ? "

Lăng Nguyệt hít thở sâu một cái . Sao bỗng nhiên cô cảm thấy mình bất lực như thế này. Cô đang do dự cái gì chứ, Lăng Nguyệt cô chẳng phải vốn dĩ là một người dám yêu dám nói sao ?

Cô không phải là một người cố chấp , đối với cô đã yêu thì phải dũng cảm. Những kẻ hèn yếu lại quá cố chấp thì trước sau gì cũng đánh mất tình yêu, cuối cùng là chẳng còn gì.

" Ừm "

Lăng Nguyệt trả lời một tiếng nhỏ xiu trong miệng. Nhưng ngay lập tức đã rơi vào tai Thiệu Nha. Gò má cô đã đỏ hết cả lên vì xấu hổ. Anh ngay lập kinh ngạc , mừng rỡ ôm chặt lấy cô.

" Nguyệt..."

Thiệu Nha siết lấy thân thể nhỏ nhắn trong người. Anh ngay lập tức chồm đến ngậm lấy môi cô. Hai đôi môi áp chặt nhau mà siết sao , mà ma sát . Hơi thở nam tính vây lấy Lăng Nguyệt khiến cô hô hấp thật yếu ớt.

" Anh sẽ yêu em , yêu em rất nhiều "

Thiệu Nha thấp giọng tuyên bố.

Trong lòng cô bây giờ cũng chỉ toàn hương vị hạnh phúc. Như dòng nước ấm len lõi chảy vào trái tim nhỏ bé của cô. Dũng cảm một lần chính là mở ra một con đường hạnh phúc cho bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chương Ngoại Truyện 3

Bốn tháng sau , Thiệu Nha và Lăng Nguyệt kết hôn. Lễ cưới được tổ chức trên một chiếc du thuyền xa hoa . Tất nhiên là mọi người đều được mời đông đủ.

Lúc nhận thiệp cưới từ tay Thiệu Nha, Vương Lăng Thần nhất quyết không cho Hàn Lệ Ái đi . Vì cô đang mang thai tháng thứ 5, hần không muốn cô đi đi lại lại trên thuyền . Lỡ như cô bị say tàu thì sao , còn không lỡ chột chân thì như thế nào. Rất nguy hiểm. Hần nhất quyết không cho cô đi.

Hàn Lệ Ái cô năn nỉ muốn gây lười nhưng hần vẫn cương quyết không là không. Làm sao cô có thể không đi cơ chứ , đây là lễ cưới của Lăng Nguyệt cơ mà. Lần trước cô nàng còn làm phù đầu cho cô , bây giờ Lăng Nguyệt kết hôn rồi nếu cô không tham dự thì thật không đáng mặt bạn thân.

Chỉ còn cách là lấy mỹ nhân kế ra mà dụ dỗ hần. Thật ra cô biết khi người phụ nữ mang thai vẫn có thể quan hệ bình thường , cô cũng đã hỏi qua bác sĩ , thai nhi trong bụng cô hoàn toàn khỏe mạnh. Nhưng Hàn Lệ Ái chính là phát sợ "sức ăn" kinh người của hần nên đã nói dối rằng khi mang thai mà quan hệ sẽ ảnh hưởng đến thai nhi.

Vương Lăng Thần vì sợ con mình bị thương nên đã phải nhịn đối lòng lộn thêm một lần nữa. Hần thực sự rất thích trẻ con nhưng nếu mỗi lần cô mang thai hần đều phải như vậy thì hần chết mất .

Thế là đêm hôm đó , Hàn Lệ Ái tự động cởi bỏ đầm ngủ mà leo lên giường quyến rũ hần. Vương Lăng Thần làm sao chịu nổi trước sự dụ dỗ của cô , thân thể cô khi mang thai mềm người đến như thế , và lại mấy tháng nay đêm nào hần ôm cô cũng phải đè nén dục vọng của mình xuống. Ham muốn bấy lâu kiềm nén nên chỉ cần cô "yêu kiều" một chút thôi là đã khơi dậy tất cả. Hần vốn dĩ không thể kháng cự được.

Và cuối cùng là hần phải chào thua chịu nhượng bộ cho cô đi dự lễ cưới.

Đến ngày đám cưới diễn ra , mặt Vương Lăng Thần hầm hầm với Thiệu Nha. Thiệu Nha tất nhiên hiểu hần đang bức bối chuyện gì , chính là ý "Các

người làm phiền vợ tôi đường thai "

Anh ta lên tiếng đùa cợt - " Lão đại à ? Cậu không cần phải trưng ra bộ mặt tức giận như vậy đâu. Mình biết mình đi lấy người khác rồi cậu luyến tiếc lắm nhưng biết làm sao đây tất cả đều là do số mệnh trên người "

Vương Lăng Thần trừng mắt nhìn anh ta , chỉ hừ lạnh một cái. Rồi quay sang ôm lấy cô . Hắn từ lúc bước lên thuyền đến giờ không rời Hàn Lệ Ái nửa bước , đi đâu cũng kè kè theo cô. Mà Hàn Lệ Ái cô có bị làm sao đâu chứ , rất khỏe khoắn vui vẻ mà. Thật là , cô không biết ai mới là người mang thai đây. Đến Lăng Nguyệt cũng một thay dùm cô.

" Nếu sau này Thiệu Nha mà cũng như vậy chắc mình chết mất "

Cô chỉ còn biết lắc đầu thờ dài.

Đến màn cuối cùng là màn quảng hoa cưới , quý cô độc thân nào cũng rất háo hức muốn chụp được hoa cưới. Tất nhiên là trừ cô ra , Hàn Lệ Ái còn bị hắt lòi ra cách xa khu vực 50m sợ rằng bó hoa sẽ ném trúng cô. Vương Lăng Thần còn không quên khẽ liếc mắt cảnh cáo Lăng Nguyệt không được phép ném trúng cô.

Cô nàng chỉ bấu môi một cái . Xoay người , bắt đầu tung bó hoa lên trời .

Bó hoa bay rất xa , bay qua cả đám người phụ nữ , bay một đường đến thẳng chỗ Vu Tích Kỳ. Rơi thẳng vào tay anh.

Khách trên du thuyền ai cũng quay đầu nhìn chăm chăm vào người đàn ông cầm bó hoa. Vu Tích Kỳ đứng hình tại chỗ . Lăng Nguyệt cũng cứng đờ người. Cô nàng ném hơi quá tay thì phải.

Đột nhiên , Thiệu Nha lớn tiếng nói phá hòng bầu không khí im lặng - " Ha... Ha... Tôi biết mà người đàn ông đó không bao giờ nằm trên được "

Có mùi không khí quỷ dị đâu đây. Vu Tích Kỳ bị mất mặt không thể mặt mặt hơn. Đôi nam nữ kia rõ ràng là muốn chơi anh mà. Vu Tích Kỳ ngay lập tức trừng mắt cảnh cáo tên miệng thối kia.

Thiệu Nha đành im miệng mà vòng tay ôm lấy cô dâu .

" Bà xã à, em làm rất tốt , ném rất chuẩn "

Lăng Nguyệt ngay lập tức thúc cùi chỏ vào hông anh - " Anh đó , thôi đi. Chỉ biết suốt ngày trêu chọc người khác "

Cô nàng cũng chỉ biết lắc đầu thờ dài. Ai bảo cô yêu trúng một tên miệng thối như anh ta chứ.

*****

...Một năm sau..

__Biệt thự Ứng Lâu__

Trên chiếc giường to lớn , Hàn Lệ Ái thức giấc sau một đêm dài mộng mị. Tối hôm qua cô là lại bị hắt hành hạ đến hết lần này tới lần khác. Tên đàn ông này vẫn cứ như vậy , không chừng còn tham ăn hơn trước.

Sau khi cô sinh con xong vài tháng sau, Vương Lăng Thần như người đói thấy thức ăn , lao vào hăng đêm mà đòi hỏi cô. Hàn Lệ Ái cô vừa sinh con cho hắn mà còn vừa bị hắt hành hạ không thương tiếc. Thật là đáng hận mà.

Người đàn ông nằm bên cạnh cựa quậy ôm chặt lấy cô dưới lớp chăn. Cô biết là hắn tỉnh dậy rồi.

" Buông ra nào , em muốn đi qua xem con "

Hàn Lệ Ái vỗ nhẹ vào cánh tay hắn.

Vương Lăng Thần chỉ "um" nhẹ một tiếng như đứa trẻ , không chịu buông cô ra . Đôi môi khẽ dán lên cằm cổ xinh đẹp.

" Nằm với anh một lát nữa "

Cô có chút nhột lại buồn cười .

" Thôi nào , anh đã làm cha rồi đấy. Đừng có mà nhõng nhẽo nữa ?"

" Bà xã, em dám giuộc cợt anh sao ? " - Vương Lăng Thần dùng giọng điệu vui vẻ nói. Hắn mở mắt liền xoay người nằm đè lên cô.

Hàn Lệ Ái bấu môi - " Em chỉ nói sự thật thôi. Anh đừng vậy mà. Thực sự là em muốn qua xem con đã dậy chưa "

" Đã có người giữ trẻ rồi mà. Em đừng lo. Nếu con chúng ta dậy thì bà ấy sẽ lo cho chúng . Ở đây với anh một lát thôi "

Hắn ôn tồn nói.

" Nhưng mà em rất muốn qua bế con mà "

Hàn Lệ Ái giọng điệu có chút nhõng nhẽo lại vòng tay qua cổ hắn - " Thần, đi mà "

" Gọi anh là gì cơ ? "

" Ông xã , đi mà "

Cô vội sửa lời , lại giờ trò nhõng nhẽo với hắn.

Nhìn thấy đáng vẻ không thể đáng yêu hơn của cô , hắn chỉ có thể đành bị thuyết phục. Vương Lăng Thần cúi xuống hôn cô. Đôi môi nhỏ quen thuộc vẫn ngọt ngào như ngày nào. Hắn nhấp nhấp từng chút , từng chút hương vị mê hoặc của cô. Gắt gao ma sát môi hắn vào môi cô.

Mấy phút sau hắn mới chịu buông tha cho đôi môi anh đào.

" Được rồi , tạm tha cho em. Đi thôi , chúng ta qua xem con đã dậy chưa "

Vương Lăng Thần cười ngọt ngào với cô.

Hàn Lệ Ái vui vẻ nở nụ cười , ngay lập tức xuống giường mặc đồ đẳng hoàng rồi cùng với hắn qua phòng bên cạnh xem con.

Quả nhiên , hai cục cưng của cô đã dậy rồi. Người trông trẻ còn đang bế chúng chơi đùa.

Hàn Lệ Ái liền bước nhanh đến , tươi cười nói - " Để tôi bế Phong Hạ cho , dì mau đi pha sữa đi "

Người phụ nữ gật đầu , giao Vương Phong Hạ cho cô rồi đi ra ngoài. Cô bồng con trên tay , nhìn đứa trẻ xinh đẹp với đôi mắt to tròn mà đáng yêu không chịu được. Đưa tay nựng nựng lên đôi má phúng phính của đứa con trai.

" Phong Hạ ngoan , đợi dì Lan pha sữa xong mẹ sẽ cho con uống nha... "

Hàn Lệ Ái nói với một giọng điệu vô cùng trẻ con.

Vương Lăng Thần thấy vậy cũng bước vào , bồng đứa bé trai đang nằm trong nôi. Lên tiếng trêu đùa.

" Mẹ này hư , có anh trai Phong Hạ nên quên mất Phong Dư nhà mình rồi "

Đứa bé hình như hiểu ý cha , liền kêu lên vài tiếng bi bi bô bô như đồng tình.

Hàn Lệ Ái bật cười , tiến lại gần chỗ hai cha con.

" Ai nói mẹ quên Phong Dư chứ , con trai của mẹ đáng yêu như vậy sao có thể quên được "

8 tháng trước , cô đã hạ sinh cho hắn một cặp sinh đôi con trai. Vì là con đầu lòng lại là sinh đôi nên thời gian cô sinh kéo dài đến mấy tiếng. Khiến cho Vương Lăng Thần phải sốt ruột chờ ở ngoài đứng lên ngồi xuống không yên , vì chờ quá lâu hắn còn định xông vào , may là còn có mấy nữ y tá cản lại.

Cô sinh được một cặp sinh đôi rất kha khá , giống nhau như đúc. Chúng được thừa hưởng vẻ đẹp lai tây của mẹ và vẻ đẹp hoàn hảo của cha. Nhìn thôi cũng đã không kiềm được lòng mà yêu thích.

Hai đứa trẻ , một đứa được mẹ bế , một đứa được cha bế. Cứ nói bi bô lại cười khúc khích. Vương Lăng Thần âu yếm nhìn đứa bé , cúi xuống hôn nhẹ lên trán đứa con trai. Lại quay sang nhìn cô đang trò chuyện với Phong Hạ.

Hắn chợt nghĩ , thì ra hạnh phúc là đây . Là thứ người ta vẫn thường nhắc đến - hạnh phúc gia đình. Một hạnh phúc tuy rằng giản dị nhưng lại rất lớn lao.

Không thể ngờ được rằng hắn đang sống trong hạnh phúc đó. Vương Lăng Thần hắn có thể có được cô - người phụ nữ hắn yêu nhất. Lại còn được cô sinh hạ hai đứa con trai đáng yêu cho mình .

Đối với hắn đây là tất cả hạnh phúc của cuộc đời hắn rồi. Hắn nhất định sẽ nắm thật chặt hạnh phúc này trong tay.

Vương Lăng Thần bồng con trai trên tay bước đến bên cạnh cô. Đầu hơi cúi xuống lướt trên gò má cô , nhu tình nói.

" Bà xã , anh yêu em "

...Hết...

Yết : Cảm ơn tất cả những ai đã kiên nhẫn chờ đợi món mỗi từng chương của tác phẩm này. Cũng như cảm ơn những ai đã luôn ủng hộ và yêu quý tác

phẩm . Minh sẽ hứa cho ra những tác phẩm mới tuyệt vời hơn nữa . Với những ai hỏi về tác phẩm mới , thì mình xin trả lời là qua hè này mới có. Vì mình sắp thi tốt nghiệp 12, ĐH nên sẽ phải dừng viết. Mong là mọi người đừng quên Tiểu Yết nhé. ~^O^~

Bạn đang đọc truyện *Dạy Đồ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Ái Tình Là Men Say (1)

Ngoại truyện này cho những ai tò mò về Vu Tích Kỳ là thắng hay công hay thụ hay là F.A. Vì phần này có chút dài nên mình sẽ chia ra ^^

...Quán bar Cao Tường...

" Các người nhanh chân lên một chút... Mau chỉnh chu lại đằng hoàng "

Tiếng quản lý vang lên hồi thúc nhân viên bên trong. Không biết tại vì sao hôm nay ông chủ lại ghé thăm đột xuất khiến cho người quản lý có chút lo lắng.

Bình thường việc đi thu tiền lợi nhuận sẽ có người đến lấy theo tuần. Nhưng hôm nay không biết vì sao ông chủ lại đích thân đến đây. Nghe người nói là ông chủ đi kiểm tra việc làm ăn của quán. Vì vậy mà ngay lập tức người quản lý phải thông báo từ trong ra ngoài để chuẩn bị nghênh đón khách quý.

Đang lớn tiếng đốc thúc mọi người, bỗng nhiên anh nhìn thấy một chàng trai trẻ trên vai đeo một cây đàn guitar đi nhanh vào quán - " A.. Nhiếp Dương tới rồi đây sao ? Sao giờ này cậu mới đến. Mau, sắp tới giờ quán đông khách, mau lên sân khấu biểu diễn đi "

Chàng trai trẻ trước mắt trạc chừng khoảng hai mươi tuổi, người gầy, chỉ cao khoảng chừng 1m68, so với con trai thì như vậy có chút lùn. Có điều gương mặt lại khôi ngô trắng trẻo, ăn vận cũng rất thời trang.

" Xin lỗi quản lý, tôi vì có chút việc bận nên đến trễ mười phút. Bây giờ tôi sẽ lên biểu diễn ngay " - Cậu nói nhanh với người quản lý.

Người quản lý xua tay - " Được rồi, cậu mau nhanh lên sân khấu đi. Chốc nữa sẽ có ông chủ ghé ngang qua đây, phải biểu hiện cho tốt vào "

" Tôi biết rồi, thưa quản lý "

Nhiếp Dương hấp tấp chạy vào trong, đi thẳng lên sân khấu. Gỡ cây đàn trên vai xuống, chuẩn bị xong xuôi cậu ngồi xuống chiếc ghế được đặt sẵn trên sân khấu, đằng trước có cây micro.

Trong lúc chuẩn bị, cậu lán man suy nghĩ cũng may là đến kịp nếu không ông chủ mà đến bất gặp, chắc chắn cậu toi đời. Nghe nói ông chủ của bọn họ là xã hội đen, chính là một trong những người đứng đầu của Tam Vương hội danh tiếng lẫy lừng. Nhiếp Dương nghĩ chắc hẳn trông hấn ta rất đáng sợ, mặt mày dữ tợn. Nếu như phạm lỗi trước mặt hấn chắc có lẽ cậu bị đuổi cổ khỏi đây.

Đừng nha, khó khăn lắm cậu mới xin được một công việc tốt như thế này. Chỉ vì đi trễ có một lần nhằm lúc ông chủ ghé thăm thì thật xui xẻo. Cậu rất thích môi trường làm việc ở đây, giờ giấc tốt, lương khá, người quản lý ở đây cũng khá dễ tính .

Nhiếp Dương không muốn suy nghĩ nữa, cậu nói mấy câu với khán giả qua micro rồi bắt đầu cất giọng hát. Giọng hát của cậu rất hay, từ lúc cậu đến đây hát khách đã đông lên rất nhiều. Cộng với vẻ ngoài đẹp trai của cậu cũng khiến mấy cô gái rất thích thú.

Giữa lúc không gian bên trong quán đang chìm vào giọng hát của Nhiếp Dương. Thì phía bên ngoài đang ồn ào, cả đám người vệ sĩ và quản lý của quán đứng ngay trước cửa dàn hàng hai bên chờ sẵn.

Năm phút sau, hai chiếc xe màu đen sang trọng lướt nhanh đến trước cửa quán. Bốn, năm người mặc áo đen từ trên xe bước xuống. Một người tiến tới mở cửa sau xe ra, cả người kính cẩn nghiêng mình, thấp giọng nói - " Chủ nhân, mời người "

Một người đàn ông dáng người cao lớn, vận âu phục đắt tiền, gương mặt tuấn tú nho nhã, toát lên khí chất hoàng tộc bước xuống xe.

Người quản lý vừa nhìn thấy người đàn ông kia đã nhanh chân bước đến - " Vu tiên sinh, chào mừng người đến Cao Tường "

Vu Tích Kỳ khước miệng có chút nhếch lên, từ tốn mở miệng - " Ta chỉ là muốn đến đây thưởng rượu chứ cũng không phải lâm trận đánh nhau, các người cũng không cần dàn hàng ra chào như thế. Cứ xem ta như một vị khách bình thường là được rồi "

" Dạ, vâng thưa tiên sinh. Tôi sẽ cho bọn họ giải tán "

Người quản lý có chút sợ sệt nói. Quay ra nói với đám người kia - " Các người cứ đi làm việc của mình đi. Không cần phải ở đây nữa "

Đám người đó vâng lệnh liền tản ra, ai làm việc nấy.

Vu Tích Kỳ cũng khẽ ra lệnh với tay sai của mình - " Các người cũng ở bên ngoài đợi đi. Ta muốn vào trong đó một mình "

" Vâng, thưa chủ nhân "

Họ lập tức đồng loạt nghe lệnh.

Theo sự hướng dẫn của người quản lý, Vu Tích Kỳ đi vào bên trong quán bar. Hôm nay hắn là đi uống rượu một mình, tiện thể xem xét việc làm ăn của quán bar này. Đáng lẽ, bình thường sẽ có Thiệu Nha hoặc lão đại đi cùng. Nhưng từ ngày hai tên đó có vợ liền không thèm bước chân ra khỏi nhà, rồi vợ nữa bước thôi là chịu không được.

Vương Lăng Thần từ khi kết hôn với Lệ Ái xong liền đem công việc Tam Vương hội bàn giao cho Thiệu Nha và hắn hết. Lão đại chỉ lo yên vị làm tổng giám đốc của Vương thị, chiều tối lại về âu yếm vợ con. Tên mặt búng ra sữa kia cũng không khác gì, giải quyết xong hết việc của hội liền bay về nhà ôm vợ không thèm đếm xỉa gì tới bằng hữu. Đúng là khiến Vu Tích Kỳ không khỏi tức chết.

" Thưa phòng V.I.P ở bên này " - Người quản lý lễ phép đưa.

Nhưng hắn lại giơ bàn tay mở miệng nói - " Không cần, ta muốn ở bên ngoài quầy bar uống rượu. Người cứ đi làm việc, tự ta sẽ đi vào trong "

Người quản lý nghe vậy liền vội vàng lên tiếng - " Vậy tôi xin phép lui thưa tiên sinh "

Vu Tích Kỳ tiến bước vào phía trong. Cánh cửa kính vừa tự động mở ra, thoáng qua tai hắn là một giọng hát êm ái và đầy sâu lắng. Hắn đưa mắt nhìn lên phía sân khấu thì phát hiện một chàng trai trẻ đang ngồi đàn ca.

Giọng hát dịu dàng thoát ra khỏi khuôn miệng nhỏ nhắn của cậu ta. Bàn tay thon dài gảy lên dây đàn trông rất điêu luyện. Từ giọng hát, thao tác rồi đến biểu cảm đều đẹp như một bức tranh.

Vu Tích Kỳ có chút đứng hình trong giây lát. Một cảm giác trầm mê len lỏi vào trái tim hắn thông qua âm thanh ngọt ngào kia. Hắn chậm rãi cất bước vào chỗ quầy bar ngồi xuống và nói với người pha chế.

" Ta muốn một ly Martini Classic, Up và Shaken "

" Vâng, thưa xin quý khách chờ trong giây lát "

Anh chàng pha chế niềm nở nói. Ngay sau đó bắt tay vào pha chế rượu. Dùng bàn tay điêu luyện của mình để biểu diễn kỹ thuật.

Vu Tích Kỳ ánh mắt vẫn hướng về thân ảnh trên sân khấu. Chăm chú lắng tai nghe giọng hát trong trẻo kia.

" Ta muốn hỏi người đàn hát trên kia là ai ? "

Một lúc sau, khi bài hát đã kết thúc, hắn quay sang cất giọng hỏi người pha chế.

Anh chàng đã pha xong một ly rượu có màu trong suốt, trang trí bằng vài quả olive trang nhã, liền đưa tới cho hắn, vui vẻ lên tiếng - " À, có phải quý khách đang muốn nói đến Nhiếp Dương ? "

" Đó là tên cậu ta ? " - Vu Tích Kỳ nhướn mày.

Người đối diện gật đầu cười cười - " Đó là ca sĩ của quán Cao Tường chúng tôi. Thế nào, có phải cậu ấy hát rất hay không ? Bề ngoài cũng nhìn rất trắng trẻo đẹp trai. Nhờ giọng hát của cậu ta mà quán chúng tôi ngày càng đông khách vào giờ này "

Vu Tích Kỳ cảm ly rượu cocktail trên tay, lắc nhẹ, đưa vào miệng nhắm nhấm, sự run rẩy từ vị rượu Gin lạnh làm tê dại từng thớ lưỡi của hắn. Ngọt ngào hòa quyện cùng vị cay nồng của thảo mộc nơi cổ họng, khiến hắn không ngừng cảm nhận.

Rất quyến rũ, rất mê hoặc.

Không hổ danh là ông hoàng của các loại rượu. Đã khiến người ta say ngay từ ngụm đầu tiên.

Vu Tích Kỳ thưởng thức ly rượu một cách từ tốn, ánh mắt cũng chậm rãi ngắm nhìn người con trai trên sân khấu kia. Thì ra là đều mê hoặc người ta ngay từ lần đầu tiên.

.....

Nhiếp Dương ngồi trên sân khấu chuẩn bị cất giọng hát cho bài hát tiếp theo. Bàn tay cậu đang định đánh đàn thì ánh mắt đã chợt khựng lại trước người đàn ông đang ngồi ở phía quầy bar.

Là một nghệ sĩ trên sân khấu, cậu tất nhiên quen thuộc viễn cảnh ánh mắt của đám đông hướng về phía mình. Nhưng mà người đàn ông kia lại dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn hắn. Ánh mắt giống như đang chờ đợi, đang si mê....

Hơn nữa về ngoài của hần cũng nổi bật hơn người, ngũ quan anh tuấn, nho nhã trông như bậc trí thức nhưng lại mang vẻ vương giả trong khí thái. Cái cách hần nâng ly rượu lên một cách tao nhã mà thường thức, cái cách hần dùng ánh mắt mị hoặc nhìn cậu cũng thật khiến người ta run rẩy. Nhiếp Dương không thể nào không chú ý đến hần.

Cậu cố gắng tinh táo đầu óc : Nhiếp Dương, mày đang suy nghĩ bậy bạ cái gì ?

Bàn tay thon dài tiếp tục gây đàn, một lần nữa Nhiếp Dương cất cao giọng hát của mình làm không gian trong quán chìm vào sự u mê của cậu tạo ra.

Sau khi buổi trình diễn kết thúc, Nhiếp Dương bước xuống khỏi sân khấu trước những tiếng vỗ tay tán tán dương của khán giả. Theo thói quen của bản thân sau khi biểu diễn xong, cậu sẽ đến quầy bar để uống một ly rượu từ Lưu Dân - anh chàng Partender, cũng là bạn của cậu.

Nhiếp Dương cố gắng không chú ý đến người đàn ông kia, dù sao hần cũng đã quay mặt vào trong quầy bar thưởng thức rượu.

Cậu ngồi xuống cách hần một ghế, giờ tay chào Lưu Dân. Đang định lên tiếng thì giọng nói trầm thấp của người bên cạnh đã vang lên .

" Pha cho cậu ấy một ly Sea Breeze "

Anh chàng pha chế nhìn hần có chút chăm chăm khó hiểu.

Vu Tích Kỳ lại thấp giọng nói - " Tôi mời "

Trong lúc Partender đang pha chế, Nhiếp Dương lại quay sang nhìn người bên cạnh một cách khó hiểu. Nhưng mà người đàn ông từ lúc gọi rượu mời cậu đều không nhìn cậu lấy một cái, như lúc này cậu đứng trên sân khấu. Cậu cảm thấy có hơi lạ.

Thật ra có người mời rượu cậu cũng không phải là ít. Khách đến quán đặc biệt là những quý cô, quý bà hâm mộ giọng hát của cậu thường xuyên mời cậu rượu. Không cần biết họ có tâm ý hay ý đồ gì cậu cũng chỉ là nhận uống cho có lệ, trò chuyện vài câu rồi xin phép về.

Nhưng mà có đàn ông mời rượu cậu thì thật có chút... Ngoài trừ Lưu Dân là bạn cậu thì không nói.

Nhiếp Dương nhận ly rượu từ người đối diện. Nhìn vào ly nước màu đỏ mọng được đựng trong một cái ly thủy tinh cao, trên miệng ly còn trang trí vài miếng dưa. Cậu chưa bao giờ uống thử loại này nhưng nghe nói nó cũng rất nổi tiếng.

Lưu Dân chỉ biết lắc đầu rồi nhún vai. Không biết người đàn ông kia có ý gì với Nhiếp Dương đây.

Cậu khẽ lên tiếng nhẹ nhàng - " Cảm ơn "

Phải, ngắn gọn, súc tích. Vậy đủ rồi. Cũng chỉ là ly rượu, bản thân cậu phải nghĩ chi cho nhiều.

Vu Tích Kỳ khước miệng hơi cong.

Nói xong cậu mới đưa ly rượu lên nhấp thử một ngụm. Một luồng nước mát rượi chảy vào trong miệng cậu. Vị ngọt hòa quyện cùng vị chua lướt qua đoạn lưỡi tạo ra một cảm giác thật dễ chịu.

" Nó được gọi là gió biển. Khi uống nó vào sẽ có cảm giác giống như làn gió mát chảy vào miệng. Thức uống này sẽ khiến cho tâm tình của con người cảm thấy rất dễ chịu "

Nhiếp Dương khó hiểu quay sang nhìn người đàn ông. Tên đàn ông này có vẻ rất am hiểu về rượu.

Hần bây giờ mới ngược mặt lên nhìn cậu. Môi của hần chỉ khẽ nhếch.

Nhiếp Dương có chút cứng ngắc, nhìn với khoảng cách gần như thế này mới thấy gương mặt của người đàn ông tà mị bao nhiêu, anh tuấn vạn mỹ bao nhiêu.

Vu Tích Kỳ đột nhiên rút cây bút từ trong túi áo ra, viết lên tờ khăn giấy mấy chữ.

Nhiếp Dương càng khó hiểu nhìn hần, trong lòng nổi lên sự tò mò. Không biết người đàn ông đang viết cái gì.

Một lúc sau, hần đẩy tờ khăn giấy qua cho cậu.

Liếc mắt nhìn mấy dòng chữ trên tờ giấy, Nhiếp Dương kinh ngạc bật người đứng dậy. Kẻ này...!

Tờ giấy viết : " Cái giá để tôi có thể sở hữu em là bao nhiêu ? "

Tự dưng, cậu liền phát bực nhưng là phải nhịn xuống. Không thể tin được là tên đàn ông ăn mặc chỉnh chu đắt tiền này lại dám nói với hần như vậy.

Nhiếp Dương chỉ nặn ra một nụ cười lạnh - Xin lỗi tiên sinh, tôi là con trai "

Vu Tích Kỳ không hề để ý đến biểu hiện tức giận của cậu, gương mặt vô cùng thích thú - " Tất nhiên tôi biết em là con trai. Vì em là con trai nên tôi mới nói với em. Nếu như em là con gái, tôi tuyệt đối không nói những lời này "

Nhiếp Dương tức giận nhìn hấn, nghiêm giọng nói - " Tôi cũng không phải gay "

Người đàn ông ngồi đối diện đưa mắt dán trên người cậu lướt từ trên xuống dưới - " Theo tôi thấy hình như không phải như vậy "

Tên đàn ông này thật không biết xấu hổ. Ngang nhiên dùng ánh mắt trực tiếp như vậy nhìn thân hình cậu.

" Tuy có hơi lùn một chút nhưng không sao. Ta thích những thứ nhỏ nhắn có da có thịt " - Hấn thích nhìn vẻ mặt người con trai khi tức giận liền có chút đỏ.

Nhiếp Dương trong lòng vô cùng giận dữ. Hấn ta xem cậu là hạng người nào ?!

" Tiên sinh, xin ngài ý tứ lời nói một chút. Có lẽ ngài đang hiểu lầm. Tôi là một ca sĩ hát quán bar, không phải loại người rẻ tiền kia mà ngài muốn dùng tiền để sở hữu "

Cậu vẫn ráng nuốt cục tức vào trong họng, nhẹ giọng nói.

Vu Tích Kỳ vẫn giữ nguyên biểu hiện thích thú. Muốn lên tiếng nhưng không biết từ đâu ra người quản lý của quán bước đến, lo lắng hỏi.

" Thưa Vu tiên sinh, mọi việc đều ổn chứ ? "

Người quản lý ở bên ngoài lo lắng sợ phía bên trong nhân viên không phục vụ cho ông chủ chu đáo nên liền vào trong nhìn qua một chút. Ai ngờ vừa đi vào, anh đã thấy Nhiếp Dương đang đứng trừng mắt với ông chủ của họ.

Anh ta liền hoảng sợ vội vàng bước đến gần.

Nhiếp Dương ngạc nhiên nhìn bộ dạng khấp khểnh của người quản lý. Lần đầu tiên mới thấy anh ta như vậy. Chẳng lẽ người đàn ông trước mắt cậu lại là khách quý của quán. Không thể nào, trông hấn ta rất lạ.

Vu Tích Kỳ ung dung đứng dậy, bàn tay phải chỉnh lại nút áo tay trái một cách tao nhã. Hấn thấp giọng lên tiếng - " Không có gì. Tôi chỉ là muốn mời cậu Nhiếp Dương đây một ly rượu. Tôi thấy cậu ta hát rất hay "

Sao hấn lại biết tên của cậu ?

Người quản lý cũng ngạc nhiên không kém, lắp bắp nói - " O... "

" Hôm nay đến đây thôi. Ta rất thích không gian của quán, rượu cũng rất ngon. Ta sẽ còn đến đây lần nữa " - Vu Tích Kỳ lại cất giọng trầm ổn. Vừa nói hấn vừa nhìn thẳng vào cậu, đáy mắt tràn đầy ý cười làm cho Nhiếp Dương cảm thấy khó chịu.

Nghe thế, người quản lý ngay lập tức vội vàng kính cẩn đưa tay mời - " Vâng... vâng, để tôi đưa ngài ra xe, Vu tiên sinh "

Nhưng hấn đã phất tay lạnh lùng - " Không cần, ta sẽ đi ra một mình "

Người quản lý lại dè dặt cúi đầu, tránh người sang một bên - " Dạ, vâng theo như ý tiên sinh "

Lưu Dân và Nhiếp Dương nhìn thấy cảnh tượng này mà không thể tin được. Người quản lý của họ chưa bao giờ lại khấp khểnh như vậy.

Vu Tích Kỳ chậm rãi xoay người, liếc nhìn cậu lần cuối rồi cất bước ra bên ngoài. Người quản lý thở phào nhẹ nhõm một cái, rồi bất ngờ quay sang trừng mắt với Nhiếp Dương - " Nhiếp Dương, lúc này cậu đang làm gì vậy ? Sao lại đứng đó trừng mắt với Vu tiên sinh ? "

Nhiếp Dương có chút không vui lên tiếng - " Hấn ta là nói mấy lời khiếm nhã với tôi nên tôi cảm thấy không vui "

" Cho dù không vui với cậu cũng phải ráng nhịn xuống. Cậu có biết mình vừa thất lễ với ai không hả ? " - Người quản lý gắt gỏng nói. Tuy bình thường anh không phải loại người khó khăn với nhân viên nhưng nếu dám thất lễ với ông chủ thì không thể chấp nhận được.

Nhiếp Dương chỉ là lắc đầu một cái.

Người quản lý càng tức giận - " Vu tiên sinh ấy chính là người sở hữu quán bar này, chính là ông chủ của chúng ta "

Cậu lập tức mở lớn mắt đầy kinh ngạc. Tên đàn ông đồng tình luyến ái đó mà là ông chủ danh tiếng lẫy lừng của quán cậu sao ? Thật không nhìn ra hấn có vẻ ngoài ưu tú, trí thức như vậy lại là mafia. Càng không nhìn ra hấn là gay ! Không những vậy còn dám đưa ra câu hỏi với cậu như vậy từ lần gặp đầu tiên.

Nhưng mà ánh mắt của hấn khi nhìn cậu...

Thật là vô cùng bản !

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Ái Tình Là Men Say (2)

...Biệt thự Ứng Lâu...

Sáng thứ bảy, Vương Lăng Thần sau khi sắp xếp mọi việc ở công ty liền rảnh rỗi ở nhà cùng với vợ con. Thật ra hắn chỉ muốn cùng ở với vợ thôi (="). Vì hôm nay là một ngày vô cùng đặc biệt.

Chính vì để thực hiện ý đồ của mình nên Vương Lăng Thần mới nghĩ ra kế sách đem hai tiểu tử siêu quậy kia về nhà bà nội. Thật ra hắn cũng không phải thuộc dạng đàn ông hẹp hòi gì, ganh tị với con mình. Nhưng mà rõ là hai tiểu tử song sinh nhà hắn đúng là đeo mẹ không gì bằng. Đã vậy buổi tối còn luôn nghĩ cách nhõng nhẽo làm sao để Hàn Lệ Ái ngủ với chúng. Hại Vương Lăng Thần hằng đêm giường đơn gối chiếc. Thật là muốn phát điên !

Sáng hôm nay, cô và hắn đã thảo luận sẽ đưa con về nhà bà cho chúng chơi một ngày. Lam Doanh tất nhiên rất vui mừng, ai có thể cung cháu hơn bà chứ ? Từ sáng sớm đã gọi điện hối thúc hai vợ chồng hắn.

Hàn Lệ Ái cũng không ý kiến gì, rất yên tâm giao con cho bà. Cũng bởi đêm hôm qua, Vương Lăng Thần đã "mê nheo" với cô. Năn nỉ cô nguyên một ngày hôm nay dành cho hắn, dù gì cũng là kỉ niệm ngày cưới của hai người.

Người đàn ông này thật trẻ con quá đi.

" Phong Dư, Phong Hạ, mau lại đây "

Vương Lăng Thần thân hình cao lớn uy quyền khoanh tay đứng dựa vào xe.

Hàn Lệ Ái dắt hai đứa con trai của mình ra trước cửa nhà. Vừa nghe thấy tiếng cha gọi, hai đứa trẻ liền nhanh chân chạy đến chỗ hắn.

Hai cậu bé trạc chừng bốn tuổi, giống nhau như đúc. Về ngoài khẩu khinh lại xinh đẹp. Nhìn một cái đã muốn yêu.

" Cha, hôm nay chúng ta đi đâu vậy ? " - Phong Hạ bước đến kéo kéo tay cha mình.

Vương Lăng Thần cười cười, hai cánh tay to lớn nhấc bổng con trai lên - " Phong Hạ ngoan, cha sẽ đưa con qua nhà bà nội chơi, thích không ? "

Cậu bé có đôi má phúng phính phấn khích cười - " Rất thích ạ "

Trong lúc đó, cậu bé còn lại cũng tiến đến kéo vạt áo Vương Lăng Thần, nũng nịu nói - " Cha, Phong Dư cũng muốn đi "

Hắn hơi nghiêng đầu, vươn tay xoa đầu con trai, cười xoa - " Tất nhiên là được "

Trong lòng thầm cười, hai tiểu quý này rất thích qua nhà bà. Qua nhà bà liền được phá phách phòng vẽ tranh của bà. Mỗi lần, cô và hắn đến đón hai đứa con trai cùng là thấy bộ dạng chúng từ trên xuống dưới đều dính lem nhem màu vẽ.

" Được rồi, được rồi. Hai đứa mau vào xe đi nào " - Hàn Lệ Ái nhìn cảnh tượng ba cha con cười đùa liền bước đến thúc giục nói.

" Dạ ! "

Phong Hạ nhảy xuống khỏi tay cha, cùng em trai đồng thanh trả lời.

Hai đứa tiểu quý liền ba chân bốn cẳng chui vào đằng sau chiếc xe hơi đắt tiền. Cùng nhau chơi kéo, búa, bao trong xe rất vui vẻ.

Vương Lăng Thần nhìn người phụ nữ xinh đẹp diễm lệ trước mắt liền giờ tay kéo cô lại, giam cô trong vòng tay của mình.

Ngay lập tức, Hàn Lệ Ái có chút bất mãn nhìn hắn - " Anh đó, sắp đến giờ đi rồi. Còn muốn động tay động chân ? "

Hắn hai tay ôm chặt lấy cô, không kiêng dè gì gác đầu lên vai cô, đôi môi ranh mãnh cong lên tà mị - " Ai bảo em mê người như vậy làm gì. Làm anh muốn dứt ra cũng dứt không được "

Muốn cúi xuống hôn cô nhưng đã bị Hàn Lệ Ái đưa ngón tay chặn lại, gương mặt cô phỉếm hồng - " Đại sắc lang, anh đã làm cha rồi mà không chịu đứng đắn gì cả "

Vương Lăng Thần nghe vậy bật cười lớn, xấu xa nói khẽ bên tai cô - " Ái Á đêm nay em đừng hòng thoát khỏi anh "

" Thần, đừng như vậy nữa. Con đang đợi chúng ta kìa "

Cô gò má ngày càng đỏ. Tên đàn ông này thật hết thuốc chữa.

" Được rồi, tạm tha cho em vậy "

Vương Lăng Thần vui vẻ nói. Hai tay rời khỏi cơ thể cô. Hắn đi đến mở cửa xe cho cô.

Thấy thân ảnh xinh đẹp di chuyển ngồi vào xe. Hắn mới hài lòng đi vòng sang bên kia, ngồi vào ghế tài xế.

Sau khi đưa hai tiểu quý đến nhà bà, Vương Lăng Thần lái xe đưa cô về nhà. Bình thường, ngày này mấy năm trước, hắn sẽ đặt nhà hàng sang trọng cùng cô ăn một bữa tối lãng mạn hoặc là sẽ đưa cô đi du lịch.

Nhưng mà năm nay hắn muốn đặc biệt hơn một chút, hắn là sẽ tự làm bữa tối cho cô. Vương Lăng Thần còn muốn nghe cô đàn đàn Hạc cho hắn nghe. Từ lúc trái tim hắn thuộc về cô, hắn phát hiện cô cầm kỳ thi họa cái gì cũng giỏi. Hắn thích nhất là lúc cô đàn cho hắn nghe, đáng vẻ xinh đẹp của cô khiến hắn không thể rời mắt.

Ngày hôm nay, Vương Lăng Thần đã cho người làm và quản gia nghỉ hết. Bên trong ngôi biệt thự rộng lớn chỉ còn lại duy nhất mình cô và hắn. Sẽ không có ai làm phiền hai người hết .

Mặt trời bắt đầu lặn dần xuống phía chân trời, màu đỏ hoàng hôn ứng hiện sau những đám mây. Hàn Lệ Ái ngồi trong phòng đọc sách, bên cạnh cửa sổ.

Sau bao năm, cô vẫn xinh đẹp như vậy, diễm lệ như vậy. Người ta nói phụ nữ bước sang 30 thì đã già rồi nhưng cô vẫn trẻ đẹp như vậy. Làn da trắng sứ mịn màng, đôi mắt to tròn thơ ngây. Cô vẫn luôn toát lên khí thái trang nhã mà rực rỡ của nữ thần.

Ngón tay cô thon dài nhẹ nhàng lật từng trang sách. Một lát sau, Hàn Lệ Ái đặt quyển sách xuống, vươn vai một cái. Gương mặt ái diễm khẽ ngược mặt lên nhìn ánh mặt trời đang lặn dần.

Lâu rồi, cô mới có một ngày rảnh rỗi như thế này. Bình thường sau khi lo việc ở công ty xong, Hàn Lệ Ái lại chạy về nhà đón hai cục cưng. Cô luôn muốn tự mình đích thân đón con hơn là để vệ sĩ riêng đón chúng. Buổi tối lại cùng chúng chơi đùa. Nhiều lúc buổi tối còn phải "bồi" hắn. Làm cô một chút thời gian nghỉ ngơi cũng không có.

Đột nhiên, Hàn Lệ Ái nghe tiếng bước chân từ phía bên ngoài. Tiếp đó là cánh cửa phòng được mở ra. Người đàn ông thân hình cao lớn anh tuấn đứng ngay cửa phòng nhìn cô, ánh mắt chan chứa nhu tình.

Bao nhiêu năm đã trôi qua như vậy, cảm giác khi nhìn thấy cô khiến cho trái tim hắn đập loạn nhịp chưa bao giờ dứt. Sự nhung nhớ triền miên khi hắn không được gặp cô cũng chẳng bao giờ kết thúc.

Yêu em, nhớ em và cần em là việc mà mỗi ngày tôi đều làm.

Hàn Lệ Ái hướng đôi mắt kiều diễm về phía hắn. Đôi môi xinh đẹp khẽ nhoen miệng cười hạnh phúc.

Vương Lăng Thần nhanh chân bước về phía cô, ôm lấy cô vào trong lòng.

" Phu nhân của anh, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi "

Hắn thả thê vào tai cô lời mật ngọt.

" Vâng " - Cô ngoan ngoãn trả lời hắn. Hai cánh tay trắng nõn vòng tay qua cổ hắn.

Cánh môi anh đào rướn lên chạm vào đôi môi mọng của hắn. Dự rằng chỉ là chạm nhẹ một chút, nhưng ai ngờ Vương Lăng Thần đã biến bị động thành chủ động. Cuồng nhiệt xâm nhập khuôn miệng nhỏ nhắn.

Hàn Lệ Ái có chút khó thở, mấy năm vợ chồng hắn hôn cô còn nhiều hơn com bữa. Nhưng cô chưa bao giờ chống đỡ nổi sự cuồng dã của hắn. Hơi thở yếu ớt bị hơi thở nam tính quấn quýt sít sao. Đường như chỉ muốn hòa nhập vào nhau.

Một lúc sau, Vương Lăng Thần mới chịu buông tha cho cô. Hàn Lệ Ái thở hổn hển khi vừa được giải thoát.

Nhìn gương mặt cô ửng đỏ lại càng thêm mê người, khoe môi ranh mãnh cong lên hài lòng - " Thế nào, phu nhân em hài lòng với nộ hôn của anh chứ ? "

" Xấu xa, ai thèm chứ ? " - Hàn Lệ Ái có chút tức giận mắng hắn. Biết trước như vậy cô sẽ không chủ động hôn hắn.

Nghe vậy, Vương Lăng Thần lại càng cười. Hắn rất thích cô mắng hắn khi đang xấu hổ. Lúc đó gương mặt cô càng chuyển đỏ, đôi mắt to tròn trừng trừng nhìn hắn rất xinh đẹp.

" Phải không đó, mới vừa rồi là ai chủ động hôn anh đây ? " - Hấn lại càng xấu xa hỏi.

" Không thèm nói với anh, đồ háo sắc "

Hàn Lệ Ái vừa then vừa giận đẩy hấn ra, bước nhanh xuống phòng ăn.

Vừa bước xuống phòng ăn, Hàn Lệ Ái đã ngạc nhiên nhìn thấy hình ảnh trước mắt. Món ngon mỹ vị đều nằm trên chiếc bàn ovan lớn. Lại điểm thêm mấy ngọn nến lung linh. Quả thật tạo nên một bầu không khí rất lãng mạn.

Tuy rằng cô đã thừa biết tài nghệ nấu ăn của hấn nhưng mà không ngờ hôm nay hấn lại trổ tài ẩm thực từ phương Đông đến phương Tây như vậy.

Bất ngờ, có cánh tay vòng lấy eo cô từ phía sau. Vương Lăng Thần ngắm nghía vẻ mặt đầy ngạc nhiên của cô, cười cười - " Em nhìn xem làm gì có ai đang hôn chồng em chứ ? Vậy mà suốt ngày em cứ suốt ngày hắt hủi anh "

Hàn Lệ Ái liền dùng cùi trỏ thúc nhẹ vào bụng hấn - " Lèo mép vừa thôi, ai hắt hủi anh đâu ? "

" Ái Ái, mau lại đây "

Vương Lăng Thần ôm cô đến gần bàn ăn, kéo ghế cho cô ngồi rồi kéo ghế đến ngồi bên cạnh cô.

Hấn từ tốn cắt từng miếng thịt cho cô. Một lúc sau, Vương Lăng Thần nâng ly rượu vang đỏ lên chạm ly cùng cô.

" Ái Ái, mừng bốn năm kỷ niệm ngày cưới của chúng ta "

Hấn luôn ghi nhớ ngày này trong lòng. Là ngày mà cô hoàn toàn trở thành người phụ nữ của hấn.

Cô nhấp một ngụm rượu vang rồi mỉm cười với hấn. Đột nhiên, cô có chút lo lắng liền lên tiếng hỏi - " Thần, để con chơi bên nhà mẹ sẽ không sao chứ ? Em chỉ sợ mẹ mệt "

Vương Lăng Thần đang cắt thịt cho cô liền đặt dao nĩa xuống. Một tay đưa lên nhéo má cô - " Sẽ không sao đâu, em đừng lo lắng. Mẹ mừng còn không kịp, em cũng biết mẹ rất cưng cháu mà. Anh cũng đã có thuê quản gia và người làm bên nhà mẹ với lại Phong Hạ và Phong Dư của chúng ta cũng rất nghe lời bà, sẽ không quậy phá đâu "

" Được rồi, em đừng lo lắng nữa. Đêm hôm nay là khoảng thời gian riêng của chúng ta. Đừng để những điều khác làm em phân tâm " - Vương Lăng Thần dịu dàng nói.

Gương mặt cô liền dần ra, gạt đầu một cái.

Ăn tối xong, Hàn Lệ Ái chủ động nắm tay hấn kéo ra phòng khách, đẩy nhẹ hấn xuống ngồi ghế sofa. Khuôn miệng nhỏ nhắn cong lên tựa cánh hoa đào, đôi mắt ẩn chứa sự ngọt ngào.

Cô bước đến chiếc hạc cầm nam ngọc lớn được đặt ngay một góc phòng. Đàn hạc vốn dĩ rất đắt tiền, chế tạo ra nó rất công phu, đàn được cũng không phải chuyện dễ. Phải dày công khổ luyện rất nhiều. Âm thanh của đàn hạc giống với guitar nhưng âm sắc của giai điệu đa dạng và mềm mại hơn.

Hàn Lệ Ái ngồi vào ghế, từng ngón tay thon dài đưa lên gảy vào dây đàn. Những nốt nhạc du dương vang lên khiến cho không gian chìm vào khung cảnh thần tiên lạ lùng.

Vương Lăng Thần ngồi trên ghế sofa si ngốc nhìn cô. Cô từ trước đến nay đều đã xinh đẹp ái dĩm như một nữ thần, nay lại còn ngồi gảy hạc cầm. Thật là một cảnh tượng rung rẩy lòng người. Như những câu chuyện thần thoại Hy Lạp ngày xưa.

Hấn muốn được nhìn ngắm cô như thế này, muốn được cô đàn cho hấn nghe suốt cả đời này.

Vương Lăng Thần đang say mê lắng nghe thì bỗng nhiên một âm thanh khác vang lên làm phá vỡ bầu không khí. Đó là tiếng của chiếc máy chuông cửa cảm ứng.

Cô dừng đàn, có chút tò mò nhìn hấn - " Thần, anh xem thử có phải là có ai đến không ? "

Vương Lăng Thần bực bội không gì bằng. Mấy tên vệ sĩ đó, hấn đã dặn không có chuyện gì nghiêm trọng thì không được phép làm phiền cô và hấn cơ mà. Hấn vỗ đầu bút tóc đứng dậy đi ra phía cửa.

Bấm giữ máy, Vương Lăng Thần lạnh lẽo nói - " Có chuyện gì ?! Ta đã bảo không được làm phiền cơ mà "

Từ trong chiếc máy, phát lên giọng của người vệ sĩ đứng ngoài kia - " Xin lỗi thưa lão đại, nhưng có Vu tiên sinh và Thiệu tiên sinh đang chờ ở ngoài cổng "

Vương Lăng Thần lông mày nhíu sâu. Hai người bọn họ đêm tối thế này mò đến đây làm gì. Đặc biệt là tên đàn ông mặt búng ra sữa kia không lo ở nhà ôm vợ lại chạy tới phá hỏng chuyện tốt của hấn !

" Cho họ chạy xe vào "

Hắn thấp giọng nói.

" Thần, là Vu Tích Kỳ và Thiệu Nha đến sao ? " - Hàn Lệ Ái từ nãy đến giờ đứng đằng sau hắn liền bước lên hỏi.

Cánh tay rắn chắc ôm lấy eo cô kéo tới. Vương Lăng Thần hôn hôn lên đôi môi nhỏ nhắn - " Ái Ái, chờ anh nói chuyện với họ một chút, rồi sẽ quay lại với em "

" Em biết rồi, anh cứ từ từ nói chuyện. Chắc là có chuyện gì quan trọng nên hai người họ mới đến đây vào giờ này. Để em đi pha trà " - Hàn Lệ Ái dịu dàng lên tiếng

Vương Lăng Thần mở cửa ra đã thấy hai chiếc Bugatti Veyron đậu trước sân nhà. Thiệu Nha và Vu Tích Kỳ từ từ bước xuống xe.

" Sao lại đến vào giờ này mà không báo trước ?"

Hắn vẻ mặt không vui nhìn hai người.

Nhìn thấy hắn như vậy, Thiệu Nha còn trưng ra bộ mặt thích thú - " Nhìn là biết, có phải bọn mình phá hỏng đêm tối lãng mạn của vợ chồng hai người rồi không ? "

Tên nhãi này còn dám hỏi !

Vương Lăng Thần mặt càng đen hơn.

" Mình là có chuyện gấp liên quan đến Tam Vương hội mới tới đây bàn bạc với cậu " - Vu Tích Kỳ nghiêm túc mở miệng.

Vào trong phòng khách, cả ba người đàn ông ngồi trên ghế sofa sang trọng. Vì quản gia và người làm đều đã cho nghỉ nên Hàn Lệ Ái chủ động đi pha trà.

Cô bưng trà đặt trên bàn. Vừa nhìn thấy cô, tên đàn ông không biết giữ mồm giữ miệng kia lại lên tiếng - " Đại tẩu, cậu càng ngày càng xinh đẹp nha. Nhưng mà dạo này trông cậu ốm quá có phải là tên đàn ông này suốt ngày hành hạ cậu không ? Nếu mệt mỏi quá thì alo mình, mình sẽ tình nguyện sang đây giúp cậu 'nâng khăn sửa túi' cho lão đại "

Hàn Lệ Ái mặt đỏ như trái cà chua, trừng mắt nhìn anh ta - " Thiệu Nha cậu, có vợ rồi mà miệng cũng không bót thối chút nào "

" Lệ Ái, cậu cũng biết Nguyệt đang trong thời gian mang thai, mình sao nỡ làm cô ấy mệt. Nên mới qua đây chơi với lão đại để tiêu hao năng lượng "

Thiệu Nha sáng khoái nói.

" Có chuyện gì thì mau nói đi "

Vương Lăng Thần mặt hơn cả cục than, hậm hực nói.

Cô thấy vậy liền biết ý đứng dậy mỉm cười nói - " Vậy mọi người ở đây bàn công việc đi, em lên lầu đọc sách một chút "

Vương Lăng Thần gật đầu một cái, lưu luyến nhìn theo dáng cô đi lên lầu.

Vu Tích Kỳ liền thờ dài lắc đầu - " Lão đại à, mình cũng không muốn ở đây lâu đâu nên cậu tập trung một chút để mình bàn chuyện cho xong "

Người đàn ông cao lớn uy quyền khoanh tay trước ngực nhìn anh, đột nhiên khoe môi mỏng cong lên - " Sao vậy ? Nôn nóng về nhà thế à ? "

" Lão đại, còn phải hỏi sao ? Cậu ta chắc chắn nôn nóng muốn trở về với sủng vật rồi. Chỉ là không ngờ ngoài dự đoán của mình, tên này lại nằm trên "

Thiệu Nha vẻ mặt ngênh ngênh, trông thật muốn đấm cho một phát.

Trong lúc Thiệu Nha đang đùa giỡn thì người bên cạnh đột ngột lên tiếng - " Mình muốn tạm thời dừng việc quản lý Tam Vương hội, mình sẽ phải đi xa một thời gian "

Thiệu Nha kinh ngạc - " Sao cơ ?"

Vu Tích Kỳ lôi anh ta đến đây đêm hôm là vì muốn nói chuyện này sao ?

Vương Lăng Thần chỉ khẽ nhú mày.

" Lão đại từ lúc cậu rút khỏi giới hắc đạo, lo làm tổng tài của Vương thị. Mọi việc của Tam Vương hội đều do một tay mình và lão tam xử lý. Hiện giờ mình có việc cần phải đi xa một thời gian nên tạm thời công việc của hội mình không thể tham gia. Mình muốn lão đại cậu có thể giúp mình quản lý trong thời gian này "

Vu Tích Kỳ từ tốn ra lời đề nghị.

"Đi xa ? Lý do là gì ? Có phải là liên quan đến Nhiếp Dương ? "

Vương Lăng Thần khẽ quan sát người đối diện, thấp giọng hỏi.

Anh ta không trả lời, chỉ gật đầu một cái.

Hắn không hỏi thêm gì nhiều, một lát sau lại cất giọng - " Cậu sẽ đi trong bao lâu ? "

"Mình sẽ không trở về. Nhưng cậu yên tâm, chỉ cần cậu cho mình một năm sắp xếp mọi chuyện ổn định, một năm sau mình vẫn sẽ tiếp tục điều hành công việc của hội. Hội Tam Vương chúng ta phạm vi rất lớn, cả Châu Á này đều có người của ta, đầu nhất thiết là phải ở Bắc Kinh mới có thể điều hành được "

"Được, mình biết rồi "

*****

Cánh cửa phòng ngủ được mở ra, Hàn Lệ Ái nằm trên giường đọc sách chờ hắn. Vương Lăng Thần liền bước đến, biếng nhác nằm lăn xuống giường, gác đầu lên chân cô.

"Vu Tích Kỳ và Thiệu Nha đã nói gì vậy anh ? "

Nhìn thấy bộ dạng trẻ con của hắn, cô có chút bật cười. Bàn tay trắng nõn vuốt tóc hắn.

"Em muốn biết ? "

Hàn Lệ Ái gật đầu nhẹ.

"Vu Tích Kỳ muốn đi xa một thời gian, chắc là muốn đi cùng anh chàng họ Nhiếp kia. Vì vậy cậu ấy muốn anh giúp quản lý việc của Tam Vương hội một thời gian "

Vương Lăng Thần khép hờ mắt, miệng chậm rãi giải thích cho cô.

Hàn Lệ Ái gật gù như đã hiểu, chốc lát lại mở miệng - "Hình như, em cảm thấy Vu Tích Kỳ rất thích chàng trai đó "

"Đừng vậy, lão nhị trước giờ không quen bộc lộ tâm tình của mình cho người khác biết, trước giờ cũng chẳng qua lại yêu đương với ai. Anh trước đây cứ nghĩ cậu ấy là vì không xem thấy ai vừa mắt, không ngờ bây giờ lão nhị lại thích Nhiếp Dương đó. Suốt ngày ở bên cạnh cậu ta "

"Thôi, chúng ta đừng nói đến vấn đề này nữa. Ái Ái, buổi tối lãng mạn của chúng ta đã bị phá hỏng hết rồi. Hay là để anh đêm nay bù lại cho em, có được không ? "

Vương Lăng Thần bò dậy, chống tay lên giường, giam cô vào trong lòng hắn.

Hàn Lệ Ái tất nhiên biết hắn muốn làm gì, gương mặt lại bắt đầu ửng hồng, nuốt nước bọt muốn né tránh - "Không cần... Em không cần anh đền bù "

Hắn xấu xa cúi xuống cắn nhẹ lên vành tai tinh xảo của cô, tà dục nói - "Để xem hôm nay em có trốn thoát khỏi tay anh được hay không ? "

Bất thành linh, Vương Lăng Thần chộp lấy môi cô, hôn ngẫu nhiên. Hàn Lệ Ái bị hắn tấn công điên cuồng, chỉ có thể cố gắng trụ hô hấp. Hắn cắn mút cánh môi căng mọng như muốn nuốt chửng nó.

Hắn vờ tay qua tắt chiếc đèn ngủ, bóng tối ngay lập tức bao trùm không gian. Bàn tay to lớn lướt nhanh trên cơ thể xinh đẹp. Trút bỏ từng lớp quần áo vương vãi.

Một lúc sau, tiếng thờ dốc cùng tiếng rên rỉ nhỏ khẽ vang lên. Hai cơ thể cuốn lấy trên chiếc giường lớn. Người đàn ông ra sức đòi hỏi thân thể nhỏ nhắn phía dưới, đôi môi mẫn mề hôn cô .

"Ái Ái, suốt đời suốt kiếp, Vương Lăng Thần này chỉ thuộc về một mình em "

Vương Lăng Thần thấp giọng nói với cô mang theo tiếng thờ ồ ạt.

Hàn Lệ Ái khẽ thờ dốc theo động tác của hắn, hai cánh tay nhỏ nhắn vòng lên ôm lấy cổ hắn, hạnh phúc lên tiếng - "Em yêu anh... yêu anh rất nhiều "

Hai cơ thể quấn quýt lấy nhau cho đến khi trở nên mệt lã. Vương Lăng Thần liền ôm chặt cô vào lòng mà ngủ.

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ái Tình Là Men Say (3)

Vu Tích Kỳ lái xe chạy xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm của tòa nhà căn hộ cao cấp. Cất xe xong, hắn đi thang máy chạy lên tầng 34.

Hắn đã mua một căn hộ cao cấp ở đây vào một năm trước. Không như Vương Lăng Thần và Thiệu Nha, hắn không thích ở một mình trong ngôi biệt thự rộng lớn. Vì thế hắn mới mua căn hộ này.

Cánh cửa thang máy mở ra, hắn bước thẳng đến cánh cửa gỗ ngay trước mặt. Bấm mật khẩu xong, Vu Tích Kỳ nhẹ tay đẩy cửa. Hắn vừa bước vào trong, tháo giày ra và mang dép ở nhà. Một mùi hương thơm lừng bốc lên thoảng qua mũi hắn.

Hắn bước nhanh vào trong, nhưng đột nhiên dừng bước. Hắn nhìn thấy trong phòng khách, dưới chân ghế sofa là những mảnh vỡ thủy tinh, dù đã được dọn dẹp nhưng Tích Kỳ tinh mắt nhìn thấy còn sót lại một, hai mảnh. Anh mắt liền biến hoá.

Lại đi nhanh xuống bếp, chạm vào đôi mắt hắn là hình ảnh chàng trai trẻ đang mang tạp dề đứng trong bếp nấu ăn. Đôi mắt hắn đột nhiên ánh lên sự yêu chiều cùng lo lắng nhìn cậu.

Nghe thấy tiếng động, Nhiếp Dương liền xoay lại. Ngay lập tức nhìn thấy người đàn ông cao lớn tuấn tú đứng trước cửa bếp dựa vào tường nhìn mình chăm chăm.

"Tích Kỳ..."

Cậu có chút bối rối gọi tên hắn.

Cái tên này cậu đã gọi hàng nghìn lần. Nó dường như đã trở thành một thói quen thường ngày. Nhìn người đàn ông anh tuấn nho nhã trước mắt, trong lòng cậu lại vang lên tiếng thỉnh thịch. Giống như cái lần đầu tiên cậu gặp hắn.

Nhiếp Dương đã sống cùng với người đàn ông này như vợ chồng được hai tháng. Lần đầu tiên cậu gặp Vu Tích Kỳ cũng là từ sáu tháng trước.

Lần đó, cậu cảm thấy người đàn ông này rất không vừa mắt, cư nhiên ra một lời nghị khiếm nhã với cậu như vậy. Nhưng mà cũng kể từ ngày hôm đó, những ngày tiếp theo Vu Tích Kỳ đều ghé qua quán Cao Tường nghe cậu hát.

Đợi đến lúc Nhiếp Dương vừa hát xong, hắn liền ra về. Khi cậu xuống sân khấu, đến chỗ quầy bar thì hắn đã gọi sẵn cho cậu một ly rượu kèm theo một tờ giấy nhỏ.

Mỗi ngày, Vu Tích Kỳ đều đến, đều nghe cậu hát, đều nhìn cậu và đều mời cậu một ly rượu kèm theo những lời nhắn khác nhau. Nhưng hắn lại không hề trực tiếp gặp mặt cậu. Làm cho cậu càng ngày lại càng lúc tò mò khó hiểu.

Loại rượu mà hắn mời cậu mỗi ngày cũng đều khác nhau. Và những lời nhắn của hắn đôi lúc cũng làm Nhiếp Dương khó chịu nhưng mà không biết vì sao mỗi câu của hắn đều khiến cậu ghi nhớ vào trong lòng. Nhưng cậu cũng phát hiện, vẻ ngoài trí thức của hắn cũng chẳng phải là giả tạo gì. Đọc qua mấy lời của hắn là biết người đàn ông này đọc sách cũng không ít.

"Ái tình là một liều thuốc đắng, nhưng không một ai có can đảm chối từ..."

"Ái tình là một thứ rượu, làm cho người ta hăng hái thì ít, mà khiến người ta say sưa thì nhiều"

"Kẻ cô đơn chỉ là cái bóng của một con người. Kẻ không được yêu thì dù ở giữa mọi người vẫn thấy cô đơn."

"Tình cảm con người đôi khi chính là sự sai trái. Nhưng tôi tình nguyện phạm sai lầm để chạm vào em..."

"Tôi đã đặt tất cả nghị lực của mình vào tay em ngay từ ánh mắt đầu tiên"

"...."

Ngày ngày trôi qua, tất cả đều diễn ra như vậy. Nhiếp Dương không gặp hắn nhưng luôn bắt gặp ánh mắt ôn nhu của hắn dưới sân khấu, cậu luôn uống hết rượu hắn mời, cảm nhận từng hương vị khác nhau. Lúc thì cay nồng, lúc thì ngọt ngào dịu nhẹ. Và cậu còn đọc hết những lời nhắn của hắn. Đến mức cậu không biết từ lúc nào mình đã khắc cốt ghi tâm hết tất cả những việc hắn làm.

Nếu như ngày nào hắn không đến, Nhiếp Dương liền trông ngóng không yên, cảm giác chờ đợi rất khó chịu. Người đàn ông này quả thật quá lợi hại.

Cậu không bao lâu đã bị hấn bẻ cong không thương tiếc, đơn giản là chỉ bằng rượu và lời nói.

Vu Tích Kỳ từ từ tiếp cận cậu. Đến một ngày sinh nhật cậu, hấn đến quán ngang nhiên bắt cóc cậu lên xe hấn. Ngay giây phút bị lôi lên xe, cậu đã bị hấn chiếm lấy nụ hôn đầu.

Lúc đó Nhiếp Dương rất tức giận với hấn cũng rất giận bản thân. Nhưng mà cũng đêm đó hấn đưa cậu đến một khu vui chơi tổ chức sinh nhật cho cậu. Còn bắn pháo hoa nữa.

Nhiếp Dương vốn dĩ là một đứa trẻ mồ côi. Cậu lớn lên trong cô nhi viện. Học hết cấp ba đã phải ra ngoài xã hội tự lập, kiếm việc làm. Hồi nhỏ, khi đi ngang qua khu vui chơi, nhìn những đứa trẻ được cha mẹ dẫn đi chơi. Cậu cảm thấy rất tủi thân, thường trốn vào một chỗ mà khóc.

Vì vậy khi Vu Tích Kỳ bao hết cả khu vui chơi tổ chức sinh nhật cho cậu. Nhiếp Dương bỗng dưng cảm thấy rất cảm động. Cuối cùng, hấn đã đứng trước mặt cậu và nói " Tôi thực lòng rất thích em "

Tất nhiên sau đó mối quan hệ của hai người đã tiến triển. Nhưng Nhiếp Dương luôn muốn bí mật chuyện này, còn Vu Tích Kỳ thì khác, hấn muốn đường đường công khai tình cảm của hai người.

Không bao lâu, hấn đã bắt cậu dọn về sống chung.

.....

" Dương, mẹ anh lại đến sao ? "

Vu Tích Kỳ hai tay ôm lấy cậu, sốt ruột hỏi.

Người con trai trong lòng hơi cười tựa như không có. Mím môi gật đầu một cái. Cậu không muốn nói dối hấn, mẹ hấn vốn dĩ thường xuyên đến đây "làm khó" cậu.

Phu nhân đương nhiên không chấp nhận mối quan hệ đồng tính này của con trai mình. Liên lần một lần hai đến đây đe dọa cậu, quăng tiền cho cậu cũng có, nhục mạ cậu cũng có, ngay cả người bạn thân duy nhất của cậu là Lư Dân cũng bị bà lấy ra đe dọa cậu. Lần nào cũng là hấn phải đứng ra giải quyết mọi chuyện ổn thỏa. Mẹ của Vu Tích Kỳ là một người phụ nữ không được tốt tính cho lắm.

Cậu nhiều lần nhịn nhục, Vu Tích Kỳ biết được nên rất giận dữ chạy đến tìm mẹ mình. Nhưng mẹ hấn lại đòi sống đòi chết. Khiến cho hấn tiến thoái lưỡng nan.

Hấn luôn muốn ra sức bảo vệ cậu, không muốn làm cậu tổn thương, không muốn để cậu chịu oan ức. Nhiếp Dương đương nhiên hiểu. Vì vậy cậu cũng chỉ muốn toàn tâm toàn ý ở bên cạnh hấn.

Tích Kỳ ánh mắt đau lòng, ôm chặt cậu vào lòng ngực rắn chắc. Dịu dàng hôn lên trán cậu.

" Xin lỗi em, thực lòng xin lỗi em "

Nhiếp Dương gục đầu vào ngực hấn khẽ lắc đầu.

" Chỉ cần chờ một thời gian nữa thôi. Sau khi anh sắp xếp lại toàn bộ công việc của hội. Anh nhất định đưa chúng ta rời khỏi nơi đây, đến một nơi chấp nhận những người như chúng ta, đến một nơi anh và em có thể ở bên nhau "

Hấn kiên quyết lên tiếng.

" Vậy còn mẹ anh, gia đình của anh nữa ? "

" Em yên tâm, anh rất hiểu mẹ. Bà ấy là người phụ nữ thông minh, mạnh mẽ sẽ không dễ dàng làm chuyện đại khờ. Bà ấy chỉ là muốn nói vài ba câu hù dọa anh. Từ lúc cha anh mất, là mẹ một mình tiếp nhận quản lý cả một tập đoàn. Và lại anh trai anh là con trưởng, người thừa kế tập công ty cũng sẽ là anh ấy. Vợ anh ấy cũng đang có thai, vài tháng nữa sẽ hạ sinh cháu trai cho mẹ anh. Nên em đừng lo, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu "

Nghe hấn nói, Nhiếp Dương có phần nào đỡ lo lắng .

" Em đang làm gì vậy ? "

Vu Tích Kỳ dịu dàng hỏi cậu.

" Em đang hầm canh gà, anh ăn tối chưa ? " - Cậu khẽ cười.

Hấn đưa tay lên捏 cái má bầu bĩnh của Nhiếp Dương, vui vẻ lên tiếng - " Anh đã ăn rồi, em đừng nấu nữa "

Vừa nói, Vu Tích Kỳ vừa vói tay tắt bếp. Ngay sau đó, nhấc bổng thân người cậu lên, ý cười dụ dỗ - " Vào đây tắm cùng anh "

Gò má của người con trai đỏ hết cả lên, khăn trương nói - " Không... đừng, em không muốn "

Nhưng cậu làm sao thoát khỏi tay hắn, Vu Tích Kỳ vác cậu lên vai như vác bao hàng, mặc cho cậu la hét om sòm.

" Có gì mà phải xấu hổ. Những gì của em anh đã thấy hết rồi cơ mà "

Tên đàn ông này đúng là không biết xấu hổ. Tuy cùng là đàn ông với nhau nhưng Nhiếp Dương vẫn cảm thấy không quen khóa thân trước mặt người khác. Từ lúc dọn về sống cùng hắn, cậu cũng đã được "thưởng" qua trình độ lên giường của người đàn ông này. Quả thật khiến người ta phát sợ.

Vu Tích Kỳ còn dám ngang nhiên mở miệng - " Dương à, em nên thông cảm với trai tân "

Hắn ta mà là trai tân cái gì ?!

Trong phòng tắm...

Hơi nóng của nước từ bồn tắm bốc lên làm phủ mờ hết các vách kính. Hai thân thể quấn quýt lấy nhau trong dòng nước ấm.

Đôi môi của Nhiếp Dương bị người đàn ông phủ lên mạnh mẽ. Ngẫu nhiên từng chút một, chiếm hết cả khoang miệng cậu. Lưỡi hắn thô bạo cuốn lấy đoạn lưỡi mềm mại, kịch liệt ma sát. Bàn tay xấu xa của hắn còn trượt xuống mông cậu mà vuốt ve.

" Anh thích em, rất thích em "

Vu Tích Kỳ day dưa buông rời môi cậu, nhìn gương mặt phía dưới đỏ ửng vì hơi nóng cùng xấu hổ.

Nhiếp Dương ngược mắt lên nhìn hắn, ánh mắt có chút mông lung, chần chừ nói - " Anh thích em được bao lâu ? "

Phải là bao lâu đây ? Không phải cậu không tin hắn thích cậu nhưng là cậu không đủ tự tin lại rất lo sợ tương lai. Tình cảm này của hai người chính là trái cấm, chính là sai trái mà mọi người không muốn công nhận. Hắn quá hoàn hảo, còn cậu quá mờ nhạt.

Trước giờ cậu luôn sống trong nỗi bất hạnh, không có cha mẹ, gia đình, bạn bè, một mình bản thân tự lực, tự cường nuôi sống bản thân. Vì vậy tình cảm này khiến cho cậu cảm thấy không an toàn.

" Tại sao em lại hỏi vậy ?" - Hàng lông mày của hắn chau lại rõ rệt.

" Chỉ là... Tích Kỳ, em cảm thấy rất bất an. Tình cảm này đến quá nhanh, hạnh phúc này đến quá nhanh. Em sợ rằng đây chỉ là một căn bệnh ái tình : ban đầu là thu hút, rồi trở nên khát khao nên sau đó liền muốn chiếm giữ nhưng cuối cùng lại là sự chán chể. Em sợ rằng anh là đang nhầm lẫn. Em.. "

Về mặt Vu Tích Kỳ liền biểu hiện rõ sự khăn trương. Hai tay hắn nắm chặt lấy vai cậu, cắt ngang lời cậu - " Nhiếp Dương, em nghe cho rõ những lời anh nói. Anh không nhầm lẫn. Từ trước đến nay anh chưa từng yêu đương với ai, anh luôn dẫn vật bản thân mình, luôn cảm thấy bơ vơ trước tất cả mọi người. Anh cũng không bao giờ dám đối diện với bản thân mình. Nhưng em biết không, từ khi gặp em, vừa nhìn thấy em thì tất cả tâm tư của anh đều được xác định. Đường như em là ánh mặt trời soi rọi một con đường đúng đắn cho anh. Bản thân anh từ lúc đó đã chắc chắn là em, nhất định chỉ có thể là em "

" Nhiếp Dương, anh thích... không, không phải. Phải là Nhiếp Dương, anh yêu em, toàn bộ trái tim anh đều đã giao hết cho em "

Ánh mắt của hắn chân thành đến mức khiến trái tim cậu rung lên.

" Tích Kỳ ... " - Nhiếp Dương ngay lập tức ôm chặt hắn.

" Xin lỗi anh, là em không tốt, em không nên nghi ngờ tình cảm của anh "

Vu Tích Kỳ liền cúi xuống ngậm lấy môi cậu, hôn cậu điên cuồng .

" Chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau, sẽ vĩnh viễn hạnh phúc "

Cứ như thế, hắn bế cậu rời khỏi phòng tắm. Đặt cậu lên chiếc giường lớn, triển miên chiếm giữ cơ thể phía dưới. Vỗ về thân cậu cho đến khi cậu hoàn toàn bất lực mà để hắn tiến vào thân mình.

Thì ra tất cả đều là vì tình mà say.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vị Hôn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

